

مه حموود
دهولهت
نآبادی

که سید هر

وهر گپیرانی
سیامه ند شاسواری

بهرگی
سیههم

مصطفی‌زاد دولت‌نابادی

کلیله و دمنه

و سینه‌های شاهسوار

ناوی په رتووک: که لیدهر (به رگی سټیه م)
نووسینی: مه محمودی ده ولت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابه ت: پۆمان

تایپکار: سه رکه وت فایه ق
مؤنتاژی کۆمپیوتەر: سه یران عه بدولپرهمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره ه نگوک ۴۰۰۰۰ دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م
چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندی کردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به رتیه به رایه تیی گشتیی کتیبخانه گشتیییه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیدراوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پاریزراوه

مه محمود دهولته تآبادى

دکسپده

وه رگپرانى : سىامه نده شاسوارى

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (... – ...)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

نازاد به‌رنجی

که لیدر

معمود دولت نادی
و ساجد شاسازی

معمود دولت نادی

که لیدر
ساجد شاسازی

به رگی سییه م

۹۰۱

که لیدر

به رگی سییه م

بەشى نۆيەم

۹۰۳

كەيىدەر

بەرگى سىيەم

بهندی به کهم

مانگه شه و بوو. مانگه شه و پکی نهرم و نارام و هیور، وهک هه و ریشمه پکی سپی به سهر نهرمه توپژی به فره که، به سهر دهشت و به سهر سهر و گوپی بانه کانی گوندی به ره کشایی دا پاکشابوو. شهو، نه جیبانه نارام بوو. نارام به خش و دلپژین. وهکوو بلپی خراپه و دزیوی دهر کردوو. وهک بلپی له شه و هدا نالوی خه نجهر له سینهی عاشقیک پۆ بکری. وهک بلپی له شه و پکی وه هادا نه نه گونجا په نجهی بلیند و تووره، گه رووی پی او پک بگوو شی. وهک بلپی له شه و پکی وه هادا گورگ بوی نه بوو. دللی مه پک هه لیدری. شهو به ته و اه ته شهنگ و نارام بوو. ته نانهت سهر ماکه شی کزهی نه بوو. شنهی باکه شی پرومه تهی نه نه کزاندوه. دهشت خاموش و قه لآت خاموش و خه لک خاموش بوون. چی رق و قین هه بوو، له نارامی شاهانه دا، شوینی ون ببوو. چی بی زاری بوو، له تاریکی پوژئا وادا گوپ کرابوو. هه و نه و نه ده خاوپن و پاکیزه و، تریفهی مانگ هیند زه لال و پرو ئاوه له، نه توت چی له سهر زهوی بوو و چی نه بوو، دیار و پیوار، دیده و نادیده، ههر هه موو له سهر به ستینیکی ساف، له سهر شه پو لیک نهرم، که رویشکهی نه کرد. ره وان و به ره و. وهکوو خهون، وهکوو خه یال. وهک بیری جوان و پروناک. وهکوو سه مای کچانی سپی پو ش، له سهر می رگیکی سه وزی گه ش. وهکوو زینده خهونی ژیانیکی

عاشقانه. وهكوو پرسکاني فرمیسک. لهو جوړه ی که مروّف دلی
دبته کول. نهگری و نهگری. گریان؛ ههلقولینی شهوق!

جوانی، پتر له بارستای گیان.

له م بهسینه زیوین و خاوینه شهودا، له ناو دهستی
ئاوه له و زه لالی پروناکی دا و له سهر پانتایی دهشتی بهسام،
خالیکی ره شباو، بارستایه کی خوله میثی، به نهرمی و به
نارامی له بزوتن دا بوو. بزوتنیکی هیواش و هیور. میرووئاسا.
وهک له شیکی ماندوو، دلیکی بیزار و خه یالیکی ئالوز. پیاویک و
نه سپیک. نه سپیک و پیاویک. وهها بیوون به یهک، جیاکردنه و هیان
مه یسهر نه بوو. نه توت ته نیکه. کابرا، بهرکی دابوو به سهری دا،
دهسکه وساری له که لله ی زین ئالاندبوو و خوئی بو بهر هوه، به
سهر یالی نه سپه که دا چه ماندبوو و - په نگه - له ناو خوئی دا ون
بوو. نه سپیش به ههنگاوی ماندوو ری ئه کرد؛ وا پی ئه چوو
سوار هیچ به له ی گه یشتنی نیه.

«نهکا خهوی لیکه وتبی؟»

نه! وانه بوو. خه و ئیتر، له پیلوه وشکه لاتوه کانی سوار

تورا بوو.

نه ی بوچی بهو جوړه له بهردیکی خاموش نه چی؟ بو وا بی ئاگا
له دهره وهی خو یه تی؟ چی له ناخی دا هه بوو وا بهو جوړه خه ریک
و سهر سامی کردبوو؟ لهش و رواله تی نارامی نیشانه ی هیچ
په ریشانه کی پیوه دیار نه بوو. داخراو. کووزوویه کی داخراو. به لام
کی چووزانی - به دلنایی - ناو کووزووی سهر داخراو، چی تیدایه؟
ههنگوینه یان گرکه تال؟ شه رابه یان ژههر؟ کام چاوی وشیار
نه زانانه بریار نه دا؟ نه ی له پشت هم پوخساره خاموشه دا چی
هه شار درابوو؟ هه رای چی بوو؟ چ برینیک نازاری نه دا؟ بوچی بهو
جوړه دیوانه ئاسا، به نیوه شه وان، سهری ناوه به دهشت و بیابانه وه؟
چی ه تی؟ لهش و گیانی بو بهو جوړه دابوو یه دهست سهر گهردانی؟
به دوا ی کام سهر چاوه وه بوو؟ به نیشانه ی کی ئه رویشنت؟ کام

ئاشنا، كامە دلبەند؟ سەر، سەودای كیى تىدابوو؟
سوار، سەرى ھەلینا. گەشتبوو، پەناى گوندى بەرەكشایی،
لاى دیواری گۆرپكەنى ماران گەستوو. چ شەوئىك بوو ئەو شەوہ!
بىرى مەرۆقى ئەتۆفاند و تەزى بە لەشدا ئەھینا. برووسكەيەك
بوو، بە توورپەيى شەوى ئەبىرى و خەيالى ئەورووژاند. شەو!
شەو! بەترس و لەرزەوہ ئەسپ تاودان، گەشتتن، بە سەرقرەبران
گەشتتن. بە دزيبەوہ ھەلكۆلینى گۆرپك، چوونە ناو گۆرپكە،
نزيك كوردنەوہى فانۆس لە روخسارى تەرمى تازە مردوو. ئۆف...
تەوئىلى پەريشان بوو و، ماريك لە دەور مى ئالابوو! مار سەرى
كردبوو بە ناو كاسەى سەردا و مار، مۆخى ئەخوارد. قىژەى
گۆرپكەن! مار، گۆرپكەنى پەشەوہ كردبوو. خۆف! ھەلاتن و غاردان
لە دلى شەودا، ھەلاتنىكى نا جواميرانە! بەلام، ئەگەر مابايەتەوہ
چىئەبوو؟ ئەوہى رووى دابوو، ئايە بەراوہژوو ئەبوويەوہ؟
نە! مسۆگەر نا!

ئەى ئەم ئازارە چيە وا بەو جۆرە گيانى ئەھەژينى؟
گۆرپستان، ھەروا لەگەل نادەلى بوو. ھەم ئيستە و ھەم
ئەوكاتەى كە دوور بوايەت. ھەم لە ترسا و ھەم بۆ دليايى،
گەراپەوہ و سەيرىكى كرد. پەردەى ناسكى بەفر، چال و بەرزى
قەبرەكانى داپۆشابوو و گۆرپستان، جگە لە پارچە زەوييەكى
زۆرگ چيدى نەبوو. سەررەپاي ئەمەش بە ئاشكرا ئەيتوانى ئاقارى
قەبرەكەى مەديار ببينى. لەوئى، جيا لە قەبرەكانى تر، بيگانە. ئەو
دارە! دارە وشكە بىبار و بىگەلاكە، دارە لەر و ھەلقچراوہكە كە
لەقەكانى وەكوو پەنجەى لەرزۆكى پيرىژينىكى پۆلە مردوو، بەرەو
ئاسمان راگيرابوون. تەنھا ئەم درەختە، ئەم درەختە تەنھا - وا پى
ئەچوو- بە پشوو درىژى مردووہوانى سەرقرەبران بى.

سەيرى بكە! لە ئيسكەپەيكەر ئەچى. پيگەنينىكى وشك
ئەگەر لە خەيالتدا پەنگ بكرى، دل دەسبەجى پرائەوہستى. لە
خاكى كى روواوہ ئەم دارە؟ درەختى كام ميويە، ناخۆ؟ بەرى چيە؟

ساكارا! چەند ساكارى تۆ؟! كەللە سەرەكان مەگەر نابىنى
بە لقەكانىيەو؟ نىگات بۆ كوئى فريوھ؟ بروانە! خۆف مەكە بروانە!
پاست لە چاوى ئەوھدا كە ھەيە. كاژرەكان! وھوو... چەند
كاژرە؟! سەد؟ ھەزار؟ دارىكى وشكەلاتوو و ھەزار كەللەسەر
بە لقىھوھ ھەلۆاسراوھ! دۆعايەك بخوینە و فوو بكە بە دەورتا.
بىسمىلا!

دەندانەكانى لە ترسان لىك قفل ببوون. پشنتى تەزى پيا
ئەھات و لەرزىنىكى ئاشكرای لە ھەوت بەندى لەشىدا ھەست
پىئەكرد. نەكا قەبركەنەكەشيان ھەر لەوئى لە ناو قەبرەكەى
مەديار ناشتبى؟ كرمەكان چى لە گيانە لەر و لاوازەكەى ئەكەن،
تۆ بلىي؟ ئەم مردنە چيە؟ چۆن دى بۆ لای مروف؟ لە كوپوھ دى؟
بۆچى پيشتر كەس ئاگادار ناكا؟ مردوو لە داىكى خۆى ئەبى و ھەر
بىرىشى لىئاكاتەوھ! خافل لەوھى كە ئەويش، مەرگيش لەگەلى
لەدايك بوو، پى بە پى، ھەنگاو بە ھەنگاو. پەنگە ئەو - مەرگ -
لە داىكىكىتر، لە داىكى خۆى زابى! بەلام بە ھەر ھەناسەيەك،
بە ھەر ھەنگاويك، بە ھەردەم و كاتىك، تۆ لىي نزيك ئەبىتەوھ
و ئەو لەتۆ. بەرەو تۆ دى. وەكوو ئەوھى تۆ بەرەوروى ئاوينە برۆى.
تۆ ئەرپۆيت، شتىكىش لە شىوھى تۆ، خودى تۆ، بەرەو پرووت دى
دەرەنگ يان زوو ھەر پىك ئەگەن.

تۆ و مەرگ.

من و مەرگ.

ئەو و مەرگ.

نە! مردن خۆ لە پووبەپووھوھ نايەت! مردن پى بە پى
لەگەلە. مردن لەگەلت لەدايك ئەبى. ھاوژادى تۆيە! لە تۆ ئەبى.
لەگەل تۆ ئەخەملى. تۆ مردنى، ھەمان كات كە ژيانيش تۆى. ئەو
كاتەى پىت نايە ژيانەوھ، پىت ناوھتە مەرگيشەوھ. ئەم دووانە
ناتوانى لىك جيابكەيتەوھ. پىكەوھن. لە بناغەدا ئيوھ يەكن.
مەرگ و تۆ. تۆ و مەرگ. ئەگەر بتەوئى لە مردن پاكەى، ئەبى پى

نه‌نیټه ژيانه‌وه. خۆزگه ئه‌بوو مردن له ژيړ پيټدا بتليقيټنه‌وه. نابووتی بکەى. به‌لام مه‌گەر ئه‌توانى سيبه‌رى خو له بن پيټدا پيشييل بکەى؟ نه‌ء! سيبه‌ره‌که‌شت به ئه‌ندازه‌ى خوټ گيان په‌قه. هه‌تا تو همى، ئه‌ویش هه‌يه. هه‌يه تا تو‌ش به‌ره‌و سايه‌ى په‌ها رابکيشى؛ تا سيبه‌رى ته‌واوه‌تى. ئه‌و، سيبه‌ره‌که‌ت، به‌رده‌وام له ته‌شه‌نه‌کردن‌دايه. هه‌موو رۆژيک په‌ره ئه‌سينى. زياتر پان ئه‌بيته‌وه. بالا ئه‌کيشى. زياتر بالا ئه‌کيشى. هه‌لكشاوتر و پان و پورتر ئه‌بى. ئه‌وسا تو، دهم به دهم، سات به سات، گچ‌که‌تر ئه‌بيته‌وه. که‌م قه‌باره‌تر. بچ‌وو‌کتر. سوو‌کتر. بي‌ره‌نگتر. سواوتر. بي‌باي‌تر. تا ئه‌و کاته‌ى ئه‌بى به شتيكى كراوه، شتيكى وه‌کوو نا ئوميدى و پاشان، ئه‌گورپيټ. ئه‌گورپيټ و ئه‌بى به سيبه‌ره‌که‌ت، به به‌شيک له سيبه‌ره‌که‌ت.

خودى سيبه‌ره‌که‌ت و ئه‌مه تو ئه‌داته ده‌ست سيبه‌رى مه‌زن. به ئيواره دره‌نگانيكى به‌رينته‌وه ئه‌لكينى. به شه‌وى ته‌واوه‌وه.

تو له په‌شايىدا ون ئه‌بى.

من له په‌شايىدا ون ئه‌بم.

ئو له په‌شايىدا ون ئه‌بى.

قه‌برکه‌ن ئيسته له په‌شايىدا ون بووه.

به‌لام مالى كابرأى قه‌برکه‌ن چه‌ند ته‌نگه‌به‌ره؟! له چه‌ند گوڤر ئه‌چى لكينرابى به يه‌كه‌وه و ديواره‌كانيان لا بردبى. ديواره‌كه‌ى چه‌ند كورته! بانه‌كه‌ى گومه‌زيك زياترى نيه‌ه. كه‌سه‌كاني په‌نگه له بن ئه‌م تاقه گومه‌زه‌دا رۆژ ئه‌كه‌نه‌وه. باشه ئيسته چى پي‌ئه‌كرى؟ ديوارى ماله‌كه‌ى روخواوه. هه‌وشه‌كه‌ى ده‌رگاي نيه‌ه. فه‌رده‌ى ئارده‌كه ئه‌توانى به ئاسانى له ته‌ركبه‌ندى ئه‌سپه‌كه بکاته‌وه، ئارام و بيده‌نگ بيباته ژووره‌وه و له پشت ده‌رگاكه داينى. ئه‌توانى مشتىك بدا له ده‌رگاكه. ژنى قه‌برکه‌ن ئاگادار بکاته‌وه. فه‌رده‌ى ئارده‌كه له به‌رچاوىدا دابنى و هه‌والى پيرسى؛

بۆيە لەغاوی وەرگێرا و گەرپایەو. ئەتوانی خۆی بە رېبواریک بداتە قەلەم کە رپی و نکر دوو و لە سەر مادا پەنای بۆ مائە موسلمانیک هیناو و ئاگری ئەوئ. ئەوسا، لە بەر پووناکی ئاگرە کە دائەنیشی. پیاڵە یە ک چا ئەخواتەو. سەری قسە ئەکاتەو و گوئ لە دەردە دلی ژنە ئەگرئ و لە ئەنجامدا، کورە گەورە کە ی بۆ گەدە کە ی ئەبا بۆ لای خۆی.

هەموو کاریک ئەکرئ، بەلام نابئ لە ئاوخواردنەو یە ک زیاتر بخایەنئ. مانەو لە مائی پیاوئیکدا کە فریوی گەنمی کە نووەکانی تۆ، ژەهری ماری کردبوو بە گەر ووی دا، دل و توانای بەردی ئەوئ. ئە! بینینی کەسانی ئەتگەسی. منالەکانی! چیت هەیه پێیان بلئی؟ ئەتەوئ خۆتیاں پئبناسیئنی؟ ئە! ئەتەوئ هەتیو پەرەری بکە؟ خۆ ئەمەشت لە دەس نایەت. تۆ، زمانی لاواندەو تە نییە. ئەتەوئ خۆت دەرخی؟ ئە! لە تاقەت و توانای تۆدا نییە. ئەتەوئ خەلک بکە بە منەتباری خۆت؟ ئە! لە بەر چی؟ خۆ بەرچاوتەنگ نیت. کە وا بوو بە گەوهری کارە کە ی خۆت رابگە، مەبەستی کاری تۆ چیە هەردەوئلی بیابانی؟ دابەزە!

نادەلی پئی لە ئاوەزەنگی دەرھینا، نەرم و سووکەلە لە ئەسپە کە هاتە خوارەو. دەسکە و سارە کە ی لە درزی دیوارە کە گیردا، چۆخە کە ی داگرت و دای بە سەر زینە کە دا و کەوتە کردنەو ی تەرکبە ندە کە. پاشان، کیسە ی ئاردە کە ی نا بە شانیهو و لە پەنای دیوارە کەو پۆیشت. بە دزیکەو چوو حەوشە، ئارام بە ئەسپایی تا پشت دەرگا کە پۆیشت. کیسە کە ی داگرت و لە بن دیواری مائە کە ی قەبرکەن دا داینا و بە رێگە ی خۆیدا گەرپایەو. لە گەرپانەو دا، لایە کە ی کردەو. پشیلە یە ک لە سەر دیوارە کە خۆی مەلّاس دابوو. نیگای نادەلی بە دیوارە کە دا هاتە خوارەو. شوین پئی لە سەر بەفرە کە مابوو. بەلام ئە! دل، ئارام نەبوو. بەرەو ئەسپە کە ی چوو. چۆخە کە ی دابە سەری دا. دەسکە و ساری لە دیوارە کە کردەو. پئی لە ئاوەزەنگی نا، لە سەر

زینەکه دانیشت و به‌غار، وه‌ک بلیی له تاوانیک هه‌لدی، له مال و له گۆرپستان و له قه‌لات دوورکه‌وته‌وه و، ئه‌سپه‌که‌ی خسته سهر پێ.

تافی ته‌نها داژووت. خالیکی ره‌ش و بزۆز له پانتایی به‌فرگرتووی بیابان‌دا. بیابانیک که له‌مانگه‌شهو و به‌فردا، به‌رینتر خۆیای ئه‌کرد. وه‌ک بلیی کۆتایی نییه. کراوه و به‌رئاوه‌له و بی‌کۆتایی. به‌لام نادعه‌لی له خۆی‌دا بوو و ده‌رفه‌تی وه‌رگرتنی نه‌بوو. چۆخه‌ی دا‌بوو به‌ سه‌ری‌دا، خۆی بۆ به‌رموه‌ کوور کردبووه. هه‌وساری له‌ده‌ستی ئالاندبوو، ئه‌ژنۆی له لاکه‌له‌که‌ی ئه‌سپه‌که توند کردبوو و به‌ سه‌ر باریکه‌ ریگه‌که‌دا غاری ئه‌دا. باریکه‌ ریبه‌کی ره‌ش؛ به‌ بریسکه‌نه‌وه‌ی قایشیکی چه‌ورکراو.

خه‌یال و غه‌می نادعه‌لی ته‌نها به‌ داماوانی ماله‌که‌ی قه‌برکه‌نه‌وه‌ خه‌ریک بوو. دۆزینه‌وه‌ی کیسه‌یه‌ک ئارد و کاردانه‌وه‌ی له سه‌ر ئه‌وان، هه‌ستیکی خۆشی له‌ودا به‌دی هینابوو، هه‌ستی سه‌وکه‌له‌یی و پاکیزه‌بوون. وه‌کوو له‌ کانیاویکی زه‌لال‌دا خۆی شه‌وردبێ. هیوای ئاسووده‌ بوون و ئوقره‌گرتن. هیوای ئارامگرتن. ئاواتی ئه‌وه‌ی له‌وه‌ زیاتر تووشی مۆته‌که‌ نابێ. ئه‌شکه‌نجه‌ی لی دوور ئه‌که‌وه‌یته‌وه. نه‌خۆشی لی ئه‌گه‌رپێ و ئه‌گه‌رپیته‌وه بۆ ژبانی پێشوو. خه‌ریک بوو به‌ خۆی ئه‌سه‌لماند وای لی‌دی. ئه‌یویست واببێ و ئوقره‌ بگری:

«با هه‌راوه‌هۆریاکه‌ بخه‌وی، ئه‌وسا کوپه‌گه‌وره‌که‌ی قه‌برکه‌ن ئه‌هینم بۆ لای خۆم بۆ گه‌ده‌گی. به‌لام نه‌ک به‌م‌زووانه‌! به‌لکوو ئه‌و پۆژه‌ی که‌ بۆم ده‌ربکه‌وێ نابیته‌ مایه‌ی سه‌رئیشه‌.»

ئهم خه‌یاله‌ بۆ نادعه‌لی ده‌رووی هیوا بوو. ئومیدی ئه‌وه‌ی به‌ یارمه‌تیدانی مالی قه‌برکه‌ن، گوناچه‌کانی پاک بییته‌وه. جه‌وان ببوو به‌ گیرۆده‌ی گومان و خه‌یاله‌ خاوه‌کانی خۆی. بۆیه ئه‌یویست به‌ هه‌ر شیوه‌یه‌ک بووه‌ پۆچی خۆی پزگار بکات. په‌نای بردبوویه به‌ر تاعه‌ت کردن. نوێژی ئه‌خویند. هه‌موو به‌یانیه‌ک،

بهر له خۆر هه لآتن. له خمو هه لئه ساو له كاتيكدا هه ولى ئەدا
 پاكووويه كهى خووى به خووى بسه لمي نيتته وه، قولى هه لئه كرد.
 دۆلچهى ئاوى شله تين - ئەو ئاوهى ژههرى سه رماكهى شكابى -
 له بيره كه ئەهينايه دهره وه. مه سينه كهى پر ئەكرد له ئاو و به
 دم زكر و دوعا و سه له وات ليدانه وه، لاي بيره كه دائه نيشت.
 ده ستنويزى ئەگرت و به رماله ميراتيه كهى باوكى رانه خست
 و ده ستى ئەكرد به نويز كردن. پاش نويز كردنيش چهند ده ور
 ته سبيحه سه د ويه ك ده نكه كهى حاجى حسينى ئەگيړا و
 پاشان به گومانىكى سه لمي نراوه وه كه به شيك له گوناحه كانى
 شو راره ته وه، به رماله كهى كو ئەكرد وه. له دۆخىكى ئارام و
 مل كه چى دا، له سه ر تاقه كه داي ئەنا. له سه ر قاليچه كه چوكى
 دا ئەدا. چاوه كانى بو ماوه يه ك ئەبريه سووچيك؛ وه ك بلى
 له گه ل بوونه وه ريكي نه ديوو قسه ئەكات. كي شهر ئەيگرت و
 حالى لئ ئەهات. تا ئەو راده يه كه هه ستى به هاتنى داىكى
 - كه هه ندئ جار- سيني به رچاييه كهى بو دا ئەنا، نه ئەكرد. يان
 ئەگه ر هه ستيشى پئ ئەكرد، لاي لئ نه ئەكرد وه. دۆخ و داره تىكى
 هه بوو كه نهى ئەويست تىكى بدات. ئاراميه كى خه لوه كي ش
 و گو شه گيرانه. ئەو جو ره ساتانه داى كيشى پر كيشى نه ئەكرد
 سه رى قسه ي له گه ل بكاته وه. كار ي كيش ئەگه ر هه بوايه - كه
 هه بوو- ژنه بيدهنگ و خاموش ئەما هه تا خه لوه كهى ته واو بى،
 پاشان گوته كانى پئ بلى. جووتيار و شو انيش ئەگه ر بو رايژ و
 فه رمان وه رگرتن ئەهاتن، ئەبوايه له پشت دهرگاي ديواخان، يان
 له بن تاقى هه يوان، يان لاي دهرگاي هه مار راره ستن و چاوه رپ
 بن، تا نادعه لى خووى بيته دهره وه. ئەوسا ئەوان بچنه پيشه وه
 و ئەگه ر قسه يه كيان هه يه پئ بلىن و شتيكيان ئەگه ر ئەوي،
 داواى بكهن . له م ماوه كه مه دا، نادعه لى ببوو به مرو فئىكى
 داخراو. ئينسانىكى گيرۆده ي خووى. زور به كه مى له گه ل ئەم
 و ئەودا و ئەگه ر پياسه يه كى به ناو گوندى چوارگويشلىدا

بگردايهت، جگه به سلاوئىكى كورت، پهيوه ندى له گه ل خه ل ك نه نه گرت. سه ركز و خاموش و كه مدوو. به شتيكه وه خه ريك بوو به دوور له دهوور بهر و دهوور به ريبه كاني. داخراوى قه ره بالخي نالو سكاوى دهروونى خوئى. گيرودهى گريبه ك له گياني دا. دا براو له دهروه و پهيوه ستهى دهروون. په له قاژه كردنيكى نائومي دانه له گي زاوى ناخي دا. نيوه شكاو، وه ك پيري به كى زوور هس. چاوه كاني زياد له پيوست جيگه يان بو خويان كردبووه و له كالاندا رو چوو بوون. سه رگوناي مه غولئاساي - كه شيوهى چوو بووه سه ر ئيسكبه ندى داكي - زيتر بهر جه سته ببوو و ليوه كاني زيتر له هه ميشه لكابوون و قفل ببوون. سينه ي بري ك داچوو بوو و ئيسكى شاني ده ربه ريبوو و خر كه ي شان ه كاني زيتر هه لتوقيبوو. گوشتى ملي داشوراوو و ده مار ه كاني بن گويكاني ره پ و كشاو، لاشه ويلكه ي ده ربه ريبوو.

پيرى زوور هس!

جوړي ك پيرى كالو كرچ و خه مو كى دهروون، به سه ر له ش و ئيسكبه ندى نادعه لى دا بالى راكيشابوو. به گه نجيتى، نادعه لى به نشيو تهمندا شوپروه ببوو. تاكوو كه ي رابيت هوه! نه توت قه ت به خه يالى دا رانه بر دووه. نه توت پي وانيه كه وتووه، تا ئاره زوو ي هه لسانه وه به خه يالى دا تپه ريئ. نه و داره ته ي كه هه يبوو، بوئاساي بوو و ته نانه ت پيشى خو ش بوو. له م نائاراميه دا، جوړي ك ئارامى نه دو زيبه وه. داره تى خو به ده سته وه دانى كى دلخوازو ره زامه ندي به كى ئارامه خش. هه ستيكى هيوو. شتيك وه كوو پرزگاريى. وه ك خوئى دا بيه ده ست سر وه يه كى نه رم. يان له ئاوئى كه ره وان و ئارامدا كه وتبته مه له. به نوئو روژوه كه يه وه، خه لوه تيكي له دللى دا دو زيبووه. خه لوه تي ك له باوه ري خوئى دا.

كونجيكى خاوين و به دوور له هه را و هوريا. پي و ابوو شه پولى ئازاوه تپه راندوه. نه يو يست تى په راندبى. له وه زيتر، خروشى نه نه ويست. دللى واى نه ويست و چه زى لي بوو به سه يت هوه. خوئى

له بهرگیکی پۆپهشمینهدا به دل بوو. به پرچی په ریشانهوه، له میږگیکی فراوان و سهوز له بهستینی نهرمهبادا. ئهم کیشه ره ی زور پيخوش بوو. رزگار بوون له کوټ. په هابوون له با و بهرامه ی دهشتهکاندا. حهزی ئه کرد بیتوانیهت به سهر ئاودا، به سهر گونای بلوورینی ئاودا پی دابنی و به سهری دا گوزهر بکات. دل له بهری خه یالی خو ی. دوش دامامی دهر و دیواری دهو روبه ری. ئه بی بتوانی له سیبه ریکی تیپه ری. له بهندیکی خو ی رزگار بکات. شتیکی له دهروون و دهره وه ی خو ی دا بیچرینی. ئهم زهوی و جووتیار و په ز و شوان و دیوار و مال و که سوکاره، ههر هه مووی به پیبه ندی خو ی ئه زانی. ئه وه ی هه بوو و پی گه یشتبوو، زیاتر له وه ی شادی بکات، بیزاری ئه کرد. هه موو ئه و شتانه ی دارایی بوون و له مه و پپیش مایه ی شانازی و خو هه لکی شانی بوو، ئیسته بیون به باریک به کوئی هه وه. هه موو ئه و شتانه، کلافه یه کی ئالوسکاو و نامو بوون و ئه و، نادعه لی، خو ی تیایاندا ونکردبوو. چاوه روانی خه نجه ریکی ده بان بوو تا کوو به زه بریک شه قی بکا و هه ئیدری. پییه ک له زونگ و دهستیکی به باوه. خاموشی، خاموش بوون. مه ری رام و له دووی ریچکه. سهر داشوراو. ئارام. بی جوش و بی خروش. ئارام. ئارام. نادعه لی ئایه ئه ی توانی ئارام به مینی؟

نادعه لی کاتیکی سهری له سهر سینه ی هه ئینا، مانگ مهیدانیکی به رینی بریوو و ئه چوو تا له شانی چه پی ئاسمانه وه تل ببیته وه. به رزی و نزمیه کانی چوارگوشلی له تاریک و پرونیکی به خو فدا روچوو بوو و تویری ناسکی به فر به سهر گومه زی بانه کان و دیواری ماله کاندا ئه و داره ته خه یالووییه ی جوانتر ئه کرد. خاموشی له گه ل شه ودا تیکه ل بیوو و بارسنایی دیوار و مال و که لاهه کان، له دهروونی شهوی خاموشه وه خو یان ئه دا به چاوا. کیوی یال کورت، له ئارامیه کی شکومه نددا، لای شانی چوارگوشلی یه وه پاکشابوو. واپی ئه چوو قاچه کانی خزان دوته بن پیستی قه لاته وه و به نیگایه کی قورس به سهر هه موو لایه کدا

ئەروانى. نىگاي نادەلى لەگەڵ سىبەرى ئەسپەكەى ئەهات. هات، هەتا وەستا. وەستا و ئەسپ سەمى بە سەر سىبەردا كوتا. پردە رووخاو. بن دىوارى مائەوہ. خاكى ئاشنا، گەشىتووه. پىي لە ئاوەزەنگى ھەلگرت و بە ئەسپايى لە سەر ەرز وەستا. دەر و دىوار، ئاسمان و زەوى، رووناك و بە رەنگى كا. نادەلى، ھەوسارى ئەسپەكەى راگرت و لە پشت دەرگاي مائەوہ، داي لە دەرگا. نە دوو جار، تەنھا جارېك، لەوہ زياتر پىويست نەبوو. چونكە دايكى، بەچاوى چاوەروانەوہ لە ناو جىگە دانىشتبوو و بەتەماى بوو. دەنگى پىي نادەلى، دەنگى ھەناسەى ئەسپەكەشى ھەست پىئەكرد. بۆنى كورەكەى ئەتوانى لە شنە وەرېگرى و بزانى وا كورەكەى ھاتۆتەوہ. دايك، نەبىنراو ئەبىنى. پىشوازىي!

دەرگا بۆ نادەلى كرايەوہ و نادەلى دايكى بە جلى رەشەوہ لاي چوارچىوہى دەرگاكە بىنى. دايك بە نىگاي نىگەرانى خۆيەوہ نادەلى بانگىشت ئەكرد بۆ ژورەوہ. جەوان پىي نايە ھەوشە، ھەوسارى ئەسپەكەى دا بە دايكى و خۆى يەكراست بۆ ھەيوان و بۆ ژورەكەى چوو و بە بى ئەوہى پلىتەى لامپاكە ھەلكىشى، پۆستالەكانى داكەند و خۆى دا بە سەر جىگاكەى دا. ئەيزانى دايكى دەرگاكە دائەخات. شەئە لە تەركبەندى ئەسپەكە ئەكاتەوہ. ئەسپ ئەبا بۆ گەور. كا و جۆ ئەكاتە ئاخورەكەى و بە پەلە دىت بۆ لاي:

– چى ئەخۆى بۆت دروست بكەم كورم؟

– ھىچ!

دايك ئەيزانى نادەلى ھەزى لە گەفتوگۆنىيە. بۆيە، خامۆش لە سەر جىگاكەى خۆى دانىشت و ھەوليدا دان بە خۆى دا بگرى و ئارام بى:

«با كورەكەم ئارام بخەوئى. خۆزگە ئەمشەو مۆتەكە نەچىتە سەر سىنگى. خۆزگە ددانى لە چىرەوہ نەيەت. خۆزگە لە ناو جى دەرنەپەرئى. خۆزگە، وړىنە نەكا!»

دلی بهوه خوښ بوو که نادعەلی شهکەته و ئەمشه و به ئاسوودەیی ئەنوێ. بەلام ئەکرا مهگەر، هه‌وآلی ئەوهی ږووی دابوو پپی رانهگه‌یه‌نی؟ کابرایه‌کی میوان، هه‌ر ئیسته له هه‌ماره‌که خه‌وتبوو. به ږویشتنی نادعەلی گه‌یشتبوو و په‌یامیکی بو هینابوو. پیایو حاجی ئاغه ئالاجاقی. بهلام چون نادعەلی له‌وئ نه‌بوو، شیوی کردبوو و خه‌وتبوو تا ئەو بیته‌وه. ئیسته‌ش دایکی نه‌ی ئەزانی چی بکات؟ هاتنی ته‌ره‌که‌ی ئالاجاقی به کوره‌که‌ی بلێ؟ یان لی‌ی‌بگه‌ړی بخه‌وئ و به‌یانی کاتی نوێژ، میوانه‌که بنی‌ړی بو لای؟

له مشتوو‌م‌ری وتن و نه‌وت‌دا، ږرخه‌ی نادعەلی به‌رزه‌وه بوو. خه‌و، به شه‌پۆلیک له‌شی ماندووی داپۆشی. دایک به‌دل ئارامی گرت. هه‌ئسا، پیخه‌فیکی دا به سه‌ر کوره‌که‌ی‌دا و چوو ه سه‌ر جیگه‌ی خوی. خزایه بن لیفه و سه‌ری خسته سه‌ر سه‌رین و چاوه وشکه‌لاتووه‌کانی به ته‌مای خه‌و نایه سه‌ریه‌ک.

خه‌و! بهلام کات و ساتیک بوو خه‌وی خوښ له پی‌ړیژن تۆرابوو. وه‌کوو پیشت‌ر، ئیتر نه‌ی ئەتوانی به ئاسوودەیی بخه‌وئ. خه‌وی په‌ریشان بوو. پچ‌ر پچ‌ر. له‌پ‌ر دانه‌چله‌کا. چاوه‌کانی هه‌ئه‌گ‌لۆفی. له سه‌ر جیگه‌که‌ی دانه‌نیش‌ت. سه‌یری ده‌وروبه‌ری خوی ئەکرد. ئەچوو ه سه‌ر سه‌ری نادعەلی. به قومی ئاو ده‌می ته‌ږئه‌کرد. دۆعایه‌کی ئەخویند. ترس و خو‌فی له خوی ئەتۆراند. سه‌ری ئەنایه‌وه سه‌ر سه‌رین. فووی ئەکرد به ده‌وری خوی‌دا و هه‌وآلی ئەدا پی‌لووه‌کانی پیکه‌وه ئاشت بکاته‌وه، بهلام نه‌ئه‌لوا، ئیتر نه‌ئه‌کرا. خه‌و له چاوی دایک ته‌ره ببوو و ئەبوا تا ږوژ هه‌ئدی دم بژمی‌ړی. له‌م مه‌یدانه خامۆشه‌ی ئەوکاتانه‌ی له ژنه تی‌ئه‌په‌ړی و ئەو ساته تی‌ئه‌په‌ړیوو و لینجان‌ه‌دا چی ئەکی‌شا، من نازانم! ئەمه جگه له‌و، جگه له خودی ئەو هیچ‌که‌س نایزانی. له کاتی وادا شه‌و ته‌واو بوونی بو نییه. ناگاته به‌ره‌نجام. ئەلی ئەکشیت‌ه‌وه و کو‌تایی نییه. شه‌و ئەبوو به قیر. خه‌ست و له سه‌رخۆ، وه‌ره‌ز

و لیخن. گهرووی ژنه وشک نه‌بوو. سینگی خه‌فه‌خانی نه‌گرت. هه‌ستی نه‌کرد هه‌ناسه‌ی سوار بووه. چاره‌ی نه‌بوو جگه له‌وه‌ی هه‌لسی و ده‌رگاکه بکاته‌وه، سه‌ری بباته ده‌روهه. پوخساری بباته ده‌س شنه و هه‌وای پاک و سووک هه‌لبمژی. هه‌لسا و چووه ده‌روهه. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی سه‌رما هورووژم بباته ژووره‌وه، ده‌رگاکه‌ی داخسته‌وه و گه‌رایه‌وه سه‌ر جیگه. خه‌یالی میوان، لی‌ی نه‌ئه‌گه‌را، تو بلی‌ی نه‌م کابرایه چ په‌یامی‌کی له لایه‌ن حاجی ئالاجاقیه‌وه هی‌نابی؟ کاری نه‌و به نادعه‌لی چی بی؟ هیچی لا‌پوون نه‌بوو. خزایه‌وه بن لی‌فه و پانایی سه‌ری نایه‌وه سه‌ر سه‌رین و له‌ کونه‌روچنه‌ی ژووره‌که‌وه چاوی بریبه ئاسمان. پارچه‌یه‌کی ئاسمان دیار بوو. چهند نه‌ستیره‌یه‌ک نه‌توت چاوه برکی‌یانه. نه‌م پاره‌یه‌ی، ئاسمان له هه‌موو شه‌و پووناکتر بوو. په‌نگه له به‌ر نه‌وه‌ی مانگه‌شه‌و خو‌ی ده‌رخسته‌وه و سپی‌تی به‌فره‌که‌ی له خو‌ی‌دا نه‌نوانده‌وه؟ په‌نگه! شیرری تازه‌ی په‌ز؛ په‌نگی ئاسمان به‌و جو‌ره بوو. زه‌لا‌لتر. دم به دم زه‌لا‌لتر نه‌بوو. کازیوه، گه‌شه‌ی کازیوه. پو‌شنایی کو‌تایی شه‌و. سپی‌دبالا. تی‌که‌لا‌وی شه‌و به‌ره‌به‌یان. ئاسو، ون بوون. شه‌و، نه شه‌و و به‌یان، نه به‌یانی. سپی‌دپه‌نا. مانگ چکه چکه نه‌کشیتته‌وه؛ ده‌مه‌وبه‌یانی وشیار و ئارام، ئارام و به‌له‌نجه، یالی سپی و بلیندی خو‌ی له په‌نای که‌لیده‌روهه نه‌کشیتته سه‌ر و نیگای زه‌لا‌لی به سه‌ر سه‌رتاپای ده‌شت و ده‌هن‌دا نه‌پرژینی: پی‌شه‌نگی هه‌تاو. بانگی الله‌اکبر.

قووقه‌ی که‌له‌شیر و ده‌نگی زه‌نگۆله‌ی ران له دووره‌وه.

به‌یانی، له سووچ و قوژبنی چوارگوشلی‌دا باویشکی نه‌دا. نادعه‌لی سه‌ری هه‌لینا و پیلووه ماندووه‌کانی هه‌لگۆفی. به

باویشکی‌کی شکاو و ناتهاو، له ناو جیگه هاته‌ده‌روهه. چۆخه‌ی دا به‌شانی‌دا و بو ده‌ستنو‌یژ گرتن چووه ده‌روهه. دایکی نه‌بی خه‌و بریدی‌تیه‌وه. ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه و پی‌ی نایه ناو هه‌یوان. کزه‌ی سه‌رمای به‌یانی، پووکه‌شی شه‌که‌تی له پوخساری سه‌ریه‌وه.

ههوا زه لال بوو. سارد و برهړ. له نه سرین نه چوو. ئاسمان نه لیل بوو و نه رووناک. نیوانی نه دووانه. شه پو لیکي شینباو، پاش کشاوه له سهر تیکه له یه کی پش و سپی. په وان، بهر مه کابوونه وه. تاریک و روون. نه خو له میشی بوو، وهک خوړ دا چوون و نه لیل بوو وهک ناوچه وانی شهو که خوئی نه کا به ناو په شاییدا و ون نه بی. نه! به یانی بوو. پاک و ناسک. زه لال و لاوینهر. سهره تایهک بوو، نهک بهر نه جام. رای نه کی شای. کی شه ریکی هه بوو. بانگی نه کردی بو کارکردن، نه گهر توانی بیت شه که تی پیشوو به حه سانه وه یه کی شه وانه له خو دوور بکه یته وه، پوژی له بهر بیت دا رانه خست. خوړ پیروزی تو! خوړ پیستی وشکه لاتوو و په قه له به ستووی زه وی - که سهرمای شه وانهی له بارستایی خویدا هه لمژی بوو - نهرم نه کرد تا تو بتوانی گاکانت چه له مه و بهرته نگه بکه یته. له مال بیان به یته دهره وه. بچیته سهر زه وی و نیر و می له هوچار توند بکه یته و هوگر به دهسته وه بگری و پی له سهر هیشه، که لپهی گاسن له عهرز بچه قینی. خوړ، وشکی شه وانهی شکاندوه و تو نه توانی قورسای خوت بده یته سهر هوچار و گاسنه که تا ئاستی مووژه له له سینهی زه وی پو بکه ی. دهر دیکی نایاب. هه تاو له لاوه تیشک نه هاوی و چاوه کانت به شهواره ناخات؛ مه گهر تاودانه وهی به فر. سهرما سازگاره. تیشک و شنه لیک ئالون و به سهرتاو نه بارن؛ کاتیکه با و به فر و تاو پیکه وه فه راهم بن، نه توانی به روو بووم به دلی خوت هه لگریته وه.

زه وی، گاسن، گا، توو و تو.

نان و خورمایه که له توریبندا هه یه! نه توانی خاکه که بهه زینی. سهر و بنی بکه ی و بهر له وهی ماندویتی هیواش هیواش دات هی زینی، هوره یه که به پانایی دهشتدا بچری و به سته یه کی غه ریانه بلیت و شانته نه گهر نیشته ژان و ئاره قه به بن شاخی گاکانتدا شوپ بوویه وه، نه توانی رایان بگری. گاسن له په قینه ی

زهوی دهرېکېښی. هوگر و هوچار جی بهیلې و بچی بو لای تورېښه کهت. نان و خورما و ئاوی زه لال، نوښی گیانت. دائه نیشی و سفره نه که یته وه. خوړ هه یه و تو هه یت و نان هه یه و دهشتی بهرین. بهر هگه ی پروانین ئاواله یه و شننه نه شه نی. سه یرکردنی خاکی سینگ هه لدر او چیژیکی هه یه. خه یالی دواروژت له زهوی خروشاودا نه خه ملی. توو رزاندن و ماله کیښان. پاشانیش خاک به هیوای بزووتنی له سه رخو و بهر دهوامی دانوو له دلی خاکدا بهر هه لدائنه که یت و دلته له گه ل دلی خاک و دانوودا لی نه دات. بیر و هوشت له گه ل چاندنی هر چلیک تا چه که ره کردن، بهر زبوونه وه، ساقه ت کیښان، تیشه دان و چاوکردنه وه بو هه تاو، لق و پوپ هاویشتن، هه لمژینی ته رای زهوی، خواردنه وهی تیشک، بهر گرتن، بهر پیگه یانندن، بهر بووم به خشین، له گه لدایه و ئاماده:

بلی با دس له په نای که نووه کان دهر بهینن، دهسته کانی من به هیزه!

دادیته وه. دهست بهر وه زهوی دادیته وه. دروینه. داسه که ت له ته لی زهر د و وشک نریک نه که یته وه. بیسمیلا! لیکسوانی ساقه ته کان. داس نه یدووریته وه. تو نه دووریته وه. به داس و له گه ل داس، چند پارچه یه کی ژانی خو ت نه دووریته وه. هر بویه شه کاره که ت نازیز و باره که ت نازیز تره. نه وسا کی شه. دهسکه و ته که ت پاکیش نه که ی بو ناو که نوو و تن به گوزه رانی ته من نه سپیری. میرووله گیانداریکی زور مه هووار و به سه بهر.

بهم جوړه یه به یانی، بو جووتیاریک که پارچه زهویه کی هه یه. گاسن و توویکی هه یه. گایه کی هه یه. نان و خورما و خودیکی هه یه. به لام وانیه به یانی بو که سیکه خو شنشینه و تنها خودی هه یه. هه روه ها بو نادع لیش که نه خو شنشینه و نه جووتیاره و نه ناغایه. نه و نیوانی هه رسیانیا نه. نه نه داره و نه دارایه و نه - توژیکی - هه یه!

نادعەلى لە خۆى زياترى ھەيە. ران و زەوى، دوو شەو و رۆژ ئاو، دوو سى جووتيار، شوانىك و خانوويەكى ئابروومەندانە. ميراتى باوكى؛ حاجى حسيىنى چوارگويشلى. ئەو شتانەى كە لەمەوبەر نادعەلى پىي وابوو باش بەرھەيان ليۆەرئەگرى. لييان زياد ئەكات و تەمەنى خۆى لە ناوياندا ئەژى و پەرەيان پى ئەدات. وادياربوو زوو ون ببوو. نادعەلى ئىستاكاني نەى ئەزانى بىر لە چى بکاتەوہ. لەوہى كە ھەيە، يان لەوہى كە لەدەست چووبوو؟ لەدەست چووەكان! سەوقى. مەديار. باوك. قەبركەن و... ئەمانە لە ريزى لەدەس چووان بوون. ئەو رۆيشتوووانەى رۆشنترين پارەكانى تەمەنى نادعەليشيان ھەلچەريبوو و لەگەل خويان بردبوو. ئەوہى بۆى مابوويەوہ خويئاويكى مەيبوو و پرى مشتىك چەق و دەمار بوو. مرۆفيكى لە پىكەوتوو، ماندوو، داماو، نائوميڊ، پەريشان و شپرزە. بيواز و بى شەوق. گيرۆدەى نەزانينى خۆى، تەرمەكەى خۆى رائەكيشا. لە بەر ئەمەش بوو رپگەى بەرەو خواى گرتبوويە بەر. لە شتىك ئەگەرا جيا لە ھەموو شت. شتىك تەنھا لە برودا؛ لە خەلۆەتى خەيالدا. پەنايەك. بە بى ديدارى ھىچكەس. تەنانەت نەى ئەويست پووى دايكيشى بىينى. ئەى جووتيارەكانى؟ نەى ئەزانى چيان لەگەل بکات. ھەرەھا لەگەل شوانە لائەكەشى، تەتۆ؟ لەگەل زەوى و كاريزەكەى. لەگەل كشتوكال و دەشت و دروينەى. نەى ئەزانى كارەكانى چۆن بەرپۆە ببات. باشە، ئەبى ھەر بەرپۆەى ببات؟ ئەى ئەگەر بە رپۆەى نەبات چى؟ چى ئەبى؟

سەرەپاي ھەموو ئەمانەش بەيانى جوان بوو. پروت بوو و شەنگ بوو. پىستىكى ناسك و تەرچكى ھەبوو. بەجۆرىك كە گينگەلى دەستى مرۆفى ئەدا بۆ نەوازشى لەشە تەرچكەكەى. ئەتويست بۆنى بکەى. بەو جۆرەى كە بناگوويى ژنيكى جوان ھەلئەمژى. كيشەرپىكى مەستانەى ھەبوو. بەرەبەيانى مەست. بۆ لاي خۆى راي ئەكيشاى. بۆ داوينى. ئەستىرەكانى وردە وردە

کال ئه‌بوونه‌وه و ون ئه‌بوون، پاته‌بوونه‌وه‌ی یارییه‌کی منالانه. ون ئه‌بوون تا دیسانه‌وه ده‌رکه‌ونه‌وه. ره‌نگی شینی ده‌مه‌و به‌یان ده‌وامی نه‌بوو. ره‌نگی‌ک بوو به‌ ئاوی سپی ئه‌شۆرایه‌وه. ده‌میکی دی، هم‌موو شت ئه‌که‌وته ناو ده‌ستی رووناکیه‌وه. بزه‌ی پۆژ. خۆر هه‌لئه‌هات و به‌ر له‌وه‌ی ده‌رکه‌وه‌ی، ناده‌لی ئه‌بوا ده‌سنوێژ بگری. شاقه‌لی چۆخه‌که‌ی گرت و پپی نایه‌ سه‌ر پلیکانه‌کانی هه‌یوان و به‌ره‌و بیره‌که‌ چوو. شه‌وه‌ژنی جه‌نجه‌ره‌که‌ی لادا و دو‌لچه‌که‌ی هاویشته‌ ناو بیره‌که‌ و به‌ پپی هه‌لیکی‌شایه‌وه.

هه‌لمیکی ته‌نک له‌ ئاوه‌که‌ به‌رز ئه‌بوویه‌وه. ئاوی کرده‌ مه‌سینه‌ و لای بیره‌که‌ دانیشته‌. قو‌لی هه‌لکرد، ده‌سته‌کانی له‌ ئانیشکه‌وه تا نووکی په‌نجه‌کانی و روومه‌تی و به‌رسه‌ری تابن چه‌ناگه‌ و بناگو‌پیکانی شو‌رد. هه‌لسا و مه‌سحی کرد. مه‌سحی سه‌ر و مه‌سحی پی. چۆخه‌ له‌ شانی دامال‌رابوو و هه‌و‌لی ئه‌دا به‌ بی ئه‌وه‌ی ده‌ستی له‌ چۆخه‌که‌ی بکه‌وه‌ی، به‌ سه‌ر پشتیه‌وه پا‌گری. پاشان به‌ کۆمه‌ کۆم خۆی گه‌یانده‌ هه‌یوان و چوو ه‌ ژووره‌وه. ده‌ست و رووی به‌ خاوی ئی ده‌ستچنی دایکی وشکه‌وه کرد. به‌رمالی داخست و که‌وته نو‌یژ. هه‌رچه‌ند ئه‌یویست زۆر به‌ شینه‌یی نو‌یژه‌که‌ی بکات، به‌لام نو‌یژی به‌یانی له‌وه کورتر بوو به‌ ئه‌ندازه‌ی قه‌نینه‌کی‌شان‌یی پی بچی.

السلام علیکم یا ابا عبدالله.

ته‌واو.

له‌شی ماندوو، ناده‌لی بو‌ خه‌وتن رانه‌کی‌شا. به‌لام کا و جو‌ی به‌یانی ئه‌سه‌په‌که‌! حیه‌لی پچرپچری له‌ سه‌ر ناخوره‌که‌وه ئه‌بیسرا. ناده‌لی هه‌لسا. به‌رمالی کو‌کرده‌وه و خسته‌یه سه‌رتاقه‌که‌. چۆخه‌ی دا به‌ شانی‌دا و چوو ده‌روه تا بیژنگی کا و قاپی‌ک جو‌ له‌ هه‌مار به‌ینی و بیکاته به‌ر ئه‌سه‌په‌که‌؛ ده‌رگای هه‌ماری کرده‌وه و پپی نایه‌ ئه‌و دیوه‌وه. تاریکی هیشتاش ناو هه‌ماری ناخنی بوو. له‌گه‌ل ئه‌وه‌ش ئه‌کرا تارمایی پایو‌یک بیینی

که له بن دیواره‌که، له سهر تیره گه‌نمه‌کان خه‌وتبوو و لیفه و
جامعیکی دابوو به خوئی‌دا. تو بلیی کی بی؟

نادع‌لی لی نزیک بوویه‌وه و ده‌سبه‌جی ناسیه‌وه. کاکوئی
دریژ و ره‌ش، گونا و ته‌ویلی ده‌ریه‌ریوو و پیستی ره‌شتاله. قه‌دیری
که‌لای خواداد بوو! به‌لام نه‌و لی‌ره چی نه‌کات؟ چه‌نده ئاسووده لی
خه‌وتوو! شه‌که‌تی ریگه. له کوپوه هاتبوو؟ قه‌لاچیمه‌ن؟ که‌ی
هاتبوو؟ بوچی؟ نه‌ی دایکی بوچی پی نه‌وتبوو؟ برسیتی ره‌دووی
نابوو یان په‌یامیکی بو هی‌نابوو؟ په‌یامی کی؟ له لایه‌ن کیوه،
په‌یامی بو هی‌نابی؟ بابقولی؟ دیاره ئیتر! نه‌کا هاتبی بو شیرینی
خواردنی ده‌سگیرانیه‌که‌ی نه‌سلانی بوندار و کچی عه‌لی‌ئه‌که‌بری
حاجی په‌سه‌ند بانگی بکات؟ یان هاتبوو دوستانیه‌تی یه‌ک
شه‌وه‌که‌ی؛ نه‌و دوستانیه‌تی له قه‌لاچیمه‌ن، له هه‌ماره‌که‌ی
مالی باوکی قه‌دیر ده‌ستی پیکردبوو، په‌یشوین بگری؟ ده‌ستی
ته‌نگ بووه؟ نا، خوئی‌تی. ده‌سته‌نگتر! گریه‌کی‌تر له‌کاری‌دا په‌یدا
بووه. نا، گریه‌کی‌تر که نه‌یه‌وی به ده‌ستی نادع‌لی بیکاته‌وه؟
نادع‌لی هیچی لی نه‌ئزانی. نه‌مانه هه‌موو گریه‌مان بوو.

دایکی، بوچی باسی هاتنی قه‌دیری بو نه‌کردبوو؟ نه‌ی نه‌زانی!
بیژنگی پرکرد له کا، سی لویچ جوئی کرد به سهری‌دا. له
هه‌مار هاته‌ده‌روه و چوو بو گه‌ور. نه‌سپیکی نا ئاشنا، دور
له‌ئه‌سپه‌که‌ی نادع‌لی له سهر ئاخوره‌که به‌سترابوویه‌وه و به
بینینی کابرا پرووی تی‌کرد. گوئی قو‌لاخ کرد و مووچی کی‌شا. بونی
جو و کا. ره‌نگی نه‌سپه‌که‌ له تاریکی بن بنمیچه کورته‌که‌ی
گه‌وره‌که‌دا دیار نه‌بوو. به‌لام نه‌گه‌ر نه‌سپناس بوایه‌تی نه‌ترانی
ره‌نگی بوزه. نادع‌لی بو لای نه‌سپه‌که‌ی خوئی چوو. نیوه‌ی کا و
جوکه‌ی کرده به‌ر نه‌سپه‌که‌ی خوئی و نیوه‌ی به‌ر نه‌سپی میوان و
چوو دروه‌ه تا بیژنگیکی‌تر کا و جو به‌ینن.

«به‌لام قه‌دیر نه‌و نه‌سپه‌ی له کوئی هی‌ناوه؟»

نه‌سپه‌که‌ه وادیاربوو باشی خواردوو و باش خه‌وتوو. نه‌سپه‌

لاتی بۆره پیاو نه‌بوو. ئەسپی ئاغه‌وات بوو و قه‌دیر ئاغهی نه‌بوو تا ئەسپه‌که‌ی بدا به ئەو! به‌گوتهی خۆی دوو سێ وشتی هه‌بووه، ئەویش بابقولی بوندار له‌دهستی دهره‌ینابوو. قه‌دیر ببوو به‌خۆشنشین. له‌مه‌ولا قه‌دیر دهستی به‌هیچ کۆپوه به‌ند نه‌بوو. ئەئێ ئه‌م ئەسپه‌ی له‌کۆپوه هه‌یناوه، نه‌ئه‌چووه مێشکه‌وه؟ له‌گه‌ورپک یان له‌ده‌وروبه‌ری ره‌وه‌ندیک نه‌ی دزیبێ؟

«ده‌میکی‌تر؛ ده‌میکی‌تر!»

بێزنگه‌که‌ی له‌سووچی هه‌وشه‌هه‌لپه‌سارد به‌دیواره‌که‌دا و چووه ژووره‌وه. دایکی هه‌لسابوو و خه‌ریکی کۆکردنه‌وه‌ی جیگه‌بوو. نادعه‌لی سلّوی کرد:

— میوانمان هه‌بوو و تۆ پێت نه‌وتم! کێیه؟ له‌کۆپوه هاتوو؟
 دایکی ئەویست برّوا سه‌ماوه‌ره‌که‌ تێبخا، وتی:
 — له‌لایه‌ن ئالاجاقیه‌وه هاتوو، کاری به‌تۆیه.
 — به‌من؟! ئەو کاری به‌من چیه؟ چۆن بووه ئالاجاقی که‌وتۆته
 بیری ئێمه؟!

نادعه‌لی وه‌لامی وه‌رنه‌گرت. دایکی، ئاگری خسته‌ناو ته‌نووری سه‌ماوه‌ره‌که‌ و بۆ ده‌سنوێژ چووه دهره‌وه. گه‌رايه‌وه و به‌رمالی پراخست. چارشییوی دا به‌سه‌ری‌دا و ده‌ستی‌کرد به‌نوێژ. تا نوێژی دایکی ته‌واوبوو، نادعه‌لی خامۆش له‌سه‌ر دۆشه‌کله‌که‌ دانیشتبوو و سه‌ری داخستبوو. نوێژی مه‌ه‌سوڵتان که‌ته‌واو بوو، چای دهم کرد و، چووه دهره‌وه ئاگر بۆ قورسیه‌که‌ ئاماده‌بکات. تاوێکی‌تر به‌خاکه‌نازیک پر له‌پشکووی چێوه په‌مووه‌وه هاته ژووره‌وه و به‌نادعه‌لی وت:

— بێر له‌چی ئەکه‌یته‌وه؟

نادعه‌لی سه‌ری هه‌لێنا و پرسی:

— هه‌لی ناسینی؟

مه‌ه‌سوڵتان وتی:

— نوێژخوین نییه، دویشه‌ویش نه‌یخویند.

نادعەلى وتى:

— بەرچايى خۇ ئەخوات؟! برۆ لەپىشت دەرگاگەوہ بانگى بگە!
مەھسولتان، سىنى نان و قاپى كەرەى دانا بۆ كورەكەى.
سەماوہرى لاي قوريبەكەوہ دامەززاندى و رويىشت تەتەرەكەى
ئالاجاقى ھەلسىنى. نادعەلى پيالەيەك چاي بۆ خوي تىكرىد و
قەندانەكەى رايكىشا تا دوو كلۆ قەند ھەلبگرى. دللى پەنجەكانى
بە نەرمى زبرى كلۆ قەندەكانى ئەچەشت، خويشى سەپرى
سوويچىكى ئەكرد. نەى ئەزانى بىر لە چى ئەكاتەوہ. ئەتوت
بابەتتىكى تايبەت لە خەيالىدا نەبوو. پى ئەچوو مېشىكى قەرەبالخ
و پر بوو لە خەياللاتى پەرت و پەلا. گرفتارى دوزىنەوہى خوي لە ناو
خوي دا. چا، تۆزى ساردبوويەوہ. نادعەلى كلۆ قەندەكەى تىپراكرىد و
خستىيە سەر زمانى. پاشان بە ھيوريبەكى پىرانە قەندەكەى مژى
و پيالە بن ئەستورە عيشقابادىيەكەى برد بۆ لىوى. چا تەواو
نەببوو قەدىر ھات. دەست و رووى بە لوى كەواكەى وشك كرددەوہ
و بە دەم سلاوكرندنەوہ ھاتە ژوورەوہ. نادعەلى شوينى پيشان دا و
وتى دانىشى. قەدىر پۆستالە مل كورتەكەى داكەند. چووہ بەرەوہ
و لاي قورسيەكە دانىشت. نادعەلى پىي وت چا بۆ خوي تىبكا.
قەدىر بە پەنجە درىژ و لەرەكانى دەسكى قوريبەكەى گرت. چاي
بۆ خوي تىكرىد و لاي سىنيەكە لە بەردەم خوي دا دايئا. نادعەلى لە
ناوخوي دا، نان و مسكەكەى خزاندى بۆ لاي قەدىر و وتى:

— شەرم مەكە! بخۆ. بە مالى خوتى بزائە.

قەدىر دەستى بۆ نانەكە برد و پرسىارى كرد:

— ھىشتاش ناساخى؟

— نە! نا، ئىتر خەرىكە چاك ئەبمەوہ. چاك بوومەتەوہ.

— شوكرى خوا، شوكرى خوا، پىتەوہ ديارە.

— دەى؟ چۆن بوو رپت كەوتە ئەم ناوہ؟

قەدىر وتى:

— پەندە كۆنەكە! مروّف بە مروّف ناگا... نا، بابە! چى

ئەلئېم مەنئش؟ كئو به كئو ناكات، مرؤف به مرؤف ئەكات. خؤم
حەزم ئەكرد بئم و كارئكئش هاته پئشهوه، چ باشتر!
نادەلى وتى:

– هاننەكەت زؤرئش بەجئ بوو. هەرچى بئ ئەبوا رؤژئك
قەرەبووى ئەو شەهوى لە مائتان بووئ، بكەمهوه! بەلام، ئەبئ
كارەكەت چى بئ؟ خئره، ئئشهئلا. بەلام نەكا داوام لئ بكەى
لە لای خالؤم بوندار، لایەنئت بگرم. چونكە دل و دەماخى ئەو
كارانەم نئيه. بەلام ئەگەر داواى شتئك لە خؤم بكەئت و بؤم
هەئسوورئ، درئخى ناكەم.
قەدئر وتى:

– نە! هئچكامئان نئيه. كارى من و بابقولئ بوندار، ئئتر
لە لایەنگئرى تئپەرئوه. ئەهوى كە داواى شتئكئش لە تؤ بكەم،
خەئالت ئاسووده بئ. من تا ئئسته دەستم بؤ كەس درئژ
نەكردووه. مەگەر چى ببئ. پەئامئكم بؤ هئناوى.
– لە لایەن كئوه؟

نادەلى دەسبەجئ ئەمەى پرسى و قەدئرئش بە بئ ئەهوى
دوور و درئژئى بكاتەوه، وتى:
– لە ئاغەى گەرەوه! ئالاجاقئ.
– ئەو چ كارئكى بە من هەئيه؟
– نازانم! بە گومانئى من، لەگەل خوالئخؤشبوو حاجئ
حسئن وردە حەسابئكئان پئكەوه هەبووه و ئەئهوى ساخئ
كاتەوه. ئەمەش من لە خؤمهوه ئەئئم. راستئەكەى خوا ئەئزانئ!
نادەلى تاوئك راماو پاشان وتى:
– پئم وانئيه.

قەدئر، ئئتر هئچئى نەوت و خەرىكى خواردن بوو. نادەلى ۹۲۵

كە ئئدەر
بەرگئ سئئيه

بژمئرى. مەهسولتان هاتەوه ژوورەوه و وتى:

– كوئخا هاتووه، بؤ گومەزئى گەرماوهكە.

— بلی بابیته ژوورهوه.

پیش پی گوتن، کوپخا خوئی هاته ژوورهوه، کورت و تیکسمراو و تهمن ناونجی، سلأوی کرد و لای دهرگاکه وهستا:

— سهبارته به دارووخانی تاقی گهرماوهکه هاتووم، نادعەلی خان. خه لکی ناتوانن یارمهتی بکهن. دهستیان تهنگه. ئیوه چی؟ یارمهتیهک ئەکهن؟ گهرماوچییه کهش هاتووه و له دهرهوه چاوه پروانه. پاش نیوه رۆش رهوزهیه. ئەمانهوی دیسانهوه بۆله بۆلیک بکهین به لکوو دهستیان بچی به گیرفانیاندا! ههر کهسه و به پی توانای ئەبی شتیک بدات، به یهک و دووان جی به جی نابی. نادعەلی ئیسکانی چاکه ی بۆ لای خوارهوهی سینیه که خزاند

و وتی:

— چاکهت بخۆ، بۆ به سهر پیوه راوهستاوی؟ غه ریبی ئەکه ی؟ کوپخا هاته پیشهوه، لای پاچکه ی خوارهوهی قورسیه که له سهر ئەژنۆ دانیشته. پیالهی چاکه ی به په نجه کورت و ئەستووره کانی هه لگرت و لیوه شه قار به ستوه کانی به زمان ته پرکرد. وا دیار بوو ئەیهوی قسه یهک بکات. به لأم قسه ی نه ئەویست، بۆیه به په رۆشه وه چاوه پروانی وه لأمه که ی نادعەلی کرد.

— من... ناتوانم بیم بۆ رهوزه. چونکه له سهر پۆیشتم. سهبارته به بانی گهرماوه کهش بلی غه می نه بی ئەو غه واره یه. چه نده تان بۆ کوکرایه وه، کو ی بکه نه وه؛ ئەوی تریش من ئەیده م. له پای من، خۆت ههر ئەمرو برۆ وهستا و کریکار بگره و بلی داپۆشن. له بری پاره، گهنم و جو ئەده م من. خو ئەبی؟

کوپخا پیالە و ژیرپیالە که ی دانیاه وه سهر سینیه که. هه لسیاه سهر پی و دووعای کرد:

— برۆم زووتر ئەو ره به نه دلخۆش بکه م! شهوی جه ژن ئەگه ر گهرماوه که ی خراب بی، له سهر خهرمان کهس هه چی ناداتی.

نادعەلی شادمان له به خشنده یی خو ی، پۆیشتمی کوپخای

سهیر کرد و بزهیەک له سهیر لیۆی، نیونگیگایهکی میوانهکهی کرد. قه‌دیریش وشیارانه نیگاکه‌ی ئه‌ربابی گرت و سه‌ریکی ستایش ئامیژی له‌قاند.

– تو چۆن بیر ئه‌که‌یته‌وه قه‌دیرخان؟ ئه‌بوا نینۆک وشکی بکه‌م؟

– نه‌خیر قوربان! ده‌ستی پیاو به‌خشنده‌یه. به‌رژه‌وه‌ندی کاری خۆتان ئه‌زانن.

نادعه‌لی لیۆه‌کانی خپرکرد و وتی:

– مائی دنیا ئیتر له‌ لام نرخ‌ی نییه، قه‌دیر! هیچ نرخ‌یکی نییه، قه‌بری باوکی مائی دنیا! خۆم بکه‌م به‌ یه‌خسیری که‌ چی؟ که‌ قه‌رانیک بکه‌م به‌ دوان؟ دوو قه‌ران بکه‌م به‌ چوار؟ نه‌! چاو و دل‌م له‌م شتانه‌ نییه. له‌ سه‌ره‌تاوه‌ بۆچی، هه‌بوو؛ به‌لام ئیستا، نا. نازانم چۆن بووه؟ حه‌ز ئه‌که‌م خۆم تالان بکه‌م. بۆ چی؟ له‌ به‌ر چی؟ هه‌ر چیم هه‌یه‌ لیی بیزارم! بۆ؟ نازانم؟

قه‌دیر به‌ زمانیکی زیره‌کانه، به‌ هیوری وتی:

– زۆر سه‌یره ئه‌رباب! هیچت نه‌چوه‌ته‌وه سه‌ر خالۆت. به‌ پیچه‌وانه‌ی تو، تا حه‌ز بکه‌ی ئه‌و مائی دنیای خۆش ئه‌وی! نه‌ک هه‌ر چاو و دل‌ی لییه‌تی، چاو دل‌ی لییشی تیر نابێ. هه‌تا بلایی چاوبرسییه.

نادعه‌لی وتی:

– هه‌ر بۆیه‌شه‌ زۆر نیوانم له‌گه‌لی نییه، ره‌وشتی جوامیرانه نییه.

مه‌ه‌سوڵتان، هاته‌وه‌ ژووره‌وه‌ و هاتنی ته‌تۆی شوانی ڤاگه‌یانده‌: – دوو که‌لاکیشی له‌گه‌ل خۆی هیناوه.

لیۆه‌کانی دایکی ئه‌فپری. ترس له‌بنی چاوه‌کانی‌دا ئه‌بریسکایه‌وه. ۹۲۷ که‌ لی‌ده‌ر به‌رگی سلییه‌م

نادعه‌لی یه‌ک پێ ڤابوو:

– ئیسته‌ له‌ کوئییه‌؟

– لای دیواره که. که لاکه کانی خستوو و خوښی به سهریانه وه
وه ستاوه.

– مهرن یان بز؟

– مهر.

چوڅه ی دابه شانی دا، نادعلی چوو دهره وه، ته تو، شوانی
لاله په تی حاجی حسین لای دیواره که، به سهر سهری که لاکه کانه وه
وه ستا بوو. نادعلی، به بی قسه، چوو سهر سهری مهره کان.
چوکی دادا و بو ناسینه وه یان چنگی له کاکوکی ههر دوکیان
گرت. سهره برپاوه که یانی به زکرده وه و سهری کردن. سهره کانی
دانیاه وه، هلسا و به تووره ییه وه، پرو له سه گه برینداره که ی
ته تو که ههر له وی پراکشابوو، قچی کوتا به عهرزدا؛ سه گه له
ترسی نادعلی کلکی برد بو ناوگه لی و بو دی دهرچوو. نادعلی،
پشت له ته تو، چند ههنگاو روپشت؛ لای کو له که ی بهر هیوان
وه ستا و به تووره ییه کی شاراوه وتی:

– ههر نم دوانه؟!

شوانه ی لال، به بی نه وهی - له ترس یان له شه رمد - سهری
هه لی نی، وتی:

– ب... ب... ب... به... ل... ئ...

– چه قوت پی گه یاندن؟

چه قوی پی گه یاند بوون. به زمانی پچرپچر و به نه ماژه ی
دهست و په نجه تی گه یاند که گورگه کان چوار دانه بوون. پان
به ره وژور هه لگه پراوه. گورگه کان خافلگیرانه داویانه به سهر پاندا.
سه گه که تنها بووه. که وتوته ناویان. کیسه دهستی پیکردووه.
ته تو و هه قاله که شی لبادیان له دهستی چه پیا نه وه ئالاندوو
و په لاماری گورگه کان یان داوه. زوری پی نه چوو بوو گورگه کان
هه لات بوون. پاونرابوون. به لام گه روی دوو مهریان هه لدرپیوو.
دابوو یان به سهر پشتیان دا و بردبوویان. به لام ته تو و سه گه که
که وتبوونه داویان و مهره کان یان له ناو که لپه یان دهره ینا بوو و

بوو. نهی نه زانی چی بکات؟ نهی نه زانی چۆن پښگه یه ک بو بوغزه که ی بکاته وه. نهی نه توانی بیر بکاته وه. هه ربویه ش بوو که خووی خوړسک له سه ر جی راپه راند و وه کوو پلنگ بو شوانه که ی چوو. دوو زلله ی شیتانه ی له روخساره زل و زبره که ی ته تۆ دا؛ راست و چه پ. زه هری خو ی پژانده بوو. گه راپه وه، تفیکی له عمرزه که کرد و به ره و ده رگای ماله وه چوو. به لام له پر راپه وستا. چاوی بریبه چاوی قه دیر! له بن هه یوان قه دیر وه ستابوو و سه یری نه کرد.

— نه بینی چیم به سه ر نه هیئن؟ ژن حیزانه!

قه دیر، هه روا بیده نگ بوو. ناده لی له هیلی نیوان قه دیر و ته تۆ دا خو ی به هه لاسراوه اته به رچاو. به دژواری نیواری له شوانه که ی دایه وه. ته تۆ، پایوی به خو و کارا، پشتی به دیواره که وه دانیشتبوو. روومه تی له ناو دهسته زله کانی دا شارده بوویه وه و نه گریا. په نگه نه له بهر نیشتی زله که و سووک بوونی خو ی، به لکوو له غه می مردنی په زه کان دا نه گریا.

مه هسو لتان، دایکی ناده لی له کوره که ی نزیک بوویه وه. لوی چۆخه که ی گرت که له سه ر شانی ناده لی دا که وتبوو، دایه وه به شانی دا و قو لی گرت به لکوو بیباته ژووره وه.

به لام ناده لی رق نه ستوورتر له خو ی نه ویی، به ره و ده رگا که رویشت و وتی:

— نه پوین!

پوشته و په رداخ، له چاوتروکانیک دا، ناده لی هاته وه ده ره وه و به ره و گه ور چوو، نه سپه که ی زین کرد و به دایکی وت:

— نه پوم!

قه دیر، زینی کردبوو و ناماده بوو.

ناده لی، هه لوهسته یه کی کرد و سه یریکی شوانه که ی کرد، ته تۆ هه لسا، هات و سینه به سینه ی ناده لی وه ستا. گوایه نه یویست شتی ک بلی. به لام زمانی نه نه گه را. ناده لی چاوی بریبه چاوه ته په کانی شوانه که ی وتی:

— چیت ئهوی؟! —

تهتۆ به زۆر لهرزینی لیوهکانی راگرت و به نادعهلی وت ئهوه
یهکهه جار به له ههموو تهمهنی خۆی دا، تهتۆ، مهه به گورگ ئهدات!

— ب... ب... بهس، ئ... ئ... ئهر... ب... ب... باب!

نادعهلی نهی ئهزانی چی بکات؟ به شوانهکهی بلی چی؟ دهستی
هیئا به یالی ئهسپه سپیهکهی دا و وتی:

— شهکهکه بکه به دوو لهتهوه. لهتیکی ببه بۆژن و منالهکانت.
تۆیش دایه لهتهکهی تری بکه به قاورمه بۆ خۆمان. ئهوی کهشیان،
بدهن... بیبهخشنهوه له ناو خهڵک دا. دواى نیوهپۆ له مزگهوت رهوزه
ههیه. برۆین!

تهتۆدهرگاکهی بۆنادعهلی کردهوه. نادعهلی وقهدهیر، ئهسپهکانیان
برده دهرهوه. دایکی چووه کۆلان تا سوار بوون و پۆیشتنی کورپهکهی
سهیر بکات. سهیری کرد. پۆیشتن. مههسوڵتان زهرکیک ئاوی کرد به
دوایان دا و له بهر خۆیهوه نزاى بۆ خویند. نادعهلی و هاوسهفههرهکهی
دووهر کهوتنهوه. له چاو ون بوون.

مههسوڵتان گهرايهوه بۆمالهوه. لهتهکانی دهرگاکهی هیئایهوه
یهک و دایخست. تهتۆ، به سههر سههری مههرهکانهوه دانیشتبوو.
مههسوڵتان سههری شوانهکهی کرد. له بن نیگای ژنهکهی حاجی
حسین دا، تهتۆ ههلسا؛ دهرفتهی خواست. کیردی له کالانه دهرهیئا،
سههری شوپهوه بووی مههرهکهی گرت، به سههر خاک و خۆلی ههوشه دا
پایکیشا بۆ لای بیرهکه، داینا و شاقهلی کهواکهی کرد به لادا:
— پارهسته با قاپیک ئاو بکهه به دهستت دا.

بهندی دووهم

درهوشانهوهی خۆر، له سهر سینهی سپی بهفر.
نهرمه تیریژ، تاودراوه، تیژ و رووناک وهئهگهپرئ و له
ئاوینهی چاوهکاندا تیك ئهشكى. چاوهکان له شكانهوهی تیشك
له خۆیدا، ماندوو ئهبن؛ پیلوهکان به نهینی دینهوه سهریهك.
نیگا له سهر خۆر ئهتورئ و له شینیایی یهكرهنگی ئاسماندا
پهها ئهبن. خۆی لائهدا و تیكه لَبوونی، بهفر و ههتاو جئئههیلت:
لییانگهپرئ پیکهوه بن. با یهك بجیژن. پیروزی یهك بن.
خۆری كوئایی زستان.

بن گوپی ئهسپهكان ئارهقهیان كردبوو. پشت برۆ و لاجانگی
قهديریش نیشتبوووه ئارهقه و ههناسه برکی بوو. خاویان كردهوه.
نادعهلی سهرنجیكى تهوساوی قهديریدا. بزهی توانج له نیگایدا.
چهند ناشیانه ئهسپ داژوئ!
قهدير وتی:

— دهمیكه بوو سواری ئهسپ نهبووم. لهو كاتهوه ماینهكهی
باوكم له دهستمان دهچوو!

نادعهلی وتی:

— پیم وابئ ناوبانگیم بیستبوو.

— ئا بهلئ. پهسنی ههبوو. پیستی وهكوو ههوریشم گهش بوو.

خهنهیی یهكپارچه. تهمنیک سهفهري پیکردبوو. پهنگه سیسه دجار زیاتر

بهو ماینه خه نه ییه کاروانی کردبوو و گه رابوو یه وه. نه چوون بو یه زد و کرمان و نه م دوایانه ش زیاتر هاتو چۆی عیشق آبادی رووسییه یان نه کرد. له باجگیرانه وه نه رویشتن. باو کم کاروانسالار بوو. جار یکیان منیشی برد. زور بچووک بووم. که ولپۆسیکی تیوه پیچابووم و خستبوومیه گیرفانی شه لته یه که وه و له سهر باری وشتر دایه سستبووم. وه کوو مه لۆتکه. به فر که م بوو نهو ساله. به لام ههوا ساردبوو. هیشتاش له بیرمه عیشق آباد وه کوو شار یکی گه وره هاته بهرچاوم. تا نهو رۆژه جگه له قه لآچیمه من، شوینی ترم نه دیبوو. به یانی زوو گه یشتینه کاروانسه رایه ک. باو کم وتی کاروان یخ دن. یخیان دا. خویشی هه و ساری ماینه که ی به ناخۆره که وه به سست و منی له شه لته که دهره ینا. دهستی گرتم و چووین بو مائی ئاشنا که مان. وشتره وانه کان به بار و وشتره کان رانه گه یشتن. ئاشنای باو کم پیاویک بوو له گه ل ژنه که ی، له کو لآنیکی ته نگه بهر، له گه ره کیکی دیرین دانه ژیان. نیسته ش بیچم و شیوازی ماله که یانم له بیره. برد میان بو لای ئاگردانه که. به شیک له دیواره که یان هه لکو لیبوو و ئاگریان تیا کردبووه. ئیمه که چووینه ژووره وه، هۆده که پر بوو له دوو که ل. وا دیار بوو ژن و شوو تازه له خه وه هه لساون. پاشان زانیم که نه وان له کورده کانی ولاتی خو مان بوون که چوو بوون بو نه وئو و دامه زرابوون. له کورده کانی لای باجگیران. نه وه نده ی من له وئو بووم بۆم دهرنه که وت کار و پیشه یان چیه. به لام پاشان که گه رامه وه بو خاکی خو مان عه باسجان پیی وتم کار و کاسبی نهو ژن و پیاوه چیه. خو وتم! کوریزگه یه ک بووم. پاشتر زانیم که نه وان قاچاخ فرۆش بوون. هه م کاری تریاکیان نه کرد، هه میش کالای ئینگلیزی ناو ئیرانیان نه کری. نه یان برد بو رووسییا و له وئو، به نرخی چوار جاره کی نه یان فرۆشت به ده لاله تور که کان. نه وانیش ده ساو دهس ره تیان نه کرد بو هه ماری بازرگانه کان. دیار بوو هه م له ئیران ئاشنایان هه یه و هه م له رووسییا، نه گهر به هه لدها نه چوو بیتم. باو کیشتم دهستی به سووچیکی کاره که وه به ند بوو! هه رچی چۆن بی، بینه و به ره یه کیان هه بوو. به لام حه یف!

— چی حەیف؟ نەکا ئەتەوئ بلیی رووسەکان هەر دووکیان
سەربرین!

— سەریان ببریایەتن بۆیان باشتر بوو.

— چیان بە سەر هات؟ حەیف چی؟!

قەدیر کە ئەبوايەت بە چەم و خەمی سەربردەکە، جیی
خۆی لە دلی نادەلی دا بکاتەو، وتی:

— بۆت ئەگێرمەو. پیران وتووینە: بەسەرھات و گەفتوگۆ،
پێ کورت ئەکاتەو. سەریشت ئەهینمە ئیش، بەلام چی بکەین
ئیتەر؟ هەرچی بی کاوئزی مروّف قسەکردنە... بەلی، کابرای
پەبەن ناوی عیماد بوو. عیماد خان. باوکم هەر کات ئەچوو بۆ
مائی عیماد خان، باشترین خواردن و شەراب و چاکترین تریاکیان
بۆ ئامادە ئەکرد. جیی گەرم و نەرمیان بۆ رانەخست. ژنەکە
عیماد خان وەک پەپوولە بە دەوری باوکمدا ئەسوورپا. بە راستی
کە باوکمی بە برای خۆی داننا. لەو سەفەرەدا زۆر میھرەبانی
بە منیش کرد. بەردەوام ناگای لیّم بوو ون نەبم. نەکەومە بن
دەست و پێی ئەسپ. نەبم بە ژیر داشقە و فایتوونەو. پیکەوتی
پۆژگار، منالیشیان نەبوو. ژنەکە عیماد خان وەکوو شتی
منالی نەئەبوو. بەراست و بە گائە بە باوکمیان ئەوت قەدیر
دابنی بۆ ئیمە با لێرە -عیشقباد- گەورە بکەین. ئامادە بوون
نیوہی داراییەکەشیان بکەن بە ناوی منەو! بەلام ئەو سەردەمە
بار و پۆژی مە خو ئاوا نەبوو. باوکم بیست و حەوت و شتری
بارکیشی هەبوو. هۆدەیک پر لە قالیچە توركەمی و دەفر و
ئامانی وەرشەو و چینی و بلوورمان هەبوو. ناز و پێژەن لە دەر و
دیواری مائەکەمان ئەباری. جووتە برا، وەکوو ئەوە وابوو بە سەر
هەوردا ئەپۆین بە پێدا. بن پیللەوکانمان خۆلای نەئەبوو. بەلام
لەپر، ئەتوت ناگر بەربووہ مائمان. من هەر نەمزانی چی پوویدا!
مّە دای لە ژیانمان. هەتیویک، بیوہژنیک، نەفرینی کردین و
ئاهی ساردی ئەوان دارونەداری تیا بردین. ئەو و شترە کە بەهای

نیوه پوژیک ئاو بوو، له پڕ نرخى نه‌ما. وشتره‌وانى باوى نه‌ما. ئه‌و سه‌رده‌مه، كه‌س ژنى به‌ جووتیار نه‌ئەدا، به‌لام له‌برى منه‌تى كاروانچيان هه‌لنه‌گرت. هه‌رچه‌نده ئه‌يانزانى وشتره‌وان ئه‌چى بو سەفه‌رى دووردریژ و شه‌ش مانگ به‌ شه‌ش مانگ پوآله‌تى ژن و منالى نابینى. به‌لام دیسانه‌وه‌ش خوازىارى هه‌بوو. كچان حمزىان ئه‌كرد ببن به‌ ژنى كاروانسالار. چونكه ئه‌يانزانى كاروانسالار به ده‌ستى پره‌وه له‌ گه‌شت ئه‌گه‌رپه‌ته‌وه.

نرخى وشتر كه‌ دابه‌زى، قنى وشتره‌وانيش كه‌وته سه‌ر عه‌رز. له‌و پوژه به‌ دواوه ژنان ئه‌يانويست ببن به‌ ژنى پياويك كه‌ پيمه‌ره‌ى له‌ به‌ر ئاو بى. واته‌ جووتیار. له‌ به‌ر ئه‌وه‌ى له‌ ناو خه‌لكى نه‌داردا، جووتی‌رى شتيك بوو بو‌ خو‌ى، بايى و بره‌وى هه‌بوو. به‌شى جووتیار له‌ ئاو و زه‌وى ناغا، چه‌ند كه‌ميش بوو، به‌لام له‌ هيچ باشتىر بوو. هه‌ر نه‌بوايه نانه‌سكى له‌ خه‌رمانى ناغا به‌ر ئه‌كه‌وت. بو‌يه جووتیار له‌ هيچ باشتىر بوو. تاى ته‌رازووى جووتیار، له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌و وشتره‌وانانه‌ى پوژ به‌ پوژ بيكار ئه‌بوون، قورستر ئه‌بوو. پوژ به‌ پوژ قورستر بوو. نرخى ئاو و زه‌وى چووه سه‌ره‌وه و جووتیار بايه‌خى په‌يداكره‌. نرخى وشتر و كارى وشتر دابه‌زى و وشتره‌وان، پوووزهى با بردى. ئه‌و وشتره‌وانانه‌ى چاويان كراوه بوو، وشتره‌كانيان گوپيه‌وه به‌ ئاو و زه‌وى. واته‌ وشتره‌كانيان فرۆشت، يان په‌رواريان كردن و نارديان بو‌ كوشتارگه و به‌ پاره‌كه‌ى ئاو و زه‌ويان كړى و ئه‌گه‌ر نه‌شبوون به‌ ناغا، لانى كه‌م نيمچه ناغايه‌كيان ليده‌رچوو. به‌لام ئه‌م باوكه‌ى من!... خوا له‌ سه‌ر زه‌وى هه‌ليگرى، هه‌ردوو پي‌ى كرد به‌ پيلاويكدا و به‌ لای وشتره‌كانيه‌وه مايه‌وه و مايه‌وه، تاكوو وشتر يه‌كه يه‌كه له‌ ده‌ستى ده‌ر چوون. بوون به‌ دووكه‌ل و چوون به‌ حه‌وادا. وه‌ك بليى هه‌ر نه‌بووبن! ئيسته‌ش ئه‌وا خو‌ى ماوه و ئه‌و نه‌گبه‌تیه‌ى داوينى گرتووه. پاشتر، بينيم سه‌روسه‌كو‌تى لورى له‌ پي و بانان ده‌ركه‌وت.

سه‌ريشتم هه‌نايه ئيش! به‌لام ده‌ى ته‌مه‌نى گه‌شت

کورتە. خەریکم پێگە که کورت ئەکەمەوه. هەرچی هەبوو، ئاواي لیهات که ئەیبینی! نازانم! نازانم دوور کەوتەمەوه. له بابەتەکه دوور کەوتەمەوه. خەریک بووم باسی ئاشناکانی باوکم ئەکرد. ئەو رەبەنانه سووتان و بوون بە قەقنەس. ئەیانگێرپایەوه، پاش ئەوهی بۆلشەفیهکان له پووسیە هاتنه سەرکار، چی قاچاخفرۆش و باجگیر و دز و لات و لووت له کۆڵانەکانی عیشقباددا هەبوون، کۆیان کردنەوه و ناردنیان بۆ زیندان و بۆ کارگەکان. هەر کەس توانی له دەستیان رابکات و له سنوور بپەریتەوه، پزگاری بوو و ئەوانیش که نهیانتوانی و چارهیان نهبوو چوونه بن کۆتی کارکردن و چیان به مفته و خۆرایی خواردبوو، هینایانەوه! له م گێره و کیشەیهدا، ئاشناکە ی ئیمه، عیماد خانیش ئەگرن و حەپسی ئەکەن. پاش ئەوهی عیماد خان زیندان کرا، ژنەکە ی له ولاتی بیگانە سەرگەردان ئەبێ. ئەوهم نهوت که عیماد خان چەند وشتريشی هەبوو. پاش ئەوهی حەپس بۆ عیماد خان ئەبرنەوه، ژنەکە ی بانگ ئەکات بۆ زیندان و پێی ئەلی:

«وشتەر و خشل و کەلوپەله گرانبايیهکان هەلگەرە و له گەل خواداد بچۆ بۆ ئیران و لهوئ بژی تا منیش حەپسەکم تهواو بکەم و بيمهوه به دواتدا و ژيانمان له سهررا دهسپيکەينهوه.»

ئیسته که بیری لئ ئەکەمەوه، ئەبینم وشتەرەکانی عیماد خانیش له گەل وشتەرەکانی ئیمه کاروانیان ئەکرد. باوکم و عیماد خان، ئالوگۆری بازرگانیان پیکهوه هەبوو. بەرهنجام... ژنەکە ی عیماد خان به قسە ی پیاوهکە ی ئەکا و له گەل باوکی من بەرهو ئیران ئەکەوێته رێ. حەوت وشتەر، پانزده سیر زێری نایاب، دەمانچەیهک، سێ دەس ئافتاوانی وهرشەوی نیکۆلا،

دوو کاتزمیری زێر، چوار قالیچە ی تورکەمەنی، دوانزه تاک بازن و ملوانکەیهکە ی گۆبەرۆکی زێر ئەداته دەست باوکم و له گەلی ئەکەوێته رێ. له سەر سنوور پێشیان پێ ناگرن، چونکە باوکم تاريفه ی بارهکانی هەبوو. که ئەگەنه مه شهههه له کاروانسه رايهک

بار ئەخەن. ژنەكەى عىماد خان لە سەر ھەوزى كاروانسەراكە دەسنوێژ ئەگري و ئەيەوێ بچى بۆ زيارەت. ئەچى بۆ لای باوكم و داواى پارەى فايٲوونى لى ئەكا. جا ٲو پيٲت وايە باوكى من چى بە ژنەكەى عىماد خان ئەلى؟

— چى پى ئەلى؟!

— لەبەر چاوى ھەموو وشترەوانەكان بە ژنەكەى عىماد خان ئەلى: من ٲو ناناسم!

— چى؟!

— ئەلى: من ٲو ناناسم! ھەر ئەوھەندە.

— ژنەى قوربەسەر! دەى ژنە چى ئەكات؟

— ئەلىن لەپر چاوەكانى ئەبلەق ئەبى، زمانى لە گۆ ئەكەوى،

لە كاروانسەرا ئەچيٲتە دەرەوہ و ئەروا بۆ ئىمام رەزا؟!

— پاشان، پاشان چى؟!

— پاشان ھىچ! لە گەشتەكانى پاشتردا، وشترەوانەكان

بينويوانە لە كوٲلانى سياوہن، لە يەكيك لە شيرەخانەكاندا،

نيرگەلە دائەگيرينى.

— ژنەى بيچارە! تف! باوكت چى؟ لە گەرورى چووہ خوارەوہ؟

— تا دوا شايى! پشٲتى بە زيړەكان گەرم بوو - پەنگە - تا

كاتيک كە كەوتە بىرى ئاو و زەوييەوہ!

— كافر! كافر لەگەل كافر واناکات؟!

— كافر لەگەل كافر نازانم. بەلام بينيم موسلمان ئەو كارەى

لەگەل موسلمان كرد!

— زيندووہ ھيشتاش، نا؟

— زيندووہ و زيندوو نييە!

— ھەھ! ئەى ٲوچى؟ ھيشتاش!

— خوٲ بينيت، ھيشتاش لەگەلى ئەژيم. لەگەل باوكم.

دەنگى قرووسكانەوہيت نەئەبيست ئەو شەوہ؟ رەنگە بيڊەنگ

ببوو!

قهدير نهئەبوا لەوہ زياتر ئەو بابەتە دريژە پيښادات. پەردە دراندن بەسە. نهئەبوايە نهشتەري زمان، لەوہ زياتر، لە برينە كيماويەكەي خوڤي وەردا. بوگەني لي بەرز ئەبوويەوہ. ئەو نەك ھەر سوڤي بەرامبەر بە باوكي نەبوو، بگرە ليښي بيزار بوو. سەرەپاي ئەوہش نهئەبوا بەو جوڤە سووك و چرووكي بكات. نەك ھاوبەستەيي، بەلكوو ناوي ھاوبەستەيي پيگەي نهئەدا كە قەدير لەوہ زياتر باوكي و خوڤي لە باوكي دا سووك بكات. ئەگەر خوڤي بيكوشتايەت، نهئەبوا بيدا بە دەس بكوژەوہ.

قەدير، ئەوہشي ئەزاني ژنەكەي عيماد خان ھيشتاش لە مەشھەدە. ئەشي زاني ئيتر نيڤرگە لە چاخ ناكات، ئەوكارە ناكات. لە بەر بارەگاي ئيمام رەزا دائەنيښي. لە بن شەقامي خواروہە. عەباسجان، ھەموو سەفەرئەوئەوي بينووہ. ھيشتاش ئەبييني. ھاتووچوڤي لەگەلي ھەيە. ھەر ئەويش دەستي عەباسجاني خستبوويە ناو خەنەوہ و تووشي كردبوو. ئاشي پارەكاني عەباسجانيش ژنەكەي عيماد خانە. تا عەباسجان ئاو و پەنگيكي ھەبوو، ئەو سيغەي بو ئەدوڤيەوہ. ئيستەش ھەر ئەو پارە لە عەباسجان وەرئەگري و ترياك و شيرەي بو دەس ئەخات. شەوانەش، عەباسجان لە ھۆدەكەي ئەو ئەميينتەوہ. پارەي گورگە دزيەكاني عەباسجان، كە زياتر لە باوكي ئەدزي، ئەچووہ بن سەريني ژنەكەي عيماد خانەوہ. ژني عيماد خان بو عەباسجان داكييني ئەكات. داكييني كردووہ. ئەم عەباسجانە خو سەرەتا بەو جوڤە نەبوو. جەوانيەكي ھەبوو. تەنانەت ناو و ناوبانگيكي ھەبوو. لە ھەندئ لە گەرەكەكاني مەشھەددا بەناوي عەباس عيشقبادي ئەيانناسي. ژني عيماد خانيشيان لە تەنيشت ناوي

عەباسجانەوہ ئەناسي. لە پيگەي ژني عيماد خانەوہ عەباسيان ئەدوڤيەوہ. ئەگەر كەسيك-ناكەسيك دوو لوڤي تريايي و سەماكەرئەي تازەكاري دەسكەوتايە، ئەبوايە ژنەكەي عيماد خان بييني و ئەو عەباسجان ئاگادار بكات. ئەوہندەي ژني عيماد

خان، عه‌باسجانی بانگ ئەکرد، قه‌رش دهستی پێ‌ئەکرد. چونکه عه‌باسجان ده‌سبه‌جێ به‌ره‌و قه‌ل‌چیمه‌ن ئەبوویه‌وه و ئەچوو بو ماله‌وه و یه‌خه‌ی كه‌لایه‌ی خوادادی ئەگرت تا پاره‌ی لێ بسینێ. پاره‌ش ئەگه‌ر نه‌بوايه، یه‌ك دوو پارچه‌ قاپ و قاچاخ‌ی ماله‌وه‌ی ئەدزی وه‌كوو: دوو بایه‌ی چینی، ئەفتاولانی وه‌رشه‌و، زه‌نگۆله‌ و شالێ وشتر، ته‌نانه‌ت قالیچه‌یه‌ك. كه‌لایه‌ی خواداد، ئەيقرووسكاند و نه‌فرینی ئەکرد؛ به‌لام گریان و شیوه‌نی پیره‌می‌رد، پێگه‌ی به‌ عه‌باسجان ئەئەگرت، عه‌باسجان تینووی هه‌ل‌لووشینی ژبان و پاره‌ خه‌رج‌کردن بوو و له‌م بواره‌دا پێزی هه‌چ كه‌س و شتیکی پانه‌ئەگرت. چی له‌ سه‌ر پێ‌دا بوايه‌ت ئەيشكاند. قه‌دیر؛ ئەو كه‌ تازه‌ پيش و سه‌مێلی ده‌ره‌ینابوو، ویستی له‌ به‌رامبه‌ر عه‌باسجان‌دا بوه‌ستی؛ به‌لام عه‌باسجان ئەو پوژانه‌ قوڵه‌چۆماخ بوو، قوڵه‌چۆماختر له‌ قه‌دیر.

عه‌باسجان ئەو پوژانه‌ وا نه‌بوو. ئەم پوژانه‌، وای لێهاتوو. رووخانی عه‌باسجان، له‌ سه‌رده‌می كه‌له‌گابوونیه‌وه تا ته‌پینی خۆی چه‌نده‌ها چیرۆکی هه‌یه‌.

به‌لام قه‌دیر، كورتی كرده‌وه. نه‌ی ئەویست له‌وه زیاتر خۆی بدا به‌ده‌ست نادعه‌لیه‌وه. ئەبوا به‌ نادعه‌لی پيشان بدات كه‌ هه‌شتاكوونێ بو‌ پهمز و پازی خه‌زانه‌كه‌یان پێزیکی له‌لا ماوه. دلی مرۆف، خو‌ نابێ ده‌روازه‌ی كاروانسه‌را بێ! سه‌رقاپی دێ، با نزاهه‌ بێ. ئەو یه‌ك ده‌ربه‌یجه‌یه‌ی بو‌ نادعه‌لی كرده‌بووه‌ به‌س بوو. پێگه‌ی پێ كورت كرده‌بووه. بو‌یه سه‌ری قسه‌ی گواسته‌وه بو‌ هه‌لیکی تر: — به‌لام نازانم ئەم ئاغه‌ی گه‌وره‌، پاش ئەو هه‌موو ئەركه‌ی به‌ خوتوو‌خو‌رپایی داویه به‌ ئەستۆی من‌دا، ئاخه‌ركه‌ی كاریکی خه‌رم بو‌ ئەكات، یان دیسانه‌وه‌ش ئەیخاته‌ پشت گوی!

نادعه‌لی وتی:

— په‌نگه‌ ئەته‌وی بێ به‌ زاوا، ئەری؟
— نه‌. ئەو خه‌یاڵه‌م له‌سه‌ردا نییه‌. ئەمه‌وی خۆم له‌ ئه‌جباری

پرزگار بکهم، مه‌به‌ستم ئەمه‌وئى ئاغهى گه‌وره ئەو کارهم بۆ بکات.
— به‌ئى، که وا بوو به‌و هه‌وايه به‌ملا و ئەولادا ئەتپه‌تینى؟
— به‌و هه‌وايه‌ش نه‌بى، خو ناتوانم گوئى له قسه‌ى نه‌گرم.
هه‌رچى بى ئالاجاقیه، خو گه‌لا چه‌وه‌نده‌ر نیه. دوو مه‌لبه‌ند وا
له ژیر ده‌سه‌لاتى‌دا. حه‌زم ئەکرد ئەو کاته‌ى دى بۆ قه‌لاچیمه‌ن،
له‌وئى بى و بیینی خالۆگیانت، بابقولى بوندار چۆن ده‌سته و سینه
له به‌رده‌مى دا ئەوه‌ستى و کړنۆشى بۆ ئەبا! ئەئى ئەمیر قاینی
دیوه!

نادعه‌لى رووى له هاورپکه‌ى کرد و به وردبینه‌که‌وه، که بۆ
قه‌دیر تازه‌بوو، پرسى:

— ئیسته ئەوا خه‌ریکین ئەرۆین، راسته‌که‌م پى‌بللى ئاغهى
گه‌وره بوچى ته‌ته‌رى به شوین من‌دا ناردوو؟ ها؟ پیاو و پیاوانه
بللى! تۆ چۆنى ئەبینى؟
قه‌دیر وتى:

— خو ت چۆنى لیک ئەدیته‌وه؟

— من له تۆ ئەپرسم!

قه‌دیر وتى:

— ئیستا که له رووى هه‌قاله‌تى داوام لى‌ئه‌که‌ى، شتی‌کم به
میشکا دى، خو مانه پیتی ئەئیم!
— بللى بزانه‌م

قه‌دیر، پىستی ناوچه‌وان و برۆکانى خپرکده‌وه، پیلوو‌ه‌کانى
هینایه‌یه‌ک و وتى:

— سه‌یر بکه‌ برام! ئەو ئاو و داراییه‌ى هه‌ته ده‌ستى پپوه
بگه‌! گویم لى پائه‌گرى؟ سامان و راوه‌نت رابگه‌ره. ئاگات له
مه‌ر و مالاته‌که‌شت هه‌بى. ئەم خوله وه‌کوو ئەوه وایه مروّف
له بیابانىکی پر له به‌فردا ئەروا به‌رپى‌دا. خو پهنه‌گه نه‌زانى؛
به‌لام گورگه‌کان چاویان تیبریوووه و خوین لى مه‌لاس داوه، بۆ
ئوه‌ى بزانه‌ى که‌ى ده‌ست و پپی دانه‌هیزى و به چۆکا دیت. ئەو

چاوانه بۆ سانئیکیش له مروّف خافلّ نین. هەر ئەوهندهی بینیان ههنگاوهکانت تۆزئ ئەلهقن و کرپوه گیزی کردووی، هیواش هیواش دهرئهکهون و دهورت ئەگرن. کاتیکه دهوریان دای، ئیتر کار تهواوه. بویه، مروّف ئەبئ زۆر وریا بئ. له ههمان سههرهتاوه. نابئ بهیئلی قاچهکانت بکهونه لهرزین. ئەژنۆت ئەگەر لهق بوو، کارت تهواوه. ئەژنۆت بلهقی، وا بزانه له پئ کهوتوویت. له پئ ئەکهوی. کارت تهواو ئەبئ. ئیمهیان بهو جوړه جاوی و گۆشتیان له ئیسقانمان جیا کردهوه. پارچه، پارچه! بۆ چی! له بهر ئەوهی ئەژنۆمان لهقی. چونکا به چۆکدا هاتین. ئارام ئارام، جهزربهکوژیان کردین. ئیستەش که من خهريکم بهرپئدا ئەرپۆم، سواره یان پیاده، گۆشت به لهشمهوه نییه، پبست و ئیسقانم! راستهکهت ئەوئ ئەم چۆخهیهیش هی خۆم نییه. قههزم کردووه. کئ بیری لهوه ئەکردهوه که قههیری کوری کهلایی خواداد، پۆژیک له پۆژان ئائهوای به سههر بیت؟! ئەم کارهی من بۆ ئالاجاقی ئەکهم، گهدهگیه! خۆشم ئەزانم، کوری کهلایی خواداد خهريکه گهدهگی ئەکات! پبت وایه لهبری چی به من ئەدا؟ خالۆت که سههرکار و ههمه کارهی ئاغهی گهوره بئ، ئەگەر زۆر هیممهت بکات قاپبک ئاوگۆشت ئەخاته بهرم، که به شهرم و تریقیهوه ورگه خاون مردووهکهم تیر بکهم! ناوبانگی ئەوهش هیه که پۆژیک پۆژگارپک باوکی من نیو مهن زپری نایابی، له بن پۆستالّهکانی داشاردووه و له سنووری پووسیه هیئاویهتی بهم دیدودا، بهلام ئیسته چی؟ من چی؟ وهکوو چۆلهکهی بالئشکاو خهريکم خۆم ئەدهم بهم دیوار و ئەو دیواردا!

نادعهلی وتی:

— بهکورتیهکهی ئەلئیی که نههیلم دهورهم بدهن، وایه؟
 — من ئەمهم نهوت! نهء! چونکه یهکهم دیار نییه ئەوان ئەیانهوئ دهوری تۆ بگرن! ئاخو خۆ تۆ بیگانه نیت. له خویانی.
 بابقولی بوندار خالۆی تویه. دووهمهکهشی، من خۆ نه موت حاجی

ئالاجاقى له بۆسەى تۆدایه و چاوى تېبرىويت به چۆكدا بېيت.
نە! نامەوى ئەو تۆمەتە بدریتە پال من. نە! قور ئەكەن به
سەرمدا. من برايانە ھەندى شتم پىوتى.
— زۆر له ئاغەى گەورە ئەترسى؟

قەدیر، به منجەمنج وتى:

— راستەكەت ئەوى وەكوو مرۆفى نەخۆشم لیھاتووہ. له
ھەموو شتىك سل ئەكەمەوہ. وەكوو بزىم لیھاتووہ. له ھەموو
رەشایىيەك ئەسلەمىمەوہ. ترس ھەلەم ئەگرى. وائەزانم ھەموو
خویان له من ھەشارداوہ. ھىچم به دەستەوہ نىيە. كەچى
ئەترسم. له خۆم ئەترسم، له گیانم ئەترسم. بووم به پەرەى
كا. له با ئەترسم. نازانم. نازانم ئايە ئىتر ھىچم ماوہ له دەستى
بدەم؟ چىم ھەيە؟ ئەگەر نىمە، ئىتر چ مەرگمە؟ نازانم. به
زۆر خۆم پائەگرم. دەستم به ھىچەوہ بەند نىيە. رەنگە لەوہ
ئەترسم، متمانى ئەوہم پى نەكەن، ئەم ئەسپەشم بدەنى كە
پەيامىكى خویان بو تو بەيىنم!

نادەلى وتى:

— دلت ئارام بى! من لەم بابەتەوہ ھىچ بەوان نالىم. بەلام
ھەقال، وا پى ئەچى كابرايەكى دنيا ديدە و ساردوگەرم چەشتووى.
تىگەيشتووتر له تەمەنى خوتى! سەبردەت له لايە. بۆمى بلى.
چى ئەزانى بۆم بلى. رىگە درىژە. باشە له كام رىگەوہ ئەرپۆين؟
شۆراو يان قەلاتى تورك؟

قەدیر وتى:

— له دەرووى ئوللەرەوہ ئەرپۆين. نىوقەدېر. رىگەكە ئەكەين به
دوو كوتەوہ. ئەگەر له شۆراوہوہ برپۆين، ناچارين شارپى مەشھەد
تا ھىمەمتاواى نەيشاپوور بېرىن و لەوى له ھىمەمتاواوہ باى
بدەينەوہ بەرەو شۆراو و له رىگەى دەربەندەوہ باژوين. ئىرە،
ھەرچەند لارپىيە، بەلام له نىوہش كورترە. جارى با بگەينە
سولتان ئاوا.

— خو سولتان ناوا زوړی نه ماوه!

— نه، زوړ نییه. مهیدانه غاریک نه گهر بېی.

— که وایه با غار دهین. له ووی نه توانین پشوو په کیش بدین و
خومان بته کیښین.

— زوړ چاکه! له چاخانه کې مه تی سه کینه ش دوو چای
گهرم نه خوین. مه قه لیه که شی په رنگه گهرم بېی.

گوئی قوته کانی دوو نه سپه که، مه تی سه کینه له ناو
چاخانه که یه وه تیښینی کرد.

سواره کان دابه زین، ده سکه و ساری نه سپه کانیان کرد به
لقه وه. له سه کوکه سهر که وتن و چوونه ناو چاخانه که. په له یه ک
هتاو له ده رگا که وه که وتبوویه ناو مه وه و بهر ده رگای چاخانه که
پوشن کردبووه. ناکات بوو. بویه چاخانه که ش چوّل بوو. مه تی
سه کینه، سهر پو شیکې چلکنی به سهر وه بوو و سوو خمه یه کی
کوئی به سهر کراسه درېزه که ی دا له بهر کردبوو و شالی پانی
له ده ورملی نالاندبوو. ژنیکی له ته مه نی ناو نه جی به سهر وه و
کوورته بالآ. نووکی برژانگه کانی به هالآوی گهرما هه لچزابوو.
په گه ی سپی له ناو قژی سهری دا. به نارامی سهری خوار کرد،
پیاوه کانی هه لسه نگانده. سهری دانه واندوه و که وته خو شکردنی
ناگری مه نگه لی سهر ده رگا که. قه دیری نه ناسی. بویه ش، له
کاتی چاک و چوئی، بزه یه ک که وته سهر لیوی. پیاوه کان له سهر
قه ره ویللی بن دیواره که دانیشتن و مه تی سه کینه، قورییه ک
چا و دوو ئیسکانی شو راو و قه ندانیکې خاوینی، خسته سهر
سینییه ک و بوی بردن. قه دیر دهستی دایه قورییه که و به گالته و
ته شهر، هه والی مه تی سه کینه ی پرسى:

— دهنگو باسی تازه چیه؟ شوین پی دزه کانی هه ماری حاجی

مرادیان دوزییه وه ناخره که ی یان ناء؟

مه تی سه کینه، به بی وه لامدانه وه ی قه دیر، پرسى:

— له سهر ریطان له عه ولاگیو تیپه رین یان نا؟

— نه چووینه ناو دئ، به لای دا تیپه پین. بوچی؟
— هه روا. بیستم لهوئ کوره شوانیک، سه ری کچی ئاگاهه ی
بریوه و له بن خاک شاردوویه ته وه. ویستم بزانه م گرتوو یانه یان
ناء؟

نادعه لی وتی:

— تازه ئه ی بیسم!

مه تی سه کینه وتی:

— رووداوی سی پوژ له مه وه به ره.

قه دیر پرسى:

— بوچی وای کردووه؟

— ئه وه ی نازانه م. دهنگو هه یه له دمور و به ری لیبری شو راویش
دوو جه ندرمه ون بوون، نازانه م سه ریان بریوون یان خنکاندوو یانن.
به لام ئه لین به ئه سپه کان یانه وه بی سه ر و شوین بوون. خوا
ئه یزانی! ره نگیشه له ناو بیابان و به فره که دا، درنده هه لیدریون.
ئه لین لای تاغی ون بوون.
— به مزووانه؟

— ئه وه نده نییه. دویشهو دوو چیوار لی ره خه وتبوون. ئه وان
گی راپایانه وه. گورگه دزیش خه ریکه پوژ به پوژ به ره ئه سینى. گه نه
دزه کان هه ل به خه لکی ناده ن به شه و به ریگه کان دا هاتووچو
بکه ن. بگره! تو خو ئه کی شى؟

قه دیر، سه بیله که ی له مه تی سه کینه وه رگرت و پی شکه شى
نادعه لی کرد.

نادعه لی وتی:

— چای تر به ی نه بو قه دیر.

مه تی سه کینه چای بو قه دیر هی نا و وتی:

— ئه گه ر ئه تانه هوئ قاوتی بکه ن، برؤم گوشتی تازه به ی نه م؟

قه دیر رووی کرده نادعه لی و وتی:

— تو ئه لی چی ئه رباب؟ به رچایه کی تی رمان له مائی ئیه

خوارد. پېششم و ابی زۆرمان نهماوه؟ بۆ نيوهرۆ ئهگهينه قهلاچيمهن.
جگه لهوه ئاغای گهوره وتی بۆ نيوهرۆ ئهمينتهوه تا ئيمه بگهين.
جا تۆ چۆنت پى باش بى!

نادعهلى وتى:

— ئهروپين. هيشتا ماويهتى بۆ نيوهرۆ. تۆ ئهگهر برسيته
شنيك بخۆ.

قهدير وتى:

— من نا، برسيهكى وا نيم. بهلام خراپ نيهه دوو نان لهگهه
خومان ههگرين. گهشتى بى توشه بهره له ناشارهزاييه. بينه
مهتى، يهك دوو نانمان بۆ بهينه، زۆر وشك نه بى.

مهتى سهكينه نانى هيئا. پياوهكان ههلسان، پارهى چا و
نان. نادعهلى چوو ههروهه، قهدير، تۆزيك وهستا و چوو بن گوپى
مهتى سهكينه و به چه پى وت:

— بۆ شهو خواردنيك سازبكه! رهنگه گهراينهوه. ئارهفيش
هه بى. لهو دهرهگهزيانهى دانشاردوون!

نادعهلى پى له ئاوهزنگى كرد و قهديريش له سهر
سهكوكهوه خۆ ههلايه سهر ئهسپهكه و له نيگای مهتى
سهكينهدا كهوتنه سهر شهقامه ريكه.

دهشتى نهيشاپوور. دهشتى كراوه، ههراو. دهشتى بهفر
گرتوو. سينهى جوانى كووتر: له شيوى كهليدهروه دى، باوهش
ئهكاتوه، بهرين ئه بى؛ بۆ پيشهوه، بۆ داميني تاغانكيو ئهخزى
و لهوى، وهك دهرياهك بهستين ئهگرى. كهنارى به دهشتى
كهويرهوه.

دهشتى نهيشاپوور، دهشتى دىرين. دهشتى ههزار كاريز.
بهخشنده. دهشتى دلاوهراني له خوین گهوزاو، به كوئه بريني
خهنجهر به لاقه بهرغه يانهوه. سمكوت، حيلهى ئهسپى به لهك
و كورت و يالپيزين له تۆز و خۆلىدا دهنگ ئهداتهوه. خاكى به سم
كوتراو. دهشتى بيداد، دهشتى دهرهزهكاني هييرش.

مەزراكانت لە خوین گەوزاون؛
قەلاكانت، خانووەكانت، باخەكانت لە خوین ھەژژەنراون!
مەمكى داىكانەت چۆن وشك بوون، ئەى دەشت؟
تۆ ئەتوانى، ئەم مەلەبەندى رۆژھەلاتە، بە نان و تريت، تير
بكهى.

مەمكهكانت چۆن وشك بوون؟
بىستانت بوو بە دركهزى.
چاوى كاريزت كويز بوون. گرپ تىبەربوو؛ تۆ سووتاوى ئەى
دەشت!

دووكەل لە لەشت بەرزبوويهوه. ئازارى ئيسكهكانت ئەبىسىم.
قريشكهى ئەسپ، خرۆشى پياو، شيوهنى رۆلە؛
دووكەل لە ئەندامت تەنورە ئەكيشى.
چاوهكانت ئەنالينن.
چاوهكانت لە ترسانا داچەقاوه.
فوارهى خوین لە ددانەكانتەوه فيشقه ئەكا.
ئەسپىكى رەش، لە دووكەلئىكى خەست و سووردا رەميوه؛
بىزىن و بى لەغاو، يالى لە دووكەلدا ئەتويتهوه.
حيلهى سكال!

خاك ئەنالى، خوین لە كاريز ھەلئەقولى.
چەم و جوگەت، خوین و دەنگى بانگى پيا ئەپروا.
رەزەكانت شەراب نادەن.
نەزۆك؛ ئەى دەشتى نەيشاپوور.
لە چاوهكانت درك پرواوه.

بە درك و بە خەنجەر و خوین داپۆشراوى.
بە گيا و گول و گەنم، برازىيتهوه ئەى دەشت!
دەستەكانم، بۆ لای تۆ راديراون!
خاك و گاسن و گيا.

ران، چەندە بەدل ئەلەوهرى!

ههتاوا!

ههتاو خۆی شووردوه و سینهی ناوه به سینهی بهفرهوه. دل
ئهگهر خۆش بوايهت، جوانیهکهی دوو هیینه بوو. پهنگی نایابی
ههتاو -ئهو پهنگهی ههر ساته و له پهنگیکه، که ناتوانری
قهتیس بکری و له دارهتیکدا رابگیری، چونکه زۆر زیرهکانه خۆ
ئهزیتیهوه- ئەم دارهته پهموکه تیپهپه پهسهنه، خزابوویه بن
پیستی بهفر؛ ئاویتیه ببوو؛ بهو جۆرهی که خوین ئەزیته گۆنای
سپی دلبهری شهرم و دلی ئهویندار سات لهگهڵ سات گۆرانی
بهردهوامی ههست پی ئەکات.

رهنگ، پهنگ! نیگات ئەدزی. نیگای تۆ له ناختهوه ههئنهقولی.
چی چاکهیه، ئهیهوی بیخواتهوه. نۆشی گیانی جووتییران.
بهلام کوا دلی خۆش؟

پیاوان سهربهخۆ ئەسپیان داژووت و جوانییان نه به چاوی
وریا، به لکوو به خوو ئەچهشت. جوانی خۆی لییان ئەنیشت.
رییان لارکردهوه. له دهرزیوه تا سینهی تاغانکیو ئەبوا به
لاپی دا برۆن. پاشان؛ شوپر ئەبوونهوه بۆ ناو دۆل. پیچ و خهمی
دۆلهکهیان ئەهپری تا بگهنه دهربهندی ئوللهر. پهپینهوه له دهربهند.
قامیشه لآن پیاوهکان ئەشاریتهوه. نزار. پاشان شیوی بهرهو قیبله
و تاویکی تر قه لآچیمهن.

قه لآچیمهن، گورگی خهوتوو له ناو بهفردا. دهستهکانی له
بهر قه پۆزی دا راکیشاوه، سهری ناوته سهرچۆک و پشتی کوور
کردوو، له پهناي ملهی غولامۆ، له سهر سینهی سهنکه لیدهر،
جیی خۆش کردوو؛ بهرزاییهکانی له بهرگیکی بهفرین دا داپۆشراوه
و شان و ملی، دیواره قورینهکانی، بهرهنگی زهوی به دهرهوه بوو.
لای ملهی غولامۆ، بههاره چهمیك بهبن دیواری باخچه و
تهپه کالهکان دا تی ئەهپری. لای سهرهوهی قه لآت، دهرازه شکاوی
کاروانسه راکه بوو. ئەبوا به پیچی ملهی گرده کهدا سهرکهوی.
سهرئهکهوی. ئینجا ئاوی پهوان له بهر پیت بوو. فرمیسیکی چاو.

به لّام زه لّال. به تهوژم به بهر دهروازهی کاروانسه رادا تی ئه پهری،
سهری ئه کرد به ناو کوّان دا، به بهر مائی بابقولی بونداردا
غار ی ئه کرد، بن دیواری گهرماوه که ی دائه شوورد، بالی ئه دا له
بالی مراوییه کان، له قه پوژی گرده که وه شوپر ئه بوویه وه، سهر
به ره وژپر و خوارتر، زور خوارتر تهوقه ی له گه ل میگر ئه کرد و به
زهوییه کان دا پو ئه چوو.

ریژه نی خاک!

چهند پی سهره وه تر، لای سهره وه ی کوّان که، کاریزیکیش
چاوی بو قه لّاچیمه ن ئه کرده وه و له گه ل ئاوی کیوه که تی که ل
ئه بوو. له سهره وه بو خواری جوگه که، ریزیک شه قه بی ئه یخسته
ژپر بال. کورترین شه قه بی، له دیواره که ی بهرام بهری، بالابه رزتر
بوو. له ناو جوگه که، له بهر ده رگای مائی بابقولی بوندار، تاک
و ته رایه ک مراوی به سهر سینهی ئاوه که دا ئه رویشتن. له بهر
ده رگای مائی سهیدی ته له فوونچی وه لای ئه دا به لای چه پدا،
مهیدانه که ی بهر گهرماو، ئه وسا مزگه وت. بهرام بهر مزگه وت،
دیواره بهرز و ئه ستوره که ی کوّنه قه لّات بوو. قه لّا کوّنه که،
دهروازه ی نزم، دالّانی تاریک و دریز، به ره م مائی هیلانه ئاسای
تی که ل، ریگای مالی ماهدرویش.

له ده ره وه ی قه لّاچیمه ن، لای دیواره شکاوی کاروانسه را،
جیبی جهنده رمه کان، لووتی نابوو به دیواره که وه و وه ستابوو.
له چاوه کانی نادعه لی دا، پرسیاریک خوله ی ئه هات:

«داوه؟»

قه دیر، سه ریکی بی ئاگای له قاند. ئه سپه کان، له پیچی
هه ورزه که به لای دیواری باخچه که ی بابقولی بونداردا سه رکه وتن.
کوّان. ئاو، له شه قاری به فره که دا ئه خزا، قل قلی ئه کرد و
ئه رویشتن. بن دیواره کان هیشتاش پر بوو له به فر. ریزه بی، بی
گه لّا و بار به خاموشی وه ستابوو و مراویه کانی بوندار سینیه یان
له ئاوه زه لّاله که ئه سوو.

دەرگای مائی بابقولی بوندار ئاوه له بوو. په له یه کی گه وهری خوین به فری بهر دەرگا که ی په نگاندبوو. نیشانه ی ئه وه ی له بهر دەرگا مه ریک کراوه به سه رگه رد. هه موو ریواریک ئه وه ی ئه زانی. به لام لیږدها، تنه ها قه دیر ئه وه ی ئه زانی که بوچی په ز له بهر دەرگا سه برپراوه. له بهر دەرگا و نه له ناو حه وشه و لای بیږه که! بابقولی بوندار له بهر پی ئه ریباب ئالاجاقی و بهرپرسی جه نده رمه مه ری کردبوو به قوربانی. دابه زین.

ئه سلان، کوپی بابقولی، قوّل هه لکردوو و، به ده ست و په نجه ی خویناوییه وه، هاته دهره وه. له غاوی ئه سپه که ی نادعه لی گرت و ماندوو نه بی نی لی کرد. نادعه لی و به دوا ی دا قه دیر، چوونه حه وشه. له ژووره وه هه راو و هو ریا یه ک بوو. لای سه رته نوور سه یایه یه کیان دامه زانده بوو و مه ری قوربانیا ن پیا هه لواسی بوو. ئیسه که به ندی مه ره که ئه یوت په روا ر بووه. پیستی مه ره که ی بدیا یه ت، قه دیر ئه ی توانی بی ناسی ته وه، کام یه ک له په روا ره کانی زستانه ی بابقولی بوندار بووه.

چیشتخانه پرپوو له دوو که ل. له ناو چیشتخانه جه نده رمه یه ک له سه ر تاوه دانیشته بوو و خه ریکی خواردی جه رگ و دلی مه ر بوو. ماه ده رویش لای کوانوو که دانیشته بوو و کو له وه ژی له ناگری بن قازانه که رائه ژه ند. لای مه نجه لی گو شته که وه، پلاو نرابوویه سه ر. ماه ده رویش، مجمعه یه کی پر له پشکو ی له سه ر مه نجه له که دانا بوو تا پلاوه که جوانتر ده م بکی شی. چاوه کانی ماه ده رویش به دوو که ل سوور ببوو و سه ره پای کزه ی سه رما، ناوچه وانی له بن میزه ره سه وزه چلکنه که ی دا ئاره قه ی کردبوو و ئاو به لووتیا شوپروه ببوو. ئاشپه زه که، جار جاره ته رای ی سه می له باریکه که ی به لوی شاله سه وزه که ی وشک ئه کرده وه و به لووشه یه ک لووتی هه لئه لووشی، یان له په نای قازانه کان دا دای ئه لووشی. جه نده رمه ی جه وان، که پی ئه چوو شو فی ری

بهرپرس بی، گونای گهش و برۆی په یوه ست بوو. جه ندرمه، به ئیشتیای جهوانی، پاروو له دووی پاروو ئه یخسته دهمی و - جوواو و نه جوواو - قووتی ئه دا. له خورد و خوړه بی ئه مانه که ی دا، په نجه و لیو و دم و سملله قهیتانیه کانی چهور ببوون و ورگی بهرزه وه ببوو. هه ناسه ی راست کرده وه. قولفمی قایشه که ی ترازاند. به قرقینه لیدان په نجه ی کرد به دهمی دا، بن پووکه کانی پادا و پرسى: - ئه وانه کی بوون هاتن سهید؟

ماهده رویش سه ریکی کیشا و وتی:

- یه کیان میوانه، یه کیشیان هی ئیره یه. قه دیری که لایى خواداد.

قه دیر، له شانى نادعه لی یه وه، لای پلیکانه کانی دالان وه ستابوو. بابقولی بوندار، له بانجه وه هات بو پیشوازی خوشکه زا که ی. چاک و چۆنى. بوندار، بالی چۆخه که ی نادعه لی گرت و به قه دیری گوت:

- دیاره ریخۆله کانت له برسیتی دا یه کدی ئه خۆن؟ برۆ، برۆ بو چیشتخانه به ماهده رویش بلی چیشتت بو تیکا. پیاو له سه ره ئه سپ زیاتر برسی ئه بی.

قه دیر، که ئه یویست شان به شانى نادعه لی - ئه و ئه ربابه ی خۆی بو خۆی ساز کرد بوو - سه رکه وئ، له پی پلیکانه کانه وه گه پرنریا یه وه و به ناچارى، به ره و چیشتخانه چوو. به لام نه ی ئه توانی قه لئس بوونه که ی خۆی له وجۆره هه لئسوکه وته ی بابقولی بوندار، ئه ویش له بهر چاوی نادعه لی دا، بشاریته وه. دلی پر بوو له بیزارى به رامبه ر به بوندار. له بهر خۆیه وه بۆلاندی:

«چ گه ووادیکی بی چاو و رووه!»

ئهیتوانی له وه تیبگات که بابقولی بوندار نایه وئ ئه و، قه دیر، له وتووێژی ئالاجاقی و نادعه لی دا به شدار بی. گه یشته بهرده رگای چیشتخانه، شانى نا به دیواره که وه و بهر له وه ی له گه ل ماهده رویش بدوئ، گه راپه وه و سه یرىکی نادعه لی کرد

له سهر بانیجه. دردۆنگیهک له ههنگاوهکانی جهواندا ههبوو، یان -پهنگیشه- ماندوو بوو. ئەو دۆخه‌ی ئەوی تیاوو، ئەیتوانی بیزاریش بی. بیزار له بینینی ئالاجاقی. پهنگیشه ئەترسا، بههۆی گهنجی‌تی و نه‌شاره‌زایی خۆیه‌وه. به‌لام ئەشچوو. پ‌و‌یشت. بابقولی بوندار بردی. ده‌ستی، په‌نجه گ‌ریگ‌ریکانی له سهر ته‌ختی پ‌شتی نادعه‌لی دانا و کردی به ژوورا.

— به خیرهاتی کوری حاجی حسیین. ئاشنای خۆم. وه‌ره! وه‌ره بو ئیره، بو ژیر قورسیه‌که. وه‌ره پ‌یشه‌وه!

نادعه‌لی سلّوی له ئالاجاقی و سه‌روکی جه‌نده‌رمه کرد. بابقولی بوندار، شوینه‌که‌ی خۆی پ‌یشاندا. نادعه‌لی پ‌و‌یشت و دانیشت. بونداریش له پاچکه‌ی لای سه‌ماوه‌ره‌که دانیشت و ئیستکانی گ‌رت به ژیر شیریی سه‌ماوه‌ره‌که‌وه. ئالاجاقی به‌رامبه‌ر نادعه‌لی له‌وبه‌ری قورسیه‌که‌وه دانیشتبوو و پ‌الی‌دابوو به جی‌وبانه‌که‌وه. ژیر چاوه‌کانی تۆزیک ئەف‌ری و سه‌رگۆناکانی وه‌کوو چه‌وه‌نده‌ر سوور هه‌لگه‌را‌بوون. چاوه‌ده‌رپۆقیو و پ‌ر له سپینه‌که‌ی بریبه نادعه‌لی و وتی:

— چۆخه‌که‌ت دا‌که‌نه. گه‌رمایی ئەبی. ئاسووده به، جه‌نابی سه‌رتیپ‌یش بیگانه نییه، له خۆمانه.

جه‌نابی سه‌رتیپ، لی‌فه‌ی له سهر قاچه‌کانی لادابوو. خۆی له قورسیه‌که‌ دوور کردبووه و پ‌الی‌دابوو به پ‌شتیه قه‌دیفه‌که‌وه و له سهر لا دانیشتبوو. زنجی‌ریکی ز‌یربه‌فتی له ناو په‌نجه‌کانی‌دا ئەسووراند و یاریی پ‌ی ئەکرد و هیشتاش سه‌ری له خواره‌وه بوو. له د‌وای وه‌لامی سلّوه‌که‌ی نادعه‌لی که به نیگایه‌ک‌یش لی‌ی پ‌ووانیبوو، ئیتر سه‌ری هه‌لنه‌هینابوو تا سه‌یری میوانه تازه‌که‌ بکات. له دا‌که‌ندن‌ی چۆخه‌که‌ی‌دا، نادعه‌لی تۆزی خۆی سووراند و سه‌یریکی‌کرد: لی‌وی شینباو، سه‌می‌لی بۆر و په‌نگی په‌شتاله‌ی پ‌وخساری به نیگایه‌ک ئەیدا به چاوا. نه‌قه‌له‌و و نه‌لاواز بوو. گۆشت و پیه‌کی به ئەندازه. چاوی باده‌می و ق‌ژی ته‌نک بوو.

کاتیکه لیوی بو قسه کردن هه لئه پچری، ددانه زیړه که ی له
پیزی پېشه وه دهرئه کهوت. به لام سهرتپ هه روا به بی ئاخافتن
سهری داخستبو و نیگای له خواره وه بوو. وهک بلیی به مژوله
ره شه کانی سایه بانی له سهر چاوی هه لداوه. له روخساری به
ئه زموونی هه دوو پیاو دا - چ ئالاجاقی و چ سهرۆکی جهنده رمه -
جوړیک ئاسووده یی و تهمه لی پاش خهوتن ئه بینرا. خهونیکی
خومارانه؛ بهر له ناشتا. نیوه پو خهو. سه ماوه ری تازه جو ش و
باویشکیش نیشانه کانی.

ئالاجاقی پشت دهستی گرت به دهمیه وه تا مه لاشووه
سووره که ی له نیگاگان بشاریته وه. پاشان پرسی:

— ریگه و بان چونه عه لی خان؟ به فراو شلی کردوه یان ماویتی؟

نادعه لی پیاله ی چاکه ی راکیشا بو لای خو ی و وتی:

— نه قوربان، به فر هیشتا نه تهاو ته وه.

— بو کشتوکال خو باشه؟

— یه کاویه که!

ئالاجاقی دریزه ی دا:

— به خوشیه وه سهر بازیشت خو ته واو کرد؟

— به لی، ته واو بوو.

ئالاجاقی سهره زله که ی بو لای سهرتپ سووراند و وتی:

— سهر ئه که ی جه نابی فه ربه خش! ئیمه ئه م شو ره لاوانه

ئه نی رین بو خزمهت تا له م خاک و ئاوه پاریزگاری بکه ن. جوان

سهیری بکه! سپی چناره، ماشه لالا! ئه م ولاته به هو ی ئه م جو ره

پیاوانه وه له سهر پییه. شاریوه ری بیست ئه گهر ئیمه هه زار تپ

یان هی زمان - نازانم ئیوه ی سپایی چو نی هه ژمار ئه که ن - له م

خه لکه هه بووایه، ئه مان توانی له شکری رووس له سهر سنووری

باجگیران بشکینین و نه هیلین بینه ناو خاکمانه وه!

سهرتپ فه ربه خش، ئارام و قورس سهری هه لیئا. سهیریکی

خانه خو یکه ی کرد، بزه یه کی وشیارانه و پر له دهر د له سهر لیوی

پروا. دلی له زانایمکی به جه خار پر بوو و لیوه کانی به گهوچیتی
پیاویک، که به شیکي گهوره ی ولاتی سه بزه وار له بن دهسه ولاتی دا
بوو، پیئه که نی. جیی نه بوو تا پیی بلئی:

«ئو پوژانه ئیوه مانان بوون له هه ماره کانتان دا، خه روار
خه روارتان پاوه ن کردبوو! ده رفه تی له بارترتان بو پووتان دنه وه ی
خه لکی نه دار و ناچار ده ست که وتبوو. ئیوه بوون ئو پوژانه
ته نها شتی ک بیرتان لی نه ئه کرده وه، سه ربازه کانی ئیمه بوو.
سه ربازه کانمان بی په نا بیوون ئو پوژانه. وه کوو هه تیوه کان، وه کوو
زولئه کان، وه کوو ئه وانه ی له م ولاته دا له دایک نه بوون. له به رده می
نانه واخانه کان دا برسی و سه رگه ردان بوون. سه رکرده کانیا ن به
بیستنی هه والی هاوپه یمانان، پوسته کانی خو یان به جی هیشت و
هه لاتن. ئه وانه ی که ترسنو کتر و چاوچنو کتر بوون، خو یان که وتنه
تالان کردنی پیگه و پادگانه کان و نازووقه یان بار کردبوو به لوری
بردبوویان بو خو یان و که سوو کاری خو یان. هه میشه هه روا بووه.
بنه مالهی گه وره، ئیران؛ هه میشه بووه به سه رگه ردی بنه مالهی
بچوو ک - سه رگه ردی خیزان - بووه.»

جیی نه بوو تا پیی بلئی:

«سووچی سه ربازه کانی ئیمه نه بوو. ئه وان، هه ر کات
پیویست بووه، شه ریان کردووه. ئو شه وه ی بو هاتنی هیزه کانی
ئینگلیز له باشووره وه بو خاکی ئیران، دیاری کرابوو، یانه ی
ئینگلیزیه کان میوانیه کی مه زیان ساز کردبوو. خوار دنه وه تا
کازیوه ی سپید په ه نا. سه رخو شی. سه رخو شه کان. سه رکرده کان
هه ر کامه یان له سووچی ک دا که وتبوون، له م کاته دا؛ چواری
به یانی، هیزه کانی ئینگلیز له ئو په رینه وه و هاتنه ناو خاکی
باشووره وه و چی به رگری په راگه نده ش هه بوو تیکیان شکاند بوو.
به رنه گاری کی؟ سه ربازه کان. به کی ک له سه نکه ره کان تا نیوه پو
شه ری کردبوو. پاش تیکشکاندن، له ناو سه نکه ره که دا ته نها
سه ربازیکیان دو زیبووه. سه ربازیکی سه نکه سه ری. سه ربازیکی

ساده، لهوه تیگه یشتبوو که بیگانه نابی په لاماری ماله کهمی بدات. ئەو، سهری له مامه لهی گه وره کانی دنیا دهرنه ئەکرد. سهر باز، یهک شتی باش ئەزانی: بهرگری له ئابرووی خوی. ئەمه، زۆربهی ئەوانه ی وهکوو فهربه خش بوون ئەیانزانی. فهربه خش ئەو پوژانه ئەفسه ریکی گهنج بوو. ئەفسه ریکی لآو که په ره وازه یی وه پهری کردبوو. یه کیک له وانه ی که کاربه دهست بوو. خه لآو زه کانی پادگانی مه شه هدی بار کردبوو، ژن و مناله کانی هه لگرتبوو و به ره و تایباد هه لآتبوو. له سهر سنووری ئەفغان، تالآن، ببوو به دیارده یه کی ئاسایی. ههر کهس بهو ئەندازه ی پی کرابوو، چهک، به تانی، پوستان، سهره نیزه و شتی به که لکی دزیبوو و هه لآتبوو. سهر بازه کان، هه تیوو که وتبوون. ئاواره ی شه قامه کان، کو لآنه کان و کاروانسه راکان. فهربه خش ئەفسه ریکی گهنج بوو. نه سهر باز بوو و نه سهر تیپ بوو. چی پی ئەکرا؟ ههر کهس پی ئەگه یشت، ئەیوت: «هه لآ، گیانی خۆت پرگار بکه!» به لآم فهربه خش نه ی ئەزانی بوچی ئەبی هه لآ؟ بوچی؟»

پوژیک له شه قامی سهره وه ی مه شه هه د ئەپویشت. چه ند سهر بازیک دهوریان گرتبوو و وتبوویان:
 «تۆ وهره ببه به فهرمانده ی ئیمه. ئیمه ش له گه لآت گیان بهخت ئەکه یین.»

به لآم مه گهر ئەکرا به حهوت کهس، له شکر درووست بکری؟ له گه لآ ئەوهش حهوت سهر بازه که ی له گه لآ خوی برد. پیخور و پیخه فی بو فهرهم کردن و بهر له وه ی پاشماوه ی ئەفسه ره کان، ئەفسه ری بچکو له، بگرن و له میوانخانه یه ک حه پسیان بکه ن، ئەو له گه لآ سهر بازه کان بوو. پاشان که فهربه خشیان گرت، ئیتر نه یزانی حهوت سهر بازه که چیان به سهر هات. چونکه فهربه خشیان له گه لآ سه د و سی ئەفسه ری تر بردبوو بو خاکی پووسیه و تا گه رانه وه یان له پاش چه ند مانگ ناگیان له هیج نه بوو. له وه و پاشیش ههر کهسه و به لایه کدا فری درابوو.

هەندیک گەرانەوێ سەرکاری خۆیان و هەندیک تیکەڵ بە پامیاری بوون. هەندیک چوون بۆ شەپری دیموکراتەکان و هەندیک چوون بۆ یارمەتیان. فەریبەخش کارەکەمی خۆی پێدرا بوویەو. کە چوو بۆ پادگان، دایاننا بە بەرپۆبەری جەندەرەمە. ئەفسەری جەندەرەمە، پاشان بوو بە ئارەقخۆر. هەر ئەوەندە لە بیر بوو کە تووشی ئارەقخۆری بوو. ئارەق خواردنی هەموو شەو. وردە وردە گیرۆدەیی قوماڕیش بوو.

لە سەبەزەوار لەگەڵ خانەکان و دەسلەتداران دەورە قوماڕیان هەبوو. پێیەکی قوماڕەکەش ئالاجاقی بوو. بەلام زیاتر حارساواپیەکان بوون. قاچاخفروشهکان هاتن بۆ داو. پاشان گۆشاری کوێخاکان لە سەر گەنجانی گوندی زۆرتەر بوو. گەنجی تەمەن سەرباز. فەریبەخش ئیستا مەست بوو. لە ناو بەزمی بێنەوبەرەمی خان و کوێخا و قاچاخچی خۆیی و ئەفغانی و باجگرەکاندا. گرفتاربوو و هەمیشە مەست. سەرخۆش ئەبوو و کەمدوو. فەریبی بن چاوەکانی نیشانەیی ئارەقخواردنەوێ بەردەوامەکەمی بوو.

— زۆر لە ناو بێردای جەنابی فەریبەخش!

سەر تێپ سەری هەلینا و وتی:

— بلی بزانم، ئەم جەوانە، ئەم سەربازە بەوەج و تازە گەشتوو، پیاوی ئارەق و ئەم قوزلقورتانەییە یان نا؟
پیلووێکانی هەروا نیشتبوون و پێئەکەنین. نەرەمە بزە. ئالاجاقی سەیری نادەلی کرد. بوندار، سەری داخست. ئالاجاقی وتی:

— من ئەزانم کە هەیه. ئاگام لێیە. بەلام لە بەر خالۆی،
رەنگە نەیهوئ... بۆ وینە، چی ئەلین؟ ئەدەب و... با بلیین پیزی
گەرە و بچووکی نەهیل... بەلام!

بابقوولی بوندار، بە سەری داخراوێوە وتی:

— شوینیک ئیوێ لێ بێ، ئەگەر کەسیک کاری ناپەسند

نهکات، بۆ پېژگرتن له بهرپژتانه.

ئالاجاقى وتى:

— پيالتهيهكى بۆ تىكه، جهنابى فهربهخش! له پړوه هاتووه،
ئيسكهكانى بهستووويه تى.

نادعلى وتى:

— سپاس قوربان. ناسازم. بۆم باش نيه.

فهربهخش، پيالتهيه ئارهقهكهى نايه بهردهم نادعلى، ئالاجاقى
وتى:

— خو ناكړى دهستى جهنابى سهرتيپ بدهيته دواوه!
بيخورهوه. پيالتهيهك خراب نيه. دلته گهرم نهكاتوه.

بابقولى بوندار قاپى ماستهكهى خزانده بهردهم نادعلى.
سهرتيپ فهربهخش، به بى نهوهى سهرى ههلينى، له بهر خوويهوه
شتيكي وت و به شيوازيكي ناسك پيالتهيه ئارهقهكهى ههلهدا!
تالى سهر زمانى به قامكيك ماست شكاند، قوتووه سيگاره
وهرشهوهكهى له سهر قورسيهكه ههنگرت. جگهرهيهكى بوخوى
داگيراند و دووكهلهكهى له لووتيهوه دايه دهرهوه. كاتزميرهكهى
له گيرفانى دهرهينا و سهيرى كرد. بوندار به كرنوشيكى
شهرمناوه وتى:

— دىن قوربان، له ههر كوئى بن پهيدا نهبن. ئاخىر ئهم
بهلووچهى ئيمه نايهوى به دهستى بهتالتهوه له كيو بگهريتهوه!
ئهو ئاسكهى ئاغهى گهوره بهلينى پيداوان، له سهر عهرزى
پهشيش بووه راوى نهكات و بوتانى نههينى. بهلووچى ئيمه،
تيرى ناهاويزى نهدا له نيشان. لهگهله گوللهى قورقوشم گهوره
بووه. نهرخايه به قوربان.

— نهكا لهپر جهندهرمهكهى ئيمه له كيو بهرهللا بكات و ٩٥٧

كه ليدهر

بهرگى سيبهه

خوى بهرهو بهلووچستان پرواتهوه، ئهم بهلووچهى ئيوه؟!

لهم تهشههه، پيكنينيك سازبوو. بابقولى بوندار وتى:

— خو به ديل نهمان گرتووه قوربان! كارمان بۆ نهكا. ئيتىر بۆ

چی ئه‌بی رابکات؟

ئالاجاقی وتی:

— گالته ئه‌کات جه‌نابی فه‌ربه‌خش؛ توّش چه‌نده کهری بوّندار!... دهی، نادعه‌لی خان! له‌گه‌لّ زه‌وی و داراییه‌که‌ی ئاشنای ئیمه، حاجی حسینی ره‌حه‌ته‌ی چی ئه‌که‌ی؟ به‌ جی و به‌ کات پئیان رائه‌گه‌ی؟ گا و په‌زه‌کانت باش به‌خیو ئه‌که‌ی؟ یان نه‌، هیشتاش هه‌وای جه‌وانی وا له‌ سه‌رتدا و گرنگی به‌م شتانه‌ی نادهی؟ ئازوو‌قه‌ت بوّ پاشه‌که‌وت کردوون؟ شوین و بنه‌ت بوّ گرتوون؟ یان بیرشاشی نه‌یهیشتوو‌ه ئاگات له‌ سامان و داراییه‌که‌ت هه‌بی؟!

نادعه‌لی سه‌ری خوارکرد و وتی:

— ئه‌ی... که‌م و زور ئه‌رباب، که‌م و زوریک. زستانیش وا خه‌ریکه‌ ته‌واو ئه‌بی.

ئالاجاقی شوین قسه‌که‌ی خو‌ی گرت:

— خو‌ت ئیتر پیاویکی ماشه‌للا. ئه‌م شتانه‌ی باش ئه‌زانی. زه‌وی پئیوستی به‌ کاری پیاو و گا هه‌یه. ئاو و توو و باری ئه‌وی. په‌ز و به‌رخیش ئالیک و گیا و شوینی گه‌رمی گه‌ره‌که‌. پیراگه‌یشتنی ئه‌وی. توژیک ئاگات لیان نه‌میئ، لا ئه‌که‌یته‌وه ئه‌بینی زه‌وییه‌کانت بی ئاو که‌وتوون و ئافه‌ته‌ی داویه له‌ په‌زه‌کانت. خوشت باش ئه‌زانی. مرؤف به‌ هه‌له‌یه‌ک ژانی سه‌ره‌وبن ئه‌بی. خو‌تی‌ته‌گه‌یت ئه‌لیم چی؟

— به‌لّ قوربان. تا راده‌یه‌ک.

— به‌لام هه‌ندئ شتی تریان ده‌باره‌ی توّ بوّ گیرومه‌ته‌وه.

— وه‌کوو چی قوربان؟

ئالاجاقی به‌ری ده‌ستی هیئا به‌ لیو و ده‌میا و وتی:

— ئه‌زانی که‌ من و باوکی خو‌الی‌خو‌شبووت زور تیکه‌ل بووین. ئه‌و پیاویکی سه‌فه‌ردار بوو. ده‌رگای ماله‌که‌شی بوّ هه‌مووکه‌س ئاواله‌ بوو. که‌مووزور. به‌لام هه‌رگیز نه‌ی هیشت به‌ختی بدری

به زهوی دا. هه‌میشه خۆی به سهر پپوه ږاگرت. مال و بنه‌ی
 خۆی هه‌میشه هه‌بوو. ئهو زستانه‌ی لی‌ی په‌شتر نه‌بوايه، حاجی
 حسینی چوارگوپیشلی دووجار نازووقه‌ی په‌ز و تووی چاندنی له
 هه‌ماره‌که‌ی دا هه‌بوو. هه‌موو ئه‌یانزانی ئهو هیچکاتیک پشتی
 خۆی چۆل ناکات. سی‌ سالی‌ش ئه‌گه‌ر به‌رده‌وام قات و قری بوايه‌ت،
 ده‌ست ته‌نگی نازووقه‌ی په‌ز و تووی کشتوکاله‌که‌ی نه‌ئه‌بوو. ئهو
 چوار جووتیاره‌ش که هه‌یبوو، په‌نگه برسی ببوايه‌تن، به‌لام له
 برسی‌تی‌دا تیا نه‌ئه‌چوون. به‌شی‌وه‌یه‌ک له سهر پی‌ رایانی ئه‌گرت
 و ئه‌یانی گه‌یاند ه‌ فراوانی. به هه‌ر رۆژه په‌شیک بوايه، له ته‌نگانه
 ده‌ربازی ئه‌کردن و سالی‌ تی‌ ئه‌په‌راند. هه‌ژماری کاره‌کانی هه‌میشه
 له ده‌ستی‌دا بوو. به بی‌ قپه و هه‌را سهری له ناوکاری خۆی‌دا
 بوو. مروقیکی ساخ و بیمزه‌رته بوو. به‌لام ده‌ستی چاره‌نووس
 نابریته‌وه، پروداو پرو ئه‌دا. ژیان وایه و ئه‌بی‌ خۆی له‌به‌ردا ږاگری.
 مه‌رگ، وشتری‌که له به‌ر ده‌رگای هه‌موو مالیک‌دا خۆی ئه‌دا به
 عه‌رزدا. کات و ناکات به‌ناوی یه‌کی‌که‌وه ده‌رئه‌چی. به‌لام، هه‌رچی
 چۆن بی‌ ته‌مه‌نی یه‌کی‌که‌ ته‌واو ئه‌بی، به‌لام ته‌مه‌نی دنیا خۆ
 کو‌تایی نایه‌ت. یه‌ک نه‌روا‌ت و دووانی‌تر، سه‌د هه‌زاری‌تر، له دنیا‌دا
 ئه‌مینن. ئه‌وانی‌دی. ئه‌وانی که ماون تا نوره‌یان دی، ئه‌بی‌ بژین و
 ژیانیان هه‌لسوو‌رپینن. تویش یه‌کی‌که له‌و سه‌دان و هه‌زارانه،
 نابی‌ به‌یللی چه‌رخی ژیان‌ت له‌ق بی‌. باوکت پی‌او‌یکی به‌ ئا‌بروو
 بوو. خویش‌ت به‌ ئا‌بروویت. به‌لام هه‌ندی‌ شت له پشت سهری
 تو‌ ئه‌وتری‌ شی‌او‌ی گه‌نجی‌کی وه‌کوو تو‌ نیه‌. باش نیه‌ خو‌ت
 به‌ ده‌ستی‌ خو‌ت، ژیان‌ت بفه‌وتینی! هه‌لبه‌ت جه‌وانی خو‌لی‌که و
 هه‌مووان به‌و خو‌له‌دا تی‌په‌ر ئه‌بن. ئی‌مه‌ش تیمانه‌په‌راندوو. ئه‌زانین
 که ئهو خو‌له‌ ماوه‌یه‌کی پر له جۆش و خروشه. به‌لام ئه‌ویش
 ږی‌گه‌ی خۆی هه‌یه و خوا ئاوه‌زی داوه به‌ بنده‌کانی خۆی. مروقی
 چه‌نده سهره‌رپۆ بی‌ ئه‌بی‌ ئه‌وه‌نده ئاوه‌زی هه‌بی، به‌ سه‌ره‌وه خۆی
 نه‌ هاو‌یته ناو چاله‌وه! ناگادارم له ژیان و له په‌یوه‌ندی‌ه‌کانی

دوروبه‌رت دابراوی. به مهر و مالآت راناگهی. له‌گه‌ل ماله‌وه و له‌گه‌ل دایکیشنت باش ناجوولیت‌ه‌وه. هه‌لسوکه‌وتت له ناو جه‌ماوه‌ریش‌دا گۆراوه. گونجاونیت. جوړیکی، نازانم چۆن. ئەوی‌تری خۆت ئەزانی. بیستوومه سکا‌لاک‌ه‌ت له بکووژه‌که‌ی حاجی حسینی‌ش وه‌رگرتۆته‌وه. لێی بووراوی. ئەمه‌یان قه‌یناکا، خۆت باشتر ئەزانی. به‌لام بوچی؟ من نامه‌وی ئامۆزگاریت بکه‌م، چونکه‌ بۆ خۆت پیاویکی. به‌لام خالۆت بوندار، زۆر نیگه‌رانی تۆیه. ئەم قسانه‌ش له به‌ر دلێ ئەو به‌ توی ئەلیم. بوندار هه‌میشه‌ خه‌می تۆ ئەخوات. نیگه‌رانی دواړوی تۆیه، ئەترسی، نه‌کا، خوا نه‌خواسته‌ ئەوه‌ی باوکت بۆی به‌جی هیشتوویت، له‌ ده‌ستت ده‌رپچی. نایه‌وی له‌ ناو دۆست و دوژمن‌دا به‌ کلۆلی و ملخواری بت بینێ. تۆ گه‌وره‌ی، به‌لام هیشتاش گه‌نجی. ئەو به‌د شانسیه‌ش وه‌په‌زی کردووی. کوژرانی باوکت و به‌سه‌ره‌اتی کچه‌... ئاگادارم. یه‌ک دوو سالی‌ش له‌ سه‌ربازی بوویت. له‌ که‌سه‌وکار‌ت دوور بوویت و هه‌وای کاره‌که‌ له‌ ده‌ستت ده‌رچووه. ئەمانه‌ خالۆتی نیگه‌ران کردووه. ئەویش هه‌قی خۆیه‌تی په‌رۆشی خۆشکه‌زاکه‌ی بی. خۆشه‌ویستی، له‌ ناخی مرۆقه‌وه هه‌لئه‌قوولێ.

— زۆر سپاس ئەرباب، خوا سایه‌ی ئیوه‌مان له‌ سه‌ر که‌م نه‌کات!

— من به‌ بونداریشم وت. ئەوا به‌ خۆیشنت ئەلیم. هه‌رکاریک له‌ده‌س من بی، بۆ تۆ که‌ کوپی حاجی حسینی، درێخی ناکه‌م. ئازوو‌قه‌ت که‌مه‌، چوار پاتالی بارکی‌ش بنیره‌ بۆ شار، بۆ کارگه‌ی په‌موو. پێیان ئەلیم قو‌زاخه‌ و تۆمه‌په‌مووت بۆ باربکه‌ن و بینین بۆ به‌ر ده‌رگای ماله‌که‌ت. تۆوت که‌مه‌، لێو ببزیوه‌ له‌ هه‌ماری خۆمه‌وه‌ بۆت به‌پێ بکه‌م. مه‌په‌کان‌ت بی‌جی و رین، بلێ شه‌وانه‌ بیانبه‌ن بۆ چه‌په‌ره‌کانی من لای عه‌ولاگیو. شه‌وانه‌کان‌ت، ئەگه‌ر پێ به‌پێ ناچی، ئەبینی په‌زه‌که‌ت ئەده‌ن به‌ دم گورگه‌وه‌، پالیان پیوه‌ نی با بچن له‌ مالی خویان دابنیشن و په‌زه‌که‌ت به‌ینه‌ و بیانکه‌ره‌

ناو پانهکانی خۆم. جگه له هه‌موو ئەمانه‌ش، ئەگەر ئەزانی
 تاقه‌تی ئەم پوژگاررەت نییه، تاوتاووی، دەست و دڵت ناچیتە کار،
 دڵت کرمی بووه و ئەو زه‌وی و ئاو و په‌زه‌ی بۆت ماوه‌ته‌وه، ناتوانی
 خودانیان بکە -بەر له‌وه‌ی قنیان بدری بێ عەرزدا- وه‌ره به‌ کرێ
 بایی بیانده به‌ هەر کەس که‌ خۆت ئەته‌وی. راگوزاریان بکه و پایز
 به‌ پایز کرێکه‌یان وه‌ر‌بگره و بۆ خۆت برۆ و هەر بێخولین‌ه‌وه. جگه
 له‌مه‌یه‌ جه‌نابی فه‌رپه‌خ‌ش؟
 - نه‌! نه‌خ‌یر!

نادعه‌لی هه‌روا خامۆش بوو. بابقولی بونداریش خامۆش و
 وشیا‌ری وه‌لام بوو. سه‌رتیپ فه‌رپه‌خ‌ش جگه‌ره‌که‌ی کیشابوو
 و دلی په‌نجه‌ی ئەهینا به‌ سه‌ر تاقه‌ تاله‌ مووی برۆ سپی و
 درێژه‌که‌ی‌دا.

ئالاجاقی قسه‌که‌کانی خۆی به‌م جووره‌ کو‌تایی پێ هینا:
 - ده‌ست به‌ نه‌خ‌ت‌ترین مش‌تری‌ش من خۆم. من و خالۆت به
 شه‌ریکی ئەهین به‌ کرێ کارت!
 نادعه‌لی به‌ بزه‌یه‌که‌وه‌ وتی:
 - ئەرباب ئیوه‌ خاون ده‌سه‌لاتی ئیمه‌ن! دارکاریمان ئەکه‌ن!
 - جا، رای خۆت چی بێ؟ که‌ی وه‌لاممان ئەده‌یته‌وه؟
 - جارێ با بی‌ری لی بکه‌مه‌وه‌ ئەرباب. خۆم هه‌واله‌که‌ی
 ئەده‌مه‌وه‌ به‌ خالۆم.
 - بوندار! بلی خواردن به‌ینن.
 بابقولی بوندار، هه‌لسا. له‌ ناو ده‌رگا‌که‌ سینه‌ی ته‌قی به
 سینه‌ی قه‌دی‌ره‌وه. قه‌دی‌ر به‌ بێ گو‌یدانه‌ نیگای نارازی بابقولی،
 هاته‌ ژووره‌وه‌ و وتی:

- خواردن ناماده‌یه‌ بوندار!

بابقولی بوندار، به‌ لای قه‌دی‌ردا تیپه‌ری. چووه‌ ده‌ره‌وه‌ و
 ئەسلانی بانگ‌کرد. قه‌دی‌ر لای دیواره‌که‌ وه‌ستا و به‌ ئالاجاقی وت:
 - ئەرباب! ئیتر فه‌رمایش‌تی‌کتان له‌گه‌ل من نییه‌؟

ئالاجاقى دەستى كىرىپ باخەلىدا، كىفى پارەى
دەرھىنا، گەلەيەكى سەوزى لىدەرھىنا، دەستى بۇ قەدىر
پاگرت. قەدىر وتى:

— نە قوربان! بەس ويستم بزانم ئەگەر فەرمانىكى تىرتان
نەبى، بىرۆمەو بۇ مالىەو. يەك دوو پۇژە ئاگام لە باوكم نىيە.
— وەرە! وەرە بگرە! بىرۆ بۇ مالىەو باوكت بىينە و وەرەو لىرە
نان بخۆ. پاشانىش سوارى ئەسپەكە بىە و بچۆ بۇ زەغفەرانى.
بىدەو بەكوپخا و پىيى بلىى دووسووە بى بۇ شار كارم پىيەتى.
وەرە! ئەو پارەيە وەرەبگرە، سىگارى پى بگرە.

قەدىر چوو پىشەو، پارەكەى وەرگرت. بە سەر چا و بەرەو
دەرگاگە چوو، بابقولى بوندار بە سفەرى نانەكەو هاتە ژوورەو.
قەدىر هەلەو سەستەيەكى كىرد، پاشان گەپايەو و بە زمانىكى
پىچىچىر - كە ئەويش خۆى جەربەزەى ئەويست - وتى:

— ويستم سەبارەت بە... بەو شتە... چى پى ئەلەين...
سەربازى... خزمەت... تكاتان لىبكەم داوا لە جەنابى... جەنابى
سەرۆكى...

ئالاجاقى قسەكەى لە بن پىكەنەكەى خۆىدا قرت كىرد و
وتى:

— زۆر چاكە! پۇژىك وەرە بۇ شار، خۆم بەرپىت ئەكەم بۇ لای
جەنابى سەرتىپ بەلگەى بەخىشراوى وەرەبگرى.

قەدىر، پىو لى سەرتىپ كىرد و وتى:
— قوربان! هەموو ئەزانن كە من پىبەندى باوكمەم. ئەو
زەمىنگىرە، ناتوانى لە سەر جىگەكەى هەلەسى. ئەو مەرۆف نىيە،
تەرمىكە بە پىغەمبەر، بە فاتمەى زەهرا درۆ لە گوتەمدا نىيە!

ئالاجاقى پىگەى فرەوئىزى لىگرت و وتى:
— وتم باشە ئىتر! ئىستە جارى بىرۆ كارەكانت جىبەجى
بكە. بىرۆ ئىتر.

قەدىر چوو دەرەو. بوندار سفەرى پاخست و بە ددانەچىرەو

وتی:

— وهکوو میّش قیرسیچمهیه!

ئالاجاقی تهنگه ئەستووورەکەمی له بن قورسیهکه هه‌ئساند. چرچ و لوچی شهرواله‌کەمی به‌دهس رێک کرد و به‌رهو ده‌رگا‌که چوو. بوندار، هه‌لاته پێشه‌وه و پێلاوه‌کانی بۆ جووت کرد و به‌ دوا‌ی‌دا رویشت. له لیواری بانجه‌وه، شیرۆی بانگ کرد:

— مه‌سینه‌که پرکه له ئاو، کچی!

شیرۆ له چیشته‌خانه ده‌رپه‌رییه ده‌ره‌وه. مه‌سینه‌کەمی هه‌لگرت و به‌ فرکه چوو ه ناو کۆلان. مه‌سینه‌ی له جوگه‌که پرکرد و به‌ر له‌وه‌ی ئالاجاقی له پلی‌کانه‌کان بگاته خواره‌وه، خۆی گه‌یانده ئاوده‌س، مه‌سینه‌کەمی له‌وه‌ی دانا و خۆی کشانده‌وه و له لایه‌که‌وه وه‌ستا. ئالاجاقی خۆی باریک کرده‌وه له ده‌رگا ته‌نگه‌که‌وه چوووه ژوو‌ره‌وه.

بابقولی بوندار، به‌ شیرۆی وت:

— تا نه‌هاتۆته ده‌ره‌وه، ئافتا‌ولانه‌که پرکه له ئاو به‌یه‌ینه.

گورجوگۆل! ئەبێ ئاو بکەمی به‌ ده‌ستی‌دا.

شیرۆ به‌ دوا‌ی ئافتا‌ولان‌دا چوو و بابقولی به‌رهو چیشته‌خانه غاری‌دا. شۆفیره‌کەمی سه‌رتیپ نه‌بوو. وتیان چوووه بۆ لای جیبه‌کەمی. ژنی بوندار و ماه‌ده‌رویش له سه‌ر قازانه‌کان بوون. مجمعه‌ پرپوو له ده‌وری پلاو و هالا‌ویکی روونی لی به‌رزئه‌بوویه‌وه، ماه‌ده‌رویش قۆلی هه‌لکردبوو و بنکره‌کەمی به‌ که‌وگی‌ر لی ئەکرده‌وه. ژنی بوندار قاپه‌کانی خورشتی رێک‌خست و ئەسلان، لای چوارچی‌وه‌ی ده‌رگا‌که ئاماده‌ بوو تا مجمعه‌که هه‌لگری‌ت و بیبا بۆ باله‌خانه.

— تۆزی‌ی‌ پراوه‌سته، ئاغەمی گه‌وره بیته‌ ده‌ره‌وه، پاشان.

٩٦٣

که‌ ئی‌ده‌ر

به‌رگی‌ سینه‌م

بابقولی ئەمەمی به‌ ئەسلان وت و به‌رهو ئەو منالانەمی لای دیواره‌که به‌رامبه‌ر خۆره‌که دانیشته‌بوون، رویشت. منال له‌ کارگه‌ هاتبوو‌نه ده‌ره‌وه و چارۆکەمی نانه‌کانیان کردبو‌وه و به‌ ده‌ور یه‌که‌وه قاوه‌لتیان ئەکرد و پیکه‌وه سه‌رته‌ستیان بوو:

— هاتوونته دهرهوه كهچى؟ ئەتانهوئى من سەير بكەن؟ ياللا
برۆنه ژوررهوه!... مووسا... وهستا مووسا!

— بهئى بوندار؟

له تاريكايى ژيرخانهكهوه، مووسا هاته دهرهوه و له ناو
دهرگاكه وهستا:

— بهئى؟

— بو ئەمانهت ناردۆته دهرهوه؟

— قاوهلتيه بوندار!

— جارئ بيانبه ژوررهوهو. لهبرى ئيواره زووتر بهرهلايان بكه.
ياللا برۆنهوه ژوررهوه!

بابقولى بوندار دهسته دريژهكانى راوهشانده و منالان،
جووجهلهى نهوپهرا، فركهيان كرد و له تاريكى ژيرخانهكهدا ون
بوون. بوندار به مووساي وت:

— خويشت وهره برۆ دهوريهك پلاو له ماهدهرويش وهرگره،
بيخۆ.

مووسا رووى وهرگيپرا و وتى:

— من نانم خواردوو بوندار!

— چ دهرگايهكى تهنگه بهره، كونهپشيلهت دروست كردوو
بوندار؟

بوندار، به دهنگى ئالاجاقى وهرگهرايهوه. ئالاجاقى كه مهربه ندى
شهرواله فهرهنگيه كهى ئەبهست و بزهيهك له سهر قهپۆزى بوو.
بابقولى چوو بو لاي و به كړنۆشهوه وتى:

— ماشه لالا ناوى خوا. ئيوه رۆژ به رۆژ پان و پۆرتر ئەبن. خوا
به زيادى بكات! ئاو بينه كچئ!

ئالاجاقى له ليوارى بيرهكه دانيشت. شيرو ئافتاولانى هينا
و نهرمه نهرمه ناوى كرد به دهسته قهلهوهكانى ئەودا. ئالاجاقى
وتى:

— جهنابى فهرهبخش تهنها نهكهوئى!

بابقولی بوندار به رهو داآن رۆیشت. ئالاجاقی سه‌ری هه‌ئینا و سه‌یری روخساری ژنه‌ی کرد. شیرو برژانگه‌کانی لیک نزیك کرده‌وه و چاوی بریبه‌ه‌ره‌که. ئالاجاقی وتی:

– بۆچی ده‌ستت ئه‌له‌رزئی؟!

شیرو بی‌ئه‌فان، هه‌موو ئاوه‌که‌ی کرد به ده‌ستی ئالاجاقی‌دا، ئه‌فتاوه به‌تاله‌که‌ی دانا و وه‌کوو بزنی به‌ره‌و ژیرخان هه‌لات و خۆی ونکرد. دلی لئی‌ئه‌دا. لاجانگه‌کانی گریان گرتبوو و لیوه‌کانی ئه‌له‌رزین. مووسا لئی پرسی، به‌لام شیرو وه‌لامی نه‌دایه‌وه. ده‌می وشک ببوو، زمانی وشک ببوو. خاک و خشت. هه‌رله‌ه‌وئ، له سه‌وویک دانیشت و ئه‌ژنۆی گرت به‌ه‌ش. ئالاجاقی له سه‌ر بیه‌که هه‌ئسا، ئاوی ده‌سته‌کانی داچۆراند و به‌ره‌و پلیکانه‌کان چوو. ئه‌سلان به‌مجمعه‌وه له چیشته‌خانه هاته‌ه‌وه و بابقولی بوندار بۆ پیشوازی ئالاجاقی له پلیکانه‌کانه‌وه شو‌پ‌بوویه‌وه. به‌دوای ئه‌سلان و ئالاجاقی‌دا، ماه‌ده‌رویش مجمعه‌ی خورشته‌کانی هینا. بابقولی گه‌یشته‌خواره‌وه. له بن داآن، ئالاجاقی خۆی لادا و ریگای بۆ ئه‌سلان و ماه‌ده‌رویش کرده‌وه سه‌رکه‌ون. پاشان، پیی نایه سه‌ر پلیکانه‌که و بونداریش به‌دوای‌دا. نیوه‌ی ریگه، مابوو بۆ بانجه، ئالاجاقی وتی:

– پیشتر ئه‌وم لی‌ره نه‌دیوو! کییه؟ خه‌لکی کوئییه؟
– له کورده‌کانه ئه‌رباب. خیل‌اتیه. کچی که‌لمیشیه. لی‌ره قالی ئه‌چنی.

ئالاجاقی به‌پزیسکه‌یه‌ک له چاوه‌کانی‌دا، وتی:
– به‌لام ژنیکه، ها! ئه‌لئی ماره. خۆش بۆی ده‌رچوو!
بابقولی بوندار وتی:

– له دنیا‌ی خۆیدایه‌تی، شیرو!
– چۆنه؟ به‌کاره؟
– ماندویتی نازانی چیه، ئه‌رباب.
ئالاجاقی وتی:

ببە. بە داىكت بلى رەژوو بگەشىنىتەوہ.

بابقولى رۆيشت و ئەسلان بۆ خواروہ بۆ چىشتخانە. داىكى شەيدا خەرىك بوو بە پەنجە لىۋارى قاپى خۆرشتەكەى خاويىن ئەكردەوہ. ماھدەرۆيىش رانە ساخەكەى لە ناو مەنجەلەكە دەرھىنا و خەرىك بوو ئەيخستە ناو بەلەمەوہ. ئەسلان بەلەمى گۆشت و پارچى دۆكەى لە سەر مجمەكە دانا و چالاکانە رۆيشت و گەراپەوہ. ژنى بوندار وتى:

— ھىچيان كەم نىيە؟

— ئاۋ! ئەى ئەم شىرۆپە كوانى؟

ژنى بوندار وتى:

— پارچى ئاۋەكە ئەوہتا لە بن ديوارەكە. ھەلىگەرە و ببە. پەرداخىش ھەر لەوۆ ھەيە، لە سەر پفەكە.

ئەسلان پارچى ئاۋەكەى ھەلگرت و بردىيە سەر.

ژنى بوندار دەستى نايەسەر ئەژنۆكانى، بە شەكەتى رابوو و بە ماھدەرۆيىشى وتى:

— من ئىتركارم نەماۋە. ئىسكەكانم ئەزرىكىنن. ئەرپۆم سەرم

بنيمەوہ بەلگوو تۆزى چاوم گەرم بىي. تۆيش ژنەكەت بانگ بكە و بلى ئاگرى نىرگەلەكەى ئاغەى گەورە تەيار بكات.

ماھدەرۆيىش لىي پرسى:

— تۆ ھىچ ناخۆى؟

— نە!

نوورجىھەن، چوۋە دەرەوہو خزاىە ژوورەكەى خۆى. قەدىرھات.

سەرى كىشايە ناو چىشتخانە و پرسى:

— ئەوہ چىئەكەى ماھدەرۆيىش؟

ماھدەرۆيىش، قاپىكى پىر لە پلاۋ و خۆرشتى خستبوہ ناو

قاجەكانى و خەرىكى خواردن بوو. بە دەنگى قەدىر، سەرى بەرزەوہ

كرد و وتى:

— بىسمىلا!

قەدىر سەر و شانى چەماندەو و چووو ناو چىشتخانە. ماھدروپىش لە سەر قاپەكە ھەلسا. سەرى لە چىشتخانە بردە دەرەو و شىرۆى بانگکرد. شىرۆ لە كارگە ھاتە دەرەو. ماھدروپىش پىپى وت ئاگرى نىرگە لە سازبكات. شىرۆ ھات بۆ چىشتخانە. چوار دەنگ خەلۆوزى ھەلگرت و خستىھناو تاوئەمەكە. پىشكۆپەكى خستەسەرى. چووو دەرەو بۆ لای بىرەكە. ھەستا و كەوتە ھەلسووړاندنى تاوئەمەكە. ماھدروپىش گەپاھەو سەر قاپەكەى و دانىشت. قەدىرىش خزاھە پىشەو و بوو بە ھاوكاسەى. ئەسلان گەپىشت. دانىشت و وتى:

– تا ئەوان سەريان گەرمە، منىش چوار پاروو ھەلدم. رىخۆئەكانم لە برسان خەرىكن يەكدى ئەخۆن.

سى قوئى دەورى قاپەكەياندا. ماھدروپىش ديسانەوھەش خۆرشت و پلاوى لە دەوربەرى قازانەكان خپرەدەو و كردىھ ناو قاپەكە. پەنجەكانى سى پياو، بە توندى، زۆر بە توندى رىگەى نىوان قاپ و دەمەكانيان ئەپپوا. پەنجە و لىو و لەوسى پياوھەكان چەور ببوو و قسەيەكيان ئەگەر ھەبوو، زۆر كورت و بە پەلە دەريانئەبىرى، نىوان چەند پاروو، يەك دوو وشە بوترايەت يان نا. كە تىرپوون، قەدىر كىشايەو. و پالىدا بە ديوارەكەو. دەورى لىوھەكانى لستەو و دلۆپە رۆنىك كە چەناگە نووك تىژەكەى چەور كردبوو بە سىنەى دەست پاككردەو. پاكەتى جگەرەى لە گىرفانى جلىسقەكەى دەرھىنا، يەك بۆ خۆى و يەكى بۆ ماھدروپىش داگىراند و باسى شەيداي ھىنايە بەرەو. باسى شەيدا و وشترەكان. ماھدروپىش وتى:

– رۆپىشتى باوكت بىنى؟

– ئا، چوو. ھىشتا زىندوو، بەلام عەباسجان نەبوو! بۆ

كوى رۆپىشتوو؟ ئاگات لى نىيە؟

– بەيانى زوو بىنىم لە قەلات دەرچوو. سەرى خنىبوو بە ناو

شانىدا و خۆى كۆمەو كردبوو. ئەلەرزى و ئەرۆپىشت. پرسىم بۆ

کوی بهم بهیانیه؟ ئوغر بی! بهلام وهلامی نه دایه وه و رویشنت.
 — به کام ریډا؟ شوړاو یان زهغهمرانی.
 — نه مزانی، نه وهنده نه بی بینیم له قهلاکون هاته دهر و
 بایدایه وه بو پشنتی کاروانسه را. باوکت چی نهوت؟
 — چی ههیه بیلی؟ چی پاره ی له بهردهست دا هه بوو، نهو
 شهیتانه به زور لی وهرگرتووه و رویشتووه. پیره میردی بیچاره!
 که چاوی به من کهوت کهوته گریان. وهکوو منال. نه م عه باسجانه
 زوله زایه وهکوو زهروو پیوهی نووساوه و خوینی نه مزی! که نه بینی
 من دیارنیم، وهکوو شمر نه چپته گیانی پیره میردی بی زمان و به
 ههر تمه نیک که له چنگی دهرئه هینی، جاریک گیانی نه کیشتی.
 دهرگای ژووره که له ناوه وه دانه خات و ددانی تیژ نه کاته وه. نازانم
 سه رهنجامی نه م دوو مروقه نه گبه ته نه گاته کوی. ههر دوو کیان
 جیی به زه یین. بهلام چاوی دیتنی به کدیان نیبه. من خویشم...
 له حنه ت له چی مروقی نینوک وشکه!

ماهده رویش، به په زاره وه سه ریکی راوه شانند و وتی:
 — باوک و فرزند! ئای! ئامانج! خوژگه دوو کلؤ قهند نه بوو و
 پیاله هیک چامان نه خوارده وه!

نه سلان، له بن نیگای ماهده رویش دا خویدا له که پری و سه ری
 داخست. بهلام قه دیر وتی:

— له دووکانی نه سلان خان خورمای چاک و تازه م بینی.
 ئیمه ش نه مرو لیړه میوانین، وانیه؟ کتریه که ی ماهده رویشیش
 که هوجرته کی نه قولی. ماهده رویش چا به خورماوه به له زه تره
 یان به کشمیشه وه؟

ماهده رویش پیکه نی. نه سلان به ناچار یی هه لسا و چووه
 دهره وه خورما بهی نی. قه دیر، دهنگی دابه زانند و وتی:

— له گوو وشکی شیره ییش دهس قووچاوتره! گیانی
 لیبسینه و په ناپه تییک بخهره ناو دهستی. هه میشه، کاتیک
 مشته ری که نه دار داوای قهرزی لی نه کات، نه سلان نه لیت: «پاره

له دهستم، پاشان له دهرم!» قاحبه باب ئه لئی له قنی پینچ
قه رانی دا که وتوووه!... ناگات له ویتریان نییه؟ سهر و سوږاخت لئی
نییه؟

ماهدرویش حهزی نه ئه کرد باسی شهیدا بکات، یان باسی
بیسی. ئه مه، قه دیریش ئه یزانی. به لام ئه و زانینه، وای له
قه دیری جه له ب ئه کرد، تا زیاتر سه ریخاته سهر ماهدرویش:

— نه توت؟ ئه م پوژانه سهر و سه کوتی له دهوروبه ری مائی
ئیوه دهر نه که وتوووه؟

ماهدرویش وتی:

— دهسته برای گیانی به گیانی تویه و ئه وسا ئه ته وئی سهر
و که لله ی له دهوروبه ری مائی من پهیدا بیی؟

قه دیر پیکه نی و وتی:

— ئاخر له سه روبه ری رویشتنی دا زور له ژیر قورسیه که ی
ئیوه پازی بوو! چای داخ و هیلکه و دوشاو به پوئی زهرده وه! پی م
وابی ئه م شتانه بوو وای له بوندارکرد بیخاته ناو قه لماسک و
هه لیدا بو لیبری شوږاو. په نگیشه داهاتی دارکیشان دئی بوندار
بردبوو که وشتره نازهنینه کانی من بداته دهست ئه و گه نجه بی
ئهمونه بیبا بو لیپ و بیانخاته ژیر باری کوته ی تاغ و گه ون؟!

ماهدرویش کتری چاکه ی له سهر ناگره که لادا و وتی:

— کوپی که لایی خواداد، تو پیاویکی زور نانه جیبی! ئاخر چ
دوژمنایه تیه که له گه ل من هه یه که ئه م قسه ناشیرینانه ئه ده ی
به ته نگه م دا؟

قه دیر به هه مان شیوه خوین سارد و ملوژمه که ی وتی:

— ئه م قسانه کوپی ناشیرینه پیاوی حه ساوی؟ تو ی که
دوست و دوژمنی خو ت ناناسی! چ رق و دوژمنیه کم ئه بی له گه ل
تو دا هه بی؟ سه رده میک بوو پی ت له مائی ئیمه نه ئه پرا و
مامه لله ی وشتره کانت سازئه دا. من جاریکیش قسه یه کی په قم
پیوتی؟ قه ت پی م وتی سه ید کارت به م کارانه نه بی؟ جاریکیش

پيّم وتى ئەۋەندە لايەنگرى له بابقولى بوندار مەكە؟ پيّم وتى قازانجەكەى ناچيْتە گيرفانى تۆۋە؟ وتم؟ نەء، نەمووت! ھەرگيز پيّم نەوتى و ھيچكاتيش ناليّم! بۆ خۆم سووك بكم؟ مەگەر بەدەست تۆ بوو؟ بەس زمانى تۆ زۆر چەور و نەرم بوو. ھەر ئەۋەندە! ھاتيت و باكمت خاو كرد. جادووت كرد. كاريكت كرد زمانى بەسترا. بەسترا. ئەوت بەست و وشترەكانت له دەستى دەرھيئا و خستتە داوى بابقولى بوندارمەۋە. خويشت پارەيەكى پەش دەستى نەگرتى. ھيچت پيگەيشت؟ ۋەكوو پۆژ لام پوونە پيْت نەگەيشتوۋە! ئيتىر من چ رق و كينەيەكم له تۆ ھەبى؟ ھيچ! تويش قنت پووتە، له خۆم خراپترا! بۆيە ۋەكوو دۆست ئەمەوئ شتيكت پي بليّم. من ئەمانە له تۆ باشتىر ئەناسم. تەمەنيك لەگەليان زياوم و شاخم له شاخيان گيراندوۋە. پيگەۋە ۋەكوو كيّر و دەسكەكەى بووين. ئەلپن كيّر ھەرگيز دەسكى خۆى نابري؛ بەلام لەم سەردەمەدا گوايە جورىكى تى ليھاتوۋە. كيّر دەسكى خويشى ئەبرى. ئا، خەرىك بووم ئەۋەم ئەوت كە من سەروبنى ئەمانە باش ئەناسم. له ھەمووان باشتىر ھەمان شەيدا ئەناسم، زۆر پيگەۋە ھەقالەتيمان ھەبوۋە. ھيشتاش ھەمانە. بە پيچەوانەى ئەم برايەى كە خووى ميروولەى ھەيە، شەيدا زۆر دەست و دل كراۋە و بەخشندەيە. جيفەى دنيايى لاي نىخ و بايى نيە. مروفيكى دەسكورتىش نيە. نانبدە و دەست ئاۋەلايە. دلپشى پۆشنە، دل پەش نيە. ئەمانە له جيگەى خۆى... خوويەكى تىرشى ھەيە. ئەزانى ئەمەوئ چى بليّم؟ قورپى كرد بە سەر كچەكەى سەيدى تەلەفوونچىدا. ھەر پايكيشا بۆ ھەمارى كا و بۆ گەور. ھەر پايكيشى كرد بۆ ناو دارەكان و بۆ ليدا! ھەر شەوانە خۆى ھەلدايە ئەوديو ديوارەكە و پەتاندى! چيروكەكەى لەگەل لالاي ژنى چەپاويش خۆ ئەزانى! سەد شتى تىرش من لە شەيداي ئەزانم، بەلام لە بەر ئەۋەى ھەۋالەكەى نەزراۋە من نامەو ئاشكرى بكم. بە كورتەكەى پەوشتيكى ھەيە، ئەگەر

رۆژیک له رۆژان ژنهکەى باوکیشى چاوى بگرئ، لیى لا نادا، مەبەستەم ئەوێهە کە ژنهکەى تۆیش شەنگ و لەبارە. ناگات لیىبى! له قەڵاچیمەندا مروۆف تا لابکاتەوه کلاوى قورمساخى کراوتە سەرى!

ماهدەرۆپیش نەى ئەتوانى سەیری چاوى پەش و نیگای پرووت و گلینە تیژەکانى قەدیر بکات. گۆزەیهک له بەردەم بەردیکدا. خۆف. ماهدەرۆپیش له بن نیگای بى بەزەهێ قەدیردا، مەلیکی بى پەنابوو. پەلەوهریک له بن باالى دالیکدا. گیانەسەر. ئەکولاً و نەى ئەزانى پەنا بۆ کوئى ببات. بەس ئەترسا. له قەدیر ئەترسا. ئەترسا و دەم بە دەم هەستى ئەکرد بچووکتەر ئەبیتەوه. بچکۆلەتر. ریک ئەگووشررا. گووشروتر. تۆپەلەیهک. ناخ... ئییسکەکانم!

— جگەرەیهک ئەدەى بە مروۆف و هەزار نەشتەر ئەدەى له دلى پیاو! ئاخەر تۆ بۆ ئەوئەندە بەدجسنى پیاو؟ چ پەقیکت له منە؟ بۆچی هەر ئەوئەندەى له سووچیکدا گيرت لی هینام خوئ ئەکەى بە سەر برینمدا؟! بە جەددم فاتمەى زهرا، له کرپن و فرۆشى و شترەکانى ئیوهدا من هیچکارە نەبووم. من هیچ نەخشیکم نەبوو! من سەیدم. غەریبیشم. پەنام بۆ ئەم قەڵاتە، بۆ پشت دیوارەکانى ئیوه هیناوه. کەى خوا پێیخۆشه هەر کامە و بە جوریک توانجم تی بگرئ؟ من لیڕە بووم بە بەردى سەر سەهۆل:

«سەید وەرە بۆ ئیڕە!»

ئەرۆم؛ پى ئەکەنى و درەویشک ئەکا بە لەشەمدا.

«سەید وەرە بۆ ئیڕە!»

ئەچم؛ پى ئەکەنى و کێردیکم لی ئەدا.

«سەید وەرە بۆ ئیڕە! وەرە سەید!»

ئەرۆم و دیسانەوێش ئەرۆم، بەلام شوینی نەشتەرێکیتر بە لەشەموه ئەمینیتەوه. تووش بووم. کەوتوو مەتە گیری ئیوه. ئیوهش هەر کات بۆتان بلوئ، شیشیک ئەکەن بە گیانمدا! بەزەبیتان نییه، ئیوه؟! خاویەگیان. جەددم! جەددم، یا پیغەمبەر

من پهنا بۆ تۆ ئەهینم، یا پیغه مبهرا!

دهنگی شکابوو، گۆزهیهک به بهردیک بشکی. دوا پرستهکانی
کۆتایی به بوغزیکهوه له گهرووی دا تهواو کرد. پهنگه له بهر
ئوهی نهی ئهویست - لانیکهم - قهدير دهنگی گریانهکهی بیسی.
وا پئنهچوو ماهدهرویش شتییک لهگهڵ تفهکهی دا قووت ئەدات.
شتییک وهکوو گرییهک. رقیکی پهنگ خواردوو. قهدير، ئەیبینی
خهريکه وردوخاش ئەبی. دلی بۆ سووتا. ئهو ساتهی که مرۆف
ههستی براههتی پهیدا ئەکات بهرامبهر به یهکیکی دی. ساتیکی
خیرا که نازانی له کوپوه هاتوو؟ دلته ههڵهکهنی:

- لیم زیز مبهه برام! بۆچی له خووه دلته ئەشکی. من
له رقا ئەم قسانه به تۆ نالییم. به مهرگی دایکم، من بهس
ویستم وشیارته بکهمهوه. بهس ئەوهنده! ئاخیر ئەوه جوامیری
نییه، چاوم لیبی کهمتیاریک ئەدا له زهوییهکهت، کاولی ئەکا و
لهو ریگهیهوه که هاتوو ئەگه پئنهوه، کهچی من چاوم داخه
و هیچ نه لیم! ئەگهر منیش نه لیم و لی بگه پئم زهوییهکهت،
بهروبوومه کهت، کهمتیار قه پۆزی لی ئەدا، خرابی ئەکا و چه په لی
ئەکا. تۆ پیت خویش ئەبی؟ ئەوه جوامیرییه؟ من له بهر خویش
ئەلیم. تۆ جگه لهو ژنه مهگهر چیت ههیه؟ ها؟ جا ئیتر خویش
ئەزانی! پیت خویش نییه تۆزی لۆکه بخنه به گویت دا. یان ئەگهر
پیت خویش نییه بیینی، به دهسپریک چاوه کانت ببهسته!

ماهدهرویش لی پاریهوه:

- کوره بۆ خاتری خوا ئازارم مهده!

بزهی ملۆزمانه ی قهدير، جاریکی تریش خوئی نواند و ئەویست
به سههر هاودهردییه ملۆزمانه یهکهی دا زال بی:

- ئەمرۆ پاریهکی پشنت سهوزم له توورهکهی کهر پیگه یشت.

۹۷۳

که لیسه

به رگی سینه

من
بهر له نوپزی دواتر ئەبی ئەسهپه که ببهمهوه بۆ زهغه رانی،

ماهدهرویش وتی:

— چات بۆ تېكەم؟

— چا خۆ بەتالى ناخورى!

ماھدەروپش وتى:

— خەرىكە دېت، ئەوھتا!

ئەسلان لاي كوانووھكە دانىشت، چوار پارچە خورماي
پېكەھەلكاوى لە كاغەزىكەھە پېچابوو، دaina و وتى:

— قەرزا! قەرزا! ھەر كەس دېت قەرزی ئەوئ! وا ئەزانن من
گەنجىنەم ھەھە! تا ئەم زستانە تەواو بېئ و بگەينە سالى تازە،
نە مالى خەلكى ھىچى تيا ئەمىنى و نە دوكانەكەى من. بابە
گوللو بوو. بەو چاوه خواروخىچەيەھە. بە گولچان پراوھشاننن خوى
كردووھ بە دوكاندا و چەلەحانئ ئەكات! ھەر چىروكەم بۆ ئەئئ.
ھەى ئىمام و پىغەمبەران، گولچانى مووسا و ھەناسەى عيسا و
گولئى رووى محەمەد؛ ھەمووى تىكەل ئەكات. بەلام من ئەزانم
دەردى چىھ؟ قەرزی ئەوئ و رووى نىيە راستەوخو دەردەكەيم پى
بلئ و سەرم نەخوات. ھەر ئەئئت و ھەر ئەئئت! راست و درؤ
تىكەل ئەكا و ئەيدا بە قەبرغەى مندا. كوئرە ئىتر! خو چاوى
لە ھىچ نىيە و شەرم و ھەياش ھەئناگرئ. لئى ئەپرسەم چىت
ئەوئ پىم بلئ و بىبىرپنەرەھە؟ ھەوت ھەشت پارچە كالام بۆ
پىز ئەكا! لە نوک و لوپياوھ بگرە تا مەرەزە و دەرمانى گەرم.
ئەئئى لە مالەكەىدا پەرى كايەكيش دەسناكەوئ. تا خستەمە
رئ سەد ھەزار جار دوغەى بۆ كردووم. ھەر ئەپوات و دوغە ئەكات.
قسە ئەكا و نزا ئەكا! رەنگە تا ئىستەش ھەر بەردەوامە. بەو
چاوه كوئرانەيەھە ھەوالئى ھەموو دنياشى ھەيە. ئەيوت لە لاي
تاغى دوو جەندرمە بە ئەسپ و تفەنگ و فىشەكدانەھە بئ
سەروشوئ بوون! بەو جوړەى بابە گوللو ئەيوت، لە ناو بەفرەكەدا
گىريان كردووھ و لە سەرمادا رەش بوونەتەھە. پاشان گورگەكان
رژاون بە سەرياندا. دەورىان گرتوون. خوئشان و ئەسپەكانىئشان
دەسبەجئ خواردووھ. بابە گوللو ئەيوت، ئەبئ كەوتبئتنە ناو

چالە بەفریکهوه. رهنگیشه ناو بیریکهوه! ئەیوت لەم شتانە
پیشتریش زۆر بیستوو و بینیوه. چووژانم؟!

قەدیر پیاڵەکە ی راکیشنا بو لای خووی و وتی:

— ئەم بابە گۆلاوێش بە ئەندازە ی سەد بەرامبەری تەمەنی
فێشە ئەکات. هەند شەوان کە ئەکەوێتە چیرۆک گێرانهوه، درۆی
وا ئەکا هەر وشە یەکی نیومەن ئاو ئەکیشی. خو بیستوو تە!
ئێستەش هەروا. منیش بیستم دوو جەندرمە لای سوورکیو ون
بوون. بەلام خو کەس لەوێ نەبوو تا بزانی چۆناوچۆن تیاچوون.
کی چووژانی؟ ئەگەر کەس لەوێ بوو و بینیویتی گورگەکان
جەندەرمەکانیان هەڵدێو و خواردوویانە، ئە ی چۆن کاریان بەو
نەبوو. نەکا رۆحیانەتی بابە گۆلاو لەوێ بووی؟! ها! پیرەمیژد
لە خووە چاخان ئەکات. حەقیشیەتی. ئەوەندە ی چیرۆکی ئەمیر
حەمزە و نەجما و حسین کوردی گێراو تەوه، ئەوەندە شەوی لە
قەلا ی بەردەباران لەگەڵ ئەرسەلان گە یاندۆتە رۆژ، زمانی فیژی
چاخان بوو. درۆکردن ئێتر وەکوو ئاو خواردنەوه ی لیها توه بوی.
بەلام من بو شتیکی نیگەرەنم. براکە ی تو، شەیداش، پیم وابی بو
دارکیشان چوو بو ئەولایە، وانییە؟ وشترەکانی هەلگرت و چوو
بو ئەوێ پیم وابی. بو تاغی و چەمی شۆراو، وایە؟

ئەسلان، لە سەر نیگای قەدیر هەلۆهستە یەکی کرد و وتی:

— لەگەڵ کە لەمیشیەکانە، لە بەر چی؟

قەدیر، سەری داخست و وتی:

— لەوه ئەترسەم نەکا خوا نەخواستە، پیی لەو جوړە

کیشانەدا گیر بکات!

ئەسلان ددانەکانی لە چیرەوه هیئا و وتی:

— شەیدا چیداوه لەو کارانە ها؟ تویش دلت خو شە،

دانیشتوویت و قسە ی قوړ ئەکە ی!

قەدیر وتی:

— هەلمەچۆ! بەس بوچوونی خو مم وت. ئەویش لە بەر

چاکه یه. شهیدا هه فالی منه، ئاخرا! ئه ری شتیکی تر، ئه گهر بوندار ئه یه وئ و شتره کان بکوژیته وه، ئیتر بوچی باریان پی ئه کیشتی؟ مه گهر بار به و شتری پهرواریش ئه کیشتن؟
— من چوو زانم! له خوئی بپرسه بو و شتری پهروار ئه نیری بو بارکیشتان؟

— دیاره نایه وئ سهریان بیری؟

ئه سلان له قه دیر مۆر بوویه وه و به توندی وتی:
— با، دلنیا به ئه یانکوژیته وه. با چوار قهران دهستی خه لک بگری و بتوانن گوشت به نهخت بکرن، بو خۆم یه که یه که سهریان ئه بپرم.

— که یه که م دانهی سه ر ئه بیری؟

— شهوی نه روژ!

ما هده رویش وتی:

— هاتنه وه! سه یرکه چیان له گه ل خوین هینا وه؟ کار، کاری به لووچ بووه. سه یری ئه و شاخانه! به ره که ت بکه ی هه ی!
ئه سلان هه لسا و چوو هه ره وه و، قه دیر خوئی دانه واند و سه یری هه وشه ی کرد.

به لووچ، بزنه کیویه کی به پشتی دا دابه ستبوو. خه ریک بوو دای ئه گرت. هه تاو له روخساره سووتا وه که ی دابوو و ئاره قه ی بن گوئیکانی ئه بریسکانه وه. ئاسکه که ی داگرت و وه کوو پاله وانیکی مل به کوین کشایه وه و له لایه که وه وه ستا. له و به ری بزنه کیویه که وه جه ندرمه یه کی بالآ به رز وه ستابوو، تفه نگیکی به شان هه بوو و شاخیکی سمیلی خسته بوویه بن دانی و ئه یجوو.
ئه سلان بای دایه وه بو سه ر پلیکانه که تا هه وئه که بیات بو باله خانه.

ما هده رویش و قه دیر له چیشتخانه هاتنه دهره وه. باقولی بوندار له دهرگای دیوه خانه وه دهرکه وت و هاته بانچه و به سه ر مه عه جره که دا شوپ بوویه وه، راست بوویه وه و له خوشتیان یه ک

به خۆی قیژاندی. قوربان به‌لووچ سه‌یری ماه‌ده‌رویشی کرد و بزیه‌کی بۆ کرد. ماه‌ده‌رویشیش به چاوه ره‌شه‌کانی پیکه‌نی. مووسا سه‌ری له ده‌رگای کارگه‌وه هینایه ده‌رمه. بزنه‌کیوی و پیاو. شیرۆ له پشت شانی مووسا وه‌ستا و چاوه ترساوه‌کانی برییه ناو سه‌وشه. منال له ناو ده‌ست و پئی مووساوه، سه‌ریان ده‌رهینابوو و سه‌ریان ئه‌کرد. شوڤیڤی سه‌روکی جه‌ندرمه، خه‌والوو له هه‌ماره‌که هاته ده‌رمه، باویشکی‌دا، مشتته‌کانی کوتا به سندوقی سینه‌دا، پیلوو‌ه‌کانی هه‌لگلوڤی و چوو بۆ لای هاوکاره‌که‌ی. شوڤیڤی ئالاجاقی شه‌لالی ئاره‌قه خۆی کرد به سه‌وشه‌دا و یه‌ک‌پاست چوو بۆ چیشته‌خانه، قه‌دیر سه‌یری کرد و له به‌ر خۆیه‌وه وتی:

– توخمی زۆل! خوڤی نازانی باوکی کییه؟ ئه‌ر‌بابه‌که‌شی.

توخمی زۆل!

سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش، ئالاجاقی و نادعه‌لی پاش تاویک هاتنه

بانجه و وه‌ستان بۆ سه‌یرکردن، ته‌ماشای هه‌بوو!

بهندی سیبهم

پانایی بهره‌راوی بیابان، له بهر چاودا وه‌کوو که‌وئپۆسی پلنگیگ خویای ئه‌کرد. خال له پشت. خالخالوی. سپی له سهر رهش، رهش له سهر سپی. زه‌وی خوی رپوت ئه‌کرده‌وه.

پیاوانی مه، به شیوی چه‌ماوه‌ی رپگه‌ی قه‌لاچیمه‌ندا، به سواری ئه‌سپ، چاو له چاوی هه‌تاو داکشان و پیمان نایه‌ ناو نزاره‌که. به هه‌ورازی قه‌راخ نزاره‌که‌دا بایان دایه‌وه بو پشت گردی غولامو و که‌وتنه سهر رپی زه‌غه‌رانی. رپگه، له بن کیوی ئوللهر، به لابه‌لای ئه‌و به‌ردانه‌ی لافاو تلی کردبوونه‌وه به هه‌وراز و هه‌له‌تیکی هه‌له‌مووت‌دا تئنه‌په‌پی. ته‌له‌به‌رد و خرپی ورد و مه‌زن، به بیچمی جوراوجور، په‌راگه‌نده و بیگانه له‌گه‌ل یه‌کدی، لی‌ره و له‌وی وه‌کوو خه‌لکیکی په‌که‌وته، له سهر خاک و له ناو خاک‌دا چه‌قیبوون؛ وه‌کوو بلپی هیوای هه‌لسانه‌وه‌یان له بهر برابن. سهر پشت و سه‌کوتی هه‌موو به‌ردیک به‌فر دایپوشابوو و ئه‌ولاسیله‌ی به‌هالای تیریژی خور گسک درابوو، په‌له په‌له موری ئه‌کرده‌وه. خور له داچوون‌دا بوو و سیبهری به‌رده‌کان به‌رده‌وام دریز ئه‌بوونه‌وه. تیشکی هه‌تاو، کچینی به‌فره‌که‌ی شه‌قاردابوو و له سهر که‌وئپۆسی سپی بیابان، جی‌جی خالی ره‌شی بو کوتابوو. زه‌وی له هه‌موو جیگایه‌که‌دا؛ په‌له په‌له، ناو به‌ناو، پوخساری له بن ده‌مامک ده‌ره‌ینابوو و پیستی ره‌ش و شی‌داری دابوو‌یه ده‌س

سەرپەنجەى تيشك و له پشكووتنى خویدا، ئەتوت پیکەنینیک
وا له ژېر پېستىدا. خەندەیهکی زهلال؛ وهک روینی ئارامى ئاو.
حەزى ئاوپتەبوون لهگەل هەتاو، له لەشى تەرى خاکدا ئەجۆشى.
ئاسوودە، ئەیویست هەناسە بدات. ئاسوودە، ئەیویست بخەملى.
بۆیه، بەفرەکەى بەدل هەلئەمژى تاكوو زووتر لەشى بدات بە
هەتاو. گەران. زەوى، کراسى خویدا ئەدرپىنى؛ شانى مۆرى غولامو،
له بن نەوازشى پەنجەى سپى کەبیانوویەک.
شەوق! دل له شەوقدا لىئەدا.

— تۆ چیت بە بېردا دى؟

شان بە شانى یەک، ئەسپەکان ویرغەیان ئەکرد. لوولەى
لووتیان هالآوى لىئەهاتە دەرەو و ئاسنى لەغاوہ کە له بن
ددانیا دا تەقەى ئەهات. سمیان له قور و بەفر ئەچەقى و
بەفراویکی سوورباوى بەملاولادا ئەپرژاند و کاتى پۆیشتن، له
سپەرى سینەى ئەسپەکاندا، سەمایەکی لەبار شەپۆلى ئەدا.
جوولەى دەستەکان، تەختى سینەى چال ئەکرد، پرى ئەکردەوہ؛
ملىانى بۆ پېشەوہ و بەرەو سەر و گوئیانى قوت ئەکردەوہ.

قەدیر، لکابوو بە زینەکەوہ و شانەکانى تۆزى کوور ببوون.
قۆپچەکانى کەواکەى توند داخستبوو؛ سەرەپاى ئەمەش له
سەرماى رەشەبادا، نووکى لووت و سەرگۆناى شینەوہ ببوو و
گەنەتووکى سەرگۆنا و نەرمەى گووى و سیلەى برۆکانى رەپ
ببوون. پیلووەکانى تۆزىک نیشتبوو و کزەى با، ئاوى بە سیلەى
چاوەکانیا دائەباراند. مى باریکی خزانەبوویە ناو شانى و لیواری
سەرکلاوہکەى تاسەر گووى داکیشتابوو و جارجارە نەرمەى
گوئیانى ئەهینا بە شانىدا. لووتى هەلئەلووشى و هەوتى
ئەدا چەناگەى سەر بووى بە هالآوى هەناسەى گەرم بکاتەوہ.
بۆ ئەمکارە هەناسەى رانەگرت و تاونەتاویک وەکوو ئالقیەک
دووگەل فووى ئەکرد بە سەر چەناکە و نووکى لووتىدا. بەلام
ئەمە خویدا خراپتربوو، چونکە هەلمى هەناسە دەسبەجى ئەبوو

به ئاونگی رچاوه.

نادعهلی، ملیچچه رهنگ وشترییه کهی چوار جار به دهور مل و چه ناگهی دا ئالاندبوو؛ به شیوهیه که لووتی و نیوهی گوئیکانی داپوشرابوو و گهرمای هه ناسهی بن شالگهر دنه کهی گهرم کردبووه. گوئیچکه کانی کلاوه سهنگه سه رییه کهی داکیشابوو و له روومه تی ته نها دووچاو و دوو بروی رهش به دهره وه بوو. یه خهی وهرگه پراوی چۆخه خورییه که شی تهختی سینهی وه کوو که وای مراخانی داپوشابوو. قایشیکی له سهر چۆخه که وه به ستبوو و دهسته وانهی سپی خوری له دهست دابوو و تا سهر مه چه کی هه لیکیشابوو. قهیتانی پۆستاله کورته کهی توند کردبوو. پووژموانهی بووزووی تا لای ئه ژنو و باله کانی چۆخه کهی خستبوویه بن ئه ژنوکانی و رهپ و راست له سهر ئه سپه که دانیشتبوو. ئه و که ریگهی به سه رمای دهره وه به ستبوو، گهرمای دهروونیشی له گه ل بوو. خوینی به ئه لکول گهرم بوو.

قه دیر به خوئی ئه وت: «گهرمه! سهرگۆنای سوور هه لگه پراوه! ئه بی واشبی!»

— ئه مشه وه، زه وی له سه رمان قه له ش ئه بات!

نادعه لی لیوه کانی له بن شاله که هی نا دهری و وتی:

— گوئی لئ نه بوو چیم لئ پرسیت؟ نه ت بیست؟ ها؟

قه دیر هاته وه به خوئی دا:

— به لئ ئه رباب؟ نا ئه رباب! گویم با خنیویتی.

— پرسیم تو پات چیه؟

— سه باره ت به چی؟

— ئاو و زه وییه که م. ئه وهی که هه مه، دوو شه و رۆژ ئاو

زه وییه که م بده م به سالانه کری یان نا؟ تو پی ت چۆنه؟ بیده م یان

۹۸۱

که ئیده ر

به رگی سییه م

نا؟ ها؟

قه دیر، ئه وساش دهنگی نادعه لی بیستبوو و زانیبووی ئه و

ئه لئ چی. به لام سه روشتی ئه و وا داریزرابوو ئه و شته ی که

ئەيوت، يان دەربارەي ئەپرسى، سەرەتا ھەلۋەستەي ئەكرد
 و ھەولئى ئەدا لە دوورەو ھەستى بگرئى بە سەر ئاگرەكە دا
 و پاشان ئارام ئارام بچئتە ناو بابەتەكەو ھە و شوپئى خۆي لە
 گۆشەيەك، لە سووچيكا دا ديارى بكات. ئىستەش وابوو، ئەو
 زووتر لە خودى نادەلى لەو تىگەيشتبوو كە بابقولى بوندار،
 ئالاجاقى داوھتە پيش خۆي بۆ ئەوھى ميراتەكەي حاجى حسيئى
 چوارگويئشلى لە دەستى نادەلى دەربھيئى و بيداتە دەس بوندار.
 قەدير باش ئەيزانى كە پىكھاتنى ئەو دەمودەزگايە بە رىكەوت
 نەبوو. پيشبىنى كراو ھە و دارپژراو ھە. ھاتنى فەربەخش، ميوانى و
 راو. قەدير ھەموو ئەمانەي دانە بە دانە ئەبىنى و تى ئەگەيشت.
 لە شپرزەيى و پەريئشانى دەروونى نادەلىش بى ئاگا نەبوو. لە
 ھەمووشت زياتر، لە بەند بەندى ئەم بگرە و بەردەيەدا، خويئشى
 لە بىر بوو و گەلەلەيەكە لە ميئشكى دا دائەپشت. مەيدانيكى
 ئاوەلەي لە بەردەم خۆي دا ئەبىنى؛ ئەگەر بەختى يار بى و بتوانئ
 پئى تىخات. تەنھايى و پەريئشانى نادەلى، دەرفەتى ئەوھى
 پئ ئەدا خۆي پيوە پىنە بكات. پيوە بدوورى. بۆ ئەوھى سەر و بنى
 دارايەكەي نادەلى بئتەو ھەك، تەنھا يەك كەس بەس بوو.
 يەكيكى ھەلسووړاو. پياويك كە جەربەزە، لىبپراويى و وشيارى
 ھەبئ. شارەزايانە بچوولئتەو ھە. پياويك كە بتوانئ گزيرىكى كارامە
 بئ. تيشكى نيگا و وشەي بەپرشت و گوپئ تيزئ ھەبئ. ئەمانە
 و جگە لە مانەش، تۇزقاليك ناپياويى. كە لەم يەكەيان دا قەدير
 كەمى نەئەھيئا.

ئەم كابرەيە، ئەو بوو، قەدير! چى لە گزيرەكانى تر كەمتر
 بوو؟ ھىچ . كە وا بوو، ئەگەر بەختى تەنھا تۇزىك بەھاتايەت
 بە يارمەتيەو ھە، قەدير ئەيتوانى بئى بە ئاغە و خاوەن دەسەلآتئ
 دارايەكەي نادەلى. گرفتەكە خودى نادەلى نەبوو. قەدير، لە
 خۆي رانەبىنى لە بىر و دەروونى نادەلى دا جيئ خۆي بكاتەو ھە.
 بيكات بە مريدى خۆي. بە نادەلى بسەلمئئى پياويكى وەكوو

قەدىر - خۆي - بەكارى ئەو دىت. بەلام گىرى كارەكە لە شوپىنىكى دىكەدا بوو. دوو ماری پىر! بوندار و ئالاجاقى. ئەوان ئەيانوويست بىكەن بە سەر دارايىهكەى نادەلىدا و دەستى بە سەردا بگرن و جەوانى نەشارەزا بە شەقىك لە سەر سفرەى خۆي هەلەدەنە دەرهوہ.

ئا! مەشەدى قەدىر؟ بىدەنگى؟! ئەترسى وەلامم بەدەیتەوہ؟ لەوہ ئەترسى بگاتەوہ بە گوپى ئالاجاقى و لە قەلاچىمەن فرىت بەداتە دەرهوہ؟

قەدىر، قەپۆزى بو لای نادەلى سووراند و بە دەنگىكى بلىندتر، بەو رادەيەى كە بتوانى باكە بپرى، وتى:

ترسم لە چى هەبى ئەرباب؟ گریمان لە قەلاچىمەنىش دەرى كردم. چىمە هەيە لە قەلاچىمەن بەجى بمىنى؟ ئاو و زەوى يان وشتر و گا؟ ئەو شتەيش كە ئەمويست پىت بلىم، وتم. تۆ لە بىرت چۆتەوہ! بەر لەوہى بگەينە قەلاچىمەن، چىم پى وتى؟ وتم بلكى بە زەوى و دارايىهكەتەوہ. چووژانم! رەنگە ئەيانەوئ دەنووك لە دارايىهكەت بەدن! من خۆم خەنجەر خواردووم. خۆ پىم وتى. هەندى جار مروف بە بى خەيال لە بىابانىكى بەفر گرتوودا پى ئەكا، بەلام خويشى نازانى كە زور چاو، چاويان لىيەتى. گورگەكان! ئەوان ئەچنە بۆسەوہ تاكوو ئەو لە شوپىنىكدا چۆكى بەلەرزى و دەورى بگرن. من، هەموو ئەم قسانە پىشتر لە پەردەدا بە تۆ وت، ئەرباب! پىم نەوتى ؟

لەسەر وشەى ئەرباب، قەدىر قورس ئەوہستا. وەكوو ئەوہبوو كە ئەيوويست بارى قسەكەى خۆى لە مېشكى نادەلىدا بچىنى. ئەيوويست خۆى لە بىرى نادەلىدا جى بگاتەوہ. وا قسەى بو ئەكرد گوايە لى نزيكە. وەك بلى تەمەنىك لەگەل نادەلى ژياوہ. وەك بلى ئەو گەورەى كردبى و قەيتانى پۆستالەكانى بو بەبستى. نادەلى لە ريزى ئاغاواتدا نەئەھاتە ئەژمار. بەلام قەدىر خۆى لە ريزى نوكەردا دائەنا. خۆى بە نوكەرى نادەلى

ئەدايە قەلەم. بەو شىۋەيەي كە نادەلى ھەست بە جىايى
لە نىۋان خۆي و ئەودا نەكا. قەدىر ئەرۋىي تاكوونى بخرىتە ناو
دەرۋونى نادەلىەوہ. ھىلانەي تيا بكات. لە ناوہوہ بە سەرىدا زال
بىيىت و لەغاۋى بگرى بەدەستىەوہ. قەدىر، شەيتان بوو.

— واتە تۆ ئەلئىي ئاو و زەويىەكەم نەدەم بە كرى؟

— كەي من قسەي وام كىرۋە ئەرباب؟ من كىي بىم بەمەۋى
رىي بخرەمە بەر پىي تۆ؟ خەرىكىن قسە ئەكەين رىگەكە كورت
بەينەوہ. مەبەست بەس ئەوہيە!

— ئەزانم. ئەمە ئەزانم. بەلام ھزرى دووان، لە ھى يەكىك
زىاترە. من خەرىكەم راۋىژ لەگەل تۆ ئەكەم. ئاخىر، ھەرچى بىي
تەمەنى تۆ لە من زۆرتەرە. دىنا دىدەترى. زىاتر لەگەل ئەمجورە
كەسانەدا سەروكار تەبەوہ.

— ھەمىشە، ئەرباب.

— ھەر ئەوہ ئەلئىم. ھەمىشە سەروكار تەبەوہ. ئەيانناسى.
من و تۆيش پىكەوہ نان و نەكەمان خواردوۋە ئىتر! چى تىايە
ئەگەر رىيەكى باشت پىشك دىي بە منى بلىيى؟ ئەمەۋى بزانم
تۆ چى بە باش ئەزانى؟

قەدىر، تەپايى چاۋى و نوۋكى لووتى بە لەپى دەست وشك
كردەوہ، تاۋىك بىدەنگ بوو و پاشان، كوئىخايانە وتى:

— من بە باشى نازانم، ئەرباب!

— چى بە باش نازانى؟

لاي دىۋارى كاروانسەراي گەورە، لە بەردەم گوندى زەغفرانى،
قەدىر، لەغاۋى ئەسپەكەي پاكىشا و وتى:

— من ئەسپەكەي ئاغە بىم بىدەمەوہ بە كوئىخا ھەسەن،
ئەرباب. چاكە و خراپەيەكت لە من دىوہ، گەردنم ئازاد بەكە.
ئىشەللا جارىكىتر پىك ئەگەينەوہ، بە گوتەي باپىران. كىۋ بە
كىۋ ناگا، بەلام مروؤف بە مروؤف ئەگا. دەي ئىتر، خواخافىز!

— چى؟! خواخافىز؟ يانى ناتەۋى لەگەل من بىيى؟ پىمە وابوو

پیکهوه هاوسه فهرین.

قه دیر، پاش رامانیک، لچیکی داشوړاند و وتی:

— بوچی بیّم ئه رباب گیان؟ من هر بارم به سهرتانه وه! خو
من ناتوانم هیچکاریک بو تو بکم و هروا به ریکهوت یه کدیمان
بینیوه. ئای، رهنکه ئیشه لّا جاریکی تر به یه ک گه یشتینه وه.
خوات له گهل!

نادعلی وتی:

— قسه که مان ته واو نه کرد. برؤ ئه سپه که بده روه و وهره وه
بو ئیره! پیکهوه ئه رپوین. خو کارت نییه؟
— کاری چی، ئه رباب. به لام بوکوی بچین؟ هه تاو خه ریکه دائه چی.
ئهرپو ناگه یینه هیمه متناوا. ئه ویش بهم سهرمایه. مه گهر ئه وهی!
— مه گهر ئه وهی چی؟

— من هیچ. ئیوه خو تان. ئه گهر بته وئ برؤی، شه و به ناچاری
له سهر رپ، له چاخانه یه که ئه بی لابدهی. هه واکه ی زور دره.
— چاخانه ی ئاشناکه مان، مه تی سه کینه چونه؟ سولتان
ئاوا؟

— شوینیکی په نا و باشه. بو خویشی ژنیکى خوین گهرمه.
به راستی ئه رباب! له بیرمه که ئیوه به دوا یه کی که دا ئه گهران؟
کچه که ی خزمتان. ئه گهر له وئ له چاخانه که ی مه تی سه کینه
لابدهی، رهنکه بتوانی قسه یه که ی له بن زمان دهر بهینی. دهنگوباسی
ئهم ولاته ی هه موو له لایه.

نادعلی وتی:

— که وا بوو من هر لیره وه ستاوم. گورج برؤ ئه سپه که
دابنی و وهره وه!

— هر جور فه رمانی به ریزتان بی، ئه رباب! من سه گی کی بم
گوئ له قسه ی ئیوه رانه گرم؟ ئه فه رمووی وهره، دیم. چی بکم.
به سهر چاو. ئه رپوم و دیمه وه. تا هه رشوینیک ئیوه. بفه رموون،
دیم. به پی پیاده دیم!

به خوشیه کی شاراوه له ژیر پیستی دا، قه دیر له غاوی به ره و
قه لاتی زهغه رانی سووراندا و نه سپی تاودا.

نادعه لی، ئاوه زهنگی به تال کرد، ههوساری نه سپه که ی به
مالبهندی بهرده رگای هۆده که ی دهره وه ی کاروانسه راوه گری دا و
بو میزکردن چوو به نای دیواره که و پاش تاویک گه پاره وه و لای
نه سپه که ی وهستا.

ئیواره داهات و ههتاوی نوپژیکی دی، دلی به فره که ی
نه توانده وه. له بهر تاوی خۆره که دا، جوگه له ی باریک باریک، هیللی
لار و له وپیری له سه ر پیستی به فره که به دی هینابوو و باریکه ی
ئاو، زه لال وه ک فرمی سک، له ناو جوگه له کان دا به قورتدان و
به ره و خوار نه خزان. سه رخوش و زه لال و گهش. کیژو له ی له
گه رماو گه پاره؛ به له نجه و پیکه نین؛ به ره و مال ه وه. گونا گهش
و چاو پوون و پرچ و که زیه ته ر.

له مبه ر دیواری نه ستووری کاروانسه را. دیواری کۆنینه بوو.
چ بینایه کی به شکویه. ئیواره خۆر، داوییه له خشته سووره
لیک ئالاهه کانی و سوورایی پیر و ماتی گه شانده و ته وه. که ریووچی
مه زن، نه ستوور و خوگر. خشته تۆکه مه! کامانه پیاو نه مانه یان
له قالب داوه؟ کامانه پیاو نه مانه یان ده ستاوده ست کردوو.
له هیسریان بارکردوو و له کوپوه هینابیتیان؟ کامه پیاوان نه مانه
خشته یان له کارکردوو، دایانناوه و، کامانه پیاوی خشته ئاوپژ،
نه مانه یان هه لداوه؟ نه بی به قه د دیویک بووبین نه و پیاوانه!
پیاوانی رابردوو، غوولی قۆز و میزه ر به سه ر، شاقه لی سه لته یان
کردوو به به رپشتوین دا، ده رلینگیان هه لکردوو، مه چه کیان به
مه چه ک به ند، به ستوو؛ پیاوانی شیله ی رهنج! خه لکی هاتوو
بو ته ماشای شکۆمه ندی. پیاوان له کاردان. خشته کان ده ستاو
ده ست نه که ن، بو لای پایه ی دیواره که، دواين ده ست:

خشته هاوپژ، میزه ره که ی کراوه ته وه و ناوچه وانی شه لالی
ئاره قه یه. جهوان نییه. پیریش نییه. سه ره پیاو. راوه ستاو و به خو.

میهر و تهنروستی تاو به تاو ئهپشکووی. نیگای مژدههیئهری ههموو راستیهکانه. خالیک له سهر گۆنای و سمیلّیک له پشت لیوی. چهناکه و گۆناکانی له چین چینی خشتی سوور ئهچی. ههتاو له ناوچهوانی کراوهی ئهدا. ههتاو له دهشت ئهدات. کهنینیک وا لهپوخساریدا، خهندهی خوۆشی. شکووی عهشق. گیان بی ئوقرهیه. خشتهکه وهر ئهگری. خشت، پان و زبر و جوانه. روو له سهرهوه، له بهرزایی دیوار ئهکات، پیاو. نیگا له داربهست تی ئهپهپّینی. لهوئی، لهو سهره، وهستاکار خهریکی سازکردن و دروستکردنه، نیگای خشت هاویژ و وهستاکار بهیهک ئهگهن. وهستاکار، دهستی قوراوی خووی بو خشت ئهکاتهوه، به هوویهک، بالّ بهخشتهکه ئهگریتهوه و بهرهو خودان ئهیفپّینی. دهستانی خودان، دهستانی وهستا، خشتی بالّنده له حهوادا ئهگریتهوه؛ ئهوسا خشت له سهر خشت. شهوق. به له سهر یهک دانانی ههموو خشتیک پزیسکه له نیگای پیاوان ئهبیتهوه. ههر پهنجه و ئهستییرهکی لی ئهزی. ههموو بیریک توپژیکی له سهر کهلهکه ئهبی. گهشهکردنی گیان و ژیان.

رۆژ له دوای رۆژ، شهو له دوای شهو. مانگ ئهپوات و ساڵ ئهپوات. غهم و شادی لیک گریئهدرین، ئهدرهشینهوه و تیپهپّنهبن. پیاوان ئهمرن، پیاوان ئهپوین. ههندی له پیاوان گیان به ئهمانهت له قهلهشی دیوارهکاندا جی ئههیلن. ههندی له پیاوان، له دهروونی خشتهکاندا، دینهوه ژیان. ههندی له ژنان شیوهن ئهگیپن، ههندی پرچ ئهپرنهوه. کهبیانویی خشت هاویژ هاوار و نالّه له گومهزی بیناکاندا، سهرگهردان ئهبی. گریان، بیهووده. ئهو داماوانهی وزه له گیانیاندا نهماوه، له بن قامچی دهسهلاتداراندا گیانیان دهرئهچی؛ نهفرین. نهفرینیان له رپی ئاسماندا ون ئهبی. ون ئهبی. ون ئهبی. خاموۆشی ئهشهلهژی. شهلهژان خاموۆش ئهبی. تهمهنیک ئهپوا، چهندین تهمن. گیان و ههبوون، بووگن به خشت و پایه و دیوار و بنمیچ. ههبوون له

هه‌بوون ژیاوه‌ته‌وه. پیاوانی مه، جووتیار و شوان و دهشته‌وان و وشتره‌وان، گیانی خۆیان به‌خشیوه. بینا، گیانی وه‌رگرتووه. ساز و په‌رداخت، زیندوو. سالاری پڕی قرقینه ئه‌دات. ماوه‌کان، پاش ماوه‌ی مردوان، به‌ره‌و مال ئه‌بنه‌وه. شیوه‌نی بیوه‌ژنان له کاسه‌ی سه‌ری زیندوان. کار ته‌واو. ئاش به‌تال!

نادعه‌لی ده‌ستی ئه‌نی له په‌یکه‌ری کۆنینه‌ی ده‌رگا‌که‌وه. ده‌رگا به ناله‌یه‌ک له بنی ددانیه‌وه، دم ئه‌کاته‌وه و هه‌لی ئه‌لووشی: داڵن. خاموشی بلیند و سیبهر. بوئی که‌فن. له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ر، هۆده‌ی بچوو‌ک و ده‌رگای بچوو‌ک. شوینی داڵندار. له داڵنه‌که تی ئه‌په‌پڕی. چه‌وشه؛ هه‌روا و چوارگۆشه. ژووره‌کان به‌پریز، ژووری به‌تال. ده‌رگای شکاو و نیوه‌شکاو، سووتاو و نیوه سووتاو. خشته سووره‌کان بی‌ده‌نگ و کۆنه و ماندوون. جی جیی دیوار قه‌له‌شاهه. په‌له په‌له سواخه‌که‌ی داروو‌خواه. ناو سووچی دیواره‌که، شوینی ئازهل و پاتال. نادعه‌لی سه‌ری ئه‌باته ژووره‌وه: دووکه‌لاوی، چال و چۆل، بی‌کاره، پیس و پۆخل. دئ بو ئه‌مبه‌ر. لای گۆشه‌ی چه‌پ، بنمیچه‌که، قیت و قۆز خۆی راگرتووه. پاله‌وانیک، که نایه‌وی سه‌نگه‌ره‌که‌ی جی به‌یلى. ژیر بنمیچه‌که، سه‌کو‌یه. پان، خرپ و پییه‌ک به‌رز. ده‌ورانده‌وری سه‌کو‌که، هه‌وسار به‌ندی ئه‌سپه. چاخانه. ئه‌بی چاخانه بووبی! به‌لام؛ پیاله دیار نییه. خاکی کۆنه، به‌رامه‌ی شه‌رابی دزیوه. حیه‌لی ئه‌سپه‌کان مردووه. قولته‌ی نیرگه‌له‌ی ته‌ماکو له درزی خشته‌کان دا جیی خوش‌کردووه، قوروقه‌پ. پیاوانی کلاو لار و کاکۆل په‌ش و برۆ تیژ و سمیل بابر به‌گیوه‌ی یه‌زدی هه‌وریشم و پووژه‌وانه‌ی په‌نگاو په‌نگه‌وه. لای سه‌کو‌که دانیشتبوون و شانیان دابوو به دم پیکه‌نینه‌وه، ددانه سپیه‌کانیان ده‌رخستبوو، مردبوون. هه‌راوه‌وریای کرپن و فروشی ئه‌سپ. گالته‌کردن، گره‌وکردن و تووره‌بوونیان. نه‌په و قیزه‌یان، خرۆشیان، یاری‌کردنیان، سه‌ما و ئاوی سازه‌که‌یان له‌و ناوه‌دا سه‌رگه‌ردانه. زۆران گرتن، چه‌زلیکه‌ری؛ نوپژی پاش

شهرابخواردنهوه، شهونخوونی؛ گهردی سهفه، گۆرموی بازی و شانامه خوینی؛ دهمهوبه یان قووقه یی که له باب و زکری به یانه ی زیاره تگه ران؛ ههره هه مووی مردووه. نه گه رانیکی؛ نه ههرا و نه نه ره یه که. نووکی شمشیر ئیتر، له سه ره سفره ی سه که ویه که دانانری. بالی چۆخه و میزه ره ی سه ره له کازیوه دا خو ی نانوینی. له ناو مه یدان سه ما نیه. پیاوه کانی رابردوو، پندان و زه به رده ستان و قه له نده ران و ریبانان و دلیران و دلاوه ران و عاشقان و گه رۆکان و شوپره سواران و چاوانی خوازیاری ژنان؛ هه ره هه موویان مردوون. بنمیچ به تال، سه کو به تال، کاروانسه را چۆل.

ژیانیک ره ویوه. داخی گرانم! له کو ی ئه بی بو ی بگه ری؟
— ئا ئه رباب! خه ریکی شو ی پئی کۆنینه سه ره ئه که ی؟!
نادعه لی به بیسته نی ده نگه که ئاو ری دایه وه. کابراهه کی وردیله، لای شان ی قه دیره وه وه ستابوو. میزه ری به سه ره وه بو و پالتاویکی نیوداشتی دابوو به شان ی دا. نادعه لی ناسیه وه. کو یخا حه سه ن بوو. خو ی بوو.

— قورسی گه رمه ئه رباب، فه رموون پیا له یه که چا بخوینه وه.
نادعه لی هه یچی نه وت. چوو بو به رده رگای کاروانسه را، ره شه مه که ی کرده وه و پئی خسته ناو ئاوه زه نگ ی.
— به ره ی ئیمه شیاوی به ریژتان نیه، ئه رباب؟
— ئه رپۆین، مامه حه سه ن. خوا حافیز بی!
چۆکی دا له هه نگلی ئه سه په که. قه دیریش به دوا ی دا که وه ره ی. نادعه لی لای نه کرده وه. بیگومان، کو یخا حه سه ن ئه و کاره ی ئه کرد که ئه بو ا بیکات. ئه رپۆیشت. په نگه رپۆیشت؟!
— ئه ری؟

— به لی ئه رباب، رپۆیشت.

تاویک بیده نگ بوو. پاشان، پرس ی:

— ئه م کاروانسه راهه کی دروستی کردوه؟

— ئه لاین شاعه باس، ئه رباب. ئه م کاروانسه رایانه "ئه لاین"

نۆسەد و نەوود و نۆ دانەيە. لە مەشھەدەو تا ئەسفەهان، لە سەرانسەری ئەو ڕیگەيەدا لەم کاروانسەرایە ھەيە. لە قەلچیمەن یەکیک ھەيە، بەلام زۆر تەنگەبەر و بچکۆلەيە. لە ھیچ جیئەک دوو کاروانسەرایان ئەوئەندە لە نزیک یەکەوہ درووست نەکردووہ. ڕەنگە لە بەر ئەوئ دەربەندە و زۆربەي ڕیگرەکان لە سەر ڕپی کاروانەکاندا بۆسەیان ناوہتەوہ. لە ڕاستیدا شوپنیکیان بۆ کاروانی و دزبگیرەکان درووست کردووہ. ئەگینا لیروہ تا قەلچیمەن خۆ ڕیئەک نییە. فرسەق و نیوکیش نابێ.

— کئ ئەم کاروانسەرایانەي سازکردووہ؟

قەدیر کە ڕپی بە ڕپی ئەسپەکە، وپرغەي ئەکرد، قەپۆزی ھەلینا و وتی:

— شا عەباس ئەرباب! خۆ وتم. بە کاروانسەرای شاعەباسی بە ناوبانگن.

— ئەمە منیش ئەیزانم. کئ دروستی کردوون؟

— نازانم، کەس نازانئ. ناوینشانیک لە بکەرەکەي نییە. زووتر کە خەلکی بە پاتال ھاتووچۆیان ئەکرد، ڕیگەي مەشھەد لیروہ بوو و زیارەتگەر پان لەم کاروانسەرایانەدا ئەحەسانەوہ. بەلام لەوہتەي ڕپی مەشھەد کەوتۆتە لای باغجەر و سولتاناوا، ئەم کاروانسەرانەش غەوارە کەوتوون و چۆل بوون. زستانان، بەفر و باران لییان ئەدا و ھاوینانیش مۆلگەي پانن. بەر لە نیوہ پوان پان لە سەر ئاوەوہ ئەھینن بۆ کاروانسەرا، مۆلی ئەدەن و بیری دین بۆ ئیرە شیر ئەدۆشن. زۆربەي جارن مۆلگەي پانەکەي ئالاجاقیە. — نەکا ئالاجاقی ئەيەوئ مەرەکانی منیش تیکەلئ ئەم

پانەي بکات؟

— نازانم ئەرباب، ھەلبەت لیروہ، لە زەغفرانی، ئالاجاقی ئاو و زوہی زۆرە. ئاوی ئیرەش بۆ پەز زۆر سازگارە. دەشتیشی زۆرە. جیگە و ڕیگەش بۆ پەز زۆرباشە. ڕەنگە ویستووویەتی بیھینئ بۆ

ئېرە؛ نازانم. بەلّام پېم وانىيە بابقولى بوندار بهيلى پەزەكانى
خۆشكەزاکەى، بکەوئپتە بن دارى بېگانە. هەرچى بى بابقولى
خاللوى تۆيە. خويىشى بيانكوژيىت، ناياندا بە بکووژ!
نادعەلى وتى:

— كە وا بوو وتت بەباشى نازانى زەوييەكەم بەم بە كرى؟
— نازانم ئەرباب، نازانم!

— چى نازانى؟! نازانى، يان بە باشى نازانى؟!
— من بە باشى نازانم، ئەرباب.
— بوچى؟

— لەبەر ئەوەى زەوى وەكوو خيزانى مروّفە. پياو، خو ژنەكەى
نادا بەكرى! مەرومالايش هەروەها، بە تايبەت لەو بارودۆخەى تۆ
تېيىكەوتوى. پاش حاجى حسيىنى خوالىخۆشبوو، هەموو چاويان
لە تۆيە كە كورى ئەوى. ئەيانەوى بزنان تۆ چى ئەكەى؟
— بەپراى تۆ ئەبى چى بکەم؟

— خۆت لە سەر ئەو تۆزە عەرزەت پراگرە، ئەرباب! هەر جوړ
بووہ تاو بهينە. ئەگەر ئىستەش پەريشانى ئەو كچەى، كەسيكى
پسپوړ و ليزان بخەرە سەر كارەكەت، ئاگای لە داراييەكەت بى.
بو تۆ خو سەخت نييە. بە هەر كەس بلييت، لە خواشى ئەوى.
يەكيان من بو خوم. ئەماژە بکە من ئەبم بە پياوتان. برايەنە لە
سەر كارەكەتان پائەوہستم و بەرپوہى ئەبەم. سەروبنى كارەكان
ئەهينمەوہ يەك تاكوو خوتان ئەژينەوہ و دەست و دلّتان بو
كارکردن ئەكرىتەوہ. ئەوى تريشى من نازانم.

— تۆ سەبارەت بەم مەتى سەكينەش شتيكت وت! لە
بیرمە...

— وتەم ئەو سەرچاوەى دەنگوباسى ئەم مەلەندەيە. پېم
وابى هەوالىكت دەسبکەوى.

— بەپراى تۆ، بە رۆژ ناگەينە سولتان ئاوا؟
— نەخىر ئەرباب.

– ناوقەدېر بېرۆين چى؟
– رېگەكەى خۆش نىيە و شەوېشمان لەبەرە.
نادەئەلى، ئەسپەكەى لە لای بەردىك راکرت و بە قەدىرى
وت:

– لە پشتمەو سواربە! خۆت حەوادە!
قەدىر خۆى كشاندهو و وتى:
– نەئ ئەرباب، نا! من بە پىئ ئەسپەكە دىم، دوو پشتمە،
ئەسپەكە دائەهېزرى، نەئ. من بە پىادە دىم.
نادەئەلى، فەرمانى دا:
– سواربە!

قەدىر، ھۆگرى پاشىنەكەى گرت، پىئ نايە سەر پىئ نادەئەلى
و لە پشتم زىنەكە سوار بوو. نادەئەلى ھەى لە ئەسپەكە كرد.
خۆراوا.

خۆر، خەنجەرئىكى خويناوى، لە لاکەلەكەى باغجەر ئەچەقى.
خوين. كوفارەى خوين. پەلەى دەلەمە بە لاجانگى ئاسمانەو
نەخش بوو. سوورى بەرەو زەردى پەنگى گۆرا. ئاگر. تەنوورى بە
بلىسەى ئاگر.
خۆراوا، گرى گرت.

دوو پشتمە، قەدىر و نادەئەلى، لە سەر ئەسپەكە سوار بوون
و لە بەستىنى سوورى ئىوارەدا ئەسپيان داژووت و ناو بە ناو دەمە
تەقەيەكىشان ھەبوو. بەلام ئەوئەى ئەگوترا مایەيەكى تازەى
نەبوو. بابەت ھەمان بوو. بەس قەدىر ئەو شتمەى كە ئەيوت زياتر
ترش و خويى پىوئ ئەكرد. يەكيان لە بەر ئەوئەى كە ئەيويست
جىگەى خۆى لە دلئ نادەئەلىدا بكاتەو و يەكيش ئەوئەى كە
ئەيويست پەژارە لە ئەربابى داھاتووى دووربختەو. باسى ھەموو
شتىكى ئەكرد. قەلاچىمەن و خالۆزاكانى نادەئەلى. وشترەكانى
باوكى. دارايى پابردوويان و ژنانى قەلاچىمەن. لالا. شىرۆ. ھەرەھا
ماھدەرۆيش. سەربردەى سەيرى لە شارى سەبزووار ئەگىرايەو.

۹۹۲
كەلىدەر
بەرگى سىيەم

لات و لووته‌کانی ده‌روازه عیّراق. په‌یوه‌ندی لات و لووته‌کانی له‌گه‌ل ئالاجاقی، به‌نیشانه، بۆ نادع‌لی ئه‌ژمارد. ئه‌یوت که قومارخانه‌داره‌کان، به‌ره‌لای بی‌کار، چه‌قو‌کی‌ش‌ه شه‌لاتیه‌کان چۆ‌ناو‌چۆ‌ن له‌گه‌ل ئالاجاقی هه‌لسو‌که‌وت ئه‌که‌ن:

– ئه‌مجۆ‌ره خه‌ل‌کانه ده‌سته‌کانی ئالاجاقین. جار‌جاره سفره‌یان بۆ رانه‌خات. بۆ ئالاجاقی، ئه‌وانه وه‌کوو سپان. به‌لام سپای بی‌تۆپ و تفه‌نگ.

زرئ و شمشیریش به‌ده‌ست و بالیا‌نوه نییه، قایش و قرووشیش. به‌س، هه‌ر کامه و چه‌قوی پییه. ناشتا تا شیو و شیو تا ناشتا. ورگی برسی و ددانی تیژیان هه‌یه. چاویان برسی و به‌ته‌ماحن. سه‌روبه‌چکیان رووت و قووته. شه‌قامه‌کان گه‌ز ئه‌که‌ن. به‌ده‌روبه‌ری مه‌یدان و کاروانسه‌راکان دا خوله‌یان دئ، به‌ل‌کوو پیسته‌ی کاژیه‌یه‌ک له‌ به‌ر پی‌ی فرۆشیا‌ری‌کی گه‌رۆک بدزن و له‌ولا‌تره‌وه بی‌فرۆشن. له‌ هه‌موو که‌لاوه‌یه‌کدا مۆلیان خواردووه، به‌ل‌کوو به‌شی‌ک له‌ پاچرای قووماره‌که‌یان ده‌س بکه‌وئ. شه‌وانه خه‌ویان نییه. له‌په‌ر ئه‌بینی نیوه‌شه‌و خه‌نجه‌ریان ناوه‌ته بی‌ناقاه‌ی بازرگان‌یک و باجیان لی‌وه‌رگرتووه. ده‌ستیان له‌ هه‌موو شوین‌یک که‌ دائه‌بپه‌رئ، یه‌خه‌ی شیریه‌ی و گه‌هواده‌کان ئه‌گرن. چه‌رخه‌کانی عه‌ره‌بان‌ه‌ی ئاغ‌ه‌ی گه‌وره له‌ شار، هه‌ر ئه‌مانه‌ن. ئه‌م ده‌روبه‌ره که‌سی لی‌ نییه و تۆیش وابزانه له‌ منت نه‌بیستووه. ئه‌م ئالاجاقیه‌ پیاوی‌کی ناپیاوه! شه‌ریکی دزه و هاو‌پیی کاروان. له‌ لایه‌که‌وه خه‌روار خه‌روار تریاک له‌ ئه‌فغانه‌کان وه‌رئه‌گرئ و له‌ رینگ‌ه‌ی پیاوه‌کانیه‌وه له‌ سه‌رانسه‌ری و لات‌دا بلاوی ئه‌کاته‌وه. له‌ لایه‌که‌وه له‌گه‌ل جه‌نده‌رمه‌کان پئ ئه‌که‌وئ و راسته‌وخۆ ئه‌یاننیریته‌ سه‌ر شیره‌خانه‌ی یه‌کی‌کی په‌به‌ن که‌ قه‌رزه‌که‌ی دوو پۆژ دواکه‌وتووه. شیره‌ی زۆربه‌ی شیره‌خانه‌کانی شار ئه‌و ئه‌یدا. مانگی پێشوو بیستم یه‌کی‌ک له‌ چه‌قو‌کی‌ش‌ه‌کانی سه‌رپۆشی له‌ سه‌ر ژنه‌که‌ی مه‌نده‌لیه‌ په‌شی سه‌بریزی هه‌لگرتووه. ئه‌یانوت

ژنه‌ی کلۆلی له مأل هیناوه‌ته دهره‌وه و لای ئاوه‌پۆکه‌ی خوار
شاره‌وه شه‌ل و کوتی کردووه. بۆ؟ له به‌ر ئه‌وه‌ی ژنه، دواین جار
تریاکه‌که‌ی له یه‌کیک له تریاک فرۆشه‌کانی میهر و سوودخۆر
کرپبوو وشتیکیش به ئالاجاقی قه‌رزار بووه! خۆ چیرۆکی ئه‌وه
ئه‌زانی که به گه‌نجی‌تی سه‌ری چه‌ندکه‌سی برپوه و ناردوو‌یه‌تی
بۆ شار؟

— نه‌ء!

— چۆن نه‌ت بیستوو‌ه؟! ئه‌وه خۆی بووه به دیرۆک! فره‌و‌پۆزی
نه‌بی، ئه‌لین، سالی قات و قریبه‌که، چه‌ند پیاو -هه‌شت نۆیه‌ک-
له گونده‌کانی لای سه‌ره‌وه، پیموایی شه‌شته‌مه‌د و ئه‌وناوه،
ئه‌که‌ونه‌ی بۆ گه‌نم کرپن. ئه‌م ئالاجاقیه‌ش، گه‌نمی ئه‌فرۆشت،
شه‌و ئه‌گه‌نه‌ قه‌لاتی ئالاجاقی. ئه‌چن بۆ مالی ئالاجاقی. نیوه‌شه‌و
که پیاوه‌کان پاره دهرئه‌هینن له‌بری گه‌نم بیده‌ن به ئالاجاقی،
ئالاجاقی ته‌ماح ئه‌یگرئ. خوا ئه‌یزانی. به‌لام ئه‌لین به‌یانیه‌که‌ی
سه‌ری برپای پیاوه‌کانی خستۆته ناو ره‌شکه‌ی شووتی، باری
کردووه و ناردوو‌یه‌تی بۆ شار، بۆ لای حکوومه‌ت. سه‌ری هه‌مان
دزه‌کان! ئاخ‌ر، ئه‌و سالانه‌ گورگه‌دزی له‌م کاته‌ی ئیستاش زیاتر
بووه! گه‌یشتین، وانیه‌؟

— وایه، گه‌یشتین.

— وابزانم مه‌تی سه‌کینه‌ش چاوه‌پیمانه.

— ره‌نگه.

— سینه‌ی مه‌تی سه‌کینه‌ پره له‌م چیرۆکانه.

مه‌تی سه‌کینه‌ وتی:

— له خۆیه‌وه خه‌ریکه‌ فشه‌ئه‌کات! وانه‌بووه. به‌و جوهری من
بیستوو‌مه، ئه‌لین ژنه، ناویکی خۆشیشی هه‌یه، ئا: ئاته‌ش.
ژنه‌که‌ی سه‌بریزی، کچیکی هه‌یه له! ؛ تاوانی به ئه‌ستۆی
خویان! شه‌ره‌که له سه‌ر ئه‌م کچه‌ بووه. نه‌ک کرپن و نه‌کرپنی

ترياک، ئەلپن کچه داواکارىكى بۆ پەيدا بووۋە كە لە يەككە لە قەلئەكۆنەكانى سەر رېي كۆنە، پېموابى قەلئەچىمەن، قالى ئەچنى. نازانم بۆ كى؟ بەلام بىستووومە لە كارى خۆى دا پىسپۆرە. وەكۆو ئەلپن ئەم كۆرە داواى كچهكەى ئاتەشى كرووۋە. كچهش ناويكى خۆشى ھەيە: پەعنا. راستەكەى كۆرە داواى كچهى نەكرووۋە. پىرەخالوى دالاندەر ھەيە لە كاروانسەراى حاجى نوورەللا. بە مامى كۆرە ئەزمىردى. ئەو رۆپىشتووۋە و داواى كچهى كرووۋە بۆ كۆرەى تەونكەر كە ئەلپن ناوى مومسايە. لەو لايشەوۋە يەككە لە شەقاوۋەكانى دەروازە عىراق ھەزى لە كچهبووۋە. شەقاوۋەكەش لە پىاوەكانى ئالاجاقىيە. شەر و قەرەكەش لە سەر ئەمە سازبووۋە. ئەوۋەى كە ئەلپن پىشكىنەر چوۋە و چرا و وافوورى ئاتەشى خىر كۆردۆتەوۋە و بىر دوۋىيەتى، ھىنى پاش ئەو شەرەيە. ھەلبەت شەقاوۋەكە سەرپۆشى لە سەر ئاتەش داگرتووۋە. پىرچى لە دەور دەستى ئالاندووۋە. لە مال بىر دوۋىيەتە دەرەوۋە و لاى ئاۋەرپۆكەى خوارەوۋە شەل و كووتى كرووۋە. بەلى ئەوۋە راستە. بەلام گوناحى لە ئەستۆى ئەوانەى كە ئەلپن، گوايە ئاتەش بۆ خۆى لەگەل شەقاوۋەكە بووۋە و كەيف و سەماى لەگەل كرووۋە. بەلام كاتىكە شەقاوۋەكە وىستووۋىيەتى كچهكەشى لى داگىر بكات، ئاتەش لەبەرى گران بووۋە و نەيتوانيوۋە خۆى پابگىرى. ژنە ئىتر!

عەباسجان وتى:

— من مومسا ئەناسم. وەستاي كارگەى قالپە لە گوندى ئىمە، لە قەلئەچىمەن. بۆ بابقولى بوندار كار ئەكات. گەنجىكى ھىۋور و بېۋەيە. خەرىكى كارى خۆيەتى و كارى بە كارى كەس نەداۋە. بە باشە باسى ھونەرەكەشى ئەكەن. ئەلپن ھونەر مەندە. سەبارەت بە ژن ھىنانەكەشى ھەندى شتەم بىستووۋە. جارىكيان باوكى پوزەوانەى لى ھەلكىشاپوو و ھاتبوو بۆ قەلئەچىمەن، بۆ ئەوۋەى بىبات بۆ شار و كچهى ئاتەشى بۆ مارە بېرى. بەلام مومسا پازى نەببوو. خۆى خىلاندىبوو. پېموابى وەستا ستارىش

باش ئەيناسى! نيوانيان پيکەو زۆر خوشە. وانىيە وەستا ستار؟
بەدەم بزهيهكى ئارامەو، ستار سەيرى عەباسجانى کرد و
وتى:

— لەم مەلبەندە، من زۆرکەس ئەناسم، يەكيشيان مووسا.
من گەرۆکم. ھەر بۆيەشە لەگەڵ زۆرکەس ئاشنا ئەبم. بۆ
وینە لە قەلاچیمەنى ئیوہ کەس ھەيە من ئەناسى؟ ھەموو من
ئەناسن و منيش ئەوان ئەناسم!
عەباسجان وتى:

— کارى تۆو مووسا لە ئاشنايى تىپەرپوہ، وەستا ستار!
ستار وتى:

— ئيمە چۆن ھەردووکمان مرۆقى ھونەرى دەست و پەنجەين،
واتە کارمان کشتوکال نييە و ھونەرە، زمانى يەکدى باشتتر تى
ئەگەين. خوشت کە ئەزانى. ماشەللا گەرپىدەى شارانى خۆت.
بۆ وینە من ماوہيەكى دوور و دريژ شاگردى پينەچى بووم. لە
مەشھەد و شوپيانىتر. ئەم چوار تەقەلەش کە ئەيزانم بیدەم
لە پيالو و کلاشى ئەم و ئەو، لەو سەردەمەوہ لە بىرم ماوہ.
بەلام ئەوہندە ئەزانم کە مووسا گەنجيکى دەست و دل پاکە.
وانىيە بە تۆش؟

عەباسجان وتى:

— ئا بەلى، ئەوہيان وايە. بەلى منيش ئەوہ ئەزانم. بۆ
وینە تەنھا يەكجاريش لە سەر قومار نەمديوہ. پى ناخاتە
شيرەكيشخانەش. چاوى لە نامووسى ئەم و ئەويش نييە.
زۆريش کارايە. چوار سالىتر کاربكات بابقولى بوندار ئەينيرى بۆ
مەكە! ئەرى مەتى، دەبرۆ يەكيکمان بۆ بدۆزەرەوہ، با قوماريک
بکەين ئيترا! رەنگە بەختى من لەم چاخانەى تۆدا بۆى نووسرابى.
دەھەلسە دەى. خو ئەم وەستا ستارەش قومار ناکات. ئەرى
وەستا! تۆ قومار ناکەى، وايە؟

وەستا ستار وتى:

— پارەى من بەشى قومار ناكات، عەباسجان. من بۆ ھەر
قەرانیك چل تەقەل لئئەدەم. پیاوی ژیر چۆن ئەو قەران قەرانە
ئەكا بە قومار؟!

پوورە سەكینه لای مەنگەئەكە دانیشتبوو و ئاگرە
دامركاوهكانی ئەھینایەوہ یەك. بە قورسی سەرى ھەلینا، چاوی
بەریبە عەباسجان كە لە كونجی سەكوۆكەدا خووی كز كردبوو و
وتی:

— تۆ لە چ جەھنەمك پارت دەست خستوہ ئەمشەو كە
بە دواى قوماربازا ئەگەرپئی؟ گیرفانی چ رەبەنیكت بپوہ؟
عەباسجان بە خەندەيەكى ژەراوی ددانە كرمۆلەكانی
پیشانی مەتى سەكینه دا و وتی:

— من كەى توانیومە پۆژم بە گیرفانی بەتالەوہ بكەم بە
شەو؟ تۆ كەى منت بینوہ پارەم پئی نەبئی؟ ئەتەوئ كیسەكەم
ھەلسەنگینی؟ ھەلسە برۆ بە دواى بلە حوشتردا. بلئی بئی بوئیرە
خەنیمەكەى چاوەرپیە!

— دیسانەوہ نەشە بوویت و خەرىكى خۆت فش ئەكەیتەوہ؟
— تۆچیت لە نەشەيى منداوہ؟ ھەلسە برۆ! وارەكەى
وەرئەگرى، خو بە خوړایى ناچیت!

— بەم سەرمايە لە كوئ ئەتوانم برۆم و بیدۆزمەوہ؟ لیروہ تا
ناو گوند كوئيك رپیە! ئەگەر شتیكى بە دەستەوہ بئی ئەوہندەت
نەزانی، خوئ دەرئەكەوئ. من خو ناتوانم كارەكەم بە جی بەھیللم و
بەم شەوہ بچم بە دواى پئی قومارى تۆدا بگەرپیم. جگە لەوہش،
ئەمشەو رەنگە میوانیكى ئابرودارم بۆ بئی.

عەباسجان وتی:

— میوان؟!

دەنگك هات:

— مەتى سەكینه! مەتى! لە كوئى؟ وەرە ئەو ئەسپەى
ئەرباب دامەزرىنە. لە كوئى بېبەستەمەوہ؟

بەر له مهتی سهکینه، عهباسجان دهنگی براکهی ناسیهوه و زانی خاوهن دهنگ له پشت دهرگای چاخانهیه، لای سهکۆکه وهستاوه. بهلام ئهربابهکهی کێ بێ؟ قهدير له کهیهوه ئهربابی بۆ خۆی دۆزیوهتهوه؟ کێ بێ ئهم ئهربابه؟ دهیجا چیه، کیه با بێ. له بهر دهرگاکهوه خۆ ناگهپۆتهوه! تۆزیکوتر دیت و ئهیبینی. بهلام قهدير له کوپوه دی؟ له قهلاچیمهنهوه؟ نهچوو بێ بۆ لای باوکم؟ نه! خوا بکات نهچوو بێ.

سهرمای شهو، مهتی سهکینهی راشهکاند، نادعهلی له ئهسپهکه دابهزیوو و له سهکۆکه سهرنهکهوت. قهدير ههروا ههوساری ئهسپهکهی به دهستهوه بوو. مهتی سهکینه سلأوی کرد. قهدير وتی:

— له کوێ بیستمهوه؟ ئهو خانووهی پشتهوه دهرگای ههیه؟
مهتی سهکینه وتی:

— ئاخورهکهشی ریکوپیکه. ئهوا قهلهکهشت بۆ ئههینم.
قهدير وتی:

— که وا بوو بگهپۆوه! قورسیهکهت خۆ گهرمه؟ سههرتا ئهرباب ببه بۆ بن قورسیهکه گهرمی بکهروه! پاشان قهلهکهش بهینه. خۆ دیوارهکانی دانهروخواه؟
نادعهلی له ناو دهرگای چاخانهکهوه، ئاورپی له قهدير دایهوه و وتی:

— کا و جۆ! سی ده سیر جۆ، کهمتر نه بێ!
— به سهر چاو ئهرباب. جی به جی ئهکهم.

مهتی سهکینه دهرگاکهی بۆ نادعهلی کردهوه و ئهو شانی دانهواند و چوووه ناو چاخانهکه. هالآوی دووکهل دای به روومهتی دا. ستاری پینهچی، له سهر سهکۆکه، له سووچی دیوارهکه، له ناو پالتاوه ههراوهکهی دا دانیشتبوو وهدهرگای پینه چیهتیهکهی، له بن دیوارهکه دانابوو. ئهویش، وهکوو زۆربهی خهکی ناوچهکه، کلأویکی خوری سهنگهسهری له سهر بوو و

گوپچکه کانی کیشابوو به خواره وه. کلاوی سه نگه سه ری، تیژی برۆکانی پینه چی زیاتر نهوانده وه. له یه کهم ههنگاوی نادعه لی دا، ستار نهوی ناسیه وه.

«کورپی حاجی حسینی چوارگوشلی، سهر به جوین. نیوه مه پدار و نیوه ورده مائیک.»

ستار بهو شیوازه ی که خوئی هه بیوو، خه لکی نه ناسی. بهر له هه موو شتی که به پله ی کومه لایه تی نیشانه ی نه کردن. بهم شیویه، زور به ی خه لکه بهر چاوه کانی نهو مه لبه نده ی تا ئیسته ناسیوو. توانیوو نیشانه یان بکات و له بیری به مینی. ناگای له کوژرانی باوکی نادعه لیش هه بوو و بکوژه که ی - تا راده یه ک- لای خوئی قریساند بوو. زور شتی بچووک و مه زنی تریشی به ناچار یی نه بینی، هه ست پی نه کرد، نه بیست و له بیری بوو. پیچ و پلووچ، بهو جوړه ی که نهو به سه رانسه ری مه لبه نده که دا نه گه را و نه سوو رایه وه، ناچار و ههروه ها خوازیاری بیستن و وتن و ناشنابوون بوو. که لا پو لایه کی مه گناتیس که به رده وام تل نه دات و پرووشه ی ئاسن هه لئه گریت و له گه ل خوئی نه ییات. ده فته ره بهرگ چه رمه که ش - که هه رگیز له گه ل خوئی هه لی نه نه گرت - پوژ بهر ژ زیاتر له هیللی لار و له ویژ - یاد نامه ی کورت و دریز، یادداشتی جوړاو جوړ - پر نه بوو. یادداشتی هه موو نهو شتانه ی به چاو و به بیر پیویست بوون. هه موو پرووداویکی له یادی دا هه لئه گرت و له شار له ناو ده فته ره بهرگ چه رمه که ی دا نه ی نووسی. هه موو په یوه ند و پچرانیکی لای خوئی هه لئه سه نگاند و له یادی دا جیی نه کرده وه. بیگومان ستار، خه یاللی نه وه ی نه بوو یادداشته کانی خوئی بکات به چیرۆکیک. چیرۆکنووس نه بوو. پوژنامه یه کی لهو بابه ته ش هیشتا نه بوو، تا نهو بینراو و بیسراوه کانی خوئی تیاچاپ بکات و بیکا به به لگه نامه. پوژنامه نووس نه بوو و نه شی نه ویست بی. به لام لهم ناوه دا به دوا ی شتی که وه بوو. نه ناسراویک. شتی که هه یه و نه ی بینیت، به لام نایزانیت.

«چیه؟»

نهم پرسیاره، ههمیشه لهگهڵ ستار بوو: «چیه؟» مایه
پهنجی، مایه گیهرانی، مایه هیوای. له وهلامیک ئهگهرا.
وهلامیکی ئهویست.

«ئیمه خه لکی چین؟ کین؟ چۆن؟ چیمان به سهر
هات؟ چیمان به سهر دئ؟ ئیسته و دوواتر. جووتیاری ئیمه،
کیه؟ شوانمان، مهردارمان؟ ژنهکانمان؟ گوندیهکانمان؟ جگه
له کانی و قهند و سهپرۆش، گوندهکانی ئیمه چرۆ و چهکهری
چتری تیدایه؟ کاردانهوهی خه لک؟ ورهیان؟ خووی سههرهکی و
بههرجهستهیان؟ رهوشتی کۆنینه و تۆزگرتوویان؟ خه لکی ئیمه
بروایان به چی ههیه؟ بهرامبهر به چی لاپرهسهنن؟ ئاراسته
پقیان بهرمو کویه؟ میهر و سۆزیان رووی له کام لایه؟ عهشقیان
له چیه؟ به چیه؟ تا چ پاده خۆش بروان؟ له درۆکردنا - نهم
چهکه نهرم و جیره- بۆچی ئهگهڕین؟ خوایان کیه؟ خوای
راستهقینه له کویه؟ مایهکانی بروای مروّف تاچ پاده له لایان
ترۆ بووه؟ تا چ پاده بووه؟ چهندهی لیماوهتهوه؟ ئایه لیماوهتهوه؟
بی بهزهییانه ئهپرسم، نه؟ ئهپرسم؛ به لئ ئهپرسم: دوژمن له
دۆست جیانهکاتهوه؟! ئهپرسم: چیه؟ چیه؟»

ستار ئهویست دهبارهی خه لک بزانی. ئهرویشت تا له
خه لک زۆر بزانی. ئه و کلیکه رازه، ئهباو بدۆزیتهوه. ههزی
نهئهکرد له چوارچیوهی پیناسه چرهکاندا، ئه و پیناسانهی
له پینشهوه دیاریکردوه، لهگهڵ خه لک تیکه ل بێ. داهینان.
ئهویست ههمووکاتی شتی تازه بدۆزیتهوه. ههمیشه ههولئ
ئهدا بزانی چۆن ئهتوانئ لهگه لیان بێ به هاوزمان. چۆن ئهتوانئ
لهگه ل خه لک، لهگه ل خه لکی خوئ، لهگه ل خوئ، بێ به خزم
و کهس؟ چۆن ئهتوانئ نهم پهersh و بلاوه کۆبکاتهوه؟ نهم لهشه
بهراگهندهیه، چۆن کۆ ئهکریتهوه؟ دهستی خزمایهتی، دهستانی
خزمایهتی، جاریکی تر!

چ جایه، خهباتی هیور و نارامی ستار لهگه‌ل بانده‌ستان،
 ئەم مەملانی برایانه، له چۆنیتی ئەو و له چۆنیتی هەلسووکه‌وتی
 راسته‌وخۆی ئەو لهگه‌ل ژیان‌دا، سه‌رچاوه‌ی ئەگرت. ئەو له ناخی
 ژیان‌دا به‌رده‌وام ئەژیايه‌وه. ئەمرد و ئەژیايه‌وه. ئەمه‌ی، خۆی پێ
 خۆشتربوو. به‌لام باندەستان گیرۆدە‌ی په‌له و وروژان بوون.
 خۆشباوه‌ری، په‌نگه! ئاسانگرتن، په‌نگه! هیوای گومانیک،
 په‌نگه! ئومیدی زیاد له پێویست! ئەو ئومیدی له نا ئومیدی زۆر
 کوشنده‌تره. په‌نگیشه دوو تای یه‌ک ترازوو بن ئەم دووانه؟ وروژان
 و له‌ز له سه‌ر پووکار ئەخزی. ئە‌ی بنی زه‌ریا چۆن ئەبهری؟ ستار
 ئەم چه‌که‌ی رائه‌گرت. هه‌ولێ ئەدا له به‌رامبه‌ر ئەم هێرشه
 خیرایه‌دا خۆی رابگرێ. هه‌ولێ ئەدا، رێگه له تیاچوونی خۆی
 بگرێ. ئەکشایه‌وه بۆ ئەوه‌ی رۆبجی، بکه‌ویته مه‌له و رێگه‌یه‌ک
 بۆ ناخی ژیان بدۆزێته‌وه. ئەمه، پینه‌چه‌که‌ی ئیمه‌ی وا لێ
 ئەکرد ساته‌کانی ده‌وروبه‌ری خۆی وه‌ک خۆی له ده‌فته‌ره به‌رگ
 چه‌رمه‌که‌ی‌دا بنووسێته‌وه. وه‌کوو پیشه‌وه‌ریک که‌ حسینی
 ده‌رچوو داها‌ت و قه‌رزوقۆله‌ی له ده‌فته‌ره به‌رگ چه‌رمه‌که‌ی‌دا
 ئەنووسی!

مه‌تی سه‌کینه مه‌نگه‌لی ئاگره‌که‌ی له به‌ر پێی نادعه‌لی‌دا
 دانا‌بوو و نادعه‌لی له سه‌ر سه‌کوکه‌ی به‌رامبه‌ردا، خه‌ریکی
 کردنه‌وه‌ی ملپێچه‌که‌ی بوو له ده‌ور ملی. به‌لام عه‌باسجان
 دانه‌نیشتبوو. هه‌لسابوو، لای دیواره‌که وه‌ستابوو و چاوی له
 نادعه‌لی بوو رێگه‌ی پێ‌بدات دابنیشی. له هاتنی نادعه‌لیه‌وه،
 عه‌باسجان له‌به‌ری هه‌لسابوو و وه‌ستابوو. به‌لام نادعه‌لی ئەتوت
 نایبینی - نه‌ی دیوو- یان هه‌ستی پێ‌نه‌کردبوو که له به‌ر پێی ئەو
 و بۆ رێزگرتن له‌و هه‌لساوه. بۆیه، له‌وکاته‌ی نادعه‌لی خه‌ریکی
 خۆی بوو، عه‌باسجان هه‌روا نیه‌چه چه‌ماوه وه‌ستابوو و نیگای
 له کورپی حاجی حسی‌ن بوو.

ستار سه‌یری هه‌ر دوو پیاوه‌که‌ی ئەکرد و نه‌ی ئەتوانی

له پیکه نینه رقاوییه کهی خوئی جیا بیتهوه. له شی داهیزراوی عه باسجان، پشتی کووپی، ملی باریک و گوئی زله کانی، لیوه شین و ئەستووهره کهی، قه پۆزی دهرپه رپیوو و نیگای زه بوون و دهسته شوهره گه دا ئاسا کهی، ئاخ... له پارچه پارچه گیانی، نیازیکی نه شیواو ئەرژایه دهرهوه. تهرمی که ساسی و خو پریه تی! نه، با بلین دزیو و قیزه ون - ئەمه باشته - کوو و کووم خوئی پاگرتبوو و به شیوهیه کی درۆزنانه کورنشه کهی خوئی پیشانی نادعه لی ئەدا.

«راسته کهی، ئەو چی له نادعه لی ئەویست؟ نادعه لی بوئ نایینی؟»

نادعه لی شالگهر دهنه کهی لایه وه دانا. کلاوه کهی دا که ند. چنگی له قژه کورت و ئالۆزکاوه کهی پاژهنه. قایشه کهی کرده وه و شوپینی قایشه کهی له سه ر ورگی خوراند! هه ناسه ی به گوشار دایه دهره وه. دهسته کانی گرت به سه ر ئاگری نیوه گیانی مه نگه له که وه و به سه ری دا چه مایه وه. عه باسجان نائومید له نیونیا گیاه ک، له وه زیاتر پانه وه ستا. نووشتایه وه و دانیشته. نه له سه ر سه کوکه، له بن سه کوکه. جگهره یه کی له گیرفانی دهره ینا. به سه ر عهرزه که دا خوئی بو لای مه نگه له که خزانده. چیلکه یه کی نیوه سووتی هه لگرت و به نیگایه کی خوار، به ره وه نادعه لی، جگهره کهی داگیرسانده. نادعه لی هه روا له ناو خوئی دا بوو. عه باسجان چیلکه کهی خسته وه ناو مه نگه له که و کشایه وه و چه ند مژی له سه ری هه کی دا له جگهره که. که جگهره که که وه ته دوو که ل عه باسجان وتی:

— سه فه ر به خیر ئەریاب! له کوپوه دین؟ بو کوئی ئەچن؟
 نادعه لی سه ری به زر کرده وه. مه تی سه کهینه قۆریه که چای تازه و خاوینی بو نادعه لی هیئا، له به رده می دایناو وتی:
 — ئەتوانی تۆزیک زمانت رابگری؟! بکشی دواوه! ئەلیی خوشی به گلاو نازانی! نه گبهت!

عەباسجان لە وەللامدا، سەیرێکی مەتی سەکینەشی کرد.
نادەلی وتی:

– لێ گەڕی با خۆی گەرم بکاتەو!
عەباسجان چوو بەرتەرەو. مەتی سەکینە لە بەر خۆیەو
وتی:

– خۆ باسی ئێستە نییە! لە ئیوارەو دانیشتوو و بەردەوام
خۆی شیرین ئەکات. پێی وایە من وەکوو جازان تاقەتی چەلەحانیەم
هەیه.

عەباسجان دوو کەلی جگەرەکە لە لووتیەو دایە دەرەو و
وتی:

– سەرەرای ئەوێ تاقەتی هیچت نەماوە، کەچی کارت بە
سەر هەموو شتی کەو هەیه. دەر بایسی کاری هەمووانی. خۆت
ئەکە بە نۆکی هەموو ئاشیک! تۆ لە نیوانی من و ئەریاب
نادەلی چی ئەزانی؟ ئاگات لە چیه کە بە پێی پەتی خۆت
هەلئەدەیتە نیوان گەتوگۆکە ئیمە؟ ئەگەر ئاگات لە برادەری و
هەفالهتی ئیمە هەبوایه خۆت تیکەلی چاک و چۆنیەکە ئیمە
نەئەکرد. بەندە و ئەریاب، ئەم سەفەرە دواپی لە مەشەدەو
پیکەو هاتینەو. ئەریاب ئەگەر لە بیری مایی، هەردوو کمان
پیکەو لە پێشی تانکەرێکی نەوتدا دانیشتبووین و لای ئیوارە
بوو کە گەیشتینە ئەم سێ رێیانە سولتاناوا. ئەریاب دابەزی،
چوو بۆ عەولگێو، بەلام من چووم بۆ سەبزهوار. پیموایی ئەریاب
لە سەربازی ئەگەر پاهەو. من ئەو رۆژانە کارم زۆربوو، بۆیه لێرە
دانەبەزیم. چەندە ئەریاب فەرمووی دابەزم و لەگەلی بچم بۆ
چارگۆیشلی و بێم بە میوانی، بەلام من بۆم نەکرا. هەلبەت لە

١٠٣

کە ئێدەر

بەرگی سێهەم

بەر ئەو پرووی ئەربابم خستە زەوی چونکە لە سەبزهوار کاریکی
گرنگم هەبوو. ئەبوا بگەم بە خزمەتی پارێزر. ئەگەر وا نەبوا،
مسۆگەر لە خزمەتیاندا ئەچووم بۆ چوارگۆیشلی. چونکە هەم
سەیران بوو و هەم زیارەت. چەند رۆژیک لەگەل نادەلی خان

ئەبووم و دەستی حاجی ئاغەم ماچ ئەکرد. باش لە بیرمە نادعەلیخان ئەورۆژانە، تازە خزمەتی سەربازی تەواو کردبوو. ئەمە جاری چەندەم بوو یەكدیەمان ئەبینی. جارێكیش بەر لەوێ ئەرباب بچێ بۆ سەربازی، لە مەشھەد یەكدیەمان بینی. لە هەمان کاروانسەرای بن شەقامەكە. خوالیخۆشبوو حاجی حسینییش لە ژیاندا بوو. خوا پەرحمەتی بکات لە بەر ئەم شەوێ ئازیزە! پیموایی هاتبوو بە پەلە شتیك بۆ ئەرباب دابین بکات. هەرچی چۆن بێ لە پاژنەیی كۆلانی سیاوون، لە قاوێخانەیی مرادكاشمەری پێكەوێ دەوریك چامان خواردووە. لە بیرمە حاجی ئاغە نیرگەلە یەكێ تەماكووشی داوا کرد. بەلام ئەرباب نادعەلیخان، ئەو پۆژانە وەكوو ئیستە تۆكەم و پێگەشتوو نەبوو، هیشتا. گەنج، زۆر گەنجتر بوو. پاشانییش كە... ئەو پووداوێ ناخۆشە - بەپۆچی پەسوڵەللا زمانم توانای وتنی نییە - ئەو پووداوێ... كوژرانی حاجی حسینی چوارگۆیشلی زۆر كەسی غەمگین و پرسەدار کرد. منیش... وەكوو ئەوانیتر، هەرچەند پێویست ناكات بیلیم پەنگە زیاتریش داخدار بووم. چونكە لەگەڵ حاجی ئاغە نان و نەمەكم خواردبوو. لە سەر سفەر یەك دانیشتبوووم. مامەلەم لەگەڵی هەبوو. لەگەڵ باوكم هاوودان بوو. بە پووناكی ئەو چرایە، كاتیك هەوایی ئەو پووداوێم بیست، وەكوو ئەو و ابوو هەوایی مەرگی ئازیزی خۆمم بیستبێ! هەوایی مەرگی باوكم كە لەچاوم ئازیزترە. لەوێش زیاتر. بە جەلالی حەق سویند بێ، هاتم بۆ پرسەش. تا ئیرەش هاتم. تا ئەم چاخانە یە. لە مەشھەد بووم هەواییەكەم بیست. ئەوێندەیی بیستم، دەسبەجێ، پابووم و كەوتەم پێ. زەركێ ئاویشم ئەگەر بە دەستەوێ بوایە، دام ئەنا و ئەهاتم. هاتیشم. بەلام كە گەشتەم ئەم سێرپێانە كۆلنجەم کرد. ئازار وتی بەگەرە هاتم. گەرا. بە هەموو لەشەدا گەرا. خۆم گەیانە ئیرە، ئەم چاخانە یە مەتی سەكینە. چوار بەست شیرەم كیشا و كەوتەم. پۆژ و نیویك ئا لیرەكانی كەوتبووم. ئەوێتا... ئەو مەتی سەكینە

شایه ته! مه تی سه کینه نه گهر درۆ نه کم، بلی درۆ نه که ی؟!
مه تی سه کینه، لیوه شینه کانی کرۆشت و وتی:
— تو خو درۆناکه ی! به لام گوو به ریشی پیاوی درۆزن!...
نادعه لی خان، قورسیه کم بو گهرم کردووی. وا له پاشخان.
نادعه لی ویستی هه لسی. مه تی سه کینه له بهر خو یه وه
وتی:

— ریخۆله ی راست له ناو ورگی دا نییه، مالکاو! نهو شه وه ی
تو لی ره له رزوات لی هاتبوو، مانگیک پاش نه وه حاجی ناغه ی
چوارگویشلی گولله ی لی درا!
عه باسجان، به بی کاردانه وه یه که ی ئاشکرا، بهس سه یری
کرد.

قه دیر هاته ناوه وه. سه رما گوچی کردبوو. شان و ده ست
و چۆکی ره ق هه لاتبوون. سیله ی چاوه کانی ئاوی پیا دا نه هاته
خواره وه. دهسته کانی هی نا به یه کا. دهسته کانی وه کوو داری
وشک، لیک نه ساوران و دهنگیان لی وه نه هات. چاوی که به
عه باسجان که وت، له شوینی خو ی نه بله ق بوو. به لام ده سه به جی
بو ی ده رکه وت جی گه ی نه وه نییه جنیوی پی بدا و شه یری له گه ل
بکات.

چوو بو لای نادعه لی — که خه ریک بوو هه لئه سا — نووشتایه وه
به سه ر مه نگه له که دا و وتی:

— شوینی نه سه په کم ری کخست نه رباب. جی گه ی گهرم و
هی منه. کا و جویشم بو دا بین کرد و کرده به ری. به لام زینه که یه م
نه کرده وه. ره نگه هیشتاش ئاره قه ی پی وه بی، بیرم له وه کرده وه.
ده رگای گه وریشم قه ل کرد. فه رموو نه مه ش کلله که ی. لای
خۆتان بی.

نادعه لی کلله که ی وه رگرت و قه دیر، له کاتی کا به نی گایه کی
ره قاوییه وه نه پروانیه، برا که ی، پرس ی:

— مه گهر له پاشخان میوانی تره هیه، مه تی سه کینه؟

— نا، مه تی گیان!

— ئەی بۆ ئەربابی منت لیڤه داناو؟ که چاوی لهو نه گبه ته
بی؟ برۆ پلّیتهی لامپاکه هه لکیشه. برۆ! قوری چا و پیاله و
شته کانیش ببه بۆ ئەوی.

مه تی سه کینه رویشیت و قه دیر دهستی برد، کلاو و شاله کهی
نادعه لی هه لگرت و وتی:

— قاچی تۆ ئه رباب بهو ئاگرانه گهرم نابیته وه. هه لسه!
هه لسه با برۆین بۆ ژیر قورسیه که.

نادعه لی هه لسا، پی نایه سه ر لیواری سه کوکه و کهوته
کردنه وهی قه یسانی پۆستاله کانی. قه دیر ئاوریکی له ستار دایه وه
و سه ریکی بۆ له قاند. نادعه لی قاچی گوڤا و قه یتانه کهی تریشی
کرده وه. عه باسجان به ترسیکه وه که بوونی قه دیر تیایدا به دی
هی نابوو، به دردوونگی و منجه منج وتی:

— هه لبه ت ئه رباب گیان، من کاریکی پیویستم به جه نابت
هه بوو. خوالیخو شبوو، حاجی ئاغه حسین، پيش ئەو رووداوه،
به لینیکی به من دابوو. هه لبه ت ئیسته ناتوانم بیلیم. به لام
ئیشه للاً ئەگه ر ده رفه ت هه بوو، به رموو تا بیمه خزمه تان و
پیتانی بلیم. ئەمشه و کاتیکه که یفتان سازبوو، ئیشه للاً دیمه
خزمه تان!

نادعه لی په رده کهی هه لدایه وه و چوو ه پاشخان.

— عه باسجان!

قه دیر بوو، لای ده رگا که وه ستابوو. نیگیان لیگگیرا. قه دیر
به ئەماژه برا کهی بانگ کرد بۆ ده ره وهی چاخانه که. عه باسجان
هه لسا و به دوا ی دا رویشیت.

قه دیر ده رگا کهی جووت کرد و عه باسجانی برده سووچی که وه.
سه ری نا به گو ییه وه و زۆر به توور په ییه وه، به شیوه یه ک که
هه موو وشه یه کی وه کوو ده نکیک ته رزه له بن ددانی دا ئەشکاند،

وتی:

– ئەو شەھە ئەبىنى؟! خەنجەر لە ئاسمان ئەبارى! گورگ
 لەم ھەوايەدا ئەبىھەسى، تى بگە چىت پى ئەئىم! ئەگەر
 دىسانەھەش بگەھىتە ماستاوكردن و خۆت بلكىنى بە ئەربابى
 منەھە، لە قاوھەخانە فرېت ئەدەمە دەرەھە و لىت ئەگەرپىم لەو
 بىبابانەدا رەق بىتەھە! گوپت ئەبىسى؟! بەھ لەشە جىقنەھى تۆ
 ھەتە، دوو كاژىر لەم سەرمايەدا بەمىنەھە، ھەوت گىانىشت
 ھەبى، يەكت بۆ نامىنى. ئەگەر ئەتەھى ئەمشەھە بە سەلامەت
 بگەھىتە بەيانى، بپۆ لە سووچىك كپ بگەھە و سەرى مەرگت
 بنىرەھە! ھەناسە بەھى قورقوراچكەت ئەپچرپم! من ئەمشەھە زۆر
 كارم ھەيە. ئەوا پىت ئەئىم! لە كۆل ئەربابى من بىرەھە!
 – ئەربابى تۆ؟!

قەدىر، بە بى ۋەلامدانەھە گەرايەھە ناو چاخانە و دەرگاھە
 لە دواى خۆى داخست.

چاھەكانى پزىسكەيان لى ئەبوويەھە و ددانى ھىشتاش لە
 چىرەھە ئەھات. ستار، سەرى داخست و پىكەنى. مەتى سەكەنە،
 لای تىانەھى خورشتهكە، سەرى قەدىرى كرد. قەدىر، چوو بۆ لای
 و وتى:

– ئەم كەللە كەرەت لە كوپۆھە بۆ ئىمە تاشى، ئەمشەھە؟!
 – من بۆم تاشىت؟

– لە چ جەھەننەمىكەھە سەرى ھەلدا؟

– من چووزانم؟ نوپى پىشوو ھات. لە ئىوارەشەھە وركى
 گرتوھە كە من بپۆم و پى قومارى بۆ پەيدا بگەم. ئەوھەندەھى
 دووقەران لەگىرفانىدا ئەبىنى سەر و سەكوتى لەمناوھە دەرئەكەھى.
 تاي دەرگاھە بە ئەسپايى كرايەھە و ەباسجان، ۋەكوو

چەقەل خۆى بارىكەھە كرد و خزايە ژوورەھە و دەرگاھە بەست. ۱۰۰۷

كەلىدەر
 بەرگى سىيەم

چوو بۆ پاشخان. ەباسجان باش سەرى براكەھى سەيركرد،
 خەندەھەكى تەوساوى سارد، لىوھە ئەستورەكانى لىك ھەلپچرى

و ددانه رهش و پزاهه کانی دهرکهوت. تیک شکابوو، هرچه ند لهوه پیست نهستورتر بوو که بیخاته خوئی. رهنگیشه لهوه شکاوتر بوو که بشکی. سهره رای نه مانه هیشتاش مروّف بوو و حمزی نه کرد له گه لّ یه کیّک په یوه ند بدری، په یوه ندی په یدا بکات. وشه. حمزی نه کرد له گه لّ یه کیّک قسه بکات. ستار! که سی که ی لی نه بوو. سهیری ستاری کرد. به لام پینه چی سهری له خواره وه بوو. عه باسجان نه وهنده وشیاری هه بوو تیّبگات: سهره رای نه وهی ستار نیازی نه و نه زانی، که چی ریّگی قسه کردنی داخستووه. له گرزی نیوچه وانی ستار تی نه گه یشت. بو نه وهی ریّگی گفتوگو نه هیلیته وه، خوئی به ستبوو.

«قهیناکه! با بیبهستی. منیش به نه شته ریّک نه یکه مه وه!»

— دهی، جه نابی ستارخان، به لی ئیتر! نه زانم بیر له چی نه که یته وه. نه زانم! رهنگیشه حق به ئیوه بی. نهی! کی چووزانی. خه لکی وه کوو توّم، من له عیشقبادی پروسیه زور نه بینی. پیموای سهره کانی دوایمان بوو که بولشه فیکه کان هیرشیان هیئا. هه موو حکوومه تیه کانیان سهر بری و دهستیان به سهر داراییه کانیان دا، گرت. جی تو له وی به تال بوو! په نگه نه گهر له وی بوایه تی که یفت نه کرد! به یانی زوو که له خه و رابووین و له کاروانسهره هاتینه دهره وه، بینیمان دوو بازرگانیان به دارتیلی کاره بای بهر کاروانسهره اکه دا، هه لواسیوه! بولشه فیکه کان به شه و له داریان دابوون. خه لکی وه ستابوون بو ته ماشا. پوومه تی مردووی بازرگانه کان، به و پیشه ره شه یانه وه، ئاوسابوو. رهش هه لگه رابوو. قه لهوتر ببوون. چاوه کانیان له کالانه دهره پریوو. جوړیک بوون که مروّف له یه ک نیگا زیاتر نهی نه توانی سهیریان بکات. من که نه متوانی. خوّف نه یگرتی. ورگیان وه کوو ته پللی نه سکه ندهر ئاوسابوو. یه کیان به جله وه له دار درابوو، زنجیری زپری کانژمیره که ی هیشتاش له گیرفانی جله که یه وه شوپره وه بوو. چووین بو شه قام. چواری تریش له ولاتره وه له دار درابوون، له

ناو مهیدان. لهوئیش! وهکوو داوه‌لی ناو بیستان نه‌خولانه‌وه. یه‌ک دوانیشیان خۆم نه‌مناسین. باوکم هه‌میشه مامه‌له‌ی له‌گه‌لیان هه‌بوو. یه‌کیان بازگانی کووتال بوو یه‌کیان هی قهند و شه‌کر و نه‌وت. نه‌وه‌ی کووتال فرۆش، کالای چینی‌شی هه‌بوو. چینی فرۆشه‌که له‌و ئاره‌قخۆرانه بوو. باوکم نه‌یوت جاریکیان مه‌ستی کردبوو و چینه‌کانی لایه‌کی دوو‌کانه‌که‌ی وردووخاش کردبوو. ئیسته‌ش نه‌وا نی‌ردرابوو بو ئه‌و دنیا و نه‌چوو بو زیاره‌تی خاچ! جیت له‌وئ خالی‌بوو ستارخان، بیانبینی و که‌یف بکه‌ی. ماری بریندار!

گیانی داهیزراو، بریندار، بی‌پایه، پووخواو، شپرزه و شله‌زاو، پی‌له‌سه‌ر هیچ، هه‌ل‌واسراو، بر‌وا دو‌راو، بی‌واز، توورپه. گه‌دا. سه‌پله. دفره‌شکاو. داماو. بیرپه‌ریشان، بی‌پشت. له‌قور چه‌قیو. بی‌رێز. ریز و نکردوو. دل‌مردوو. له‌به‌رد و دار دراو. قیزه‌ون، رقاوی. بی‌به‌زه‌یی. سنوور نه‌ناس. نامراد. سووک و چرووک. سست و لاواز. بریندار. ماری بریندار!

نه‌مانه‌ بوون پیناسه‌کانی عه‌باسجان له‌لای ستاری پینه‌چی. عه‌باسجان، ئیتر چی هه‌بوو؟ به‌ناوی مرۆفه‌وه، ئیتر چی هه‌بوو؟ به‌تال، نه‌ک به‌تال له‌هه‌موو شتی‌ک. به‌تال له‌هوشتانه‌ی که‌-لانیکه‌م- مرۆف له‌ریزی مرۆف‌دا رانه‌گری. پوووه‌ی بابر‌دبووی، شیرازه‌ی هه‌ل‌چرا‌بوو. له‌ریزی مرۆفی‌کی مامناوه‌نجی ترازابوو. په‌زیل و ده‌رده‌دار و ناجوامیر. سووکایه‌تی پیکراو و له‌زوری نه‌و سووکایه‌تی‌ه‌ی پی‌کراوو، قیزه‌ون ببوو. خودی خو‌پ‌په‌تی. هیچ شت بو ئه‌و ئیتر نه‌رخ‌ی نه‌بوو. شووشه‌یه‌کی شکاو که‌ بو‌خه‌لکی‌تر، به‌هره‌یه‌کی جگه‌ له‌زه‌خم و برین نه‌بوو. ژه‌هری

نه‌زموونی سووکایه‌تی. شه‌له‌زانی رۆحیکی یاخی. رۆحیک که‌ ۱۰۰۹
 پووی له‌هه‌موو لانه‌نا، بو ئه‌وه‌ی بفرینئ، تالان بکات، پاره‌پووتی که‌ ئی‌ده‌ر
 بوون و نه‌بوون. رۆحیانه‌تی سه‌گی برسی. نه‌م رۆحه، نه‌م سه‌گه‌ به‌رگی سه‌یه‌م
 برسیه، نه‌وا بچووک ببوو، بچووک‌تر. گچکه‌تر و نه‌رۆیی تا به

تهواوهتی له ناوبچئ. تۆپه لئیک قور. که وابوو، ئیتر هیچ شتیکی شیاوی تیانهمابوو یان گریمان، ئەگەر ههشبوو، له زۆری کیم و بریندا خهریک بوو تیانهچوو. ون ئەبوو، و نتر. بۆیهش بوو له دهوروبهری خۆیدا هیچ دیاردهیهکی شیاوی نهئهبینی. نهی ئهویست ببینی. بئ نرخی و بایی؛ ههموو شتیکی!

چاکهکردن و خراپهکردن، کرداری باش و کرداری دزیو؛ چه مکی دارپژراوی گالته جارانه!

لای عهباسجان، چی راست و چی ناراست بوو؟ ئەم پۆحه برسیه به چ مایهیهک تیر ئه بی؟ ههموو شتیکی جگه لهو مایه با له ناوبچئ؛ بیهوودهیه! بهلام ئەم سهگه برسیهی دهروونی عهباسجان مایه و ههوینی نهبوو. ددانهکانی سهگ یهکه یهکه خهریک بوون ئهوه پین، به پئی راهاتن چه په چهپی ئهکرد. خووی گرتبوو قولاپه بگری. هیوای قهراخه نانیکی، پهزامهنی برینیکی! ئەگەر تیریش نهبم، خو لانیکه م برینیکم لهتۆ داوه.

خووی گرتبوو، گاز بگری. به پئی سروشتی. ئیتر -تهنانهت- نه له رقدا. کینه، ببوو به سروشتی. ههر بۆیهش بوو که رق و قین ئیتر ئهوه رهنگه گهشهی له لای ئهوه نهماوو. لی و تهماوی، له رهنگی خودی عهباسجان. بۆیه نهک ههر ستاری پینهچی، ئهیتوانی قاپوولهی ههموو کهس بگری. بهسته بهوهی که بتوانی قهپالئیک بخاته بهردهمی ئهوه سهگه برسیه یان نهتوانی؟ پهزامهنیدی لهو سات و دهمه. ههروهها ئهشی توانی کهلبهی تیچه قینی و ژههری تی نهکات. بهسته بهوه بوو گیانی سهگ چی بوئ؟! رهنگه بزیهک؟ بهلام بزهی ئهوه ئیتر راستی نهبوو. له بهر ئهوهی که هیچ شتیکی دلی عهباسجانی گهرم نهئهردهوه، تا پیکه نینهکهی، به مه بهستیکی راسته قینهوه، ئاوئیهی سوۆز و خوشه ویستی بی. پیکه نینهکهی، زیاتر تاودانهوهی پوآله تیکی تری نهشته رهکهی بوو. عاشق نهبوو! تهنانهت عاشقی قوماریش نهبوو. جوړیک کینه؛ پوآله تیکی زیندووتری رق و کینهی

له قوماردا بهدى ئەكرد. شكاندنى خەنيم. بهكهساس بينينى خەنيم. ئەمە، چىزى ئەدا به عەباسجان. بەلام بەرهنجامەكهى نەى ئەزانى چى لەگەل خۆى بكات! سەرەتای دەرد. كۆنترین ئازار. بۆيه، له لای نيرگەلهى شيرەوه رانەكشا. دەرمان. خۆى گيژ ئەكرد. خەياللى خۆى گيژ ئەكرد. تەماوى. ميشكى بيواى له ناو خەياللى نامۆدا ئەخنكاند. بيهستکردنى بيزارى. بي هەستکردنى خودى بيزارى. ونى ئەكرد. خۆى ون ئەكرد. ون له وندا.

— دەمى گيوهكهت هەلتەقيووه عەباسجان! هەوا بەم ساردىيه، قاچت ئەتەزىت!؟

عەباسجان له بنى گەروويهوه، به كپى پيكنى و وتى:
— چۆن ناتەزى وهستا ستار! قاچى من خۆ چەرم نيه! بەلام خۆ قاچى مروّف زمانى نيه هەوار بكات! ئەتەزىت و پاشانىش گەرم ئەبيتهوه.

وهستا ستار وتى:

— ئەوهتا، ليرە به بيكار دانىشتووین، ئەگەر حەز ئەكهى بيده با بۆت بدۆزمهوه!

— نە براگيان! من پارەى زيادەم نيه، سەرفى بكم بۆ گيوهكانم. ئەگەر هەمبوايه پيلاو يان پۆستالايكم ئەكړى. كى هەيه دەستى به دەمى بگات و لەم زستانه، له ناو ئەو قورۇچلپاوهدا گيوه لەپى بكات؟ سەيرى خۆت مەكه! تەنانەت تۆيش پيلاوى چەرمەت له پى نيه.

وهستا ستار وتى:

— ئيسته ئەوهتا شەوه و منيش كارايكم نيه. من خۆ شەوانە

هەر كار ناکەم. دانىشتووین. له بن بنميجيكا دانىشتووین. چى ۱۰۱۱

كه ئيدەر

بەرگى سيبەم

تيدايه ئەگەر به دەم قسەکردنەوه چوار تەقەل بدەم له گيوهكهى تۆ؟ بۆ شوينىكى دوور ناچى. خۆ دەستم ناشكى، پياو! ئيمە نان و نەمەكان پيکهوه خواردوو. جگە لەهەش... تۆ به سەر منتهوه

ههيه. لهم وﻻﺗﻪ ﻏﻪﻭﺍﺭﻩﻳﻪﺩﺍ، ﺋﻪﮔﻪﺭ ﺋﻴﻮﻩﻣﺎﻧﺎﻥ ﻧﻪﺑﻦ، ﻣﻦ ﺑﻪﺗﺎﻗﻰ
ﺗﻪﻧﻬﺎ ﭼﻴﻢ ﭘﻴﻨﻪﺭﻱ؟ ﺗﻪﻧﻬﺎﻳﻰ ﻭ ﺩﻟﺘﻪﻧﮕﻰ ﻭﻩﺭﻩﺯﻡ ﺋﻪﻛﺎﺕ! ﺋﻴﻤﻪ
ﻫﺎﻭﺯﻣﺎﻧﻴﻦ، ﺑﺮﺍ. ﺩﺍﻳﻜﻪﻧﻪ! ﮔﻴﻮﻩﻛﺎﻧﺖ ﺩﺍﻛﻪﻧﻪ ﺑﺎ ﺑﻮﺕ ﺑﺪﻭﻭﺭﻣﻪﻭﻩ!
– ﺷﻴﻮﻣﺎﻥ ﺑﯘ ﺑﻬﻴﻨﻪ ﻣﻪﺗﻰ ﺳﻪﻛﻴﻨﻪ، ﺋﻪﺭﺑﺎﺏ ﺑﺮﺳﻴﻪﺗﻰ.

ﺩﻩﻧﮕﻰ ﻗﻪﺩﻳﺮ ﺑﻮﻭ. ﻋﻪﺑﺎﺳﺠﺎﻥ ﮔﻮﻳﻰ ﻗﻮﻻﺥ ﻛﺮﺩ.

ﻣﻪﺗﻰ ﺳﻪﻛﻴﻨﻪ، ﻧﺎﻥ ﻭ ﻣﺎﺳﺖ ﻭ ﺧﻮﻳﺪﺍﻥ ﻭ ﭘﻪﺭﺩﺍﺧﻰ ﻟﻪ ﺳﻪﺭ
ﺳﻴﻨﻴﻪﻛﻪ ﺩﺍﻧﺎ ﻭ ﺑﺮﺩﻯ ﺑﯘ ﭘﺎﺷﺨﺎﻥ. ﻋﻪﺑﺎﺳﺠﺎﻥ ﺑﻪ ﻧﻴﮕﺎ ﺑﻪ ﺩﻭﺍﻱ
ﻣﻪﺗﻰ ﺳﻪﻛﻴﻨﻪﺩﺍ ﺭﻭﻳﺸﺖ ﻭ ﺑﻪﺩﻩﺳﺘﻴﺶ ﺗﺎﻱ ﮔﻴﻮﻩﻛﻪﻱ ﺩﺍ ﺑﻪ ﺳﺘﺎﺭ.
ﺳﺘﺎﺭ ﻛﻪﻭﺗﻪ ﺑﺎﺩﺍﻧﻰ ﺩﻩﺯﻭﻭﻱ ﺩﻭﻭﺭﻳﻨﻪﻛﻪﻱ. ﻋﻪﺑﺎﺳﺠﺎﻥ ﺗﻔﻰ ﺩﻩﻣﻰ
ﭼﻪﺷﺖ، ﺩﻩﻭﺭ ﻟﻴﻮﻱ ﻟﺴﺘﻪﻭﻩ ﻭ ﻭﺗﻰ:

– ﭼ ﺷﻴﻮﻳﻜﻰ ﺷﺎﻫﺎﻧﻪﻳﻪ! ﮔﻮﺷﺘﻰ ﺗﺎﺯﻩ ﻭ ﭘﻼﻭﻱ ﻧﺎﻭ ﺗﻴﺎﻧﻪ!

ﺳﺘﺎﺭ ﻭﺗﻰ:

– ﺑﻪﻻﻡ ﺋﻪﻡ ﮔﻴﻮﺍﻧﻪ ﺧﯘ ﻫﻴﭽﻰ ﭘﻴﻮﻩ ﻧﻪﻣﺎﻭﻩ. ﻫﻪﺭ ﺟﯚﺭ ﺑﻮﻭﻩ
ﺋﻪﺑﻰ ﺟﻮﻭﺗﻴﻚ ﭘﻴﻼﻭﻱ ﻧﻴﻮﺩﺍﺷﺖ ﺩﻩﺳﺒﺨﻪﻱ. ﺋﻪﺗﻪﻭﻱ ﺋﻪﻣﺠﺎﺭ ﻛﻪ
ﭘﻴﻢ ﻛﻪﻭﺗﻪﻭﻩ ﺷﺎﺭ ﭘﻴﻼﻭﻳﻜﻰ ﻫﻪﺭﺯﺍﻧﺖ ﺑﯘ ﺑﻜﺮﻡ؟
– ﻟﻪ ﺷﺎﺭ، ﺑﻪ ﻗﻪﺭﺯ ﺋﻪﻳﺪﻩﻥ ﺑﻪ ﺗﯘ؟

– ﺑﻪ ﻗﻪﺭﺯﻛﻪ ﻧﺎ. ﺑﻪﻻﻡ ﻣﻦ ﺷﺎﺭﻩﺯﺍﻡ. ﺑﻪ ﻫﻪﺭﺯﺍﻥ ﺩﻩﺳﺘﻪﻡ

ﺋﻪﻛﻪﻭﻱ.

– ﭼﻪﻧﺪﻩ ﺋﻪﺧﻪﻳﺘﻪ ﺳﻪﺭﻱ؟

– ﺯﯞﺭﻧﺎ. ﻛﺮﻳﻰ ﭘﻴﻢ.

– ﻧﺎ ﻛﺎﻛﻪ ﮔﻴﺎﻥ. ﻣﻦ ﻧﺎﺗﻮﺍﻧﻢ ﺑﻪﻟﻴﻨﻰ ﺋﻪﻭﻩ ﺑﺪﻩﻡ ﻛﺎﺗﻰ ﻛﻪ ﺗﯘ

ﭘﻴﻼﻭﺕ ﺑﯘ ﻫﻴﻨﺎﻡ ﻣﻦ ﭘﺎﺭﻩﻡ ﺑﻪ ﺩﻩﺳﺘﻪﻭﻩ ﻫﻪﺑﻰ.

– ﺯﯞﺭ ﭼﺎﻛﻪ، ﺋﻴﺴﺘﻪ ﻛﻪ ﻫﻪﺗﻪ ﭘﺎﺭﻩﻛﻪﻱ ﺑﺪﻩ!

ﻋﻪﺑﺎﺳﺠﺎﻥ، ﺑﻪ ﻭﺷﻜﻰ ﭘﻴﻜﻪﻧﻰ ﻭ ﻭﺗﻰ:

– ﭘﻴﺖ ﻭﺍﻳﻪ ﻣﻦ ﻣﻪﻻ ﻧﻪﺳﺮﻩﺩﻳﻨﻢ؟ ﺋﻪﮔﻪﺭ ﻟﻴﺖ ﺩﺍ ﻭ ﻟﻪﻡ

ﻣﻪﻟﺒﻪﻧﺪﻩ ﺭﻭﻳﺸﺘﻴﺖ، ﭘﺎﺭﻩﻛﻪﻱ ﻣﻨﻴﺸﺖ ﻟﻪﮔﻪﻝ ﺧﻮﺕ ﺑﺮﺩ، ﺋﻪﻭﺳﺎ

ﻳﻪﺧﻪﻱ ﻛﻰ ﺑﮕﺮﻡ؟

ﺳﺘﺎﺭ ﻭﺗﻰ:

— ئەمەش خۆى قسەيەكە! تۆ راست ئەكەى. مَن خۆ جىگەى
بروا و متمانە نىم.

— نا بابە تۆيش، مەبەستەم ئەو نەبوو. تۆ ئەناسم. كىھەيە
تۆ نەناسى؟ ئەزانمە ھەللا و ھەرام ئەزانى. بەلام، ئەلى چى، مَن
متمانە ناكەم. نەك بە تۆ، متمانەم بە ھىچكەس نىيە! دلىام
كە پارەى ھەرام لە گەرووى تۆ ناچىتە خوارەو، ئەو ئەزانمە.
بەلام دلىم پارەى نەبى زمانى خۆم بەدەمە دەست تۆ. چى بكەم
ئىتر؛ وا راھاتووم. ھەرچى چۆن بى، ئەگەر پۆژىك جووتىك پىلاوى
كۆنەت دەسكەوت و پارەشت ھەبوو بىكەرە بۆ خۆت؛ پاشان كە
يەكدىمان بىنى، ئەگەر مەنىش پارەم بە دەستەو ھەبوو ئەوا
لىتى ئەكەم. بەلام خواوەكىلى، نەك بەسى چوار بەرامبەر لە
سەرم ھەسىب بەكى!

ستار، شىرىن پىكەنى. ھەبەسجەنىش پىكەنى.
— وتت لەگەل پارىزەرىش ھاتووچۆت ھەيە، ئەرى ھەبەسجان؟
ھەبەسجان وتى:

— چاكەى خۆيەتى و چاوى لەمەنىش ھەيە. جارجارە ئەچم بۆ
خزمەتى. پىاوىكى زۆر باشە!

— دەستىشى ئەچى بۆ گىرفانى، يان ھەروا بە خۆراپى؟
— ئەى... خراپ نىيە. چەندە پارە بەدى، ئەوئەندە چىشت
ئەخۆى! خۆ ئەو ئەزانى!؟

— مەنىش مەبەستەم ئەمەيە. بۆچى لە شوپىنىك داتنامەزىنى.
بە رەسىمى.

— ئىشەللا، رەنگە. رەنگە. ھەيف كە تەمەنم لە سى
سەركەوتووه. سى و پىنجىشەم تى پەراندووه! ئەو خراپە.

— ژيانە ئىتر، چى ئەكەرى؟
مەتى سەكىنە لە پاشخان ھاتە دەرەو. تىانەى پلاوھەكى
ھەلگەرت و بەردى.

ھەبەسجان دىسانەو ھەلگەرت و سەيرى پاشخانى

کرد. ستار ههروا چاوی لى ئه کرد. ئهیتوانى پادى ئیشتیای
ههست پى بکات. پىخۆلهکانى كهوتوونهته قوورهقوور و دەمى
ئاوى کردووه. زمانى به دەور دەمى دا ئهسووراند، چاوهکانى له
پهسا زهقتر ئهبوونهوه. عهباسجان ئهوهى له ستار نهئەشاردهوه.
شوورەبى چى؟! كى چى پىخۆشه با بىلى!
— بهلام ستارخان! تا ئیسته له سهر تۆ هىچم پى نهوتووه،
ها!

— ئهتهوى چى پى بلى؟ من خۆ نانى تۆم لهدهستت
نەسەندوو؟ بهلام ئهگەر تۆ ئهتهوى نانى من بېرى ئهوه شتىكى
تره. بهلام...

— نا، مهسهله ئهوه نیه. خۆیشت ئهزانى، مرۆف حەزى له
خۆپاگرى تۆ ئهبيتتهوه. زۆر خۆت پانادهى! ئهوانیکه وانین. هاژه و
هووزیان زۆره. ئهم مهتى سهکینهیه بۆ نههاته دهرهوه؟

— رهنگه خهريکه چىشتیان بۆ ئهکاته ناو دهورى.

— نه! به قسه پايانگرتووه.

— چ قسهيهکیان پیکهوه ههیه؟

— رهنگه ئهپانهوى خانمیان بۆ بهینى!

— عهباسجان!

— باوهپناکهى؟ بهلام ئهوه بزانه ئهم مهتى سهکینهیه
جارجاره يهکىک لهم قاحپهگهپۆکانه دهس ئهخات. ئهوانهى
لهگهڵ شوپفیری تانكى و لۆرییهکان سوارئەبن بچن بۆ مهشهد،
يان له مهشهدهوه بۆ تاران. ههندیکیان له قوچانیشهوه
دین و لهم سى پىپانه، چەند شهویک لائەدەن. بهلام مهتى
سهکینه ئهوه جوړه خانمانه پيشانى ههموو کهس نادات! میوانى
تایبەت که خۆى ئهئیرى به دوايان دا بین بۆ ئیره. میوانى وهکوو
نادعهلىخان! جارپش خانمهکه ئهئیرى بۆ ناو باخى میوانهکانى.
يان خۆى ئهبیات.

— تۆ باشتر ئهزانى.

– ئەيچۆن! جارئ باگوئ بگرم بزائم ئەلئين چى. لەخۆرا نىيە!
عەباسجان ھەلسا و گوئى نا بە پەردەكەوھ.
قەدير ئەيوت:

– سەوقى، مەتى. ھىشتا نەبووھ بە ھەژدەش، ھۆكارى
قەرەكەى چوارگوئيشليش ئەو بووھ. ماوھيەكە ون بووھ. بووھ بە ئاو
چووھ بە زەوى دا. ئەگەر بتوانى شوئىنى ھەلگىرى، مزگئىنيەكى باش
وھرئەگىرى. ئەربابى من نادعەلى دلى لە دووى ئەوھ.
مەتى سەكينة وتى:

– ناوى نازانم. بەلام ئەو كچەى ئيوھ ناونيشانتان ھەلدا،
ديومە؛ لە كوئيم بينى خوايە؟ ئەگەر لە ھۆشم مابئ چاوى
پەشى ئاگراوى بوو. قزى زۆر درئز بوو. بەلام غەمگين و داگيراو
بوو. كلۆل بوو. ھىشتا سەمايان بەو نەئەكرد. بەو جوړەى من
تئگەيشتم خەرىك بوون رايان ئەھئنا. زۆر شەرم بوو. شەويك
بۆ ماوھى نيوكاژير ليرە مانەوھ. ئەو تەنھا يەك وشەشى نەگوت.
سەيرى كەسيشى نەكرد. وەكوو ئاسكۆلەيەكى لە داوو كەوتوو،
چى بلئيم؟ دلى گيرابوو كچەى رەبەن. ئەترسا. خوايەگيان! لەو
قەرەبالخيەدا نەمتوانى لەگەلى بدوئيم. پيالەيەك چام بۆ برد.
بەلام تەنھا ليويكى بزواند و چاكەى داىھ دواوھ. چارشئوى چىتى
گوئدارى بە سەرەوھ بوو. كراسەكەشى سەوزى ئەتلەس بوو.
بەچى بانگيان ئەكرد خوايەگيان؟ ئەرى، نىگار. ئا، پئموابئ ناوى
نىگاربان لئنابوو.

– چەنديك ئەبئ مەتى؟ كەى بوو؟

– بەر لە بەفر. بەر لەم بەفرە. "روخەك" ھئناى بۆ ئەم
پاشخانەيە و ليرە داينا. وابزانم نەى ئەويست كەس ببينئ.

– ھەلسە! ھەلسە ئەبوا زەھرى مارە، ئەو ئارەقە بەئىنە!

مەتى سەكينة ئەبوا ھەلسى و لە پاشخان بچئتە دەرەوھ.
ئەويش بەو فەرمانەى نادعەلى داى. ھەلسا. ھەرئىستە دئتە
دەرەوھ. ھات. عەباسجان لە شوئىنەكەى خوئى، لە لای ستارەوھ

دانیشتبوو. ستار، تای گیوه که می خسته بهرده می وتی:

— به تازه پیش وا نه بووه!

— دهست و په نجهت خوْش بی. به راستی گه وهر له
په نجهت نه باری! نه. جووتیک پیلاوی نیوداشتی باشم بوْ په یا
بکه. مامه له خوْ هه لئه گراوه!

نه یوت و چاوی له دوی کار و کرداری مه تی سه کینه بوو.
مه تی له شه وشکه که می چه مانده وه و کهوته گه ران به دوا ی
شنتیک دا؛ شووشه ی ئاره قه که. شووشه که می هه لگرت، دایه بن
بالی و چوو بوْ پاشخان.

عه باس، به سه ری په نجه، لاله غاوه ی سر پیه وه و به دم
ملچه ملچه وه وتی:

— که مووکوری نه ما!

عه باسجان، نه یویست وه ستا ستار بوْی بسینیته وه، به لام
ستار یارمه تی نه دا و وهک گو یگریکی خاموش مایه وه. عه باسجان
نائومید له یاریده ی کابرای پینه چی، سه ری داخست و چوه وه
ناو خه یاله کانی خوْی. فه رمانده ی خه یاله کانی خوْی، ته نها ئه م
یهک شته، کهس نه ی نه توانی - نه ی توانی بوو - لی بیسی نی. لی ره
دانیشتبوو و نه ی توانی - به چه ز و دلخوازی خوْی - پاشخانه که
به یئیته پیش چاوی و به و جو ره ی که هه بوو یان نه و نه یویست
بی بی نی. نه وه ی له وه ی رووی نه دا، یان بوْی هه بوو روو بدات، گیان
بکا به به ری دا. قورسی گه رم: نه وه نده گه رم که نادعه لی لی فه ی
له سه ر نه زنوْی لادابوو و پالی دابوو به جیوبانه که وه. ئیشتیای
خواردنی نه بوو. لامپاکه لای سینیه که وه نه سووتا. دهوری پلاو
هالاویان لی هه لئه سا. گوشتی سه رسینگ، له بن دهوری پلاوی
باش ده مکی شتاودا شارد رابوونه وه. ناوبه ناو گوشته کان دیار بوون.
قاپی ماست له لای دهورییه کانه وه. نانی تازه ش. دوو دانه. لای
سینیه که. پارچی ئاو. ژیر قورسی گه رم و ئاوی سارد، چه ند
به له زته! له مبه ری قورسیه که وه، مه تی سه کینه دانیشتووه

و خەریکە شووشەى ئارەقەكە ھەلئەپچرئ. ناوچەوانى نادەلى گرزە. مەتى سەكینه لە بنەوہ سەیری ئەكا. سووچی قورسیەكە. قەدیر لە سەر چۆكیك، زال بە سەر سفرەكەدا، دانیشتووہ. چاوی لە سەر خوارنەكە ئەبەلق بووہ. گوشت و پلاو و ماستەكە، لە پێشدا بە چاو ئەخوات و ئارەقەكە ئەچیزئ. مەتى سەكینه سەرى شووشەكەى كردۆتەوہ. خەریكە بە باالى چارۆكەكەى پیاڵەكان خاوین ئەكاتەوہ. خاوینى كردنەوہ. ئەمجا لە ناو سینىەكەدا ریزیان ئەكا. ریزی كردن. قەدیر پیاڵەكان و شووشەى ئارەقەكە رائەكیشئ بو لاى خوئ.

– بیسمیلا ئەریاب! دەست پئ بكە. بیر و خەيال سوودی نییە. لە قولەى قافیش بئ، ئەیدۆزمەوہ. رۆخەكى لوتى، وەكوو سەگى بەرەللا لە ھەموو لایەكە. ئەمەیان لە ئەستوى من! قەدیر بوو. دەنگى قەدیر بوو.

عەباسجان ددانى لە چیرەوہ ھینا!

«بخو! ھەللووشە! فشە بكە! ئەگەر بەھێلم ئەو پارووە بە خووشى لە گەرووت بچیتە خوارەوہ، لە جیئ تو بىم. خوئى پێوہ بلكینە با وازانئ لە دایكیك بوون! زوئى توخمى زوئ. بەلام ئەگەر ھیشتم بە دلتەوہ بلكئ، ئەوا بزانی ئەم چوار تالە مووہى سەر چەناگەم لە ئاش سپى كردووہ. دات ئەبىم. لەوت دائەبىم. ملۆزم! بئدايك و باب، خوئ بە باوكى منەوہ، بەو پیرە مێردە گوچە بەدبەختەوہ لكاندووہ؟ ئەیبەیتە سەر ئاو و قنى ئەشوئیت و دەرپێكەى ئەشوئى... بەس لە بەر ئەوہى لە راسپاردەنامەكەىدا ئەو چوار قەرانی ماوئى بىكا بە ناوى تووہ؟! ئا، زور خووشباوہرئ! ئیتر خافلى لەوہى كە تا پیرەمێرد پئى بگاتە گوپ، من، سەرۋبى

گىرفانەكانى، كون و قوژبنى مائەكەى، ناو سەرىن و پزووى شەرۋائەكەى، تەنانەت نافەكیشى لە پارە پاك ئەكەمەوہ! پئت وایە ئەھیللم تەنھا دوو شایى دەست تو بكەوئ؟! ديارە زور خاوى. خاوا! زوئى نەمەك بە حەرام. قەیناكا گوشت و پلاوى ئەو

گه نجه هه لئووشه. ئاره قه كهى بخۆ و خۆت بكه به نۆكهرى تا من ئاگادارت ئه كه مه وه! هه ر ئيسته، هه ر ئيسته لي تىك ئه ده م.

شيوه كه ت لي ئه كه م به قوزه لقورت. هه ر ئيسته كانى!»

— هاى... مه تى سه كينه! ئيمه ش بنياده مين. خۆ پاره كهى

ئيمه ته نه كه نيه! وه ره شيومان بۆ بهيئه، ئه وه ش پاره كهى!

مه تى سه كينه سه رى له پاشخانه وه هيئا به ده ره وه:

— ناتوانى تا ويك خۆت پابگرى؟ تا ويك پاره وه سه ئيترا!

عه باسجان وتى:

— بيئه! بۆ ئيمه ش گوشت و پلاو بهيئه. مه گه ر ددانه كانى

ئيمه نازانن خواردنى باش بخۆن؟ ئاره قيش بهيئه!

مه تى سه كينه وتى:

— نه ئاره قم هه يه و نه پلاو و گوشت! وه ستاى پينه دو زيش

نانى خوار دو وه. ئه گه ر ئه ته وى تا ماست و هيلكه و پو نت بۆ بهيئم.

به ره له وهى قسه كه شى ته واو بكات، په رده كهى داخسته وه.

عه باسجان هه لسا و له ناو چاخانه كه دا كه وته پياسه. خۆى

گه يانده لاي په رده كه و به ئه نقه ست دهنگى به رز كر ده وه:

— مه تى سه كينه، له گه ل من وا مه به! تۆ شيويكى باشم

بۆ ساز بكه، منيش هه والى باشت بۆ ئه گيرمه وه. ده نگو باسى وام

له لايه دانهى سه د تمه ن ئه هيئن. ئه مشه و هه والى وام له لايه

هه تا ئيسته نه ت بيستو وه. به لام... به لام ئه م چيرو كه تا يبه ته،

شيويكى پوخت و نيوقاپ ئاره ق و نيو مسقال شيره ي پى ئه وى.

ئه گه ر بتوانى پييه كى قومار يشم بۆ بدوزيته وه ئه وه چ با شتر.

ئه م شتانه شم به خو پرايى ناوى، پاره كهى نهخت ئه ده م. نهخت!

به ره له مه تى سه كينه، قه دير په رده كهى هه لدا يه وه، قاچى

نايه ئه م ديوو. په نجه چه وه ره كانى لسته وه. چا وه كانى له برا كهى

مۆر كر ده وه و وتى:

— زمانت داخه، عه باس! له بيرت بى چيم پى وتى!؟

وه لام وه رنه گرتوو، كشا يه وه. ئه توت له بر شتى قسه كهى

دلنیاپه.

سه ره پای نهو هس عه باسجان نارام نه بوو. له مه تی سه کینه که به دوا ی قسه که ی قه دیردا هات بوو په دهره وه، نزیک بوو په وه و وتی:

— چی نه که ی؟ مامه له ته واو؟ نیوقاپ نار هقی سودخور هه لگره بهینه با له گه ل نه م وهستا ستاره نوشی گیانی بکه ین. پاره که شی من نهیده م. بوچی نه وهنده خوت نه خلا فی نی ئیتر؟! نه ترسی پاش نه وه ی نار ه قه که مان خوارده وه بی ریزی به که سی ک بکه ین؟ مه ترسه! نه وسا که سه رم گهرم نه بی، تازه کاتی نه وه په که قوماری کی خاوین بخره م ری. نار ه قه که بهینه و په کی کیشم بو بدوزره وه قوماری له گه ل بکه م. نه مهش کری پی!

مه تی سه کینه وتی:

— له وه زیاتر له سه ری مه رو، عه باسجان! من میوانم هه په و غه مداره! له لایه که وه نارام بگره پاروه نانیکت بو بهینه م، بی که ی به قوزلقورت.

عه باسجان دانیشت:

— نا، مه تی گیان! نه وا دانیشتم. به لام داوام لی مه که نه وه به سه ره اته ی ته نها من نه یزانم بو تی بگی رمه وه. ناو و نان داره، ها! پی ت وانه بی درو نه که م. خوا کویرم بکات نه گهر درو بکه م!

گر مه ی دهنگی نادعه لی به رزبوو په وه:

— پووری، می که!

— گیانی پووری؟! دهرد و به لات له گیانی پووری؟

مه تی سه کینه، سه ری کرد به ناو پاشخانه که دا. نادعه لی

وتی:

— نه و دووانه میوانی منن. پیان بللی با بی ن بو ئیره، بو بن

که ئی دهر

به رگی سییه م

قورسیه که!

تا مه تی سه کینه هه لگره پی ته وه، عه باسجان هه لسا بوو:

— له سه ره تا وه نه مزانی نه م نه ربا به به ته نه پای نه و نه و

بۆ ناخوری! له گهرووی ناچیتته خوارهوه، ئاخرا! خو گالته نییه؟
ههر کهس که له سهر سفرهه ی باوک و دایکی خوئی نانی خواردبێ،
یهکه خوژی پیناکرێ، وهکوو خودی من! ههلسه، ههلسه با
بچین بۆ بن قورسیهکه، ستارخان! ههلسه!
وهستا ستار وتی:

— چی لهوه باشتر، بهلام من نانم خواردوه.
— ههلسه با برۆین کوپی باش! مرووف چهنده تیر بێ به
ئهندهزی بهرچایی بهیانی بۆ ئهخوړی. ههلسه ئیترا! رهنگه تا
سالیکی تریش شیویکی وات دهس نهکهوئ، ههلسه بزانه!
بهدهم قسهکردنهوه، عهباسجان بن بالی وهستا ستاری گرت
و لهگهڵ خوئی بردی بۆ پاشخان:
— دیسانهوهش سلّو، ئهرباب!

— دانیشه! تۆیش له لایهکهوه دانیشه. بخوون!
دانیشتن، ستار لای خوارهوهی قورسیهکه و عهباسجان تۆزی
له سهترهوه؛ نزیک نادعهلی.

قهدير، سهري لهخوارهوه بوو و چهقوت لیبدايهت خوینی
لینهئههات. پارووهکهی ئهجوو و لهوه ئهچوو ددان بهگۆشتی لهشی
خویدا ئهئێ. ئهم خهههنگیژه ئاخههکهی خوئی تیکهڵ یارییهکه
کردبوو. قهدير چاوی بینینی براکهی نهبوو. تیکدهر! حهزی نهئهکرد
عهباسجان لهوئ بێ. بهو روخساره دزیویهوه. جگه له ههموو
ئهمانه قهدير بوونی براکهی به سووکایهتی بۆ خوئی ئهزانی. گیری
کردبوو. نهی ئهزانی چی بکات. ئهترسا نهکا لهپر له دهستی
دهرچێ و وهکوو گورگیک پهلاماری عهباسجان بدات. نه. نابێ
بهیئلی وای لێ بێ. باشتر وابوو، ئهم تاچه شهوه، ئهوهی له نیوان
ئهو و عهباسجان دا بووه و ههیه، وهکوو خوئی بهینیتتهوه. قهدير،
تهنانهت به باشی نهئهزانی یهخهی عهباسجان بگری له سهر ئهو
پارهیهی به زۆر له باوکی سهندهبوو. با بوهستی بۆ کاتیکی تر. بهلام
ئارام نهبوو. نهی ئهتوانی ئارام بێ. خوینی قوئپی ئهدا. نانهکهی به

بوغزهوه ئه پچرې و پارچه ئيسقانه كاني له بن ددانه كاني ئه هينايه
دهرې و له بهر دهستی، لای سينيه كهوه كه له كهی ئه كرد.
نادعەلی خەریك بوو مۆخی قه له مه كهی ئه ته كاند. مه تی
سه كینه سه یری قه یری كرد و چوو ده ره وه:
– نۆشی گیانتان. چیتان كه م بوو، بانگم بكهن. برۆم چای
تازه ده م بكه م.

نادعەلی به قه یری وت:
– دوو پیا له ی تر! بلای قاپی کی تریش ئاره ق به ی نی.
– ئه وا خو م ئه چم ئه رباب، به سه ر چا و!
رۆشیت و به دوو پیا له وه گه راپه وه.
ستار بیده نگ دانیشتبوو و عه باسجان رازی و به ئیشتیا،
دهور به ری دهو ری بلا وه كه ی به پارچه نانی نه رم ئه لیسته وه و
ئهیخنیه ناو ده مه زله كه ی و کاتی جاوینی پارو وه كه، پیستی
گووپی ئه كشا، هه ئه مسا و چا وه كانی ده ر ئه په رین. نادعەلی به
به خشنده ییه وه سه یری ئه كرد و جار جار له بنه وه چا و پی کی له
قه دیریش ئه كرد؛ قه دیر پاریزی له نیگا كانی نادعەلی ئه كرد و رووی
ئهدزیه وه.

– وه ره سه ره كه هه لگه ره مه تی!
قه دیر وتی. مه تی هات. نادعەلی پرسیا ری كرد:
– كه س برسی نیه خو ئیتر؟
عه باسجان، لیوه كانی به به ری ده ست سه رییه وه و وتی:
– هه میشه سه ره ت را خرا و بی، ئه رباب گیان! خوا تو مان لی
نه سی نی.

مه تی سه كینه، سینیه كه ی چۆل كرد. به س قاپی ماست،
شووشه ی ئاره ق، پیا له و كه و چكه كانی لیما بوو، لای لامپا كه و ۱۰۲۱
پیا وه كانی ش له دهو ر قورسیه كه. نادعەلی به قه یری وت:
– بیه به سا قی!

قه دیر پیا له كانی سه ر پر نه كرد. سه ره تا نادعەلی و له گه لی

ئەوانى دىش پيالەكانيان ڤاكرد.
عەباسجان پيالەكەى بەرز كردهوه و وتى:
– ئەمشەو خۆشەين بە خۆشى ئەرباب نادەلەمەوه. ئالآت
شەكاوه بى. فەداى دۆست!
جارىكىتر پيالەكان ڤر و بەتال كرا، جارىكىتر و؛ جارىكى
ترىش.

– بەسەلامەتى ئەرباب.
– فەداى كاكوئى ئەرباب.
– بە قوربانى ئەرباب.
– مەرگى نەيارت ئەرباب!
– ئەربابى من، نەيارى نەيه!
– نەيار، سەگى كى بى؟
نادەلى سلامنۆشى براكانى ڤرى:
– بللى ديسانەوه ئارەق بەينن!
– ئارەق، مەتى!
– سى تەن نا، سەد تەن فەداى يەك تەن، فەداى نادەلى
چارگويئىشلى. ئالآت شەكاوه، ئەرباب!
نادەلى وتى:

– جارىكان تۆم لە سەر رەشمالەكان بىنى، خەرىك بووى
پىلاوت ئەدورىيەوه، وانىيە؟! بەهار بوو، لە بىرتە؟ من بو پشوووان
هاتبوو مەوه. لای دەوروبەرى دەرەوزان، ها؟
ستار وتى:

– بەللى لە بىرمە. بەهارى پارەكە بوو. تۆ تەنھا نەبوويت.
ڤياوئىكى سەرەڤياوئىشت لەگەل بوو.
– بەللى، وابوو. هاتبووین ڤەروار بکرىن.
عەباسجان وتى:

– خوا قەبرى ڤر بکات لە نوور. مسوگەر خوالىخۆشبوو
حاجياغە بووه!

عەباسجان دەرفەتی وتووێژەكەى نەدا. قازانجیكى تیا
نەئەبىنى. بۆیە باسى سەنگەسەرى هیئایە بەرەو:

— لەوێش... مەبەستەم ئەم سەنگەسەرەیه، ئەرباب؛ بۆ
مەردارىی شوپنێكى یەكایەكە. بەر لەم بەفرە، من لەوێ بووم.
بەر لەوێ ئەم بەفرە بباری، چوار مەن دۆنگ بە قنى هەموو
شەكێكەوه رانەشەكا! لەوێ بانگ كرابوو بۆ زەماوەند. شایى
كوپى یەكێك لە خانەكانى سەنگەسەر: جەلالى حەمەخان.
لە پشت شەهەمىرزاد، لە ناو خێل. چ هەوايەك! سارد! بەلام
خوا بەرەكەت بەدات بە كوۆتە دارى جەنگەل. خەروار خەروار ئاگر.
زەماوەندەكە لە ناو گوند بوو. شەو بە ئاگر پووناك بوو. ناو بە
ناو، پەلە پەلە خەرمانێك ئاگر بلیسەى ئەكیشا بۆ ئاسمان! چ
شەویك بوو! میوان، هەموو لە سەر كەیف، بە دەور خەرمانەى
ئاگردا ئەلقەیان دابوو. شاد و سەرخۆش، ئەیانوت و ئەیانبىست
و پى ئەكەنین. هەموو شتێك لە وى هەبوو. هەر كەس حەزى
لە هەر چى بوو و هەرچى ئەویست، بۆى دابین ئەكرا. ئارەق خۆر،
ئارەق. جگەرەكیش، جگەرە. تریاكى، تریاك. كوئایى شەویش
قومار دامەزرا. چ قوماړێك. براى زاوا، هەر ئەو شەو حەقەدە دانە
شەكى بە جارێك دۆراند! بەزەمى رابواردن بە حەق ئامادە كرابوو.
چ دەهۆل و زورنایەك! سى دەستە لۆتى لى بوو و بە رێكەوت
دەستەیهكیان هی ئەم مەلەبەندەى لای خۆمان بوو. لۆتى پوخەك.
چ قەشەریبەكى دەرنەهینا. سەنگەسەریبەكان لە پێكەنیندا
غەشیان كەردبوو. لۆتى پوخەك لاسایى ئەكەردەوه. بەو بىستە
بالاىهوه چى نەئەكەرد. بەلام شتێك زۆر منى غەمبار كەرد. كچىكى
تازەكارەیان هیئابوو سەمبەكات. خودى لۆتى پوخەك ئەویست

١٠٢٣

كە ئێدەر

بەرگى سێبەم

سەمای پى بكا. كیژۆلەى رەبەن! دیاربوو یەكەمجاریهەتى پى
ئەخاتە ناو داوهوه. ئەو جوړە شەوگەرە لە لای نامۆ بوو. لە سەر
و بیچمیهوه دیار بوو شارى نییه، گوندى بوو یان خیلاتى. نازانم!
چاوهكانى رەش بوو و قەلەو. ئاگرى! پرچیشى درێژ بوو. بەلام زۆر

غهمگين بوو! پهريشان و په شيو. به سه لامه تي نهرباب! بچپته
چيک غهمي تيانه بي. بخو نهرباب! نهي نم مه تي سه کينه چوو
بو کوئ؟ نمويست!

— بلئ! دواي نهوه چي بوو!

نادعالي نه بوا نممه بلئ. عه باسجان چاوه رواني نهو
قسه يه بوو. پاشان ليوه کاني به بهري دهستي سرپيه وه و سه ريکي
به دريخه وه راوه شانده:

— جهرگم بوو به که باب! کي بيري بو نهوه نه چي؟ ناخره که ي
کچمي راکيشا بو ناو به زمه که و له بهر چاوي نهو خانه سميل
بابرانه ي پشتيان دابوو به پشتيه کانه وه، سه ماي پيکرده! به لام به
چ شيويه که؟ سه رخوشي کرد! به شهراب. بلئ کي نهو کاره ي
کرد؟ خودي لوئي پوخه کي بي نامووس! هه مان نهو بي ويژدانه ي
هه تا نيسسته زياتر له سه د کچي بيتاواني له ملا و نه و لاه
خستوته ته له وه و خستويه ته باخه لي نهو... ده وله مه ندانه! نهو
که چه له ي بي نابرووه. تف! به نه ستوي خوي، من له پشته سه ر
نه نالينم، من له بابه تي نم کچه وه هيج ناليم. به لام دنيا نيم
که لوئي پوخه ک... چي بليم؟!

— قسه بکه!

— که لوئي پوخه ک... نهو گوله ناسکه ي بو چوار گه لا پاره ي
گه وره نه خستبيته باخه لي يه کيک له مه رداره گه وره کانه وه؟!
خوا نه زاني. پاشانيش من نيتر ناگام لي نييه. به لام پيشتر بينيم
مامي زاوا، توپه له يه که پاره ي خني به ده مي کچه ده! نه زان خو؟ له
کاتي سه مادا، کچه نه بي بسوورپيته وه و سه ر بخاته سه ر نه ژنوي
دانيشتوان. دروم نه کرد بي، مامي زاوا پر گيرفانيک نه سه که ناسي
خني به يده مي کچه دا يو خه ريک بوو نه يخنکانده! من دنيا نيم...
— له چي دنيا نيت؟

— که کچه نهو شه وه به ساخي له چنگي مامي زاوا
ده رباز بوو بي! پاشان... من نيتر ناگام لي نه ما. تيکچووم. نارهي

جۆراوجۆرم خواردبۆوه. تکایه پیاڵهیهکی ترم بۆ تیکه! زۆر بێ ئوقرهه.

– تیکه، بۆی تیکه!

قهدير، به فهرماني ئهربابهکهی، پیاڵه ی بۆ عهباسجان پپرکرد و پاشان پیاڵهکانی تریشی نیوه پپر کرد. بهلام رهگهکانی ملی له داخا ئاوسابوون. وهکوو پروژ له لای روون بوو که عهباسجان درۆ ئەکا. بهلام نهشی ئەزانی چی بلی و چی بکات؟ تهنها هیوای ئەوه بوو چیرۆکهکهی عهباسجان لیڤه دا کوتایی پی بی. بهلام وای لی نههات، عهباسجان پیاڵهکهی ههلا و لای سینییهکه داینا. تالی زمانی به کهوچکیک ماست بری و وتی:

– بیرم لهوه نهکردهوه قسه له زمانی لۆتی روخهک دهربکیشم. بۆم گرنگ نهبوو. ئەگینا لهگهلا لۆتی روخهک ئەههنده ئاشناییم ههیه بتوانم قسهی لی دهربکیشم. بۆ چی ئەلیم ئاشنایی! بیست قاپ ئارهقم کردوه به گهرووی دا. سهه جار پارهی شیو و ناشتای دار و دهستهکهیم داوه. لوول لوول تریاکم پیداهه کیشاویتی. له ههه زهماوهندیکا که بوویتم سهه جار زیاتر ئەسکه ناسی ورد و درشتم خنیوه به بن مه مکدانی سهه ماکه رانی دا. ههه له بنه رتهوه نهه که پهره دهی خوومه! وتنی ئەو قسهانه زۆر باش نییه، بهلام ههه کات ئەهات بۆ مه شههه... قهدير، خووی پی رانهگیرا و تهنها شتیکی که توانی بیللی، ئەمه بوو:

– خهمت نه بی ئه رباب. له لووتکهی قافیش بی، ئەیدۆزمه وه. بهلینت پی ئەدهم. ئەمه یان له ئەستۆی من!
– کی؟

عهباسجان وهک بلیی نازانی، پرسیاری کرد.

نادعه لی وتی:

– ئەو کچه ئیتر!

عهباسجان وتی:

— جا ئەو ھۆ كارىكى نىيە، ھەھ! لۆتى روخەك وەكوو مۆم
 وا لە ناو دەستى خۆمدا. ئىو ھەرمان بەن كار تەواوہ. تالى مووى
 ئاگر بەم، لىرە ئامادە ئەبى! ھىچ غەمى ناوئ. ئەو كارە لە پاى
 من. خەرجه كەشى ھىچ نىيە، پىشكەشى جەنابتان. من لەوہ
 زياتر قەرزارى ئىوہم. جا بھەرموون با بزائەم گرفتارى ئەرباب لەو
 بابەتەوہ چىہ؟ ئەگەر بەس ئەو كچەيە، ئەوہ لە ئەستوى خۆم!
 جارى ئەگەر رىگە بەن با بلىم مەتى سەكىنە دەمودەزگاكەى
 ئامادە بكات دووكەلىك ھەلمزىن. خۆ يارمەتى ھەيە؟

ھەلسا و بەر لەوہى وەلام وەربگرئ، چووہ دەرەوہ و مەتى
 سەكىنەى ناچار كرد ئاگرى مەنگەلەكە تازەبكاتەوہ و بۆيان بەرئ.
 كارىكى نەبوو. ئامادە. عەباسجان، مەنگەل و وافووہكەى لە
 بەردەمى خۆى دانا و وتى:

— بە دواى ئەو تىزە بىدینەدا، ئەگەر ئەم تالە بەدكردارە
 نەبى، مرۆف خۆ نەشە نابى!
 داوہكەى لە قەدىر دزىبوو!

بە بيانووى مەستى و ھەوا خواردن. ستار ھەلسا و چووہ
 دەرەوہ، ھەستى خەفە بوون! ناوسىنەى پىر بوو لە قورقووشم.
 قورس و دلگىراو. لە چاخانە چووہ دەرەوہ. لە سەر سەكووكە
 وەستا و پوومەتى گرت بە بەر باى نەيشاپوورەوہ. باى بە كزە،
 وەكوو دەرزی ئەچەقى بە روخساردا. سەرما لە قوچانەوہ ئەھات.
 بۆ ئەوہ نەبوو پابوہستى. سىنگى لە ھەواى شۆراو پىركرد و
 گەرايەوہ سەر جىگەكەى خۆى، لای توريىنى پىنەچىەتییەكەى،
 ناو چاخانە، سەرما نەبوو. خويىنى ستار بە ئەلكول گەرم داھاتبوو.
 مەتى سەكىنە، چاى بۆ ھىنا:

— لەوئ دانەنىشتى؟
 — پىويستم بوو ھەوايەك ھەلمزم.
 — لەگەل دووكەل دەمساز نىت؟!
 — نا مەتى، دلەم قفل ئەبى.

– ئاگر له عهباسجان بهر بېی، پى بخاته هەر شوپنیک،
تیکى ئەدا.

دەنگى عهباسجان هات:

– مەتى سەكىنە!

– ئا بەلى!

– ئەو گەنجەفانەت بەینە بزائەم! بۆ سەرگەرمى خراب نىيە.
مرۆف خەرىک ئەكات. هەرچى بى ئەمشەویش شەوێکە!

مەتى سەكىنە پەرى یاریيەكەى بۆ بردن، ستار چایيەكەى
خواردەوه. مەتى سەكىنە گەرايەوه. ستار پرسى:

– ئاخەرەكەى پى قومارى بۆ خۆى دۆزىيەوه!

– بەچكە زۆلێكە! سەرەتا ئارەقەكانى دا بە كورپى حاجى
حسین و ئەویش هەر هەلیقوراند. پاشانىش دووكەلى تریاكەكە

و ئیستەش خەرىكە راى ئەكیشى بۆ قومار.

دەنگى قەدیر هات:

– بانك؟ بیست و یەك، ئەرباب؟!

دەنگى عهباسجان، كەوتە سەروو دەنگى قەدیرەوه:

– بەستىكى تەرت بۆ دانیم ئەرباب؟ تریاكى زۆر باشە!

– دایبى. بە جەهەننەم! ئەمشەویش شەوێکە!

– شەوێکە!

جیرە جیرى وافوور. قەدیر له پاشخان هاتە ئەمدیو. چوو
دەرەوه و پاش تاویك گەرايەوه. دۆراو؛ نە له قوماردا، له یاری

براكەىدا! تاویك وەستا و سەمىلى خۆى هەلكەند. پاشان لای

پەردەى پاشخان وەستا و عهباسجانی بانگ کرد.

– وەرە!

عهباسجان سەرى هینایە دەرى. قەدیر، چنگى کرد بە ۱۰۲۷

كە ئیـدەر

بەرگى سێبەم

سەرشانىدا، راى كیشایە ئەمبەر، پشنتى رەقاند بە دیوارەكەوه

و وتى:

– ئەلیم له كوولى ببەوه! بزائە، چ كاتیکە ئەوەت پى ئەلیم!

— من چىم لىداوه؟!

عەباسجان، خزايەوہ بۇ پاش. ئەيويسىت خۇي پاكىش بكاتەوہ
بۇ پاشخانەكە! بەلام قەدير، رايكىشا بۇ سووچى ديوارەكە،
چنگى لە يەخەى كراسەكەى وەردا و وتى:

— تۆ ئەمجارەش، بە زۆر پارەت لە باوكم سەند، ئەرى؟!
— نە! بە خوا نا!

— خوا شەقت بكات، درۆ مەكە، سەگباب!

— نە! لىم وەرنەگرتووه، بە قەبرى بەنىهاشم!

قەدير، بە پەنجە درىژەكانى ملە بارىكەكەى عەباسجانى
گرت و بە گوشاريك و تەكانىك پانايى سەرى عەباسجانى نا بە
ديوارەكەوہ. لەپر، ناوچەوانى عەباسجان لە ئازارى سەرى گرژ بوو
و چاوەكانى لە بەر گوشارى گەرووى دەريەپرى، زەق بوو. كەوتە
قرخە قرخ.

— پارەت لى سەند يان نا؟ لىت نەسەند؟ هيشتاش، ھەر
ئەللى نا؟ قرخەت لى بېرم؟ ھا؟ وەرت گرت يان نا؟ راستىەكەى
ئەللى؟ ئەرى يان نا، سەگى گلاو؟

— لىم سەند! لىم سەند، نەك بە حەرام! بەرم دە، خنكام!
قەدير، بەرى دا و دەستى بۇ راگرت:

— بابى، نيوەى بدە بە من. منيش ئەمەوى قومار بكم.
عەباسجان كوئىدا:

— بەلام تۆ يارى مەكە! من يارى ئەكەم. تۆ گيانى باوكم. با
بەس من يارى بكم. بەس من!

قەدير بە زەللى وتى:

— نايەوى گيا بكمى بە دەمى بزەوہ! من ناهىلم ئەربابەكەم
بە تاقى تەنها بكويتە داوى تۆ! برۆ با برۆين تا پيشانت بدەم

كى قومار بازە؟!

رۆيشتن.

— بانك سى تەن!

بیدهنگی قومار ئه‌بی به سهر همواندا سولتان بی. جادووی
وازی. خاموشی به جۆش و خرۆش. هه‌ولدانی نه‌ینی. دلّه‌پاکه‌ی
شاراوه. ههر کهسه و له بیرى په‌ره‌که‌ی خۆی‌دا. له بیرى خۆی‌دا.
قومار، ده‌رکه‌وته‌ی سه‌لماندى تاقه کهسه. هه‌رچى شته له سهر
«من» ئه‌سووپته‌وه.

«تۆ بمره! خه‌م نیه. ئه‌گه‌ر چه‌زم لی‌بوو پاشان ده‌ستت
ئه‌گرم، به‌لام، سه‌ره‌تا من!»

ئه‌بی نه‌مرچ بیت و له‌وێ بی. بیر له کارته‌کانی خۆت
بکه‌یته‌وه. کام کارت؟ کام خال؟ ناده‌لی وا بوو، قه‌دیریش.
به‌لام عه‌باسجان، له‌یلاجی قومارخانه‌کانی کاروانسه‌را کۆنه‌کانی
مه‌شه‌هد وا نه‌بوو. به‌ده‌م یارییه‌وه، به‌رده‌وام قسه‌ی ئه‌کرد به
پاستی و به‌گالته. گوته له‌گوته‌ی دانه‌ئه‌پرا. هه‌ولێکی زیره‌کانه
بو ئه‌وه‌ی خه‌نیمه‌که‌ی به‌هه‌ژینی. هانی بدات. خه‌نیمه‌که‌ی
ئه‌شله‌ژاند. خه‌یالی په‌ره‌وازه ئه‌کرد. با بیر له‌ شتیکی‌تر بکاته‌وه،
جگه له‌ یاری. ئه‌ی شیواند، ئه‌ی هه‌ژاند، خه‌نیمه‌که‌ی ئه‌هینایه
جۆش و خرۆش. کورکوپری خویندن، وه‌لامدانه‌وه و، به‌دا له‌و
کهسه‌ی ئه‌و قسانه به‌ چه‌ند وه‌رئه‌گرێ! عه‌باسجان شاره‌زای
کاری خۆی بوو. کورکوپری خویندن بو هورووژاندنی خه‌نیمه؛ نه‌ک
بو شه‌له‌ژاندنی خۆی. نه‌ بو دل‌دانه‌وه‌ی خۆی. پسپۆری بردنه‌وه بوو
و جی راگری دۆراندن. بیچاو و روو. کارا و به‌سه‌بر. خه‌نیم نابی
ئارام بی. ئه‌بی ئوقره‌ی له‌ به‌ر هه‌لگرێ، باسیک ئه‌بی به‌هینیته
ئاراهه. له‌ ههر بابته‌یک بی. تا خه‌نیمه‌که‌ت کی بی؟ ناده‌لیه؟
که‌وا بوو بابته‌ی سه‌وقی. عه‌باسجان چاویک له‌ خه‌نیم و چاویکی
له‌ خاله‌کانی ده‌ستی، چیرۆکه‌که‌ی له‌ سه‌رپا ده‌ست پیکرده‌وه:

— کچه، ئاخه‌ره‌که‌ی هاته‌ ناو به‌زمه‌که‌وه. واته‌ هینایان. خودی ۱۰۲۹

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی سینه‌م

سه‌ووپکی‌دا! خۆی پاره‌شاند، سینه و مه‌مه‌مکی له‌رانده‌وه و
ویستی پروه‌ته‌ ده‌ره‌وه. به‌لام مه‌گه‌ر پێگه‌ی پێ ئه‌ده‌ن؟ پروه‌که‌!

دیسانہوہ ہیئایہوہ ناو بہزمہکہ. ئەمجار بوچی؟ بو ئەوہی سوور
بدات. سووردان خو ئەزانی یانی چی؟... بولبول! بیدہ بہ من
بانکہکہ. کوا؟ دوانزہ تمہنیتر.

— ئەتدہمی.

— بانک چل تمہنہ. خوّم بانک دائئەنیم.

— خوّت داینی، ئەرباب گیان! بەئی... سووردان! سہماکار،
ئەبیّ بچیتہ بەردەمی ہەموو خانیک. چۆک دابدا و دەست و
شان و مہمکی راوہشینئی و لە پشتہوہ وەکوو مار بچہمیتہوہ
و سہری بخاتہ سەر ئەژنوی خان، ئاغہ یان میوانہکہ و ئەوہندہ
نازی بو بکات تاکوو کابرا دەستی بچی بو گیرفانی و چہن گہلایەک
بخاتہ دەمی سہماکار و ماچیکی گونای بکات. خو یەک و دوان
نیین. ہەر ہەموو ئەیانہوی کچہ لە بەردەمیان چۆک دابدا و لە
بەردەمیان سہما بکا و سہربخاتہ سەر رانیان و نازیان بو بکات.
ئەم شتانہ زور گرنگہ! ہەژدەت بە بیست! حەیف کەمەم خویند!
— کارتم بەری!

— زور جارن، لە سەر ئەو شتہ جوگہلەیەک خوین پڑاوە.
زور زوو قەئس ئەبن. ہەر ہەموو سەمیل بە سەمیل دانیشتوون
و چاوەکانیان بە ئارەق سوور بووہ. کام سہماکار ہەیہ بویری
یەکیان ببویری و سەر نەخاتہ سەر ئەژنوی. لەپر ئەبینی یەکیک
کە ہەست ئەکا گوئی نەدراوہتی، خەنجەر لە بەر پشتوینئی
دەرئەہینئی! کارتیکئی تریشت ئەوی؟

— با بی!

— ئەسووتیی ئەرباب!

— با بی!

— ئەمەش دەی خشت! سی تمەنت خویند بوو؟ داینی.
بانکہکەم پرہ. بو ئاگاداری ئەمە دوا دەستہ. بو لە سەر شازدەوہ
کیشتات ئەرباب! من لە پازدەدا خەوتبووم!

— ئەمەش درۆ ئەکە. تۆ نۆزدہ بووی.

— قهدير!... بهلى، نهوئيش كچى بهو شهرمىيه! تا سوورهكهى
تهواو كرد، پيىم وابى نيوهگيان بوو! له سهر حهفدهوه ناكيشم،
قهديرگيان، بيكهروهه! ههردووكممان حهفدهين! خو وتم له پينچ
تمهن زياتر مهخوينه!

— پيويست ناكا تو فيرم بكهى!

— كه وا بوو، بابى. بيست تمهن داخه، ئهرباب!

— كارتىكم بهرى و دهرچو، ههمووى!

— له سهر ئهو كارتهوه، ئهرباب؟

— تو له سهرى مهرؤ قهدير؟ خو منال نيم من ! له
سهربازخانهى باغى شا ههموو ئهم ياريانهم كوڤن كردووه، له
سهرى چهپس كراوم.

— ئهى بوچى تو زياتر بانك دائهنيى؟

— خوم ئهزانم بو! تو خوت تىكل مهكه.

— چولهكهى ئهمرو ئهيهوئ چولهكهى دوئى فيريكات چون
چينه بكات! تو به قسهى قهدير مهكه، ئهرباب. دوراوه، خهريكه
دلى ئهتهقى!

— دهمت داخه عهباس!

— زور چاكه. بهلام توش له سووچيكهوه دابنيشه و سهير
بكه. خوت خو شوكر ئهوه ئهزانى له سهر قومار ئهگهر يهكيك
بلى وابكه و وامهكه، كابرا سهرى لى ئهشيوئ و دهستهكهى
ئهسووتى! له بهرى گران ئهبى، تى ئهگهى؟ تى ناگهى ئيترا! وا
بزانه خوت له جيى ئهرباب بيت. ئهگهر سهرى پر بكهى له قسه،
دلت پازى ئهبى؟ من ئهزانم دلت پازى نابى. خال بده ئهرباب.
خويشت خو عاقلئى، برام. كه وا بوو تى بگه، ئهرباب نادعلى پيى
خوش نيه كهس خوئى له كارى هلقورتينى. منيش لهبرى ئهو

۱۰۳۱

كه ئيهدر

بهرگى سيبهه

بوايهتم، جارپس ئهبووم. خالىكى وردم بهرى، ئهرباب!

— تو ئهتهوئ خوت شيرين بكهى! له سهرهتاى يارييهكهوه

خهريكى گزى ئهكهى. پيت وايه من كهرم؟

— من گزی ئەکم!
 — ئەى كى؟ باوكم؟ هه موو پاره كەى ئەربابى من ئەبه يته وه!
 چاوم لى بوو كارتت له ناو قۆلت دهر كيشا!
 — من؟! من!
 — نهء! تۆ نا؛ نهكەم!
 — دۆپاويت و خەرىكى يارىيه كه تىك ئەدهى؟!
 — تىكى ئەدهم و ئەولاتريش! گزی باز!
 — قەدير، ئارام به! من خۆم زمانم ههيه، چاويشم ههيه.
 عه باسجان، كارت راکيشه.

ئەمبەرى دەرگاكه، ئارام بوو. به بى هەروا و هۆريا. تەنانەت
 گوتە و ئاخافتنيش نەبوو. ستار، له سووچيكا دا دانيشتبوو.
 مەتى سەكینه سەبیلی ئەكيشا و دووكەلەكەى ئەدا به حەوادا،
 هەردووکیان بیدەنگ بوون. ئەتوت هيجيان نيه به يەكدى بلین.
 مەتى سەكینه خووگرتوو به خامۆشى و ستار خووگرتوو خەيال.
 لەم چاخانهيهى سەرەپى دا، كه هەندى جار شۆفیرى لۆريهك
 —هەندى جاريش دوو شۆفیر و شاگردەکانیان— لایان ئەدا، مەتى
 سەكینه چەندین كاژیر لای مەنگەلى پر له خۆلەميش دائەنيشت
 و له ناوهوه، سەيرى دەرەوهى ئەکرد. بەلكوو رېبوارىك. بەلكوو
 قۆريه چايهك بفرۆشى. دوو هيلكه و نانىك. بەر له وه و پاش
 ئەويش، خامۆش بوو. چاخانهيهكى خامۆش. ژنىكى تەنها.

ستار به شيۆهيهكى تر. ئەو وا فيرېبوو خامۆش و تەنها، رى
 و لارې بېرې؛ لەم گوندەوه بچى بۆ ئەو ئاوايى؛ بدا به لای ئەم و
 ئەودا و لەو ناوهدا يەك دوو ئاشنا بينى، لەگەڵيان دا بنيشى.
 وتوويزيكيان لەگەڵ بكات؛ هەوايىك وەربگرى و راکوزەرى،
 تىپەرى. نە زۆر به دزيه وه، بەلام زۆر به نهينى. ستار به رېگه،
 به تەنهايى، به نيگا و به خامۆشى خوى، خووى گرتبوو. بيا بان
 فراوان و خەلكى گوندەكان پەراگەندە. هەرچەند وەلامدەرەوهى
 هەموو هيواکانى ئەو نەبوون، هەرچەند ئەم پەراگەندەبوون

و ئەم پەيوەندە دوورانه، جار جار ئەويان ئەبرد بۆ ناو دنيای خەيالئىكى نامۆ؛ بەلام ئەو بىھيوا نەبوو. پروناكيەكى ھەست پىئەكرد. ھەستى ئەكرد گيانى زياتر و زياتر ئەشۆرپتەوہ. زەلاآتر. وا راھاتبوو بۆ مانايەك لە ھەر كەسيكدا بگەرئ. ئەيدۆزيبەوہ. ھەستىكى عارفانە، لەو جۆرەى كە خۆى لەگەل خۆى بە بيگانە ئەبينئ. دلئ لای ئەم و ئەو بوو. ئەم و ئەو، لە خۆى زياتر. زال بە سەر خۆپەرستىدا. بەلام... مەگەر ئەو ئەو نەبوو كە ھەوسارى خۆى رانەكيشا؟ بۆ چى نا، خودى ئەو بوو. دەغيلە... نەكا «خود» لەغاو بپچرپئ!

ھەر جۆر و بە ھەر نرخيک بوو، ستار توانيبوو ئەو شەوقە لە خۆىدا بەدى بهيئئ. ھەزىكى پەرە ئەسيئئ بەردەوام. — تۆ دلئ بۆ كەسوڪارت تەنگ نابئ وەستا ستار؟ يانە كەسوڪارت نيە؟!

— تۆ چەند سالە ئەم چاخانەيە بە تاقى تەنھا بەرپۆە ئەبەى، مەتى سەكینە؟

بئ وەلام! ھيچيان وەلاميان نەدايەوہ. چونكە لە پاشخان، وتووئزئ ميوانەكان ببوو بە دەمە قالە.

قەدير، خۆى پىرانەگىرابوو، ئەى نەراند:

— خويئى! لە ئىوارەوہ ليرە دانىشتووئ و خەرىكى درۆ ئەدەى بە دەم يەكەوہ! رپخۆلەيەكى راستيش لە ناو سكتدا نيە. بەر لە بەفرەكە تۆ لە مەشھەد بووى يان لە سەنگەسەر؟ پىتوايە من كەرم؟ يان پىتوايە لەگەل كوئىرەكان مامەلە ئەكەى؟ دەرپئ بە قنتەوہ نيە و ئەوسا خۆت ھەلئەكيشى گوايە بانگ كراوى بۆ شايى خانى سەنگەسەر؟! نەكا بانگيان كردبوويت پەرپۆئ

پوو سووريبەكەيان بۆ بشۆئ؟! لە سەرەتاي شەوہوہ بە درۆ و دەلەسەكانت سەرى ئەربابەكەى منت ھيئاوہتە ژان و ئىستەش بە دەم فشەكردنەوہ خەرىكى گزى ئەكەى؟ پىتوايە من ئەھيئم پارەكانى ئەربابى من بە خووت و خورايى كۆبكەيتەوہ و بيخەيتە

گيرفانت؟ به خوداوهندی خوا ئهگەر بهیلم تاقه قهرانیکی له
گهرووت بچیتته خوارهوه! ها؟ پیتوايه ئهربابی من!
— ئهربابی تۆ؟! چۆنت زانی ئهربابی تۆیه، بهلام ئهربابی من
نییه؟! مهگەر تۆ ئه و نازناوهت له سکی دایکتهمه هیناوه؟!
— هیشتاش دهم دریزی ئهکهی، گهووادى دز؟! ئیسته پیشانت
ئهدهم.

شتیک شکا. رهنگه شووشه ی ئارهق بى. قره ساز بوو. ستار
ههلسا. مهتی سهکینه غاری دا بو پاشخان. نادعلى شپرزه و
سهرخوش، به لهتردان له ناو دهرگاكه، پیکهنى و تفى کرد:
— درۆ! درۆ! هه موویان درۆ ئهکهن دایک سهگانه! هه هه
ها! لیك مهدهن، سهگینه! ئهگەر دلێشتان پره، لیك دهن! لیك
دهن! هه هه هه! لیده! لیده! لیده و بیشکینه! حا حا حا...
له ناو قاقاکه ی پیکه نینهکهی نادعلى دا، قریشکهی
عهباسجان بهرز بوویهوه:

— ئاخ... خوپی چاوت هه لدریم! کوپه مهکه... به زه بیته
هه بى خوپی. پارهکهی تۆ ئهدهمهوه، وامهکه!
قه دیر، پهرده ی دهرگای پاشخانهکهی داکیشایه خوارهوه و له
دواوه یهخه ی گرت و پای کیشا بو ئهم دیوو. به قه پۆزهوه کوتای
به سهر عهرزه کهدا و به رقیکی شیتانهوه وتی:
— ئه تکورم زۆلى کوپى زۆل، پاره ی ئه ربابى من به گزی
ئهبه یتهوه؟ ئیسته پیشانت ئهدهم!
سوخورمه له شان هه قهکانى عهباسجان.

— بهسه ئیتر، بى بهزه یی خوانه ناس. دهنس راگره. من و تۆ
له مهمکى شیرمان خواردوو، براین به ناخیر! بهسه... بهس!
— ئه تکورم زۆله زای، درۆزنى دز!
نادعلى نه پاندی:

— کوا ملپچهکهی من؟! یه کیکتان بى قهیتانى ئه و
پۆستالانه ی من بهسته، دایک سهگانه! کلاوه کم بده بزانه م

ژنه تیوه!

مه تی سه کینه، رایکرد به دواي شال و کلاوه که ی نادعه لی دا.
قه دیر، به شه قیّک عه باسی هه لدا بو لای نادعه لی، عه باسجان
له نازاری له قه که ی قه دیر خو ی گرمو له کرد. قه دیر به گو لی
قایشه که ی به ربووه گیانی. مه تی سه کینه، ترساو و تۆقاو، کلاو
و شاله که ی نادعه لی هیئا. نادعه لی، جنیوی دا:

— یه کیّک بیّت قهیتانی ئەو پۆستالانه ی من بیهستی. هه ه!
دایک قاحبانه گو ییان نییه؟

— ئەرباب گیان، ئەرباب گیان! دهستی بگره، کو شتمی!
ئهمکوژی به خوا ئەرباب گیان!
— قهیتانی پۆستاله که م!

ستار، بوو به نیو بژی به لکوو دووبرا لیّک جیابکاتهوه، مه تی
سه کینه کهوته به ستنی قهیتانه کانی نادعه لی. عه باسجان،
دووور له قایشی برا که ی، له نیوان خو ی و گریان دا، جنیوی به
براکه ی ئەدا. قه دیر، له ناو بازووه کانی ستار دا، پاشه و پاش
ئه برا. سه ره پای ئەمهش هه ولی ئەدا جار یکی تریش خو ی بگه یه نی
به عه باسجان. نادعه لی سه ره و شانی نابوو به دیواره که وه و
که فی ئەچه راند. عه باسجان جنیوی ئەدا و ئەگر یا. ستار پرووی
له عه باسجان کرد. قه دیر خو ی له ناو دهستی ستار ده رباز کرد و
خو ی گه یانده برا که ی، تیّ کوتا و ملی خسته بن بالی و گووشی:
— پاره ی ئەو پیره میّرده گوچه ئەدزی، ها؟!!

پاشان دهستی کرد به گیرفانی عه باسجان دا و چی پاره ی
هه بوو ده ری هیئا و به رهو نادعه لی چوو:
— پاره کانت، ئەرباب!

نادعه لی به له تر دان به رهو ده رگا که چوو و چوو ده رهوه. ۱۰۳۵
قه دیر به دواي دا هه لات و لای ده رگای گه وره که وه ستا. نادعه لی،
ئه سپی له گه ور هیئا یه ده رهوه و سواری بوو. شاله گه رده که ی له
دهور گو یی ئالاند و ئەسپه کی ئازووت. قه دیر، رامابوو:

– ئەرباب! ئەرباب! ئەي... من؟!
نادەھلى ئەرپۆيشت. رۆيشت. چووه ناو شەووه.
قەدير، بۆلاندی:

«دايىكى ئەربابى وەككوو تۆ لە كەر بكيشم من!»
شكاو و ماندوو گەپايەوہ بۆ چاخانە. عەباسجان چيچكانى
كردبوو و خويىنى رومەتى ھەلدراوى بە بەرى دەست ئەسپريەوہ.
قەدير، بەرەو روى رۆيشت و دانىشت، برى لە پارەكەى ھەنگرت
بۆ خوۆ و باقىەكەى خستەوہ ناو گيرفانى عەباسجاندا و بە بى
ئەوہى سەيرى كەس بكات لە چاخانەكە چووه دەرەوہ:
«نان براوت كردم، گەووادى خويىرى! خەريك بوو ئەبووم
بە سەركار!»

بهشی دهیهم

۱۰۳۷

که نیدهر

به رگی سینه

بهندی يه كه م

«مارا! ئه بئى ماريك بخزىنمه بن كراسه كهى، يان دوو پشك. دوو پشكيك له سهر مه مكي دابنييم. چزووى دوو پشك ئه بئى مه مكي كون بكات. ژههره كهى ئه بئى تا شيردانى بن گووى مه مكي بروات. ئه بئى شيره كهى ژههراوى بكات. ژههرى پئى ئه ده م، نا هيلىم ته مهن بباته سهر، مارال! ناهيلىم. ژههرى كولله! ژههرى كولله ئه تكيينمه ناو گوويكانى. ناهيلىم رۆژى خووش بيينى. ناهيلىم. ناهيلىم منالى بيى و بهو هوويه وه، زياتر خووى له دلى پياوه كه م دا جى بكاته وه. ناهيلىم كاكوئلى مناله كهى بپرته وه و بيخاته سهر كووشى بلقيس! ناهيلىم كه لميشى په نجه كورت و ئه ستوره كانى به كاكوئلى مناله كهى دا بهيئى و بهره به يانى هه موو جه ژنيك بهر خيكي پئى ببه خشى! نه، ناهيلىم. ناهيلىم بگاته قهد و بالايه ك، هه لببىت و سهرى داره كهى مامه به گمحه مه دى بگرى و ئه ويش ده ست بDATE بنباخه لى و هه ليدا به حه وادا و قاقا له گه لى پئى بكه نى. ئاره زووى هه موو ئه مانه ئه بئى له گه ل خووى دا بباته قه بره وه، مارال! رۆژيكم مابئى ئه مكاره ئه كه م. ئه گهر ئه م ديلاه سه گه ش نه توانم بنيرم بو دۆزه خ، ئه و مناله ي ئه به م بو بيا بان، ئه يخه مه ناو بيريك و كراسه خوينا وييه كهى بو دايك و باوكى ئه هيئمه وه!

«گورگ خوار دوويه تى!»

ئەگەر لەو، لە زىوهر وەر بگيڤن، سووک ئەبى. رووى ئەگەر لى
وهرنهگيڤن، دردۆنگ ئەبى. گومانى ئەوهى: بۆ سەيرى ئەكەن؟ بۆ
بهو جوړه سەيرى ئەكەن؟! بۆ به جوړيكي تر سەيرى ناکەن!؟

چ جوړيک؟ به چ شيويهک سەيرى بکەن باشه؟

خودى زيوهرهيش ئەمەى نه ئەزانى. بەلام دلتيا بوو نيگاگان، پاک
نين. بۆ بيانوو ئەگه پڤن. له هه موو كهس و شت، ئەسله ميته وه.
ئەرخايەن نييه. بېزاريه كهى پوژ به پوژ پتر ئەبى. دلى شكاو.
نيگاي دوور و شه كه ته. خوفاوييه. له شتيك ئەترسى. دلگيره.
ههست ئەكا بېوازه. ههست به ناهيمنى ئەكات، وا ئەزانى
داچوپراوه. گيانى به جارى سووكايه تيه. تەنهايى - ماريكى باريك -
ليى ئالاه. تەنهايه زيوهر. داهيزراوه، زيوهر. تاو به تاو ئەتويته وه.
ههست به بى نرخى و سووكى ئەكا. حەز ئەكا با بيبات. بەلام
بۆ كوئى؟

ئەمهيان، خووشى نازانى، نهى ئەتوانى بزاني. هه م نهى
ئەزانى بۆ كوئى ئەتوانى پروات؛ يان، له كوئى ئەتوانى ئوقره بگري،
بميينيته وه؟ چى بكات؟ له ناو تهوقى رهشماله كاندا گيري
خواردبوو. دامابوو. بزنيكى گيروده به پەتيكى نەپرسراوه وه.
زيوهر، پەتيكى باريك - نه - سيبهريكى رەمۆك بەملا و بەولادا
ئەرويشت، له كراسيكي پەريشاني دا.

ئەكرى ههست به نه بوون ئەكهى؟

نه! ههيت و ههست به نه بوون ئەكهى! ههست به نه بوون
ئەكهيت و ههيت. ئەخزى. قنه لاشكى و به قهراخدا تل ئەدهى.
وشكى و وشكى. نەمى باران ليى ئەدا، بەلام چرو ناكەى. با
ليى ئەدا، بەلام بۆ بهستينيكي تازه، بۆ گيزه نيكي تازه تابات.

تيشك ليى ئەدا، بەلام هيج له تودا نازى. پياوه كهت له سهرت
ئەنوئى، بەلام له تودا هيج بهراوه ژوو نابى. ههيت، بەلام نيت. نيت
بەلام ههيت. به ناچارى ههيت. له ناو تهوقى شهرم و بېوازي و
بيگانە هيدا، ههيت.

ئەكرى ھەست بە نەبوون ئەكەى؟
 ئەو كاتەى لىت ئاين ئەبى سەرەتا و كوۆتاييت تۆ، خۆتى؛
 ئەو كاتەى تى بگەيت و لات روون بى بەرودوايەكت لى نايپتەو،
 ئەو كاتەى لات مسوگەر ئەبى، ژيانىكى تازە لە تۆداو، تۆ لە
 ژيانىكى تازەدا رەوان نابيت؛ ئەو كاتەى كە ھەست ئەكەيت
 مەرگت، مردنى ھەموو بوونتە؛ لەو كاتەدا تۆ نەمانت ھىناو، تە
 ناو مەيدانى ژيانتەو!

زيوەر، ئاى... زيوەر، چارەبەك بدۆزەرەو! نەبوونى ئەو ئايە
 ئەتوانى بوونى تۆ بسەلمىنى؟ نەبوونى مارال ئايە ژيان بە تۆ
 ئەبەخشى؟ زيوەر ئاى!

«ناھىلەم! لىي خۆش نابەم. پرى من ھەر ئەمەيە. تاوى نىگاي
 ئەم و ئەوم نىيە. ناھىلەم. خويىنم ئەجۆشى و دلەم بى ئوقرەيە.
 ناتوانم خۆم ئارام بەكەم. جەژنيان ئەكەم بە پرسە. ئاخ... خۆزگە
 فرمىسكەم دائەبارى! وشك بووم. وشك ھەلا تووم. مردووم!
 بەلام ئەى بۆ ھەناسە ئەدەم؟ دلەم ئاوساوە. ئەبى كارىك بەكەم.
 ئاگرى سىنەم ئەبى بەكەم بە سەر يەككەدا، بىسووتىنم. نامەوى
 بزائەم چى روو ئەدا؟ چى ئەبى با بى. بوونى من لەگەل نەبوونم
 جياوازىي چيە؟ نەبوونم كوئى كاوول ئەكا؟ رەنگە ئەو شوئىنەى
 ھەبوونم ئاوەدانى كردۆتەو! ھەبەم يان نەبەم! نەبەم يان ھەبەم!
 ئەو مارالە ئەبى خۆى بە گرانبايى بزائى. ئەو بەھادارە. ئەو تە لە
 رەشمالەكەى سەبراو خەوتووە. تاقى تەنھايە. سەبراو لای رانە.
 ھەيقۆ چووہ بۆ لای. خان ئاپۆش لە رەشمالەكەى مە -نە!- لە
 رەشمالى كەلميشيەكان!» «دانيشتووہ و لەگەل گولمەھەمد و
 باوكى خەرىكى راپوژن. راپوژ ئەكەن كەى بەرەو كوئىستان، بەرەو
 كەلیدەر بىنەوہ. بلقىسىش لەويە!

بەرد! ئەبى بەردىك ھەلگرم، بەرزى بەكەمەوہ بۆ لای سەرم،
 بچمە ناو رەشمالەكە، بە بى ئەوہى لىي پراوہستەم، چاوم
 بەستەم و بە ھەموو ھىزى خۆم بەردەكە بەدەم بە سەر ورگە

هه ئۆقپوهكەى دا. به زهبرى بهردهكه، ههم جاشهكەى ئەخات و ههم خۆشى گۆچ ئەبى. كه زهليل بوو، له ناو جى ئەكهوى. پهنگه خۆشى لهگهڵ جاشهكەى، بهو خويىن و بهلغههمى له دلى ئەرژى، بچى بو جهههنهم! پاشان كه ئەو له سههر زهوى كهه بوويهوه، با ههر كهس ههر كارىكى له دهس دى لهگهڵ منى بكات. ههر بهلايهكيان پيخوش بوو با به سههرم بهيىن. سههرم ئەبرن؟ با ببيرن! گولمههمهه يا سههرى ژنهكەى ئەبرى، يان لهگهلى رى ئەكهوى. من ژنى ئەوم! ئەبى لهگهلم رى بكهوى. ناچاره! مههرگى مارال و جاشهكەى لهگهڵ مههرگى دوو جهندهرمهكه هواسهنگ ئەكهين. هيچمان له هيچ . ئەگهه گولمههمهه ژير بى و گهنجيتى خوى بپاريزى، منيش دههم دائهخهم. بهلام ئەگهه ئەو ژيانى خوى پهچاو نهكات، منيش سههرم له قهبر نرا، با بنرى. دنياىم به بى گولمههمهه بو چيه؟ بوون و نهبوونم سوودى چيه؟

به لاشانى ئاودرپكهوه، تهلهبهردىك چهقيبوو. بنى تهلهبهردهكەى به پهنجه ههلكولى و به لهقاندن و به زور بهردهكەى له خاك دهرهينا. تلىدا و له لايهوه وهستا و سهيرىكى دهووبهري خوى كرد. دهشت ئاوهله. ههتا، گهش و پهشمال خاموش. ليرهوار گهزيره لى رووابوو. سرهوى نهوورۆ. قليشاني خاك. چهكهرهى گيا، پيىستى زهوى، تهچك.

با وابى! مههرگ ئەتوانى به سههر جوانيشدا پى ههلبينى. زيوهر دانهوييهوه و تهلهبهردهكەى نا به شانيهوه، ههژان له دلىدا و ترس له بن پيىستى، بهرهو پهشمالى ههيفو بوويهوه. دهنگى پياوهكان، له پهشمالى كهلميشيهوه بليند بوو. له

سههر پوژ و ريگهه رهوهكه مشتومريان بوو. سهگى يهكچاوهى ١٠٤٣
كه ليهدر
بهرگى سيبهه

پهوهند، سهيرى زيوهرى ئەكرد. زيوهر خوى دايه پهناى پهشمالهكه و تاويك راوهستا. ئەبوا ههناسهه هيوور بكانهوه؛ ليدانى دل، خاو ببينهوه. لهرزىنى دهست و پى ئارام بگرى. ليلاى بهرچاو

بره‌ویته‌وه. گئیزی بروا و سهر له‌نگهر بگری. بروا به‌خۆ، پی‌بخاته
ناو ره‌شمال و به‌م جوړه:

به‌رده‌که به سهر ده‌سته‌وه، هه‌ناسه‌ی چه‌پس، ددانی قفل
و خوڤ له چاویا، له ناو ده‌رگا‌که وه‌ستا. له به‌رده‌می‌دا، مارال،
قنجه‌وه بوو. دوو دوو‌پشکی غه‌مگین، نیگیان لی‌ک ئالا. بل‌یسه‌ی
خوڤ. نیگای دوو ژن، ده‌سبه‌جی لی‌ک گه‌یشتن. دل‌یان دارما، لیویان
له‌رزی. دل‌ی مارال -ره‌نگه- ده‌سبه‌جی ببوو به به‌رد. د‌ردو‌نگیه‌کی
ئاو‌یته‌ی ترس -ره‌نگه- له دل‌ی زیوه‌ردا سهری هه‌ل‌دابوو. ئاوه‌ز،
په‌یام‌نی‌ری ترس -ره‌نگه- که‌وت‌بو‌ویه نیوانه‌وه؟!

به‌رده‌که. له ده‌ستی زیوه‌ردا که‌وته له‌رزی و نه‌رم شانی
دادایه سهر شانی. مژو‌لی ته‌ر بوون. لیوه‌کانی ئه‌فرین. سستی
ئه‌ژنو‌کانی، دای نیشان‌د. به‌رد، له سهر خاک.
— ئاو!

لیو و دم و ده‌مار و چاوه‌کانی مارال، وشک ببوون. داوای
ئاوی کرد و زیوه‌ر زهرکی ئاوه‌که‌ی دا به ده‌ست ماراله‌وه. مارال
لیوی ته‌ر کرد و زهرکه‌که‌ی نایه لایه‌که‌وه. پاشان. سهری نایه
سهر ئه‌ژنو‌ی و گریان شان‌ه‌کانی راوه‌شان‌د. زیوه‌ر، مه‌گه‌ر ئه‌یتوانی
نه‌گری؟ گریانی دوو ژن لی‌ک ئالا. دوو‌که‌لی‌کی په‌ژاره، ره‌شمالی
پر کرد. هاوار نا ده‌نگی‌کی ئاو‌یته‌ی ترس: پی‌اوه‌کان نابی بزنان!
خوژگه، جی‌گه‌ی هاوار ئه‌بوو!

— ئه‌ری ئه‌وه چیتانه؟ شین بو کی ئه‌گپن؟! ئه‌م به‌رده، لی‌ره
چی ئه‌کات؟!

زیوه‌ر، رووی له بل‌قیس کرد و ئاشک‌راتر گریا. دل‌ی خه‌ریک بوو
هه‌ل ئه‌که‌نرا. ته‌ختی روخساری یه‌که‌پارچه ته‌ر بوو:

— ئه‌مو‌یست بیکوژم! ئه‌مو‌یست بیکوژم! ئه‌مو‌یست
مناله‌که‌ی ناو سکی بکوژم. من بکوژن! من مه‌رگم ئه‌وئ. من
مه‌رگم ئه‌وئ. خویه گیان، من چه‌ند په‌تیاره‌م! من بکوژه، من
بکوژه! من مه‌رگم ئه‌وئ. مه‌رگ!

به‌دهم شیوه‌نوه، ناوچه‌وانی له عهرز چه‌قاند. ئەتوت ئەیه‌وئ
 هاواری به دئی زه‌وی رابگه‌یه‌نئ. ماراڵ، چوو بۆ لای و له لایه‌وه
 چۆکی دادا. چی لی بگردایه‌ت؟ چه‌نده زوو مه‌به‌سته‌که‌ی ئاشکرا
 کردبوو؟ ئەگه‌ر زیوه‌ر له‌په‌ر ده‌ستی خۆی به‌ردایه‌ت، ئەوه‌ی ئەکه‌وته
 سه‌ر خاک، ماراڵی تیا ئەبه‌رد. هه‌ر چه‌ند ئەو کاته‌ی به‌رده‌که له
 سه‌ر شانی زیوه‌ر، سه‌ست ببوو و له سه‌ر شانی له‌نگه‌ری گرتبوو،
 ماراڵی تی‌ک شکان‌دبوو. چونکه به‌رده‌که ئەیتوانی به‌ر ببیته‌وه
 به سه‌ر ورگی ماراڵ‌دا. به‌لام به‌ر ماراڵ نه‌که‌وت. ماراڵ، سه‌ری
 زیوه‌ری له سه‌ر خاکه‌که به‌رزکرده‌وه و له سه‌ر پانی داینا:
 – مه‌گری، خوشکه‌م. مه‌گری!

ب‌لقیسه به‌رده‌که‌ی برده‌ ده‌روه و، فری‌دا و گه‌رایه‌وه بۆ
 په‌شماله‌که.

فرمی‌سکی ماراڵ و شیوه‌نی زیوه‌ر نه‌ئه‌برایه‌وه!
 – که‌نیزیت ئەکه‌م ماراڵ. که‌نیزیت ئەکه‌م. مناله‌که‌ت خۆم
 بۆت به‌خیۆ ئەکه‌م. خۆم. به‌لام تۆیش تۆزیکي شووه‌که‌م پی‌ ده‌!
 به‌س تۆزیک له گولمه‌مه‌دم پی‌ ده‌. من به‌ بی ئەو ناتوانم
 بژی‌م. ناتوانم. به‌ خیری خۆت ماراڵ. سه‌ده‌قه‌ی سه‌رت. که‌نیزیت
 ئەکه‌م!

ماراڵ، جگه له گریان هیچی بۆ نه‌وترا. لیوه‌کانیان دووریبوو
 و دلیان هه‌لد‌رپبوو. چاوه جوانه‌کانی له‌په‌سا ئەگریان.

ب‌لقیسه بووکه‌کانی لی‌ک جیاکرده‌وه. روومه‌تی هه‌ردووکیانی
 به لۆی سه‌ر پۆشه‌که‌ی وشک کرده‌وه و له لایه‌که‌وه دانیش‌ت.
 خامۆش. چی بوتایه‌ت؟ کامه وشه ئەتوانی هاوتایی ئەو خامۆشیه
 بکات؟ ئەوکاته‌ی که ر‌ق و میه‌ر، قین و ئەوین و دلشکان ئاشتیان
 ئەبیته‌وه، زمان ئەبی‌ به‌ به‌رد. چه‌نده پر وشه‌یه، خامۆشی! ١٠٤٥
 ب‌لقیسه هه‌ر هیچی نه‌وت، هیج .

زیوه‌ر نه‌ما‌بوو! وه‌کوو سیبه‌ر له سووچیک‌دا دانیش‌تبوو.
 کوژراو، نه‌ماو، به‌ ناچاری هه‌ناسه‌یه‌کی ئەگه‌ر بدایه‌ت.

— ئیستە زمانت به قەد مارپک درپژە. ئەوی تریش وهکوو گورگی در لهو سووچەدا خووی مه لاس داوه دەنگی دەرنایەت. براکە ی من، مەزنی تۆ! هەه! لەبری ئەوی رپگە به گەنجەکه بگری، بەر به جووشی جەوانی بگری و نەهیلی، کەچی خویشی لەگەلی تیۆه ئەچی و دوو پیاوی حکوو مەت سەرەونگوم ئەکەن! نازایەتی! تەنھا جاریک لەم رەوێندە دوور کەوتەوه. تەنھا جاریک. ئیۆهش خەریکن پرش و بلاوی ئەکەن. خەریکن بنەمالەمان تیک ئەدەن. کاریک ئەکەن تۆومان لە سەر عەرز نەمیئی. مخابن!

خامۆش و کپ، خان ئاپۆ لە سووچیکدا چوو بوویە ناو خوێهوه، سەری خستبوویە ناو سینگیهوه و نیگای مۆری لە عەرزەکه بریبوو. تەلەبەردیکی لە عەرز چەقیو. ریشی شووش ببوو، نەرمە ی گوئی گری گرتبوو، بلیسە ی ئاگر لە چاویا بوو. دیاربوو هەولێ داوه خامۆش بیت و خووی رابگری. ریزی برایەتی، پاریزی ریشی سپی و ریش سپیتی کەلەمیشی. غەمی ئەوهی نەکا پیرەمێرد زیز بی. نابی زیزی بکەن. سەرفرازی ئەو، مایە ی ریز و سەرفرازی خان ئاپۆیه. نرخ و ریزی یەکه یەکه ی کەلەمیشیەکانە. پاش کەلەمیشی رەوێند بە دەس ئەو بوو. بەو. بەلام تاکە ی لە بەرامبەر ئەو چەکوشە ی ئەدری بە سەرتدا، خۆت رانەگری؟ بیسراو هەتاکە ی بە نەگوتراو دائەنیی؟ برینی زمان، گیان بریندار ئەکا. برینی گیان هەندێ جار بە خەنجەرە و زۆر جارانیش بە زمانە. بۆیه ئەگەر پەردە ی ریز لە نیوانیان هەلبگری، برایەتی، باوکیتی و سالاری ری ون ئەکا. شوین ون ئەکا. کە قسە لە قسە و رق لە رق ئەبیتهوه. گوئی لە نازاری نەرە جاپس ئەبیت و زمان، ئەبی بە شمشیر. چ جایە خوین!

١٠٤٧

کە ئیستە

بەرگی سێهەم

نەک هەر ئەم کاتە، ئەوا نیوه رۆژە کەلەمیشی لۆمە و سەرکۆنەیان ئەکات. ئەنەرپینی و جنیو ئەدا، تەشەریان لی ئەدا و پلاریان تی ئەگری. لە بەیانی بەر لە ناشتاوه هەتا قەرچە ی نیوه رۆ؛ ئەمیش و ئەویش -گۆلمحەمەد و خان ئاپۆ- ورتەیان

لڼوه نه هاتووه. بڼدهنگيان له سهر بڼدهنگي كه له كه كردووه. همبانهى دليان له رق و توورپه يي په ننگخواردوو، ناخنراوه. گيانيان بليسه. خوږين به دهمارى ناوچه وانيان دا نه گه پرې. لڼوى خوږيان به دان گرتووه و برپاريان داوه دل نارام و گيان هڼور بن. په يمانه ي پر به لام، ناوى تر تييدا جيى نابيته وه!

به ناچارى، خان ناپو دهنكي هه لينا:

— بو وا خوټ هاوښتوټه سهر ناگر، كاكه گيان! مه گهر چى

رووى داوه؟

— چى رووى داوه؟! نه ته وى ئيتر چى روو بدات؟! نه ته وى

دنيا ناگر بدهى بو نه وى شتيك روو بدات؟ دوو پياوى حوكمه تان سهره ونگوم كردووه، پيتان كه مه؟! په ننگه نامانجت نه وه بوو سپايه كى سواره گووى تا گووى سهر بېرى و زين و لوڅه ندانيان تالان بكه ي، نه رى؟

— به دواى چووه بوچى نه چى، تو؟ موويه ك كه سپى بوو،

په ش نابيته وه؟! له شهوى نه و چيروكه وه، وه رزيك تپه پيوه. نه و مه پانه ي نه وسا تازه ناوس بېوون، نه وا زاون! تو تازه دلى خوټ نيگه ران نه كه هيت و خوږينى خوټ وشك نه كه ي؟ چى بووه مه گهر؟ پياو كوشتنت نه بينيوه؟! نا... په ننگه هوش له سهرت دا نه ماوه و نازانى كييت؟ په ننگه خوټ له بير چوته وه؟ نه ي داد و بيداد! مه گهر ئيمه هه موو ته مهنى خو مان، جگه له كوشتن كارى تر يشمان هه بوو؟ چى گورگ بمانخوا و چى ئيمه گورگه كه بخوږين! چى توركه كان هيرشمان بو به ينن. چى به برسيتى و به پي پته ي له پشتوئييك به فرى چياكانى نازره بياجان دا شهر بكه ين. چى له سهر ناوبايى شهر بكه ين و بكورزيين، چى وشكه سالى قرمان بكات. مه گهر ئيمه له دايك بووين به كه زاوه بمانگيرن؟ ئيمه فه رشمان خاكه و سهرينمان به رد. پيخه فمان ناسمانه و خواردنمان هه رزن و گياى بيابان، نه بى له چى بترسين؟! دوو كه س كورزاوه، با كورزابى. خو دنيا ژيره و ژورور نه بووه! له برى دوو

ئەسپ و دوو دەست تەنگ و فېشەكدانمان بۆ ماوتەتو. وای دابنئ لئو هەموو گوللەهەی بەبن گوئی دا ویزەى کردوو، یەکیان دابئتی لئە تەختی تەوئلی، ئەوسا چی؟ کئ ئەهات دلت بداتەتو؟! بە جەوانی گولمەحمەد، تەرمەکەشیان ئەئەخستەتو بەردەمت. هەر لەوئ لئە بن بەفرەکان دا و نیان ئەکرد. هۆشت چوو بە کوئ، پیاو؟ لئە ناو سەرت دا نەماو؟! نەکا پیری ترساندووتی! چیمان لیماوتەتو، ئاخەر؟ خۆمان بە چیهو لکاندوو؟ بەو چوار دانە بزەتو بە هەزار قوربە سەری لئە تووشی زستان دەربازمان کردن؟ پەر و بالمان کراو، پیاو! بۆ گوئ ناگری تو؟! کەلمیشی هیچی نەوت.

گولمەحمەد رانەوہستا، با قسەکانی خان ئاپۆ ببات، بۆیە درێژەى بە گوتەکەى دا:

— لەسەر چیا، لئو سەرما سەگ کوژەدا، تەرمەکانیان -مردوو و نیوہگیان- لئە بەتانیەو پېچابوو و گوشتی سووتاو و هەلقراوی لەشیان بە چەقۆ ئەپری. دویردیش نەبوو! دەرزى و دەزووش نەبوو، لاکەلەکەى هەلدراویان بدوورنەو. دەوا و دەرمان هەر باس مەکە. درێخ بۆ حەببک! پیاو وەکوو مەری گورگان خواردوو، پەلە قازەیان ئەکرد و ئەمردن و ئیمەش لئە ژیر بەفرەکان دا ئەمان شاردنەو. سەرما بەردى ئەتەقاند. ئیمەى سەربازیش لئە ناو خێوہتا ئەکەوتین بە سەر یەکدا. ئاخ... دئی شیرى ئەویست. کوانئ جلوبەرگ، کوا ئازوو قە؟ دئی مرؤف لئە ترسان خەریک بوو بتوقئ. ئەفسەرەکان و بەرپرسەکان، قیزیان نەئەهات گوشتی هیسرى توپیو بخۆن. فرییان ئەدا. بەلام هیشتا پووین نەکردبوو بەو لادا، ئیمە ئیسکەکانیشمان کړاندبوو یەو.

وہکوو دالەکەرخۆر. ئادەمیزاد! تەنھا دوو شەوی تر دوژمن خوی ١٠٤٩ کە ئیئەر بەرگی سێبەم پابگرتایەت ئیمە یەکدیمان خواردبوو. نازانم چ بەردبک لئە ئاسمانەو کەوتە خواروہ کە دوژمن پاشەکشیی کرد و مەیدان بۆ غاردانی ئیمە کرایەو و تا چەمى ئاراس پاورمان نان. هەموو

ئەوانەى لە ناو ڕى بەجى مابوون كوشتنمان، درەومان كرد بۆ پيشەوه. ئەوانىتر لە ئاراس پەرىنەوه و خۆيان گەيانە خاكى قەوقاس و خۆيان دەرباز كرد. هەر لەو شوپىنەى ئالای ئىرانمان لى چەقاند، لىواری ئاراس؛ چ كوشتارىك كرا! باسى خۆم بكەم، تەنھا يەك فېشەكىشەم خەسار نەكرد. هەرچىم تەقاند، دام لە نيشانە. ئەبوا رېزى مەدالياكانى نيشانە پىكان بپارىزم. ميدالى باشتىر تىرئەنداز، بە خۆرايى بە سىنەمەوه نەبوو. بۆيەش كرابووم بە سەردەستە، نەك سەربازى سادە. ئەبوا قەرەبووى بكەمەوه. ئەبوا بكوژم! كوشتەم! كوشتەم! خويىن بەرچاوى گرتبووم. بەس بىرم لەوه ئەكردەوه بكوژم؛ بكوژم! نەهيلم گولەم بىدا لە خاك. ئەمكوشت و ئەچوومە بەرەوه. لە دەستەكەى من تەنھا يەك كوزرا. بەس يەك كەس! ئەوانىترم بە ساخى گەيانەوه سەربازخانە. ئىستەش كە بىرى لى ئەكەمەوه ئەبىنم زۆر زياتر لە مەدالياكانم پياوم كوشتووه! باوكەم ئەمانە ئەزانى و ديسانەوهش لە بەر كوژرانى دوو جەندەرمە، ئەو هەموو يەخەى خۆى دائەدپى!

بە بى ئەوهى سەبرىان بكات، كەلمىشى وتى:

— لەوئى جەنگ بوو. لە جەنگدا هەموو يەكدى ئەكوژن؛
بەلام لىرە چى؟

— لىرەش بوو بە جەنگ. هاتبوون باج وەرگرن، چەند جار بۆت
بلىم؟ هاتبوون باج وەرگرن!
— باج، هەقى دەولەتە. هەموو حكومەتلك باج لە
هاوولتايانى وەرئەگرئ.

— ژنەكانمان چى؟! دەستدرىژكردن بۆ سەر ژنەكانىشمان،
هەقى ئەوانە؟! بۆ لىم ناگەرى دەمەم دا بخەم؟ ئەبى هەموو
شتىك بلىم؟ چۆنى بگىرمەوه؟! جگە لەوهش... باج لە هەبوو
وەرئەگرئ، نەك لە نەبوو. بەرى دەستى پيشان ئەدەم و ئەلىم
يەك تالە مووى لى هەلكەنە! مەبەستم ئەوه يە كە نىمانە،
پووتىن. مەرەكانمان لە زستان نەپەرىنەوه. بە چ زمانىك ئەبوا

تییان بگهیهنم؟ چی بکهم ئیتر؟ چیم بکردایهت؟ راستیهکهی
نهیان ویست تیبگهن؟ لهخۆرازی بوون، کهللهیان ههواى تیاوو.
— رات بگرتایهتن تا خۆم بهاتایهتمهوه. من به زمانى خۆش
بهڕیتم ئهکردن.

— خهريک بوون منیان ئهبرد بۆ شار! خهريک بوون دهسهبنده
بدن له دهستم و بمهبن بۆ شار! وتم خۆم ديم، بهلام گوييان
لى نهگرتيم. وتیان ئيمه ئهبي بتهين!
— جا با بيانبردايهتى. خو له داريان نهئهداي!

— دياره له داريان نهئهدام. بهلام بۆچى ئهبي بتوانن من بيهن
بۆ شار؟ له بهر ئهوهى نهخۆشين پهزهکانمانى له ناو بردوو و
کوڵهوار بووين؟ يان له بهر ئهوهى وهکوو بزن ئادهميزادمان بۆ
کوشتوو؟ ئهيانويست پاداشتيم پىبدن؟ يان به ناوى باجهوه
مهبهستىکى تريان ههبوو! تهله! ئهوه تهلهبوو بۆ ئهوهى پاکيشم
بکهن بۆشار و بمدن به دادگا. جگه له ههموو ئهمانهش بۆچى
ئهبي تهماح بکهنه ژنهکانمان؟ ها؟ پيى ئهليم: مهرهکانمان
مردوون، ئهوه قهبالهى سالى پيشووم پيشان ئهدا! ئهليم: نيره،
ئهلئى: ئهبي بيدوشى!

— گيرام مهبهستيشيان وا بووى، ئارهزوو خو تاوان نيه!
منيش که باوکى تۆم رهنگه ههز بکهم وشترىک بدزم، يان پانىک
بردهم و تىکهل ئهوانهى خۆمانى بکهم. نيازهکهى من خو تاوان
نیه؟ ئهويش ئهوه تاوانهى که به خوينى من بشوریتهوه؟

— نياز؟! ئهوان دهستدریژيان به ژنهکهه کردوو!
— تۆ بينيت؟

— ههه ئهبي بيبنيم؟! ئهباوا پراوهستم و بيبنيم؟!
— نه! تهنها ئهوه نيه. ئهوه بيانوو!

— بيانوو چى؟!

— خۆت بلئى. من بهچکهى خۆم باش ئهناسم!

— واته من ترساوم، ئهري؟

— خۆت بلی!

— با بلیین راسته، ترسابووم. ترسام لهگه ئیان بچم بۆشار.
من له كوشتارهكهی چوارگوشلی لهگه ل بووم. من پیام
كوشتوو! خوین! به لئی، ترسام. دیسانه وهش هه ر ئه لئی بۆ؟
— نه! نه! ئیتر قسه یه کم نییه. به لام ئه گه ر بهس
ترسابوو، هه لئه هاتی. شه و قه لای میردانه. ئه چوویته ناو
نزاره كه و كهس نه ی ئه دۆزیته وه. نه ت ئه توانی؟ من به چكه ی
خۆم باش ئه ناسم. هیچكام له وانیه وتت، تۆی وا لی نه کردوه
ئو جهندهرمانه بکووژی! براكه ی خۆشم باش ئه ناسم. ژن و
ترس بیانوه! من ئه زانم ئیوه بۆچی ئو دوو بیئاوانه تان كوشت.
ئه زانم.

— ده ی بلی ئه گه ر ئه زانی!

— بۆ ئه سپ و تفهنگه كانیان! برنهوی ئه لمانی چاوی كویر
کردبوون. من پاره کانی لهشی خۆم باش ئه ناسم. ئیوه تا ئیستهش
عاشقی ئه سپ و تفهنگن.
گولمه مه د و خان ئاپۆ، سه یری یه کیان کرد، گولمه مه د
وتی:

— دایینی با وابی!

که له میشی ئیتر هیچی نهوت.
خان ئاپۆ هه لسا، خۆلی شه روا له که ی ته کاند و وتی:
— بیبرنه وه، ئیتر! کاکه، مشتومر له وه زیاتر سوودی نییه.
کاریکه و بووه. ئه بی بیر له چاره که ی بکه ی نه وه. ئاوی پۆیشتوو
ناگه رپته وه. هه لسن، هه لسن! خۆمان له ناو خپوهت دا چه پس
کردوو، که چی؟ هه تاوی به هاره، وه رنه دهره وه بزانی بۆ هه وار
چی بکه ین؟ مه ره کان که ی و بۆ کوئ ببه ین؟ له کوپی که لیده ر
سنگی ره شماله کان داکوتین؟ لای کام زه رد و ما ه، یان له قه راخ
کام چه م. وه رنه دهره وه ئیتر!
خۆیان دا به خۆر. که له میشی هه روا خامۆش و جارپس بوو.

نهی ئەتوانی لێو ببزیوێ. برۆی چەپی ئەفەری و پیلووی ژێرهوهی
چاویشی؛ بالی کولله.

خان ئاپۆ سەیری براکەیی کرد و وتی:

– ئیمە بە یەک دەست کوشتوومانە، کاکەگیان! یەک دل
و یەک دەست! غەمت نەبێ. باش نییە لەوه زیاتر رووی جەوانە
نازەنینەکەت بسووتینی. مەرگ، وەکوو زستانە، هەر ئەگات.
بیر لە پاشماوهی مەرەکان بکەرەوه، ئەگەر لە من ئەبیسسی با
بکەوینە رێ بەرەو کەلیدەر.

نیگای لە خاکی تازەیی بەهار، کەلمیشی وتی:

– ئەمشەو، نۆرەیی تۆیە بچی بو پان. بە سەبراو بلێ
بەمزوووانە، پاش خاکەلیو کۆچ ئەکەین. بزانه مەری ئاوسی
کۆرپەمان هەیه هیشتاش؟... ئا! ئەوه ئیتر لە کوپوێ دێ؟...
سەیری بکە!

پیاوێکان چاویان برییه شوین نیگای کەلمیشی. شەیدا بوو.
کۆری بابقولی بوندار. یەکبەر لە سەر دارەبەنی و شترەکەیی سوار
ببوو و دار دەستەکەیی بە شانیهوه بوو.

گۆلمحەمەد وتی:

– خۆیەتی. ناردبووم و شترەکانی خالە مەندەلوو بداتەوه.
بەشە پارەکەیشم بو نارد، پارەیی خەلوز.

مەیدانیکی مابوو بگات، شەیدا لە و شترەکە دابەزی.
دەسکەوساری بەرەللا کرد، هات بو لای پیاوێکان و سلأوی کرد:
– خالە مەندەلوو دۆعای خیری بو کردی، گۆلمحەمەد.

پارەکەیی ژمارد، خستیه ناو کیسەکەیی و وتی: خیر و بەرەکەتی
پپوێ بێ. پاشان هەلسا و بەو چاوه کزانەیهوه باش سەیری

و شترەکانی کرد، دەستی دا لە شال و کورتانیان و بە منی گوت:

خوات لەگەل! وتم: بو کورەکەت مووسا پەيامیکت هەیه؟

سەری داخست و وتی: مسۆگەر بو نەورۆز هەوالیک لە باوکی

ئەپرسی!... ئیتر هیچی نەوت و رۆیشت. وا دیاروو نیوانیان زۆر

خۆش نه بئى.

خان ئاپۆ وتى:

— ئەگەر باوكى تۆ رېگه ي بهو گه نجه بدايهت سه رى
بخورئىنى، مسوگه ر پاش ئەو سال و مانگه ئەهات و سه ردانئىكى
باوكى ئەكرد.

شهيدا كه وه لآمى ئاماده ي پئ بوو، وتى:

— هئىشتا خو نه ورؤز نه هاتووه! رهنگه تا من بگه مه
قه لآچىمه ن، ئەوئىش بگاته ئىره. كئ چووزانى به رپوه نىيه؟

گوئمه مه د پرسى:

— كه وا بوو تئوش ئەرؤيت؟

شهيدا وتى:

— به ئئ ئەرؤم. به لكوو به رؤز بگه مه وه ئاوايى.

— پيالته يهك چا ي بو دروست بكه ن.

— ناخؤم، زؤر سپاس.

— كه وايه... نانى بو به ئىنن. دايه!

بئقىس له ره شماله كه هاته دهره وه. گوئمه مه د به دايكى

گوت:

— نان بئچهره وه بو شهيدا. مرؤقه و بيابان!

بئقىس گه رايه وه تا نان به ئىنى.

شهيدا وتى:

— گوئمه مه د خان، من... زمانئىكى پاراوم نىيه. به لآم...

به لآم تۆ ئەم زستانه وه كوو يه كئىك له خؤتان ئاگات له من بوو.

من... من... ئئشه لآ رؤزئىك بتوانم قهره بووى نان و نمه كتان

بكه مه وه.

گوئمه مه د وتى:

— ئئمه له وانه زياتر قهرزارى بابقولى بوندارين، برام. توش

وه كوو به گمه مه د؛ پئويست ناكا، خوات له گه ل بئ!

شهيدا نانه كى له بئقىس وه رگرت، له تى كرد و

نووشتانندییهوه و خستییه گیرفانهکانی.

کهلمیشی پرسى:

— به رپی شاردا ئه پووی یان له مشکانهوه؟
— به رپی مشکاندا ئه پووم، مامه گیان... له شمارهوه ئه گهر
پرۆم، رهنگه ههله خهرجی بکهه.
خان ئاپۆ به پیکه نینهوه وتی:

— ئه ترسی، ههله خهرجی بکههیت و بابقولی دارکاریت بکات؟
گولمه مههه زیاتر به مه به سستی ئه وهی ژه هری ته شه ره کهه
خان ئاپۆ بگری، پیکه نی.

شهیدا هاته پيشه وه، ته وهی له گهه پیاوه کان کرد.
خواحافیزی کرد و رویشت تا هه وساری وشتره کهه بگری و بیدا
به شانیدا.

خان ئاپۆ، به دوای کوپی بابقولی بونداردا وتی:
— وشتره کهه تری بابقولی له بیرنه کهه بو ئیمه ی به جی
بیلی!

شهیدا، به پیکه نینهوه ئاوپی دایه وه و وتی:
— له سه ر پری ریزیان ئه کههه، خان ئاپۆ!
گولمه مههه که به دوای کوپی بونداردا کهه وتبوویه ری، وتی:
— سلأوی ئاشناکهی ئیمه، بابقولی بوندار، بگه یه نی، ها!
— سلأمه تیتان رانه گه یه نهه. خوا حافیز بی.
— خوات له گهه!

شهیدا، له ناو قسه کههیدا، له پر گه رایه وه و وتی:
— خوژگه له کاتی رویشتندا به گمه مههه و سه برخانیشم
ئه بینی. له زمانی منه وه خواحافیزیان لی بکهه. پوره بلقیس
خواحافیز. تو بو من دایکی گه وه بووی. زور سپاس. ئیشه له
پوژیک قه ره بووی بکه مه وه.

— به سلأمهت کوپم، به سلأمهت کوپه کهه!
خان ئاپۆ سه یریکی شهیدا ی کرد که سواری وشتره کهه ببوو و

خهريک بوو دوور نه بوويه وه، بزهيه کي ته وساوی گرت:
 — نهی ژنبازا! وهکوو باوکی، سیویک کرابی به دوو له ته وه.
 گولمه مه د، لای نه ستونده کی ره شماله که دانیشت،
 په نجهی هینا به خو له که دا و وتی:
 — هه رکاتیک له گه ل کوری با بقولی قسه نه که ی، زمانت
 ژهر نه پړیژی، چی بووه، خان ناپو!
 خان ناپو وتی:
 — دلّم وا نه لّ گولمه مه د. نازانم بوچی ناتوانم نهو بونداره
 به پیاویکی باش بزانم!
 گولمه مه د وتی:
 — کی هه یه باش بی، که بوندار خراپ نه بی!
 خان ناپو وتی:
 — هه ندی خراپه هه یه زور پیس نه دا به چاوا. مروّف
 په ریشان نه کات. به لام نینسان هه ندی له خراپه کانی پیخوشه،
 به دلیه تی. نازانم چی نه لیم، به لام نه زانم نه مه وی چی بلیم.
 گولمه مه د وتی:
 — تی نه گهم. تی نه گهم.
 خان ناپو وتی:
 — ناخر، خراپه ش جوراوجوره. مروّفی خراپیش جوراوجوره!
 نه م با بقولی بونداره، ته نها خراپ نییه، به لکوو ملّوزمیشه!
 که لمیشی داوی چای کرد.
 بلقیس چوو ه ناو ره شماله که. مارال و زیوهر، دوو به ردی
 خاموش، دانیشت بوون. نه توت ناتوانن له به رامبره یه کدی دا جوو له
 بکن. بلقیس بو نه وهی جهوی رامانه که بشکینن، وتی:
 — چا ناماده بکن، شهل و شیتانه!
 مارال، له پر کوشی پووری خو ی گرت و لی پاریا ه وه:
 — به گولمه مه د نه لّی، ها! هیچی پئی نالی، به قوربانت
 بم پووری گیان. پووری، قهزات له من که وی. به ناوی خوا سویندت

ئەدەم. بە كاكۆلەكەى سوپىندت ئەدەم، سەبارەت بە زيوەر هيچى
پى نەلئى، پوورى! نامەوى گولمەمەد لە بەر من زيوەر بداتە بەر
قامچى. من ئەو بە خوشكى خۆم ئەزانم. زيوەرم وەكوو خوشكى
خۆم خۆش ئەوى! سوپىندت ئەدەم بە ھەرچيەك كە ئەپيەرستى
لە لای گولمەمەد باسى نەكەى، باشە؟

بلىقيس، داوينى كراسكەى لە دەس مارال دەرھينا:

– ئەگەر خوى زانبييتى چى؟

زيوەر وتى:

– با پى بلى، با پى بلى و گولمەمەد، سەرم بېرى و
ئاسوودەم بكات. بلىقيس نەلى، خۆم پى ئەلئيم. مردن بو من
ئيتىر، زەماوئەندە!

زيوەر، لەپر رووى لە ئاسمان كرد و وتى:

– خوايە گيان! ئەگەر دادگەرى بەكوژە و پرزگارم بەكە!

بلىقيس لە رەشمالەكە پى نايە دەرەوہ و وتى:

– چا، چا ئامادە بەكن.

بلىقيس لای پياوہكان دانىشت. وتوويز دريژەى ھەبوو. خان ئاپو

وتى:

– تۆ بابقولى بوندار بە چ جوړە پياويك ئەزانى؟

گولمەمەد وتى:

– لە چ روويەكەوہ؟

– لە ھەموو روويەكەوہ. ئەمەوى بزەنم ئەوت چۆن بينيوہ؟

– وشيار، زور وشيارە

– زوريش، قازانجى خوى لە بەر چاوہ، وانبيہ؟ زياد لە ئەندازە!

– ھەموو وانە، چووزانم.

خان ئاپو، تۆزى پاما، سەمىلى بە ددان گرت و تفيكى كردهوہ. ١٠٥٧

كە ئىدەر

بەرگى سەيپەم

گولمەمەد، پرسىارى كرد:

– ئەم گەنجە، شەيدا. خۆ سەرى لە كاروبارى ئيمە

دهرنه کرد؟ بونی هیچی نه کرد، خو؟

گولمحه مه د، خاموش ما. نیگای خان ناپو له سهر چاوی
بلقیس پانه وه بوو و تاویک راما. بلقیس سهری پراوه شانده. نیگای
خان ناپو گه پرایه وه بو سهر گولمحه مه د.

گولمحه مه د ههستی کرد پشت برۆکانی گهرم بووه. سهری
بهرز کرده وه و نیگای له نیگای خان ناپو چه فی. چاوه کانی خان ناپو،
له زمانی پتر وه لامیان لی ئه ویست.

— چو بیر ئه که یته وه؟ شهیدا له گهل تو داری ئه کیشتا.
هه قالی ریت بوو. پیت وایه سهری له کاری ئیمه دهرهینا بوو؟
شتیکی ههست پیکردبوو؟

ناوچه وانی گولمحه مه د هاته وه یه ک. بیری ئه و پوژ و
شه وانه ی له گهل کوری بوندار رایبردبوو. وه لامی دایه وه:

— پیم وانیه. نه! مه گهر هه مان شهوی یه که م، ئه و
شه وه ی که له ریوه هاتن. مه گهر... ئه و شه وه که چاوی به
پوستاله کان کهوت... تاکیک پوستال. ئه ویش عه لی ئه که بر گرتی
به ده ستیه وه... منیش وتم له سهر بازی هیناومه... ئیسته...
ئیسته بوچی ددانت له کوری بوندار تیژ کردوه؟

خان ناپو وتی:

— خه ریکم حه سیبی دوا پوژمان ئه که م. بیر له وه ئه که مه وه
ئه گهر شهیدا سهری دهرهینابی، ئه و ناچارین له گهل باوکی
بکه وینه مامه له وه. ئه وسا هه تا زیندووین ریشمان ئه که ویته
دهستی بوندار. ئه ویش، ئه و بونداره ی من ئه یناسم، تا قامی
قیامت ئه ماندوشی. ئه وسا ناچار ئه بین باج و به رتیلی بده نی.
چیرۆکی به رخ و گورگه که! ئه لین کابرایه ک مه رچی کردبوو،
به رخیک سی مانگ لای خو ی راگری له ماوی ئه و سی مانگه
نه هیلی کیشی به رچه که نه زیاد بکات نه که م. بو ئه وه ی
ئه و کارهش بکات، به یانی تانیواره جو و گیای پی ئه دا و لای
ئیوارهش گورگیکی له ماله وه به ستبووه به به رچاوی به رچه که دا

تیی ئهپهپراند. بهرخی پهپهپیش، له بهیانیهوه چی گوشتی هه لگرتبوو، به بینینی گورگه که دای ئهنایهوه. بویه پاش سئی مانگ کیشتی بهرخه که وهکوو خوئی بوو. ئیستهش. مه بهست ئهوهیه ئهگهر بابقولی بوندار سهری له کارمان دهرهینابی ئهوه به لایه مان به سهر ئههینی، که به سهر بهرخی نهگبه تا هاتبوو. به لām ئهگهر گوویی ئازاین، ئیتر ناچارین پووی خویش پیشانی بوندار بدهین و بههر سازیکی بوندار له مامه له کردندا سهما بکهین. راسته کهی ئهوهیه که من بابقولیم وا ناسیوه. بویه شه خویشم لیئنایهت. به پیاویکی فیلبازی ئهزانم. ئاکار نوکهره. دهسکه لای گهنه دزیهکانی ئالاجاقیه. گازی له مهمکی دایکی خوئی گرتوو! جا ئهگهر پیئ سوود له ئارادا بی، بهزهیی به منالی خویشی دا نایهتهوه.

— تو له کوپوه وا بهو جوړه ئهیناسی؟

— ئهوسا که تو له سهربازی بوویت، بابقولی سهرکاری ئاو و ئالی ئالاجاقی بوو له مهغیسه. پاش ته مهنیک که ئیمه له گهلی مامه له مان هه بووه، له تو باشترم ناسیوه. نازانم. پهنگیشه من به هه له دا چوو بیتم. جاری واهیه مروف به یهک نیگا یه کی که ئهچیتته دلیمه، جاری واش هیه سهه سا ل له گه ل یه کی که له سهر سفره یهک نان ئهخوا، که چی هیشتاش ناتوانی دللی له گه ل بکات به یهک. ئه م بابقولی بونداره له م بابتهیه. دلیم پازی نابی پروا به راستگوویی بکه م. جا بوچی؟ خویشم نازانم! به لām ئهوه م له لا مسوگهره که ئهوه، شیروی بویه خسته بن باللی خوئی تا پرسی ئیمه له دهست دا بی. خو پریگه ریبه کهی ئهبینی؟ که چی منه تیشمان به سهردا ئهکات گوایه په نای داوه

۱۰۵۹

که ئیسه

بهرگی سینه م

به که که مان. هم کار له که ئه کیشتیه وه و هم مایه
سهرشوپی ئیمه له لای خوئی پراگرتوو، بو ئهوهی هه ر کات
پیویست بوو بیکوتی به ناو چاومان دا! سهیری ئه م تنه ا کاره ی
بکه و ئهوانیتر خو ت لیکی بدهره وه.

خان ئاپۇ كە ئارام بوو، كەلمىشى سەرى ھەلئىنا و چاوه
خرەكانى بربىه گولمەمەد و وتى:

– تۆ دلئىيات لە ناو رى، بە دەم كارەو،ە، كاتى گالته و
شۆخى، يان گىپرانەوھى بەسەرھاتىك، ھەندى جار ھەمىه مرؤف
ئەيەوى رى كورت بكاتەو، ئەماژت بەم پووداوه نەكردووه؟
ھەندى جار لە دنياى دۆستى و ھەفالىتەدا، مرؤف دەس لە خۆى
بەرئەدا. واتە لە خۆيەو و بە بى ھۆ سفرەى دللى بو ھەفالىتەكەى
ھەلئەپزى. ئەم جوړە دارەتە زياتر لە جەوانىدا روئەدات. لە
مەبەستەكەم خۆ تى ئەگەى؟ لەو كاتانەدا مرؤف حمز ئەكا
لەگەل ھەفالىتەكەى بىي بە يەك. بۆيەشە رازە نەينى و ونبەكانى
ژيانى خۆى لا ئاشكارا ئەكات. خۆى لە دەس ئەدا و ھەك بللى
قەرزارىتە، بەرتىلى ئەداتى. ئەللى ئەيەوى خۆى ئاسوودە بكات.
بەتايبەت ئەگەر لە شتىك وەرەز بى، وا ئەزانى بە گوتنى ئەو
رازە بارى سووك ئەبى. ئەوھىە كە ھەندى جار گەورەترىن رازى
ژيانى ئەدركىنى و ئەو قسەى كە ئەبوايە ھەرگىز بە زمانىدا
نەيەت، بە ئاسانى ئاشكراى ئەكات. ئەو قسەى – كە رەنگە –
بە شىشى سوورەكراوئىش نەتوانن لە بن زمانى دەرېكىشن، بە
ئاسانى ئەيگىرئەو. ھەلئەت مەبەستىكى خراپى نىيە. بەلام
ئەيەوى بو ھەفالىتەكەى بسەلمىنى لەگەلى پووراستە. كە
ھەفالىتەكەيان زور بە ھىزە. ئەيەوى پىي بللى ھىچ لەمپەرىك
لە نىوانياندا نىيە. ئەيەوى رىگەى غەوارەى دوو دلئەكە كورت
بكاتەو. دىوارى نىوانيان ھەلگىرى. بە گەنجىتى مرؤف زور فرىوى
دللى خۆى ئەخوا. بۆيەشە ئەپرسەم: جوان سووچ و قووژبنى
مىشكت بگەرى بزەنە ھىچ شوئەوارىكت بە ھەفالىتەكەت، بە
كوپى بوندار پىشان داوھ يان نا؟

گولمەمەد لەو زياتر خۆى پىرانەگىرا، رابوو و بە توورەيەو
وتى:

– ئيو، پىتان وايە لەگەل مناللىكى شازدە سالانە قسە

ئەكەن! ئاخىر، كورپى بوندار ھاوپازى مەنە كە بىمەئى يان بىتوانە
بە جۆرەى ئىوھ ئەلئىن بىم بە ھاوپى؟ شەيدا رەنگە دەسالى لە
من مئالترە! مەگەر ئىوھ چۆن سەيرى من ئەكەن؟ گەنجىكى
تازە پىگەيشتوو؟ بەلام... نا، جارىكىترىش پىتان راءەگەيەنم:
نەخىر! بە مسۆگەرى من يەك وشەشم لە لاي كورپى بوندار باس
نەكردوھ! ئىتر بىپىرئىننەوھ.

خان ئاپۆ، نە بە گولمەمەد، بەلكوو لە بلقىسى پرسى:
— ئەوشەوھ، جگە لە شەيدا و مەندەلوو، كورپەكەى
گولەندامىش مىوان بوو، ئەرى؟ عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند!
گولمەمەد وتى:
— بوو، ھەر ئەوئىش بوو دەستى دايە تاكى پۆستالەكە. خۆ
پىم وتىت!

خان ئاپۆ وتى:
— ئەو چى؟ ئەو چۆن ئەبىنى؟
گولمەمەد دەسبەجى وتى:
— نانەجىب! سەدجار خراپتر لە بابقولى بوندار.
خان ئاپۆ، بە نەرمى وتى:
— خەرىك ئەبن بە خزم. كچەكەى عەلى ئەكبەر و كورپەكەى
بوندار. دار و تەختە. خوا ئەگەر دارتاشىش نىيە، بەلام رىكخەرە.
كەلمىشى، لە پر قنجهوھ بوو و قسەكەى برى:
— سوارىك خەرىكە دىت! ئەوھ ئىتر كىيە!

گەردەلوولىكى رەش، خىرا و بە گوژم. شتىك وەكوو ترس.
سەرى بە سەر كەللى زىنەكەدا چەماندبوو، پشتى كوور كردبوو،
بە غارىكى جانانە داژووت و ئەھات. گولۆلەيەك خورى رەش، كۆ
ئەبوويەوھ و ئەكرايەوھ. بە دايدا، بە دواى سەمكوتى ئەسپەكەدا،
تەنوورەيەكى تۆز و خۆل بە رپوھ بوو. گورپى ھەناسەى ئەسپەكە،
خەرىك بوو پەرەكانى لووتى بدپىنى. برىسكە و ئارەقەى لەشى
ئەسپەكە لە شكاندەنوھى ھەتاوى بەر لە بەھاردا، برىق و

باقیگی ره مۆکی هه بوو.

بَلقیس و پیاوه کان راست بوونهوه و چند ههنگاو یک به گومانهوه لی چوونه پيشهوه. فرکه و جووللهی پووز و سمی نه سپهکه، خاو و خاوتر بوویهوه. سوار سهری هه لينا و له غاوی پاکيشا. نه سپی به لهک، سوورپکی به دهوری خوئی دا و، سمی له خاک چه قاند و خوئی پاکرت. سواری لاو، به سهر و قزی تۆزای، نهوا له بهردهمی میشکالیهکان دا پراوه ستابوو.

— کوری مه لا میعراج!

وردیله و پهشتاله به کورکی نه رمی پشت لیویهوه که رهشی نه کردهوه، هیشتا دانه به زیبوو، وتی:

— خه ریکن دین! پۆلیک جه ندرمه. ههوار به ههوار، پهیشوینیان هه لگرتوو و گهیشتوونه ته ره وهندی مه. نیستهش لهوین. خه ریکن پرس و جو نه کهن. به دوی دوو هاوکاره ونبوو هه که یان دا نه گه رپین. تا بنه ی ئیمه شوینیان هه لگرتوون. لهویش ناو و نیشانیان پیداون و خه ریکن به رهو ئیره دین. باو کم بو ناشتا رایگرتن و به منی وت بیم و ناگادارتان بکه مهوه. ئیتر خواحافیز. من نه رپوم. به لام نهک بگه رپمهوه بو ره وهند، نا. راست نه رپوم. بو ئیرهش نه هاتووم. ئیوهش منتان نه دیوه. بهس تۆزی ناوم به نی، خیرا.

زه رکی ناویان دایی. نای به سه رهوه و غاری دا.

بَلقیس و پیاوه کان له ناو تۆزی نه سپی سوواره که.

— نیسته چی نه کهن؟

له وه لامی که له میشتی دا، گولمه مه مد سهیری خان ناپوی کرد. خان ناپو هه روا بیدنگ بوو. گولمه مه مد وتی:

— بگه نه به رهوه نه سپی هاوکاره کانیان نه ناسنهوه. نه بی

دهر کهوین!

خان ناپو وتی:

— سه د جارم پی وتی، با نهو نه سپانه بهم بو تهرشیز و

بیانفہوتینم. گویت لی نہگرتم!

– ئیستہ کاتی گلہیی نییہ خان ناپوؤ! ئەسپہکەت زین کە و
تفەنگەکەت ھەلگەرە!

گوئلمحەمەد، خوئی چالاکانە زینی ھەلدایە سەر پشستی
ئەسپ. تەنگەیی کیشا و شەتەکی دا و بو ئەوہی سەردانی ماراڵ
بکات، فەرکەیی کرد بو ناو رەشمالەکە. ماراڵ، نەخۆش بوو و
گەرەم داھاتبوو. گوئا و ژبیر چاوی ئەفری. دەرەتی گەفتوگوئەبوو.
نە تەنانەت خواحافیزی. زەویبەکەیی، گوئلمحەمەد بە دەست و
نینووک ھەلدری و بڕنەوی ناو چۆخەکوئی لە بن عەرزەکە دەر
ھینا. لە سەر چۆکی داینا و نیگای بڕیبە نیگای ژنەکەیی و ساتیک
پاما و پاشان، بە دەم رابوونەوہ وتی:

– ئەگەر پیمەوہ، مەترسە! رەنگە جەندەر مەکان بڕزینە ئیرە.
خوڤاگر بە. من ئەچم بو تاغی. باکت نەبی، ئەوان بەرپوہن.
ماراڵ وتی:

– بیستم. ھەوالتەکەم بیست!

– ئاگات لە ئەمانەتەکەیی من بی!

ماراڵ نەویستە دەستی خستە سەر سکی و پیلووی بەست.
گوئلمحەمەد وتی:

– ئەبێ بڕۆم. با چاوەکانت ماچ بکەم. ئاگات لە بادی بی.
سەبارەت بە شەودیز دلنیام. باوکم خووشی ئەوی.

گرمەیی خان ناپوؤ رزایە ناو رەشمالەکە:

– دلت نایە بەجیئە بھیلی!؟

زیوہر، لە ناو دەرگاگە سینەیی تەقی بە سینەیی گوئلمحەمەدەوہ،
گوئلمحەمەد نیگای گواستەوہ و تیبەری. خان ناپوؤ، پالەوان ئاسا،

۱۰۶۳

کە ئیئەدەر

بەرگی سێبەم

لە سەر ئەسپەکە سوار بوو و دەسکەوساری ئەسپەکەیی
گوئلمحەمەدی بە دەستەوہ بوو. گوئلمحەمەد ھەوساری وەرگرت
و پئی لە ئاوەزەنگی نا. بلقیس نانی ھینا. کەلمیشی دەستی ھینا
بە ناوچاوی ئەسپەکەدا، چاوەروانی وشە، چاوی بڕیبە کورپەکەیی:

— ریتان به ره و کام لایه؟

خان ئاپۆ وتی:

— به هەر لایه کدا ری بکهوئ. رهنگیشه سه ره تا بچین بۆ سوورکیو ئەسپهکان بفرۆشین، پاشان!

گولمحه مه د، ریگهی فره و پژی خان ئاپۆ به ست:

— له م ده ورو به رانه دوور ناکه وینه وه. من نیوه شه و ئەگه ریتمه وه. به لام په یامیک بۆ به گمحه مه د بنیرن بیته وه و بچینه لای مه ره کان، له گه ل سه برا و بی.

خان ئاپۆ وتی:

— له لایه ن منیشه وه به سه برا و بلین، ته گه که ی من نه بریته وه تا خۆم دیمه وه. خوا حافیز!

له غاوی سووراند و ئەسپی خسته سه ر لاری. گولمحه مه دیش به دوا ی دا دایه غار و کلاوی بۆ که سوکاری راوه شان د.

سواران، تا له تم و تۆزدا ون بین، میشکالیه کان نیگیان لی هه لته گرتن. زیوه ر و مارال، شان به شان، له بهر ده رگای په شماله که وه ستابوون، به هیلیکی ته ماوی له پامانی چاوه کانیا ن دا. بلقیس و شووه که ی له ته ک یه که وه، له دووری په شماله که؛ به هیلی ته ماوی له ترسی چاوه کانیا ن دا. له رزه له رزی نیگه رانی: ئەرپۆشتن و چه ند پارهی میشکالیه کانیا ن له گه ل خویان ئەبرد، خان ئاپۆ و گولمحه مه د. ئایه نیوه شه وی ئەمشه و گولمحه مه د، دیته وه، به س ئاره زوو یه ک نه بوو؟

دله کان لای گولمحه مه د بوو.

خان ئاپۆ، ئازیز بوو، به لام گولمحه مه د، گولمحه مه د بوو. خان ئاپۆ ئازیز بوو و ئەیتوانی له وی نه بی. به لام گولمحه مه د، مه گه ر ئەکرا نه بی؟! خان ئاپۆ، له ناخی دل یه وه به که سه وه نه به سترابوو؛ که س یان که سانیش به و جو ره دل له دووی ئەو نه بوون. بل یسه یه ک بوو بۆ خوی خان ئاپۆ. ته نها و په ها. یه که خۆریش ئەگه ر نه بوو، یه که گه رد بوو. نانیسی به ته نها راو ئەکرد.

«دَلْ له دَلْ مهده، ئه رهايهن به!»

بالای بلقیس ئەتوت بلیندتر بوو، چاوی پروونتر:

— تاکهی ئەمانهوی لێره بمینینهوه و چاو له دووی پۆیشتوان

بین؟!

رۆیشتن. هەر کەس بۆ سووچیک. نا ئارام و ئارام. فرهویژ و

کەمدوو. بلقیس بۆ لای کەلمیشی و زیوهر له تهک مارال.

زیوهر وتی:

— غەمت نهبی! تا گولمحه مهده ئه گهر پتهوه، من و هه یفۆ

دهست ئەدهینه دهستی یهک و ره شمالتان بۆ ئەچنین. خوا

یاربیت، منالەکه مان له بن ره شمالتی تازهدا له دایک ئەبی.

خۆشتم به لاتهوه م. به لاتهوه ئەبم. هه موو کاره کانت خۆم

ئەیکەم. ناوکی منالەکه ش خۆم ئەبیرم. ئاشت بۆ درووست

ئەکەم. خۆم پیت پائەگەم. وه کوو خوشکم ئاگاداریت لی ئەکەم.

کاتیک پیت سووک بوو، خۆم له ره شمالتە کهت ئەوهستم و

ناهیلم ئال و شهوه، ئازهل و مروی ماندوو و پیاوی سواره بینه

به ر ده رگای ره شمالتە کهت. ژنیک که موورووی زهر د و سپی له

خوی هه لواسیبی، ناهیلم پی له ره شمالت بنی. په ز و جاشت

لی دوور ئەکەمهوه. ناهیلم وهی به منالەکهت بگات. وا ئەزانم

هینی خۆمه. منالی من یان تو، هەر یه که، خوشکم مارال! چیت

گه ره که داوام لیبکه. بللی چیت بۆ بکه م خوشکه نه جیبه که م!

مارال، چه ناگهی له سه ر ئەژنوی بهرز کردهوه، ته پرای چاوی

به دلی په نهجی سپریه وه و وتی:

— من نه ئەبوا به بی م بۆ ئیره خوشکی نازیز. من نه ئەبوا بی م

بۆ ئیره. به لام ئەوا لیره م. که هاتووشم نازانم چی بکه م؟ نازانم.

زیوهر وتی:

— ره شمالت بۆ ئەچنم. جاری با هه لسم، خه نه ت بۆ

بگرمه وه. مانگی نه ورۆزه. ئەبی دهست و پی و که زیبه کانت بگرمه

خه نه. تو هیشتاش نوبووکی و ئەمشه ویش شهوی جه ژنه.

١٠٦٦
که لیسده ر
به رگی سییه م

– ئاۋ! زەرگىك ئاومان پى بدن، زۆرمان تىنوۋە دايە!
مارال ۋە زيۋەر، خامۆش بوون ۋە گوپيان پاگرت، رەنگ ۋە پوويان
بوو بە سىبەر.

«تۆ بلىي جەندەرمە بن؟»

نە! ناشى. دەنگ، بى مېھر نەبوو. تىكاي تىابوو. لەپرپىش
بوو، بى پىشەكى. بە بى دەنگى سىمى ئەسپ ۋە زەنگ ۋە زۆنگى
قايش ۋە قرووش. نە فەرمان ۋە تەشەر ۋە نە تۆز ۋە دوومان. دەنگى
جەندەرمە، وانىيە. ئارام ۋە ھىۋەر، دەنگ لەپر پابوو. نەك ۋەكوو
درك، گىايەك بوو. تەرچك ۋە شىدار؛ گىاي بەھارەى خاكى بەھارە.
زيۋەر ۋە بە دواى ئەودا مارال، سەريان ھىنايە دەرەوہ. دوو
پىاو لاي ئەستوندىكى رەشمالەكەى كەلمىشى، لەگەل بلقىس
ئەدوان. يەكيان ناوہنجى ۋە ئەوى تر گەنج. زيۋەر، مووساى ناسىيەوہ
ۋە شانىدا لە مارال:

– كورى خالە مەندەلووہ!

– ئەوى تر كىيە؟ لە شارى ئەچى.

– نازانم. نايناسم.

زيۋەر ئەشبوا، ستارى پىنەچى نەناسى.

كابرا، كوئىكى بە كوئەوہ بوو. كلاۋىكى دەسچن، قزە
تەنكەكەى سەرى داپۆشابوو. دەرەلنگى شەرۋالەكەى خىسبوويە
ناو پۆستالەكەى ۋە خوۋى دابوو بە سەر داردەستە لار ۋە لەوئىرەكەى دا.
بالاي كىشاو نەبوو. تۆزى چەمابوو. شانى راستى تۆزىك زياتر.
رەنگە لە بەر ئەوہى لە گەرپانەكانىدا، سندان ۋە چەكوش ۋە
وردەوالەكانى بە دەستى راست ھەلئەگرت ۋە تەختەى كارەكەى
ئەدا بە شانى چەپىدا. ئىستەش ۋە ابوو. تەختەى كار بە شانى
چەپەوہ ۋە كىسەيەكى ھەلواسراو بە راستەوہ.

مووسا، تورپىنىكى بە پىشتەوہ بوو، فانوسىك بە دەستەوہ
ۋە دوو شووشە فانوس – ۋەكو پەتك – بە مىلىدا شوپرەوہ بىوو. تۆز
ۋە خوئى رىگە ۋە ماندوئىتى بىابان، بە تورپىن ۋە پوخسارى مووسا

ئەبىنرا. تىنويىتى ھىنابوويانى بەم لايەدا. بەلام نەك ھەر تىنويىتى،
 برسيتيش وا وزەى لە بەر بېبوون، بە فەرموويەك لە سەر
 ھەموو سفريەك دابنیشن. زەرکە بەتالەكە، بلقيس لە دەستى
 كوپرەكەى خالە مەندەلووى وەرگرت و وتى:
 – نانى وشك و تۆزى شير ھەيە. ئەگەر برسيتانە شەرم
 مەكەن!

نىگايەك بە ھىلى چاوى جووتە رېبواردا تىپەرى. دەرفەتيك بو
 دیدار و ھەليک بو ھەسانەو، لە بەر دەريزانی رەشمال. بلقيس
 شير و نانى بو ھىنان. كوۆليان داگرت. سفريە، شەرمى نەئەويست.
 ستار جارېكى تريش لەگەل كابرای داگراوى بن رەشمالەكە چاك
 و چۆنى كرد. كەلميشىيش سەريكى لەقاند. دەستيان برد بو نان.
 بلقيس زەرکى پر لە ئاوى بو دانان.
 كەلميشى وتى:

– كوپرى مەندەلوو، ھەرچەندە بالآت نەكيشاو، بەلام ريش
 و سميلت دەرھاتوو! بو خۆت بووى بە پياو، ماشەللا. ئيسك و
 پرووسكت قورس بوو. ئەو رۆزانەى لەمناو بە دواى وشترەكانى
 باوكتەو بوويت، تۆزقاليك زياتر نەبووى. بەلى ئيتەر، دابى پۆژگار
 و ھايە. يەكيك بە ليژايى گردەكەدا خلور ئەبيتەو و يەكيش بە
 ھەورازەكەدا ھەلئەكشى. من ئەوا بەرەو رۆزاوا ئەچم! تا بوو،
 ھەروا بوو، خوا تەندروستى بدات. ديارە ئەچيت خالە مەندەلوو
 ببينى، ئەرى؟ شەوى جەژن!
 – بەلى، ئەمەوى دیداريك تازە بکەمەو.

– زور دەميکە لەم دەوروبەرە نەم بينيوى! دەرناكەوى؟
 – كارى تەون، مامە كەلميشى وەكوو كۆت و زنجير وايە.
 تاويكيش لە پىي مروّف نابيتەو. مروّف وەكوو ئەوە وايە لە ناو
 تان و پۆى تەونەكەدا بەستراييتەو. ھەندى جار ھەست ئەكەم
 خويشم لە ناو تان و پۆكەدا ئەچنريم! رەنگە باوەر نەكەى،
 بەلام ھەندى شەوان كە لە بن تەونەكە ھەلئەسم و ئەچمە

دەرۋە، ھەست ئەكەم خۆم لە ناو نەخش و نىگارەكەدا جى
 ھىشتووھ. چۆن بۆت بلىم، وام دىتە بەرچاۋ پەردەيەكى گۆشتم،
 لاي تەونەكە، لكاوھ بە قالئەكەوھ و من خەرىكەم ئەپۆم. پۆژى
 دواترئش ھەر بەو جۆرە. ھەموو پۆژىك و پۆژانى تىرش. ھەندى جار
 خەيال ھەلم ئەگرى و وا ئەزانم ئەو پۆژانە ھەرگىز تەواۋ نابى!
 شىرۆش لەوئىيە. پىكەوھ كار ئەكەين. پۆژانى سەرھەتا بۆى دژوار
 بوو. لاي دارەتەون كارى بۆ نەئەكرا. شارەزاي تەونى پاكشاۋ بوو.
 بەلام زۆر زوو فىربوو. زۆر وشيار و كارايە، شىرۆ!
 كەلمىشى وتى:

– نامەوى باسى شىرۆ ببىسم. ھەقالەكەت چ كارەيە؟ ئەو
 لە ناو ئەم بىابانە شۆرەدا چى ئەكات؟
 – پىنەچىيە، مامە. گىوھ دەور ئەگرى. پىلاۋ ئەدوورئتەوھ.
 قايش!

– چاكە، ئەگەر من گىوھ دراۋەكەمى پىشان بەم، پەنگە
 وابزانئ ئەمەوى پارەى سەفرەكەمى لىۋەربگرم. ئەرى ئاشنا، وای
 لىك نادەيتەوھ؟!
 ستار دوا پارووى قووتدا، لچ و لىۋى سەپرەوھ و بە بزەيەكى
 نەرم وتى:

– بىھىنە مامە گيان. ھەسىب و ھەسىبكارى كارى
 بازرگانەكانە، نەك ئىمە و ئىۋە. گىوھكەتم بەرى. لەبرى چاى
 پاش ژەمە ھەسىبى ئەكەم. ئا داىە؟
 بلىقىس وتى:

– ئاوم ناوھتە سەر، برام گيان. تۆ بەرگى دوعاش دروست
 ئەكەى؟

– بۆ دروستى ناكەم!

– كە وا بوو دانەيەكەم بۆ بدوورە. ئەمەوى. بۆ بووكەكەم
 ئەوى. بووكەكەم دووگيانە. ئەمەوى چاۋەزار بكەمە مىلى.
 ستار ئەيتوانى لەوھبگات كە داىكى بنەمالە چاۋەزارى بۆچى

ئەوئ. بەلّام نەي ئەزانی ئەو شتانەي کە بلّقیس دایناوہ بیخاتە ناو بەرگە دۆعاکە چیه؟

بلّقیسیش نەئەبوایە پئی بلّی جگە لەو دۆعای چاوەزارەي لە دەرویشیکی وەرگرتبوو، ئەیهوئ ئیسیکی مۆغەرەي پشتی کوندەببوو و تووکی پلینگ و پیستی وشکراوی کەمتیاریش بخاتە ناوی و بیبەستی بە قۆلی مارالّەوہ. پاریز لە چاوی پیس. ستار، دامودەزگاکەي کردەوہ و تەختەي کارەکەي لە عەرز دانا. مووسا گیوہکەي کەلمیشی هیئا و دای بە ستار. ستار دراپویی پاژنەي گیوہکەي تەرکرد و کەوتە گشت کردنەوہي گشتەک. بلّقیس چوو چا بەینی. چا ئامادە بوو. ئەو کتريیەي لە بوونی گۆلمحەمەد و خان ئاپۆدا خرابووێ سەر. بلّقیس کتريیەکەي هەلگرت و هیئای.

ستار، خەریکی دوورینەوہ بوو. پشتی چەماندبووہ. چاو و دەستی خەریکی کۆک و درەوش و دەزوو بوو. مووساش، پسپۆری کار، سەرنجی دابووێ چالاکي و نەرمی پەنجەکانی ستار. بلّقیس چای تیکرد. زیوہر هات، کیسەي خەنەکەي لە ناو وردەوالّەکاندا دۆزیوہ و بردی. خەنە ئەبوا بکریتە ئاو. تاویکیتر، پرچی مارالّ، دەستی مارالّ، قاچی مارالّ لە خەنە ئەگیرا. خەنەبەندان! مووسا، سەری قسەکەي کردەوہ: دەرباز بوونی پەز، لە سالی مەرگ و قات و قری.

کەلمیشی وتی:

— هەموویان نەمردوون، هیشتا چوار سەرپک ماون سەبراو ئەیان لەوړپینی. رەنگۆلّەي پان کویر نەبوویوہ. مووسا، هاوزمانی خەلک بوو. لە ناویاندا گەورەببوو. ستار، بەلّام وانەبوو. ئەو، شیواز و زاراوہیەکی تری هەبوو. لەو کاتەوہ کە ستار پئی نابووێ ئەم مەلّبەندە هەولّی ئەدا، زاراوہي شکاوی ناوچەکە فیربیی، بەلّکوو بتوانی زیاتر لییان نزیک بییتەوہ. بەلّام هیشتا نەیتوانیبوو. زاراوہي زبر و پر لە گریی ئەو، بەمزوووانە

نه ئەگۆردرا. بۆیە، لە کاتی گوتن دا لەنگ ئەبوو. جاری وا هەبوو
زمانی ئەجوورا و دائەما. شەرم دای ئەگرت. سەرەرای ئەمەش،
هەڵپەمی نه ئەکرد. خۆی هەمیشە ئەیوت:

«جووچکە تا پینەگا، توێکلی هیلکەکەمی ناشکینێ.»

دژوار نه بوو. مەبەستیش، بەس ئەمە نه بوو، چ خەیاڵیک؟
خەلکی ئیمە لە هەر مەلەبەندیک، بە شیوازیک قەسە ئەکەن.
ئەوان، یەکیچارچە بوونیان نه بەزاراوه، بەلککوو بە کاریانه، ستاری
پینەچی بیری ئەکردهوه:

«یەک نه گرتوووی خەلکانی ناوچە جووراو جوورهکانی ئەم
خاکە، تەنها یەک دوو گیروگرفتی بە دواوه نه بووه!»

جا، بە راستیش برۆای وابوو کە خالیک یەکگرتنهوه ئەبێ
بدۆزرتنهوه. خالیک کە هەموو بە ناچاری لێیدا و تێیدا هاوبەش
بن: رەنج. ستار هیشتا نهیتوانیبوو هیچی لێ زیاد بکات. کۆمەلانی
بەرفراوانی خەلک، لە پانتایی ئەم سەر زەمینەدا، رەنجیان
ئەکیشتا. هەر تیرە و گروپیک بە شیوهیەک. تیا ئەمایهوه:
پیناسە ی رەنج. ئەو کارەمی کە ستاریش پێی تەیار ببوو. کاریکی
زۆر دژوار و بە پوالت ئاسان. دژوار لە گەوهەردا، هەم لە بەیاندا.
ئەمە، با لە هەمبانه کردن نییه. سەردهستهکان، ئەوانەمی کە
زیاتر لەگەڵ وشە و کاغەز سەر و کاریان هەیه، رەنگە نهیان
ئەویست دەست بدەنه هەلسەنگاندنیک پاستهقینه. هەل و
دەرفەتی ئەوهیان نه بوو، رەنگە! بۆیە، زیاتر گیرۆدەمی پووکار بوون
تا تیگەیشن لێ ناخی ریشە. ئەیانویست ریشە بە لقهکەمی
بجوولین. بە راوهژوو! ئەمە، ئاسانتر خۆیای ئەکرد: وهکوو
خەنیمەکانیان. سەرە داوهکان بە دەستهوه بگره و لە نووکی
قەندیلەکە دابنیشە!

«خەلکی بەلام خۆ لەیستۆک نین. ئەگەر لەیستۆک بن،

ئەوا خەلک نین. خۆ شانۆی قەرەقۆش نییه!»

ستار وای بیر ئەکردهوه.

– ئاشناكەى من گولمحمەد چۆنە؟
لە وەلامدا، كەلمىشى سەرىكى پراوشاند:
– باشە، باشە!

مووسا وتى:

– سەردەمايەك پىكەو لە چەمى درىژ و شترمان ئەلەو پەند،
ئەو گەنج بوو من كورىژگەيەك. دەمى سائە. ئىستە چى ئەكات،
مامە كەلمىشى؟

– زستان هيزمى ئەكىشا، ئىستەش... وردە وردە ئەبى
بىتەو بو لاي چوار مەرەكەى. كارى ئىمەى دەشتەكى جگە
لەمانە چىترە؟ دەى، تۆ بلى! خالە مەندەلووم جارىك بىنى.
ئەيوت ئەيەوئ زنت بو بخوازى. پازى بووى يان نا؟
كار تەواو! ستار، بو دواجار گيوەكەى سەير كرد و دايەو بە
كەلمىشى.

كەلمىشى، تاي گيوەكەى بە بەرچاويەو پەگرت، سەر
و بنى سەير كردو پىكەنىنىكى قەلەو بن گوناكاني چال كرد،
ليوەكاني خوئ لستەو و وتى:

– چ دەست و نەخشىك! بژيت. هيوام بەخوا كاتىك گوزەرت
بەكوپتە ئەم ناوە كە بتوانم بەرخىكت بو بەكم بە كەباب.

ستار، پيالەى چاكەى پاكىشاىە بەردەمى و وتى:

– ئىستە نۆرەى بەرگە دوعاى دايەيە. بە خووشىەو چەرمى
نەرم و تازەشم لە لايە. با بزەنم. حەز ئەكەم بەرگە نووشتەيەكى
تايەتيت بو چاك بەكم وەكوو يادگار لەلاتان بمىنيتەو.

كەلمىشى وتى:

– هەر ئەو! مروف چى لى ئەمىنيتەو؟

– هيج، هيج! مەگەر كارەكەى.

– دەمت خووش بى.

– من واتىگەيشتووم مروف ئەگەر كار نەكات، مردووه!

– دائەپزى براگان. لە قسەت تى ئەگەم. ئىنسان بو كار

خولقاوه. ستار سهیری مووسای کرد:

«هاو زمانیکمان دۆزییهوه!»

کهلمیشی، دریزه‌ی‌دا:

— تهمهنم به شهست نه‌گه‌یشتوو، به‌لام په‌نجا و چه‌ند
سالی کارم کردوو. ئیسته‌ش ناتوانم بو تاویک بی‌کار دابنیشم.
وه‌ره‌ز ئه‌بم. ئوقره‌م له بهر ئه‌برئ. کاتی بی‌کاری وه‌کوو ژنه‌کان
ته‌شی ئه‌پرپس‌م یان شال و کلاو و گوره‌وی ئه‌چنم!

ستار به راست و به گالته وتی:

— زستانی ئه‌مسال ئه‌وا ته‌واو بوو، به‌لام بو سالی داهاتوو،
ئه‌گهر ده‌ستت گه‌یشت جووتیک گوره‌ویم...

بلقیس وتی:

— خوم بو‌ت ئه‌چنم. یادگاری. به‌ئین بی.

خوشیه‌کی ئاویت‌ه‌ی غه‌م، له ده‌روونی پی‌اوی غه‌واره‌دا
ته‌شه‌نه‌ی سه‌ند:

«دایک! دایک چ به‌هره‌یه‌کی خوشه‌ویسته!»

سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ش نه‌یه‌یشت ره‌نج له چاوه‌کانی‌دا تاو بداته‌وه.
گه‌رمای ره‌نجی له په‌نای نی‌گای خوی‌دا قه‌تیس کرد: نابی بلقیسه
بکیشی. بلا که‌له‌که بی.

مووسا وتی:

— من مه‌رگی دایکی خومم نایه‌ته‌وه بیر. به‌لام دایکی‌تی
بلقیس... رووم نییه له‌به‌رده‌م خوی‌دا پی‌دا هه‌لبلیم...

— هاتن! له‌شکر هات!

زیوه‌ر بوو، به ترسه‌وه ئه‌یقیژاند و به‌ره‌و په‌شمالی که‌لمیشی
پای‌ئه‌کرد. خه‌نه‌ی ده‌سته‌کانی هیشتا وشکه‌وه نه‌ببوو. بو‌یه‌ش
بوو ده‌سته‌کانی به دوور له بالی کراس و سه‌رپۆشه‌که‌ی
پاگرتبوو و لای ئه‌ستونده‌کی په‌شماله‌که، به خوفه‌وه سه‌یری
جه‌نده‌رمه‌کانی ئه‌کرد که ئه‌هاتن.

له‌شکر! به پۆلیک، به ده‌سته‌یه‌کی چه‌ند که‌س‌یشیان

– شهش پياو و چوار ژن.

– پياوهکان له کوښ؟

– دهشت. له سمر کار، خو پيم وتی. براکم و زاواکهی و
یهکیک له کورهکانم وان له دهشت. کوړیکم وا له مهشهده.
یهکیش له تالوا و شترهوانه. خویشم نهوا لیرم...

– شهشهمین کوانی؟

– کام شهشهمین، خان؟ کوره گهورهکم؟ وتم نهو له
مهشهده.

– له مهشهده چی نهکا؟

– له مهشهده... له چهپسه، خان نایب! پاش جهژن پهنگه
ړیگهی بدن بیتهوه بولامان، ئیشهللا. پهنگه هیئابیتشیان بو
زیندانی سهبزهوار.

– لهسهر چی گیراوه؟

– لهسهر قپهی پهز. خان نایب.

– نهمانه چکارهن؟

کهلمیشی، چهپی شانی، سهیری مووسای کرد و وتی:
– ئاشنا. مووسا کوری ئاشناکهمانه. میوانه. هاتووه و
نهرواو... نهوی تریشیان که... خوت چاوت لییه کارهکهی له سهر
پانیهتی. پینهچی و گهړوکه. نهو بو بووکهکهمان بهرگه نوشته
دروست نهکات.

ستار، له لای دهرگاکهوه، سهړیکی به سللو لهقاند. سهرکار
له نهسپهکهی دابهزی و به نیوان شانی وهستاوهکاندا، بهروه
ستار چوو و له سهر سهری وهستا. ستار خهړیکی کاری خوئی بوو
و وهکوو ههموو پیشهگهړیک له بن نیگای خه لکی تردا خیرایی
کارهکهی زیاتر نهکا، نهویش وای کرد. نهک بو پیشاندانی شارهزایی.

۱۰۷۵

که لیسه

بهرگی سینه

نه! نه مه خووی ههموو وهستاکاریکه، که له ژیر نیگای بیگانهدا،
تیزبینی و توانا و وردبینیهکی زیاتر پهیدا نهکات و خوبه خو ههول
نهدا بینر بکا به هوگری کارهکهی خوئی.

ستار نەيتوانى سەر ھەلپىنى و نەگەل سەرکار عەلى نەشكىن، كەباش نەيناسى، بکەوئتە گەتوگۆ. بەلام لە كاتى كارکردندا، ھەزى دەروون نەگەر مروڤ بۆ وتووئز لەگەل ھەنیمەكەى رانەكئشى، ھەزى دەسپەنگىنى لە ناخدا بلیسە نەسینى. وەك بلی مەملانییەكى نەپنى لەنیوان كار و وەستادا ھەيە. مەملانییەكى شاراوه و ھەمیشەيى. كار لە دەستى رانەكا و ھەول ئەدا بە سەرىدا زال ببى. كار وشكى پيشان ئەدا و پيشەگەر نەيەوئ نەرمى بكات. بۆيە، نەم كئشەيە، ھەمیشە پەوان و بەردەوامە. كار لە ئاقاریك و وەستا لە ئاقاریك. كار پەم ئەكا و كارا كوئدانى نەوئ. زالبوون. ھەلقوئنى سات و مەملانى. كئشەيەك كە ھەموو بېنەرېك لە ناخى خۆىدا، ھەز بە سەرکەوتنى دەستەكان ئەكات. ئەو بېنەرە نەگەر سەرکار عەلى نەشكىنیش بى و ئەو وەستايەش، ستارى پینەچى!

— زۆر وەستايانە تەقەلى لى ئەدەى! لە شوئنى تریش تۆم دیوہ. لە كوئ؟

— زالگە، سەرکار. زالگەى ھەسەن ئاوا. جووتېك پۆستالم بۆ ھینابووى. پارەكە بوو.

— لە بېرمە. بەرتەنگى نەسپەكەشت بۆ چاك كەردمەوہ. بەلام پەلەى پۆشنت بوو!

— تەكایە سەرکار. من قەت لە كارەكەم نەدزم.

— لیرە چى ئەكەى؟

ستار، بنى دەزووہكەى بە ددان گرىدا، سەرى بەرزكردەوہ و بە پېكەنېنەوہ وتى:

— لەوئ، لە زالگەى ئیوہ چیم نەكرد، سەرکار؟ كارى مروڤى

گەرۆك چيە؟ نەمەيە ئيترا!

— دەى، تۆ كە بە گوتەى خۆت لە ھەموو لایەك نەگەرپى،

ئەبى بزانی ئیمە بە دوای چىدا نەگەرپى؟! دوو ھاوکارمان، زستانی

نەمسال، لە بەفرە زۆرەكەدا ھاتن بۆ نەم ناوہ. من پەوہند بە

په وړه، چه پهر به چه پهر تا ئيره شوينم هه لگرتوون. ئيواره دره ننگ له په وړه ندى مه لا ميعراجوه به ره و ئيره هاتوون. له نيوانى ئه وئ و ئيره دا، ون بوون! سه ره و نگو م كراون. ئه گهر له ناو به فر و سه هؤل دا تيا بچوايه تن، ئه بوا كه لاهه كانيان بدوزينه وه. ئه گهر گورگ خوار دبنى، ئيسكه كانيان يه كيك ئه يينى، زين و په ختى ئه سپه كانيان له شوينيك ئه دوزرايه وه. ئه گهر له قوولكه كه وتبان، پاش به فر تواندنه وه، بوئى كه لاهه كانيان، بيا بانى دائه گهرت و قهل و دال له سهر سهر يان ئه كه وتنه فرين. چيتر بلييم؟ ئه گهر چوو بيتن بو ئاسمانيش، له شوينى ئه بى ههر بكه ونه خواره وه! چاليش ئه گهر كرابان، چه قه ليك، رپوييه ك دهره لنگى يه كيانى ههر رانه كيشا. به لام من دلنيام هيچكام له مانه نه بووه. ئه وان ه كوژراون و سه ره و نگو م كراون. تفهنگ و ئه سپه كانيان بوته مايه ي سهر يان. ئه مه، بو ئيمه مسوگه ره. ئيستته... ئيستته ش ئه مه وئ سه بارهت به م بابه ته، له ههر كوئ ههر هه وائيك بيستوه بوئى بگيريه وه!
 ستار هه لساو چوو بو لاي بلقيس. بهرگه نوو شته كه ي دا به ده ستيه وه و وتى:

— به فره گه وړه كه ئه فهر مووى؟ له بيرمه. من روژانى به فر له شار بووم. له شارى سه بزه وار. خو شيت نيم له و روژ و هه وايه دا بو سئ شايى خو م له بيا بان دا ئاواره بكه م! منيش گيانى خو م خو ش ئه وئ، سه ركار. من جووتيار و كور ي بيا بان نيم، به لام ئه وه ئه زانم كاتيك كه به فر يكي قورس ئه كه و يته وه، شوانه كان مه ر ئه بهن بو چه پهر و سه ر په نا و گورگى برسى ده سته ده سته به بيا بان دا بلا و ئه بنه وه و چى گياندار يكيان ده سكه وئ هه لى ئه درن و ئه يخون؛ پاشماوه كه شى ئه دهن به شان يان دا و خوا ئه زانى بو كوئى ئه بهن! خوا خوئ و توويه تى له و جوړه روژانه دا مرو ف بو پارووه نانيك نابى گيانى خوئ بخاته مه ترسيه وه! خه نجه رى بهر كه وئ ئه م ورگه!
 ۱۰۷۷
 كه ليده ر
 بهرگى سيبه م

سهرکار ئەشکین، شانی دا به شانی ئەسپهکهیهوه و له ستار ورد بوویهوه:

— پاشان چی؟ ئیتر چیت بیستوو؟
— پاشانیش... له چاخانهیک بیستم که شوانیک سهری کچی ئاغهکهی برپوه. ههر ئهوهنده!
— چاوهکانت زۆر زهقن، پینهچی! تاکو زمانتم له گهرووت نههیناوهته دهرهوه راستهکهیم پى بلّی!
— به شهرهفم سویند ئەخۆم راستهکهی ههر ئهوهنده بوو که پیم وتن. بهلام شتیکیتر... پیت وانیه هاوکارهکانی ئیوه ئەسپهکانیان ههگرتبى و رویشتبیتن بو لای تایباد و تیکهلی قاچاخ فروشه ئەفغانیهکان بوویتن؟! بیستم پارهکەش یهکیان چوووه بو ئهوی!

— شیرین زمانیش ئەکهی؟!... بلّی بزائم، ژن و منالهکەت له کوپیه؟

— نیمه، سهرکار ئەشکین!
— باوک و دایکت؟
— ئەوانیش... تهمەنى درێژیان بو جهنابت جى هیشتوو.
— کهسوکار؟
— کهسم نییه.
— خهڵکی ئەم ناوچهیهش نیت؟
— نهخیر!

— دیاره... که وابی... یهکیک لهوانه ی که لهم ناوچهیهدا بهرهللا کراون و... خهریکن، نهقیزه ئەدەن له جووتیارهکان و ئەیانههژین؟! نوینرهکانتان له پهڕلهمان، زۆر شهکهڕ ئەخۆن! قهیناکه، جارێ باالتان با کراوه بى. بهلام پوژیک دى باالتان بکهین! تۆ، پینهچی چاوهکانت زۆر دادپاوه. ئەو یهکهمجاره ی که بینیتم، زانیم چ جوړه بنیادهمیکى. ناوی من له کوپوه ئەزانی؟

— لهم مهلبهنده کهس هیه سهرکار ئەشکین نهناسی؟

ئەگەر يەككىك ھەبى سەركار عەلى ئەشكىن نەناسى، ئەبى بەرد باران بىرى!

— زمانىشت زۆر چەور و نەرمە. زمانە، ئىتر، خۆ زەل نىيە!
وھكوو مار بە ھەموو لايەكدا باى ئەدەى. خەلكى وھكوو تۆ
لەمكارەدا زۆر شارەزان.

— سەركار ئەشكىن، ئازايەتى تۆ ناوتى خستۆتە سەر زمان.
خەلكى لە بىريان ناچىتەوھ كە عەلى ئەشكىن، يەككىك بوو
لەو تىپەى، دەستى جىھەن خان، بەلووچى سەرحدى لە سەر
كورتكردنەوھ! كى بە خەيالىدا ئەھات جىھەن خانى سەرحدى
چەك دابنى و بىى بە پياوى ھكوومەت؟

— ئاگات لە ھەموو ڤووداوەكانى ئەم ناوھ ھەيە، بەس
ھەوالى سەرھونگووم كردنى دوو ھاوکارەكەى ئىمەت نەبىستووھ!
— جىھەن خانى سەرحدى زالم بوو، سەركار ئەشكىن. ئەو
لەو ياخيانە بوو كە خوینى خەلكى كىردبوويە شووشەوھ!
— ئەو بەلووچە شاخدارە، ئەوھەتانى خەرىكە پاساوى
زولمەكانى بۆ ھكوومەت قەرەبوو ئەكاتەوھ.

— ئەوھ راستە سەركار، بەلام ئەو زۆر خوینمژ بوو.
— تۆ ياخىت پى شك دى خوینمژ نەبى وا ئەوھندە قسە
ئەكەى؟! چەندە لە خوینى تۆى مژىبوو؟... تۆ، پىرەمىرد! وەرە
بەرەوھ.

كەلمىشى، چووھ پىشەوھ و وھستا. سەركار عەلى ئەشكىن
پرسى:

— بلى بزەنم، ئەوان چ كاتى شەو گەيشتنە ئىرە؟
— كى ئەئى؟ خان نايب؟

— ئەوھندە بە من مەلى خان نايب! من ئوستوارم. ئوستوار ۱۰۷۹

كەلىدەر
بەرگى سىيەم

عەلى ئەشكىن. بە كورەكەشت بلى! من ھاتووم تەرمى
ھاوکارەكانم لە ژىر خاكى ڤەشمالەكانى ئىوھ بەئىنمە دەرەوھ و
بىبەمەوھ. ئەوان لىرە لە ناو براون. نىشانەكان وا ئەئىن. وھلام

بهره‌وه. دیسانه‌وه‌ش ئەتەوئ لێ‌وه‌كانت قفل بکهیت و وه‌کوو کوند سه‌یرم بکهی؟ یان ئەتەوئ زمانت بکه‌یت‌ه‌وه و قسه بکه‌یت؟
که‌لمیشی وتی:

— من و کور‌ه‌کانم نایب خان، له ره‌وه‌ند نه‌بووین تا که‌س‌مان بینیبی. ئیمه له دارکردن بووین به سه‌ری خۆت. ژنه‌کانیش‌مان... بلیم چی! له عه‌قلā نییه ئەوان دوو پیاوی حوکمه‌تیان تیا بردبێ؟! سه‌رکار عه‌لی ئەشکین، کلاوه‌که‌ی له ناو چاوی به‌رزکرده‌وه، ئاره‌قه‌ی به‌ر ته‌ویلی س‌ری و داوای ئاوی کرد. بلقیس، زه‌رکیکی پر له ئاوی بۆ هی‌نا.

عه‌لی ئەشکین ئاوه‌که‌ی خوارده‌وه و زه‌رکه‌که‌ی دایه‌وه. بلقیس ویستی پروات؛ به‌لام عه‌لی ئەشکین رایگرت:
— دوو تفه‌نگی برنه‌وی ئەلمانی و دوو ئەسپ، یه‌کیان شیریی و ئەوی که‌یان به‌له‌ک. دوو سه‌ره‌ نی‌زه، دوو فیشه‌کدان، دوو جووت پۆستال، دوو قایشی پشت، دوو کلاو و دوو ده‌ست به‌رگی سه‌ربازی. دوو توربێن و دوو سه‌رجلی ئەسپ؛ ئەمانه‌مان ئەو‌یت‌ه‌وه. له کو‌ین؟ تۆ پیریژن، ئەبێ پیم بلێ ئەو شتانه له کو‌ین؟

بلقیس به‌ بێ قسه، سه‌ری له‌قاند. سه‌رکار عه‌لی ئەشکین هه‌نگاوێک به‌ره‌ورووی چوو و نه‌راندی:

— زمانیان بریوی؟! خه‌ریکم قسه‌ت له‌گه‌ل ئەکه‌م! ئەو شه‌وه‌ی که‌ به‌رپرسی دارایی، په‌قه‌لاتوو له‌ به‌رده‌می خێوه‌ته‌کانی ئیوه‌دا درا به‌ عه‌رزا، کێ ئەوی برده ژووره‌وه؟ کێ جی‌گه‌ی بۆ پاخست و دایپۆشا؟

بلقیس، بێده‌نگ بوو. سه‌رکار عه‌لی ئەشکین ده‌ستی برد بۆ رووبه‌نده‌که‌ی بلقیس - که وه‌کوو ژنانی خیا‌لتی خۆراسان - به‌رده‌م و لووتی خۆی تا بن چاوی دا پۆش‌ابوو، به‌ ته‌کانیک دای مائی:

— زمانت له‌ بن ئەم رووبه‌نده‌دا به‌ستۆته‌وه؟!
بلقیس خه‌ریک بوو به‌ چۆک‌دا بێ، به‌لام خۆی پاگرت و به‌

بئ ئەوهى خۆى بدۆرپنى، به ئارامى پووبه‌نده‌كهى له بهر پىي
جه‌نده‌رمه‌كه هه‌لگرتوه، رووى خۆى پى داپوشا و وتى:

– تۆ خۆت داىكت نه‌بوو؟!

سه‌ركار عه‌لى ئەشكىن، ده‌ستى هه‌لئنا گوايه شه‌پلاخه له
بلقيس بدات، به‌لام وه‌ك بلىي نهى ويرا. جه‌ربه‌زهى به‌ حمواوه با
برى، ده‌ستى داخسته‌وه و فه‌رمانى دا:

– بگه‌رپن! هه‌موو شوپنك بگه‌رپن!

جه‌نده‌رمه‌كان، له ئەسپ دابه‌زين و له ناو خيوه‌ته‌كان دا ون
بوون. جه‌نده‌رمه هه‌ليانكوڤى، پرژانديان. گه‌ران. نه‌ياندۆزينه‌وه.
گه‌رانه‌وه، وه‌ستان و گوتيان:

– به‌س دوو ژن له ناو ئەو ره‌شماله‌يه، سه‌ركار ئەشكىن.
خه‌نه‌يان گرتوه، سه‌ركار. يه‌كيان تاويك به‌ر له‌مه ليره وه‌ستابوو.

– ژنه‌كانى گولمه‌مه‌دن، سه‌ركار!

– ناويان چيه‌؟

– زيوهر و مارال، سه‌ركار ئەشكىن.

سه‌ركار ئەشكىن پرسيارى كرد:

– نيشانه‌يه‌ك؟

– هيچ، سه‌ركار!

– ژنه‌كان به‌ينه‌ ده‌روه!

هينايانن. مارال و زيوهر. ده‌ست و سه‌ر و پى له‌ خه‌نه‌دا.

شه‌رم و غه‌م به‌ ناوچاو و نيگايانه‌وه.

له‌ به‌رده‌م عه‌لى ئەشكىن وه‌ستان.

عه‌لى ئەشكىن پرسى:

– مي‌رده‌كه‌تان له‌ كوڤيه!

– بيابان!

– له‌ كوڤى ئەم بيابانه‌؟

– بيابان... بيابان.

– بۆ له‌ بيابانه‌؟ بۆ چ كارپك؟ ئەى ئەم ئەسپ و وشتره‌ى

بۆ نەبردوو؟

— ران، ئەسپ و وشتری بۆ چیه؟
سەرکار عەلی ئەشکین، لە بەر خۆیەوه هەندێ وشەیی
کاویژ کرد:

— ژنەکانی... گۆلمحەمەد، ها؟
دەسبەجێ وەرگەرا و سینەیی نا بە سینەیی کەلمیشیەوه،
یەخەیی پیرەپیاوی گرت، پایکیشتا و نەراندی:
— ئا لیڤە هاوکارەکانی من کوژراون! وەکوو رۆژ ئەووم لەلا
پوونە. بە کورە گەووادەکەت بلێ هەر ئەیگرم! پێی بلێ چاوه‌پوانی
من بی. پێی بلێ چاوه‌پۆی ئوستوار عەلی ئەشکین بی! ناوی من بدە
بە گوێی! ئوستوار عەلی ئەشکین. پێی بلێ هەتا ئەمڕۆ ماری
بیابان نەیتوانیوه لە بن سمی ئەسپی عەلی ئەشکین خۆی دەرپاز
بکات. قەل بە حەواوه نال ئەکەم، من. پێی بلێ ئاسوودە نەبی
گواپە خۆی ون کردوو. ئەیدۆزمەوه. جا، پیرەمیڤرد! بەرلەوهی ئو
پیشەت تالە تالە هەلبکیشتم، جوان بیڤی لی بکەرەوه و دەستی
کورەکەت بگەر و بیهینە بۆ زالگە. گویت لییه؟!
کەلمیشی نەبزوا. سەرکار ئەشکین سەیری بلقیسی کرد
و وتی:

— تۆیش، پیرێژن!
بلقیسیش لە سەر جی خۆی وشک ببوو. سەرکار ئەشکین
سەیری ژنەکانی کرد:
— لەگەل ئیوێشمە!

ژنەکانیش خامۆش بوون. سەرکار ئەشکین سەیری مووسای
کرد. مووسا لە بن نیگای عەلی ئەشکین دا خۆی پی رانەگیرا.
ویستی قسەیهک بکات. بەلام درەنگ ببوو. بیدەنگی عەلی
ئەشکینی توورە کردبوو و خەریک بوو ئەتەقا. ئەبوا رقی خۆی
بە سەر یەکیک دا برژیئێ. کەلمیشی! قایشی دەسکەوساری
ئەسپەکەیی ئەشکین، روخساری کەلمیشی تۆزاندەوه:

١٠٨٢
کەلمیشەر
بەرگی سێهەم

– ئەرۆين!

جەندەرمەكان سوار بوونەوہ. ژنەكان لە كەلمیشی خربوونەوہ. كەلمیشی چۆكى لە سەر خاكەكە ھەلینا. ستار، قوئی مووسای گرت، تۆز و خوئی لە خاكی پاشەلی سوارەكان بەرزبوویەوہ.

ستار و مووسا بەرەو كەلمیشی و ژنەكان چوون:

– ئەم گۆلمجەمەدە چۆن پیاویكە؟

مووسا لە وەلامی ھاوړپكەیدا وتی:

– كوری ناوەنجی كەلمیشیە.

كەلمیشی، ژنەكان بردیانە ژوورەوہ و دایاننا. پیرەمێرد خاك لە چاویا بوو. خامۆش وەك خاك، لە سەر خاك دانیشت. چەپی گۆنای و لاجانگی مۆر ھەلگەرا بوو. ھیچكەس، ھیچی نەئەوت. ھیچكەس، ھیچی نەبوو بیلێ. ژنەكان. وەكوو مریشك سەریان كرددبوو بەبن بالی خویان دا و لە سووچیکا كړبوون. خامۆشی، خنكینەر بوو. نامۆ و قورس و خەفەخان بوو. مووسا ھەستی ئەكرد ملی ئەگوشن. ستار، سەیری ئەكرد. ستاریش نەی ئەتوانی كلیلی ئەم خامۆشیە بگري بە دەستیەوہ. شتیکی وەكوو خوڵەمیش، بە ھەواوہ بوو. شتیکی وەكوو دووكەل. چی تیدا بوو، ئەم بیدەنگیە؟ خەيال، ھەندێ جار تا كوئی ئەفري. بەچی ئەروا! لە چی تێپەر ئەبی؟

«ھەر كام لەم مەرووفانە، سەبارەت بەوہی پرووی داوہ، چۆن

بیر ئەكاتەوہ و لە خەيالێ خویدی چ كاردانەوہیەكی ھەیە؟»

نە! نەئەتوانی وەلامیک وەرگری. ترسی ئەوہ ھەیە كە

ئارەزووی تۆ، خەيالێ تۆ، شتیك لەوہی ھەیە یان ئەتوانی ھەبی،

زیاد بكات. بەلام، وەلام نییە. وەلامیكي پروون نییە.

ستار ھەستی كرد ھەبوونی، بوونیان باریکی قورسە بە

سەریانەوہ. پڕویشن رەوا بوو. بەلام چۆن، پڕویشن؟ وەكوو

بەردی بن گۆم، لە ناو زیخ و لەدا چەقیوون، چۆن ھەلبین؟

له قور چه قیبوون، چۆن رابوايه تن؟ ئه بوا چي بليْن؛ کاتي رپوشتن؟ شتيکيان ئه بوو بوتايهت؟ چي؟ بو چي؟ بو دلدانه وه؟ نه! هه لدانه وه ي برينه. نه! ده بريني شهرمه زاري خويان له بهر ئه وه ي يه کيکي تر سووکايه تي پيکراوه؟ مه گه ر ئه مه يان! با خه لکي ماله که وانه زانن ئه وه ي به سه ر ئه وان هاتووه، گرنگي پي نه دراوه. جوړيک هاوده ردی دربرين له په رده ي شهرمدا. شهرمه زاري له بری يه کی دی و بو يه کيکي دی. به لام، نا. ستار ئه مه ي نه ئه ويست، هه رچه نده مووسا له ته وقيکي وه هادا گيري کردبوو. به لام ستار، نا! هاوده ردی شهرمنانه، به س خو ده ربازکردن بوو. رپگه ي خو په راندنه وه بوو. به لام ستار ته نها ئه مه ي نه ئه ويست. سه يري مووساي کرد. جه وان، له خوډا نه ئه گونجا. گوشاري بو هاتبوو. گه رمايه کی به ته وژم له بن پيلووه کاني دا بوو. نه ئه بوا رپگه ي پي بدا، بته قيته وه. سه ر به ستراو، ئه بوا له و گيژنه بيپه رينيته وه. جه واني، پيشبيني هه لئاگري!

هه لسان. مووسا په تي توربيني که ي خسته شاني و ستار کو له که ي دا به کو لي دا، ته خته ي کار و سندانه که شي گرت به ده ستيه وه و له ناو ده رگاي ره شماله که، ئاماده ي رپوشتن بوون. که لميشي سه يري کرد. بلقيس بو به رپکردني ميوان هه لسا. مارال و زيوه سه يريان کرد. مووسا، شهرم له روومه ت و چاوي دا، لووتي گيوه که ي هينا به عه رزه که دا.

ستار پوانيه بلقيس و وتي:

— ديسانه وه ش ئه گه ري مه وه. چي واتان هه يه بدوور يته وه، بيخه ره لاوه. دي مه وه. خواحافيز!

— خواتان له گه ل، دايکه که م!

به «خواحافيز» يک له بهر خو يه وه، مووساش که وته پي. به لام هه ستي کرد گوته يه ک له گه رووي که لميشي دا قه تيس

بووه. ره نگه ئه يويست بلي:

«سلاوي باوکت بگه يه نه.»

ره‌نگیشه:

«شیرۆت ئەگەر بینی پێی بلێ!»

به‌لام نه‌یوت و لیوی نه‌ بزوت.

– ئا، بیر له‌ چی ئەکه‌یته‌وه‌؟

مووسا سه‌ری هه‌لێنا و سه‌یری ستاری کرد

– چی؟!

ستار، پێکه‌نی:

– دنیا پره‌ له‌م شتانه‌؛ پر! سالیکی خوش ئه‌بی ئەمسال،

پێت وانیه‌؟

– چۆن؟!

– پرسیارم کرد: تۆ که‌ خه‌لکی بیابان بوویت، ئەم سالت

چۆن دێته‌ به‌رچاو؟

– سال؟ سال؟... ئا... باش. باش ئه‌بی!

– خه‌ریک بوو به‌ خۆمم ئەوت: ئیمه‌ چه‌نده‌ پیاو و بیابانمان

هه‌یه‌، چه‌نده‌ پیاو و بیابان! به‌ره‌که‌تی تیبکه‌وی. فراوانی! به‌ خۆم

ئەوت: به‌م پیاوانه‌، له‌ دلی ئەم بیابانه‌دا ئەکرێ زیڕ به‌دی به‌ینری.

وانیه‌؟

– ئا... به‌لی.

– تۆ هێشتاش له‌ بییری جه‌نده‌رمه‌کان و مامه‌ که‌لمیشی

دایت؟

– ئا، له‌ بییری ئەو دام!

– له‌م جوړه‌ رووداوانه‌ت، ئەلیی تا ئیسته‌ نه‌دیوه‌؟

– چۆن... نه‌م دیوه‌. به‌لام... به‌لام... چه‌ند مانگ له‌مه‌به‌ر

که‌ سه‌روکی جه‌نده‌رمه‌ هاتبوو بۆ ماڵی ئەر‌بابه‌که‌ی من، له‌

کوړی بابقولیم بیست وتبووی ئەیه‌وی جه‌نده‌رمه‌ ونبووه‌کان

١٠٨٥

که‌ ئیسه‌ر

به‌رگی سێیه‌م

بدۆزیته‌وه‌. وتبووی هه‌ر چۆن بووه‌ شوینیان هه‌لته‌گری.

ستار، پاش پامانیکی درێزخایه‌ن وتی:

– تۆ چۆن بیر ئەکه‌یته‌وه‌؟ گۆلمه‌مه‌د کاری وای له‌ ده‌ست

دی؟

مووسا سہری راوہ شانند و وتی:

— نازانم!

— تۆ له ناو ئەم خەلکەدا ژیاوی، ئەوانت پێ چۆنە؟

مووسا وتی:

— شارییەکان زۆر حەسیبی ئادەمیزادیان بۆ ناکەن. جووتیارە

نان و ئاودارەکانیش هەر وەھا.

— تۆ چی؟ تۆ ئەوانت چۆن ناسیوو؟

دەنگی پێیان لە سەر خاک و درکی بیاباندا، لە گۆییاندا

ئەزرنگایەو. مووسا لە بن قورسای پرسیارەکی ستاردا، بێدەنگ

ما و چاوی بریپە بیابان.

بیابان، لە پێش بوو. بیابانی مانگی نەورۆز. خاکی نەورۆز،

خاکە لیو. خالی تەرچک و تازە. بالقوونی میرمنداڵیکی

نەورەس. بۆ مروۆفی دەشتەکی، مانگی نەورۆز دەروازی ئەو

سالەیه لە بەریەتی، ئەگەر سەوز و پروگەش بێ، بزه ئەخاتە

سەر لیو. ئەگەر ناوچاو گرژ و مروموچ بێ بزه وشک ئەکا و

غەم لە سەر غەم ئەنیشی. پەشی و گرژی زستان لە سەر دل

لا ناچیت و ماندویتی لە لەش دەرناچێ و ناسپێتەو. باری دل

کوئتر و قورستر ئەبێ. عەشق چرۆ ناکات، چونکە دلی دەشتەکی

لەگەڵ پشکووتنی بەهار ئەپشکوێ و بەهار... پشکووتبوو. خاکی

بەهار، شیرمایەیهکی لە ناخی گیانی دا هەبوو. لە بن قورسای

پیلارەکاندا ئەنیشت و پۆئەچوو. گۆنای خاک، گۆلی لی روابوو.

درکی خاک، تاغ و گەون گۆلی دابوو. نە ئەوەندە زۆر، کە بیابان

سەری سەر بووبی بە گۆلستان و بەرامەمی گۆل، بەلام ناو بە ناو

و پەلە پەلە. گیا روابوو. پێستی زەوی ترەکابوو و گیا ددانگیری

مەر و بز، خاکە لیو.

ستار وتی:

— خولیای بەرامەمی خاکە کە بوویت، هاوپی؟

١٠٨٦
کە لێ سەدر
بەرگی سێیەم

مووسا رووی وەرگیڤرا و وتی:

— خیلاتیهکان زۆر درهنگ متمانه به غه‌ریبه ئەکەن. میوانیان
خۆش ئەوئ، بەلام پازی خۆیان له لای نادرکینن. پازدارن. به‌رامبەر
به خۆیان دەمارگرن. وریای پیچ و خەمی کاری خۆیانن. ژن و ئەسپ
و پان، خۆشەویستی ئەوانن. بەلام له‌مانه ئازیزتر، بۆ هەموو
برایه‌تیه. جاری وا هەبووه له پیناوی وشه‌یه‌کدا سه‌ریان داناوه.
کاتی منالی له‌گه‌ڵیان ئەچووم بۆ وشتر له‌وه‌پاندن و گه‌ون کردن.
هەندئ له پیره‌کانیشیان زۆر چاخان کەرن. پیره‌می‌ردیکم له بیره
ئەیوت له سه‌ر پانه‌که‌ی له‌گه‌ڵ پۆستم و زۆراب شه‌ری کردووه
و یه‌کیانی کوشتوووه یه‌که‌مجار هەموو قسه‌که‌یان پئ گالته
بوو. بەلام پاشان ده‌رکه‌وت که راست بووه. ئەو دووانه پۆستم
و زۆرابی راسته‌قینه نه‌بوون. به‌لکوو خۆیان به‌و بیچم و شی‌وازه
ئەرازانده‌وه و ئەچوون بۆ مه‌ر دزین. سه‌ربرده‌که به‌و شی‌وه‌یه بوو
که باوک و کورپک ئەدەن به سه‌ر کابرادا و شانی شه‌ته‌ک ئەدەن
و پانه‌که‌ی برئه‌دەن. بیره‌می‌رد که ئەو کاتانه گه‌نج بووه - به
گوته‌ی خۆی - به‌ره‌و ئیمام په‌زا دانه‌نیشی و ئەلی:

«یا ئیمام په‌زا! شانەکانم بکه‌ره‌وه، شه‌کیکم نه‌زری تۆ

بی.»

ئەه‌گیڤراوه:

«یه‌کیان که‌له‌سه‌ری دیوی سپی نابوو به سه‌ریه‌وه، پيشی
دوو فلیقانه بوو و شاقه‌لی که‌وا و سه‌ته‌که‌ی کردبوو به به‌ر
پشتینیدا. ئەوی که‌شیان خودی زۆراب بوو! سه‌ره‌تا شانیان
به‌ستم و له سووچیک، خسته‌میانە ناو قوولکه‌یه‌ک و پاشان
چوونه گیانی پانه‌که. من به دژواری خۆم سه‌رخست و به‌رامبەر
به ئیمام په‌زا، چۆکم دادا و گوتم: یا ئیمام په‌زا، شانم بکه‌ره‌وه
شه‌کیک ئەکەم به قوربانی، یا ئیمام په‌زا هی‌زیک بده به شان و
قۆلم! وتم و له خۆم نه‌ویم. هی‌زم له خۆمدا، هی‌زم له خۆمدا و
ئەو شالهم، له ناوه‌پاستدا پچه‌راند. خۆم په‌زگارکرد. بینیم پانیا

برداوه و مهیدانیك دوور كهوتوونه ته وه. په لاماری داره ده ستمه دا
و هه لآتم. هه لآتم و خوځم گه یانده پوځسته م و یهك به خوځم
دارم داهینایه وه و کوتام به پانیه ی سهری دا. ده سبه جی درا به
عهرزا، مړه مړیكی كرد و لاقی كهوته فرته كردن و گیانی ده رچوو.
په دووی دووه میم نا. به لآم نهو گهنج بوو و هه لآت. گه پامه وه،
پیره میړده كه م هاویشته ده سكه ندیك و سهرم دا پوځشی. پاشان
پانه كه م كوځرده وه و هیئامه وه بو نهو موځگه یه ی هه فاله كه م و
سه گه كه م نه هاتن بو نهو ی.»

له بیرمه پیرمیړد، کاتیك نه م به سهرهاته ی نه گپړایه وه،
چاوه كانی نه بریسكانه وه. په به نه، له وشكه زستانیک دا فه رمانی
گیان ئا فه رینی به جی هیئا.
ستار وتی:

— سه ربرده یه کی شیرین بوو!... تو پیت وایه گوځمه مه د
شاكار ی وای له دهس بی؟

مووسا له هاوړیكه ی موړ بوویه وه و وتی:
— نه ته ووی چی له زمانی من بیسی؟
ستار وتی:

— تو نه مانه با شتر نه ناسی. نه مه ووی بزانه م کاری وا له دهس
خه لکی وه كوو گوځمه مه د دی یان نا؟
مووسا وتی:

— نه گهر رق و دوژمنی له ئارادابی، له وه زور خراپتريشيان
له دهس دی. پیاو كوشتن، له لایان وه كوو بز ن كوشتن وایه.
جگه له مانه ش، گوځمه مه د جهنگی دیوه. مه دلیای وه رگرتووه.
نیشانه پیكی نمره یه كه. چاوی پره له كوژراو و خوین. به لآم
دیسانه وهش ناتوانم به دلنیا یه وه بلیم نهو شاكاره نهو كر دبی تی.
یه کیان له بهر نه وه ی تازه ژنی هیئا وه. یه کیان نه وه ی كه
براگه وره كه ی وا له زیندان. یه كیش نه وه ی كه برا بچو كه كه ی وا
له كر یگرتی یی. پیره میړدیش كه له كار كه وتووه. سه ره رای هه موو

ئەمانەش، ئەمسال رۆژگاریان رەشى رەش بوو. پياوى برسېش
سەرەتا بېر لە ورگى ئەكاتەوه تا...

— تا پياو كوشتن، ئەرى؟ تۆ پېت واىە مرۆف لە سەرتېرى و
بۆ رابواردن خەلك ئەكوژى؟

— نا، بەلام گۆلمحەمەد، لە نەبوونى براكانى و پېرى باوكى دا،
پياوى يەكەمى رەوہەندە. ئەو بەرپرسە، بۆيە لەوہ ناچى كارىكى
وہەى كردبى.

ستار وتى:

— ئەم شتانە، ئەكرى لە رووانگەيەكى تريتشەوہ، سەير
بكرى، نابى؟

— چ رووانگەيەك؟ چۆن سەيربكرى؟

— بۆ وینە ھەموو ئەو شتانەى تۆ پېت واىە رېگەى ئەوكارە
ئەگرن، ئەوانە خوڤيان بوون بە ھۆى ئەنجامدانى كارەكە. بۆ نەوونە
وہكوو... نوڤل كە... كە ديوارى كوڤ و خراپى پى ئەرووخېنن. يان...
وہكوو بېلەكان كە بنى گەوہنى پى ھەلئەكەنن.

— تى ئەگەم چى ئەلئى، بەلام... ناتوانم بلىم گۆلمحەمەد
ئەو كارەى كردوہە يان نەيكردوہە... بەلام!

— بەلام چى؟

— ويژدانم زۆر بريندار بوو كاتىك كە ئەشكين رووبەندەكەى
بلقىسى راکيشا. كاك ستار، من داىكى خۆم لە بېرنىيە؛ بەلام
داىكىتى بلقىس... داىكىتى بلقىس ھەرگىز لە بېر ناكەم. زستان
كە بۆ گەرمين ئەھاتن بۆ ئەمناوہ، بلقىس لە داىك، باشتر پىم
رئەگەيشت. باوكم ئىزنگ و خەلووزى بار ئەكرد، بېبا بۆ شار،
منى ئەدايە دەستى بلقىس. ھەر بۆيەشە، ھەر كات باسى داىك

ئەكرى من تەنھا دادە بلقىسم دىتەوہ پيش چاۋ. لە بەردەمى
خۆى رووم نەبوو بىلئىم، ئەوا لەپشت سەرى ئەيلئىم. بلقىس
داىكى من بووہ و ئىستەش ھەر وەكوو داىك سەيرى ئەكەم.
يەكەمجار، بلقىس شەرۋالى بۆ دووريم و لە پىي كردم. ئەو

رۆژانه، من وشترهکانی باوکم و پهزهکانی بهردهستی که لمیشیم
ئهلوه پاند. زۆرتەر، له گهڵ شيرۆ و به گه ممه د پهبه کانهمان ئه برد
بو لهوه پ. پاشان باوکم منى برد بو شار و له لای پيره خالۆوى
دالاندار دامينا. ئه وپيش خسته ميه سه رکارى مافوو رچنين. لهو
سه ربه ندهوه من له له که لميشيه کان دوور که و تهمه وه... زۆرمان
نه ماوه، گه يشتين.

— چى؟! —

— ئه ئيم، ئه وه ندهمان نه ماوه. له م گرده تيبه رين ئه گه ينه
چه مکه. له چه م که تيبه رين، ئه گه ينه چالاييه ک و له بن
سینهى گرده که، خانووه کهى خاله مهنده لوو ده رئه که وئ.
خانووه که نا، کوخته کهى، جيگا کهى چى بلیم! به راست، عه لى
ئه شكين زۆر لیت به قين بوو.

ستار هاوړیکه ی سه يرکرد و وتى:

— هه زت ئه کرد قسه کانه چۆن بى؟ شيرين؟

— نه، به لام ته شه رى لى ئه دای!

— ته شه ر نه بوو، ئاشکرا بوو.

— من پيم سه ير بوو تووى ناسيه وه؟! —

— منيش هه روا!

— ده يجا چى ئه بى ئيسته؟

— ئيسته جارئ هيچ نابى. به لام پاشتر، ره نگه.

— نه تبيست چى ئه وت. ئه يوت: «رۆژيک بالتان ئه که ين!»

راست ئه کات. هه رچه ند ئه وهى وتى زياتر له رقا بوو تا له رووى

مه به سته وه. به لام به ريکه وت قسه کهى هه سيبيکى تيا بوو و

هه سيبه که شى راسته. رۆژيک هه ردئ ئه م به ره هيل و هه راوهى

ئيمه رامان خسته و به و جوړه به ئاشکرا به سه رى دا ديبن

و ئه چين و به سته ئه ئين، کوڤکه نه وه! هاوړييانى سه ره وه،

نازانم ئيره يان له گه ل کوى لى گوږاوه! هه نديکيان پيان وايه،

عه لياواش، بوخوى شاریکه!

- ٺهگهر ٺو رڙه بگات، چي له ٺيمه ٺهڪهن؟
 - سهره تا ٺاشڪرامان ٺهڪهن، پاشان...
 - پاشان چي؟
 - نه ت بينيوه ٺالاجاقي چي لهو ٺاسڪانه ٺهڪات كه راويان
 ٺهڪات؟
 - دهی... دهی كهوايه تو ٻو وا به ٺاشڪرا دهه ٺهخهيه دهه ميان
 و... به هيچ و خوڙايي...
 - شيوازه كه وا هه لٻڙيراوه. ٺيمه ٺو پاڙانهين كه گشتمان
 پهسند كرووه. بهرپرسی راستي و دروستيه كه ي ٺهوانن. ههر
 كهس، ٺهتواني بهس ٻوچووني خو ي رابگهيه ني.
 - تو... راي خوٽت وتووه؟
 - وتوومه. به لام راي من - يان وردتر - ژماره ي ٺو كهسانه ي
 ٺو ٻوچوونه يان هه يه، زور نيهه.
 - ٺه ي... چي ٺه بي؟
 - شتيكي تاييه ت نابي. هه رچي رووبدا، ٻو هه مووانه. جا
 ٺيسته تو ٻوچووني خو ت بلي.
 - من... ٻو چي منيش ٺه توانم ٻوچووني خو م بليم؟
 - ٻو پيٽ وايه تو ناتواني؟
 - ٺاخر من... من...
 - توچي؟ چونكه له واني تر زياتر لهو چاله قووته ي بابقولي
 بونداردا له پای ته وندا دائه نيشي؟ له بهر ٺهوه ي هيشتا ناتواني
 رڙنامه بخوينيته وه؟
 - نا... نا...
 - كهوايه بيلي هاوري... بناغهي هه موو شه ره كان له سهه
 ٺهويه كه تو... من... بلقيس و هه موومان خو مان به هه قدار ١٠٩١
 كه ليدهر
 بهرگي سنيه م
 بزانيه. جا من جگه له هاوري، به براي خوشت بزانه و بيلي!
 - چي بليم؟
 - ٺهگهر تو و بابقولي بوندار دوژمن بن، كاتيڪه تو دهستت

به تالّه و نهو له گه لّ کوره کانی و خزم و که سوکاری دهست بداته
شمشیر و تفهنگ و ئالاجاقیشی له پشت بی، تو جهربه زهی
نهوت ههیه بیباک و نه ترس بجیته مهیدانی؟

— نهه که ناویرم. به لّام نهوهی که تو وت له گه لّ شه ری من
و بابقولی بوندار جیاوازی ههیه.

— زورنا. نهو شه ره، گه وره تره. ئالۆزتره. به لّام وه کوو نموونه،
له شیوهی شه ره که ی تو و بابقولی بونداره.
— نه گهر وایی، نهه.

— «نهه» چی؟

— «نهه» به دهستی به تالّ ناچمه مهیدانهوه.

— ئیسته نهوا چووین!

— باشه، ئیسته که چووین چی نه بی؟

— رهنگه شتیکی گرنگ پوونه دات، به لّام، رهنگیشه
سه رکاره لی نه شکین رۆژیک بی بو راوکردنمان!
— تو خه ریکی نه مترسینی؟!

— وانیهه. مروّف نه گهر به چاوی کراوه وه پروا به پری دا، که متر
نه که وپته ناو قوولکه وه. مه گهر نابی له گه لّ یه کدی پروو پاست
بین؟ خه ریکین قسه نه که یین و پری کورت نه که یینهوه! زوری ماوه؟
— نا، نهوه تا، گه یشتین.

گه یشتن.

زورگ، چه م، گرد. داوینی گرده که، په ناگهی خالّه مهنده لوو.
و شتره کانی له لایه که وه خه وتبوون و دوو نه سپی - به لّک و
شیری - له لای کوّخه که وه، لای داره کان نه له وه پان. ستار و مووسا،
به نیگایه که نه سپه کانیان ناسیه وه و سهیری یه کدیان کرد. مووسا
له خویدا پاما و پیکه نیییک خزیه بن پیستی پوخساری ستاره وه
که ههر له وی پاریگرت.

— زه لّام کیین؟

ستار و مووسا، دهسبه جی و بی ئه فان وهستان. دهنگی

نیر و گری خان ئاپۆ، لهو ناوه دا دهنگی دایهوه. سهر و شانی له
كوخه كه هینابوو به دهرهوه و چاوه کانی، چاوه هه لۆکانی، بریبوو به
ناوچه وانی هاتوان.

مووسا، مامی گولمحه مه دی ناسیهوه:
— نامناسیتهوه! من زۆر بالام بهرزبووه یان چاوه کانی خان ئاپۆ
کزبووه؟

— له کوپوه دین؟ کین؟
ستار شانی دا له شانی مووسا:
— شتیك بلی! ئاشنایی به!
مووسا وتی:
— منم. مووسا، خان ئاپۆ! کوری خاله مهنده لوو! ئەمهش
ئاشنای منه.

خان ئاپۆ، سهر و شانی بردهوه ژوورهوه و دهنگی هات:
— کور هه ته، خاله! یه کیکیشی به ستوو به قنیهوه و
هیناوتی. بچۆ به پیریانهوه.

ئوهنده ی مووسا و ستار بگه نه بهر دهرگا، خاله مهنده لوو
به مژۆلی لکاو و سهر و قزی ئالۆزهوه، هاته دهرهوه. ستار و مووسا
سینه به سینه هاتن. مهنده لوو له درزی برژانگه کانیهوه، کانی
درک، سهیری کردن و وتی:

— ئەترسم ئاخه که ی له گه ل ئەم هه قاله پینه چیه ت
زه ماوه ند بکه ی. بۆ وه ستاون؟ وهرنه ژوورهوه. وهرن، وهرن، خۆ
بیگانه نین. وهرن!

شوین تهنگه بهر. خان ئاپۆ و گولمحه مه د، بهرام بهر یه ک
دانیشتبوو. خان ئاپۆ، نیگای به دگومان بوو. گولمحه مه د ته نها
جاریک سهیری مووسا و هاوړیکه ی کرد. خاله مهنده لوو لای
کتری چاکه ی دانیشت و شوینیکه ی لای دهستی گولمحه مه دهوه
پیشانی ستار و کور هکه ی دا. دانیشتن.

خان ئاپۆ بۆ ئه وه ی سامی دانیشته که بشکینێ به مووسای

وت:

— بۆ جهژنه پيروژهی نهورۆز هاتوویت بۆ لای باوکت، ئهري؟
من سهههتا ترسام هاتوون بۆ ئهسپهکانی ئيمه! ئهزانی چۆنه
خۆ. ئهم روژانه، مروّف چاوی بيهستی، خویشی ئهزنی! ئهم
بيابانه جيی متمانہ نييه.

مووسا، سهيريکی ستاری کرد و وتی:

— بهتاييهت ئهم هاورييهی من ئهو کارانهی باش لهدهس دی.
بهچکه فالوويکيش ئهتوانی پاروو له دهمی هه لگري. کهسی نييه.
وتم پيکهوه بيین بۆ جهژنه پيروژهی باوکت. غهوارهيه. مروفي
غهوارهش، روژی جاريک و سالی جاريک دی ئهگيري. کوٹايی روژ
و کوٹايی سال. ئيواره و جهژن. يهکيشيان ئهوهی که من تهها
نهبم و پيکهوه جهژن بکهين.

مووسا، بۆ ئهوهی قسهکهی خوی — که خهريک بوو شيرازهی

ئهچرا — بگهيه نيته شوينیک، پرسی:

— ئهمشه و کوله چوارشه ممهيه، وانويه؟

خان ئاپۆ وتی:

— به ريکهوت، ئهمرو ئيمهش قسهی تۆمان ئهکرد. هم
لهگه ل کورپی ئهريابت و هم لهگه ل خاله مهندهلوو. مهندهلوو
نهی ئهخسته خوی، بهلام ئهگه ر دهستت بدايهت له بنی دی، تی
ئهگه ييشتی چاوهريته. ئاخو ئهم پيره ميژدهش جگه له تو کهسی
نييه! ههيهتی؟

مهندهلوو، پيالتهکانی چای له بهردهم مووسا و هه قاله کهی

دانا و وتی:

— هه ر ئهم دوو پيالتهمان ههيه، بهتالی کهن.

خان ئاپۆ وتی:

— ئهم هاورييهتم من له شوينیک نهديوه؟ نا مووسا؟

مووسا، سهيري ستاری کرد و وتی:

— نازانم!

ستار وتی:

— منیش ئیوهم نه بینیه! به لّام نازانم بۆ پیّم وایه ئیوهم دیوه! رهنگیشه له بهر ئهوه بیّ په سنی ئیوهم بیستوهه.
— په سنی من؟ له کی؟ له کوئ؟
— مووسا بۆی باس کردووم. ههم هی توّ و ههم برزاکه تان گولّمحه مه د خان!

نیگای گولّمحه مه د بزوا، به لّام ئاشنایی له گه لّ ستاری نه خسته خوئی. ستاری له جییه ک دیوو. به لّام له کوئ؟ نه ئه هاته وه به بیریدا.

ستار وتی:

— به لّام مووسا که باسی ئیوهی بۆ ئه کردم، پیّم وانه بوو له مه و پیّش گولّمحه مه د خانم بینیی! له بیرتانه، خان؟
— له کوئ؟ له کوئ منت بینیه؟!
— گولّمحه مه د به پرسیاره کهی خوئی، چاوی برییه ستار. ستار پیالهی به تالی چاکهی له بهرده ست خاله مهنده لوودا دانا و وتی:

— له چاخانهی کاروانسه رای شازده. زستان بوو. ئیزنگتان هی نابوو بۆ شار. پیلاوه که تم دوورییه وه!

گولّمحه مه د، ستاری بیرکه وته وه. نیگا ملۆزمه کهی و ئه وهی که به چاو پیلاوی له پیّ دهره ی نابوو و خستبوویه بن دره وش و دهرزی. ئه و رۆژه ش گولّمحه مه د خوشی له کابرا نه هاتبوو. ئه و رۆژه ش ئه وی وه کوو قه تماخه ی برینکی کۆن به زیاد هاتبوو به پیّش چاو:

«چ زهرگه ته یه که ئه م کابرا! ئه لئی مار له ناو چاوه کانی دا پۆپه ی داوه. نیگای دلی مروّف ئه روشینی. ئه لئی له ناو دلی

١٠٩٥

که لیسه ر

به رگی سییه م

مروّف دا بۆ شاراوه یه ک ئه گه پئی. به لّام بوچی؟ نازانم! چهن سهر بزپۆ و هه مه کاره یه. مروّف له به رامبه ر چاوه کانی دا ناتوانی ئارام بی. وا ئه زانی خه ریکه شتیکت لی بدزی. شتیکت تیّک بدا. نازانم. له دوو که ئی لوول خواروو ئه چی. سروسشتی ماری هه یه.

ئەخوشى. زۆر خراپ ئەخوشى. نەرم و ترسىنەر ئەو يەكەمجارەش
كە بىنىم، وام ھاتە بەرچاۋ. گومانم لىكرد. گومانم لە چاۋ و
لېۋە داخراۋەكانى كرد. خامۆش يەكەى دېرۋىنگى كردم. ئىستەش
بەدگومانترم ئەكات. لە سىبەر ئەچى. لە ھەموو شويىن بە دواى
مروڤقەۋىيە. بۆ ئەبى لىرە سەر و سەكوتى دەرکەۋى؟ ئەۋىش
لەم كاتەدا؟! ئەو، پىنەچىيەكى گەرۆكە، لىرە لەم بىابانە رووت
و قووتەدا چى ئەۋى؟»

«ئا، چىت ئەۋى؟!»

نە! گولمەمەد واى نەۋت:

— بەلام ۋەستا، تەقەلى تۆكەت لە پىلاۋەكەم دابوو،
دەستت نەيەشى. ھىشتاش نەدراۋە.

— غەمىت نەبى، گولمەمەد خان! ھەر كات دېرا، خۆم
ئەيدورمەۋە. ھەرچى بى من قەرزارى نان و نەكى ئىۋەم!
گولمەمەد وتى:

— ئەگەر ھۆشم درۆ نەكات، من و تۆ لە چاخانى كاروانسەرا
نان و نەكمان پىكەۋە نەخوارد، ۋەستا!

— ئەو پوژە ناليم گولمەمەد خان؛ مەبەستەم ئەمپوئە!
گولمەمەد سەيرى مووساى كرد. مووسا وتى:

— ئىمە ئەمپو، لە سەر پى بە لاي پەشمالەكانى ئىۋەدا
تېپەر بووين، دادە بلقىس نان و چاى داينى. ئاشناكەى منىش،
گىۋەكانى مامە كەلمىشى دووربىەۋە. بەرگە نووشتەيەكىشى
بۆ بوۋكەكەى دادە بلقىس دوورى. تاۋىك لەۋى دانىشتبووين و
خەرىك بووين ئەھەسايىنەۋە، لەپر سەر و كەللى جەندەرمە
دەرکەۋت و ئەو قوومە ئاۋە لىكردىن بە ژەھرى مار!

— جەندەرمە بۆ ھاتبوون؟

مووسا، لە ۋەلامى خان ئاپۇدا، خامۆش بوو و پاش تاۋىك

وتى:

— ھاتبوون بە دواى تۇدا!

— به دواى مندا؟
— نه! به دواى گولمحه مه ددا. نه يانوت گولمحه مه ديان
نهوئ.

— دهى، كئ له ره وه ند بوو؟ چيان وه لّام دانه وه؟
مووسا، جاريكى تر خوئ له وه لّام دانه وهى خان ناپوؤ پاراست.
نيگاي گولمحه مه د له خاك و چاوه كانى خان ناپوؤ له مووسا:
— بو لال بوويت؟!

مووسا هه لّسا و چووه دهره وه، خان ناپوؤ به دواى دا قنجه وه
بوو، به لّام ستار قوئى كراسه كهى گرت و داي نايه وه:
— جه وان هيشتا. دلئشى زور ناسكه. شتئكى زور خراب
پووى نه دا. به لّام نه لئى چى، نه گهر نه و توزه به دره فتاريه له گهل
نه وان نه كرايه ت نانه كه ناسووده تر له گه روومان نه چووه خواره وه!
خان ناپوؤ. به رامبه ر ستار، نه راندئ:

— نه وه نه لئى چى؟ خه ريكى رهوزه نه خوئنى؟! قسه كه ت
سه رپراست بگير ره وه! بوچى پئچ و په ناي پئ نه كهى؟ بيلئ بزانه!
چى رووى داوه بيلئ! مووسا هاته وه زور ره وه و وتئ:

— دم پيسىان كرد! هم به رامبه ر به داده بلقيس و هم
مامه كه لميشئ! رووبه ندئ داده بلقيس، نه شكين داي كي شئا.
به قايش كي شئاي به روومه تى مامه كه لميشئ دا. جنيوى دا و
پوئشت. نه يوت دوو نه سپ و دوو جه ندرمه به دوو دهس تفه نگ
و تاقمه وه له دهوروبه رى ره وه نده كهى ئوه بئ شوئن بوون. وتئ
نه گهر گولمحه مه د بئ به مار و بچئ به عه رزا، نه يدوزمه وه!
په يامى دا كه ناوى به تو بلئن: ئوستوار عه لئ نه شكين!
خان ناپوؤ بيكه نئ:

— نه سپ و جه ندرمه؟! مي شكيان تي كچووه! نه سپ و نه ژان
ون بوون به ئيمه چى؟ له م بيابانه دا كاروان به باره وه ون نه بئ،
مه گهر ئيمه لئى به رپرسين؟

گولمحه مه د، كو تايه كهى، له بهر خوئيه وه وتئ:

— ئوستوار عەلى ئەشكىن؟! —

ستار وتى:

— وابدانم بەرپىسى زالگەي حەسەناوايە، بەلام خراپى كرد.
زولمى لە خوۋى كرد!

خان ئاپۆ، سەيرى گولمەمەدى كرد. گولمەمەدى پىي وت:
— شەو كە داکەوت، ئەچىنەوہ بو لاي پەوہند.

خان ئاپۆ لىوي بنەوہى گەست و چاوى لە ستار برى.
گولمەمەدى سەيرى مووساي كرد، مووسا چاوى برىيە دەرەوہ.
مەندەلوو لە هىلى نيوان نىگاي ئەم و ئەودا سەرگەردان بوو.
ستار سەرى هەلينا و وتى:

— رۆژ داچوو! شەوى چوارشەمەسوورىيە و نەورۆز. ئاگر
ناكەينەوہ؟

گولمەمەدى وتى:

— بۆچى نا؟ ئاگرىش ئەكەينەوہ و بازىش ئەدەين بە سەرىدا!
— دار و چىلكە!

هەلسان و دەرکەوتنە دەرەوہ. مووسا، ستار و خان ئاپۆ بە
دواي داردا بلاو بوونەوہ. مەندەلوو قۆلى كراسەكەي گولمەمەدى
گرت و رايكىشا.

— بۆ كويەم ئەبەي؟

— وەرە، تا ئەوان سەريان گەرمە، ئەو... ئەو شتانەت
پيشان بەم! مەندەلوو گولمەمەدى بەرەو رۆزاوا برد، بۆ پشت
تەپۆلكەكە. لەوئى، لە بن دەوہنى گزىچارىك وەستا. سەيرى
دەوروبەرى كرد و چۆكى دادا. خاكە نەرمەكەي بە پەنجەكانى
هەلكۆلى. پىرەمىرد، وەكوو رپوي خاكەكەي كون كرد و
گولمەمەدى، لەپ لاي چالەكە چۆكى دادا. لەبەردەميا، ئىسكى
سووتاو، كەللە سەر و باسك و سمت و بەلەك چال كرابوو.

مەندەلوو، سەيرى ناوچەوانى گولمەمەدى كرد و وتى:
— سەير ئەكەي؟! ھەر كەس بووہ، مەرۆقىكى زىرەك بووہ.

به لّام ئه وهی نه زانیوه که له ئاگری خنکاوای چالّه خه لّووزدا،
ئیسکه کان نیوه سووت ئه بن. جا خۆل بکهروه به سه ری دا، ئه م
پینه چیه پیاویکی ده نووک درێژه!

جاریکی تر، ئیسکه نیوسووته کان له بن خاک شاردرانه وه.
مه نده لوو و گو لّمحه مه د خاکه که یان تهخت کرد و هه لّسان،
گو لّمحه مه د هیچی نه وت. مه نده لووش وای به باش زانی له
سه ری نه پروات.
شه و، دابه زی.

له رپگه، تا بگه نه وه لای کوخه که مه نده لوو هه ندی داری
وشکی کو کرده وه و دای به گو لّمحه مه د. خو شتی باوه شیک ئیزنگی
گرت به ده ستیه وه. مووسا و ستار و خان ئاپۆ، کو شکه لانی ک داریان
هه لّچنیبوو. گو لّمحه مه د و مه نده لووش داره کانی خو یان خسته
سه ری. ستار، شه مچه ی لی دا و گپی به ردایه داری که له که کراو.
خه رمان بلّیسه ی سه ند و داوینی شه و سوور هه لگه را.
ستار، هاته دواوه. سه یریکی ئه سپه کانی کرد که گو ییان
قیت کرد بوو و وتی:

— کی، یه که م که س به سه ر ئاگره که دا باز ئه دا؟
گو لّمحه مه د، پیی له ئاوه زهنگی ناو له ژیر پیستی شه ودا له
سه ر زینه که قیت دانیشت و وتی:
— من، به سواری!

بهندی دووهم

خۆله مېش!

ئاگرى شهوى پېشوو، ئاگرى كۆتايى سال، بېوو به خۆله كهوه. خۆله كهوه به حهواوه پهرېشان بوو. لهت و كوتى گۆزه و كووپه و جهره شكاو، له بن ديوار و له كۆلانهكانى قهلاچيمهنا بلاو بوو. شهو، بالى به سهر قهلاچيمهنا كيشابوو. بهيانى نا، دوو بهيانى نهوړۆز بوو. بهجى بوو. رۆژيكي ماوه بو نهوړۆز، شهيدا خهريك بوو له بهر دهركاي مالهوه دائه بهزى. دابهزى. ههوسارى وشتره كه به دهستيهوه، له پشت دهركا كه وهستا.

خامۆش! چ خامۆشيهك. مانگى شكاو، له سووچى لووتكهى ئوللهر بېوو به كلاو. چهنده ئارام، چهنده هيور! له پهنگى سهحرا بوو مانگ. تاودانهوى خۆر له سهر لم. نيوهرۆزى تهمووزى ئهخستهوه بېر. له گه ل ئهمهش ههواى قهلاچيمهنا كزهى هه بوو. سروهى توندى نهيشاپوور، له بنارى كيوهكان دا ئهى هووژاند و قهلاچيمهنا له ناو دهسته بهتال لهكانى شهودا دانىشتبوو و خامۆش، پهگهكانى، كۆلانهكانى له ليدان خستبوو. خهلك

هه بوون و نه بوون. گيرۆدهى خهيال و خامۆشى خويان، خزابوونه
بن بنهيجى لانكى گومهزى. گرفتارى خهياالى ئهو نهوړۆزهى وا
لهپيش بوو. نهوړۆز به دوو ئه دگار هوه، پرويهك دم به خهنده و
پرويهك چاو به گريان. ههنديك له هاتنى شهرمهون و ههنديك

شادمان. له گه لّ ئەمه شادا، هه موو رازی. لانیکه م له زستان
ئەیانپه پینیتتوه و هه تاویش نه بی، په نایه ک هه ر ده سئه که وئ:

«چه ند باشم کرد له پئی شاروه هاتم!»

شهیدا، ئەگه ر نه چوایه ت بو شار و به لای نزاره که دا بای
بدایه ته وه، ده رفه تی ئەوه ی نه ئەکرد دیاری و جه ژنانه ی نه ورۆز
بکری. ئیسته به لّام، هه رچه ند تۆزی له پاره که ی که مه وه ببوو،
به س به دل، رازی بوو.

دهستی نایه سه رده رگا که، به لّام به رله وه ی پالی پپوه نی، تای
ده رگا که کرایه وه و ما هده رویش لووتی ته قی به لووتیه وه:

— ئا! تۆی؟ سه لاموعه لیکوم. ماندوو نه بی، ئەرباب!

— خه ریک بووی ئەرپویشتی؟

— ئا به لی ئەرباب.

شهیدا هه وساری وشتره که ی دا به ده سته وه و وتی:
— یارمه تیم بکه وشتره کان له کو لّ بکه ی نه وه. پاشان ئەرو ی.
ما هده رویش، وشتره کانی برد بو لای بیره که و یخانی دا.
شهیدا، تۆربینی له که لله ی داره به نه که هه لگرت و بردی بو
ژووره که ی دایکی. به سلّاو یکی گورج و کورت توری نه که ی لای
دیواره که دانا و هاته وه ده ره وه:

— که س دهستی لی نه دا!

ما هده رویش سفره ی له به ر له مۆزی وشتره کان دا را خسته بوو.
چوون بو هه مار، کا و په موویان هی نا و پۆیان کرده سه ر سفره که.
قۆلیان هه لکرد و چۆکیان دادا و که وتنه تی که لّ کردنیان.

نوورجیهان، دایکی شهیدا، هاته ده ره وه و وه ستا به ته ماشای
کوره که ی و ئەتوت بزواندنی ده ست و شان ه و جموجۆلی شهیدا،
بو دایکی تازه یه، یه که مجا رپوو ئەتوت کوره که ی ئەبینی!

شهیدا، به بی ئەوه ی نیگا و بوونی دایکی هه ست پئی بکا،

پرسیاری باوکی کرد:

— خه وتوو ه؟

ماهده رویش به تەشەرەو وەتی:
— بوندار بەم زوو بەخووی؟ ئەو تاكو هەموو قەڵچیمەن
نەكاتە خو، پیلووەکانی ناکەونە سەرێک!
نوورجیهان وتی:
— خەریکە لەگەڵ ئەسلان قسە ئەکا. سەبارەت بە
دەزگێرانەکە.

شەیدا، ئاوری لە دایکی دایەو و سەیری کرد.
— ئا پالەوان! هاتیتەوه؟!
دەنگی بەبڕشتی بابقولی بوندار هەوای شەوی شکاند. سەر
و سینە لە محاجەرە بانیجەو دابوو بە پێش و بە شانازی و
پەزەماندییەو، سەیری کوپەکە و وشترەکانی ئەکرد. شەیدا
لە بەر باوکی هەتسا.

لە تاریک و پوونی ئەو تیشکە شکاوەی لە دەرگای بەلەخانەو
ئەرزایە سەر شانەکانی بابقولی، پوختاری بە ئاشکرا نەئەبینرا.
بەلام ئەگەر بکرایە، پوختاری بە پوونی ببینی، ئەزانرا کە
مۆنیەکی پەزەماند لە چینهکانی بان برۆی دا خوێ داشاردوو
و جوړیک شادمانی لە نیگای دایە. پوالتی وای دەرنەئەخست
کە لە ببینی پوالتەکە شادمانە. شەوق، تەنە لە نیگای دا
ئەدرەوشایەو و نیگای لە ناو پەشاییەکەدا ون بوو. تریفە
مانگیش پوونی نەئەکردەو. سەیری پششت شانی خوێ کرد و وتی:
— بو و دانیشتوویت و ماتەمینیت گرتوو؟ رابە پرۆ بو
یارمەتی براکەت!... تۆ وەرە سەر شەیدا!

شەیدا وتی:

— کورتان و دارەبەنیان دانهگرم و دیم!

بابقولی بوندار، چوووە ناو بەلەخانە و ئەسلان هاتە بانیجە. ۱۱۰۳
کە ئێدەر
بەرگی سێبەم
مۆن. هەر بەو جوړەش لە پلیکانەکان چووە خوارەو و کورتانی لە
دەست شەیدا وەرگرت!

— برۆرە سەر، دلی بووت تەنگ بوو! من دارەبەن و کورتانیان

لى ئەكەممەۋە.

شەيدا بە نيونىگايەك براكەى ھەئسەنگاند و وتى:

– ئەگەر پىت خۇش نىيە، خۇم دايانئەگرم. كارپكى نىيە.

– كى دايئەگرى با دايگرى، بە دەرەك!

خۇى گىف كردهۋە و لە رقا خۇى لە ناو دووكاندا ون كرد.

شەيدا پرسى:

– ئەۋە چىەتى؟ بە نيو مەن ھەنگوئىنەۋە ناخورى!

ماھدەرۋىش وتى:

– لە ئىۋارەۋە قرەيانە.

– لەسەر چى؟!

– ئەسلان ئەيوىست لاي ئىۋارە بچى بۇ خوئىنال بۇ دەزگىران

بازى. باوكت نەيھىشتت. وتى راۋەستە تا بەيانى يەكىك لە

ۋشتەرەكان ئەكوژىنەۋە ئەوسا برۆ. بەلام ئەسلان ۋەك بلىى ژوانى

ھەبوو. لە سەر شىرىنى و ديارىى بردنىش، بوو بە شەريان! ئەسلان

ئەيەۋى بەختەيەك و پووشىك خورما، لەگەل سى كەللە قەند

و قەۋارەيەك مەخمەر ببات بۇ نەورۇزانە؛ بەلام باوكت ئەلى ئەۋە

زۇرە، كارپكى قەلەو و كەللەيەك قەند بەسيانە. ئەسلان تۇراۋە

و ئەلى ھەر ناچم بۇ دەزگىرانبازى! باوكىشتت خۆت ئەيناسى!

سەرەرۋىيە، قسەى نابى بە دووان. لە سەرەتاي ئىۋارەۋە خەرىكە

ئەنەرپىنى بە سەر ئەسلاندا و ئەسلانىش زۇر كەم ۋەلامى

ئەداتەۋە. تا ئىستە نەمبىنىبوو ئەسلان لە پووى باوكتدا قسە

بكات؛ بەلام ئەمشەو بىنىم. ئەۋەتا خۇشت بىنىت. نەدا لە

سەرى باشە!

نوورجىهان كەۋتۋويە سازکردنى چاۋ و نان. شەيداش بەر

لەۋەى پى بخاتە ناودالان، سەرى كرد بە ژورەكەى دايكىدا و وتى:

– با جارى بچم بۇ لاي، جا دىمەۋە. نامەۋى بخەۋى.

– خەۋ؟!

شەيدا، ئىتر ھىچى نەوت. زانى كە غەمنالەى دايكى بە

سّلام و ئەگەر هات و پرسىارى كرد چۆن رپت كه وتۆته ئەم ناوه؟
كه ناپرسى؛ تۆيش زمانت ههيه خو لاڵ نيت. ئەلئى هاتووم بو
دهست ماچكردن. خهريك بووم ئەگه پامهوه بو قه لاچيمهن، وتم
بزانم پهيامى، فرمانيكتان ههبي؟... پاشان نانه كهشت ئەخويت
و ديتهوه بو مالهوه. هم له چاخانه كاندا سه رگهردان نه بوويت
و هم چوار كهس تويان بينيوه له مالى ئالاچاقى هاتوويته ته
دەر هوه. نازانم خه لكى بو ئاوه زيان له چاويان دايه؟

— ئاخىر... كاته كهى له بار نه بوو... من درهنگان گه يشتمه
شار. ناوهخت بوو. بويه يه كسه ر چووم بو كاروانسه را.
شهيدا، بو ئەوهى شه له زانه كهى خو بشاريتهوه، پيالهي
چاكهى هه لگرت و هه ليقو پاندا. بابقولى نيگاي له سه ر كوره كهى،
لاى خو و تى:

«پاشانيش چووى بو چلاو و خو رشت خو اردن و له وي شه وه
يه كسه ر بو خانم بازى! من جسنى خوم ئەناسم!»
شهيدا، پيالهي به تاله كهى دانا و قسه كهى برد بو لاري:
— له شاريش ئەلئى قه وماوه!

بابقولى بوندار، ده رى نه خست كه تامه زروى دهنگوباسه،
به لام شهيدا، خو له پهل و پو نه خست و دريژه ي دا:
— كانيك له شار ده ركه وتم، خه لكم بينى دهسته دهسته
به ره وه ده روازه ي نه يشاپوور ئەچوون. پرسىارم كرد، وتيان بريار وايه
يه كيك وتار بدات. ئەويش نهى ئەزاني كى وتار ئەدات! به لام وتى
ئوهى كه برياره وتار بدات كاربه دهسته. من له شار ده ركه وتم،
به لام پيمو ابى كابرا ئەيويست له لاي خزنه كهى حاجى مه لاهادى
بچيته سه ر سه كو. چونكه خه لكيكى زور برسى و خازه لوك له
كه لاهه كانى به ر خزنه كه دا كو ببوونه وه.

گوپكانى بابقولى، قيت ببوو. تاويك پاما و پاشان، به ئارامى
وتى:

— ئەياناسم! ئەگه ر دكتوره كهى كوشتارگه بى، جه نابى

فرووههره. سهرۆکیانه! خه‌لکی ئێره نییه. تارانیه، ره‌نگیشه مه‌شه‌دی. ئەو جو‌ره‌ی له‌ سه‌روب‌نی کاره‌که‌ی سه‌ریان ده‌ره‌ینا وه، شو‌پ‌نی سه‌ره‌کی کاره‌که‌ی له‌ خووزستان بووه. ئەه‌واز و ئا‌بادان و ئەو ناوه. له‌ کو‌مپانیا‌ی نه‌وت کاری کردووه. پاشان، له‌و‌یوه‌ فر‌پ‌ی ئە‌ده‌ن بو‌ ئێره. واته‌ ئە‌که‌ر‌ی ب‌ل‌ی‌ن ته‌ره‌یان کردووه بو‌ ئێره. به‌لام له‌ لایه‌ن لایه‌نگرا‌نی خو‌یا‌نه‌وه، لێره‌ش ئە‌که‌ر‌ی به‌ سه‌رو‌ک. نه‌ک سه‌رو‌کی نه‌وتی ئێره، نا! سه‌رو‌کی ئە‌مج‌وره‌ کارانه. سه‌ر و سه‌وا‌که‌ر و قن رووت له‌ خو‌ی کو‌ئه‌کاته‌وه و وتاریان بو‌ ئە‌دا. هه‌وا‌له‌که‌ی به‌ ئالاجاق‌ی گه‌یشته‌وه که‌ شه‌و و نیوه‌شه‌و له‌ ما‌ و پاشخانی رووت و برسیه‌کان‌دا، ده‌سته‌ی بچ‌ووکی درووست کردووه. ئە‌م ده‌ستانه‌ کو‌ ئە‌بنه‌وه و هه‌ند‌یک‌یش‌ی پاه‌ینا‌وه. ئە‌رو‌نه‌ ئە‌و کونا‌نه‌ قسه‌یان بو‌ ئە‌که‌ن. ئە‌مانه‌ ئە‌و دار و ده‌سته‌یه‌ن که‌ له‌گه‌ل ح‌کوومه‌ت د‌ژایه‌تی ئە‌که‌ن. کاری ئە‌م‌رو و دو‌ین‌یش‌یان نییه. ده‌می‌ سا‌له‌ خه‌ریکن. هه‌ر رو‌ژ‌یک‌یش له‌ بیچ‌م و شی‌وا‌زی‌ک خو‌یا‌ن ده‌رئه‌خه‌ن. ئە‌م حه‌له‌ کاریان به‌ رو‌ژه، واته‌ ئاشکرایه. به‌لام هه‌ر ئە‌وه‌نده‌ی هه‌ست بکه‌ن ته‌م و م‌ژه، خو‌یا‌ن ئە‌که‌نه‌وه به‌ بن‌دا. خو‌یا‌ن ئە‌شارنه‌وه. خو‌زگه‌ له‌ سووچ‌یک ئە‌وه‌ستای و گو‌پ‌ت له‌ قسه‌کانیان ر‌ائه‌گرت. بت بیسته‌یه‌ت که‌ قسه‌یان ده‌رباره‌ی زه‌وی و کشتو‌کا‌ل چیه‌؟ بو‌نی چی‌ ل‌ید‌ئ! خراب نه‌بوو بتزانیبا. مرو‌ف سه‌ر له‌ کاری دنیا ده‌ر‌به‌ین‌ئ خراب نییه. هه‌رچه‌ند... چ جیا‌وازی‌ی بو‌ ئێمه‌ نییه. به‌ قه‌بری بابیان‌ه‌وه.

– هه‌ر ئە‌مه! چیان ئە‌هو‌ی با ب‌یل‌ن. ئە‌وه‌نده‌ ب‌ل‌ن تا ده‌میان که‌ف ئە‌کات. جگه‌ له‌وه‌ش... شار، ئاسایش‌ی هه‌یه، پاسه‌وانی هه‌یه. خو‌یا‌ن کاری خو‌یا‌ن ئە‌زانن. خه‌لکی وه‌کوو ئالاجاق‌یش خو‌ هه‌روا له‌ خو‌وه له‌ شار دانه‌ن‌یشته‌وون! ئە‌گه‌ر که‌سه‌یک هات و ویسته‌ی ده‌س بو‌ هه‌ماری گه‌نمی ئێمه‌ بیات، ئە‌وسا ئێمه‌ش پ‌یمه‌ره‌ له‌ سه‌ری ر‌ائه‌کی‌شین.

– به‌ل‌ئ، ئێمه‌ ئە‌به‌ی ک‌لا‌وی خو‌مان توند پ‌ا‌ب‌گرین، با نه‌بیات.

دهی، ئەمجا بۆ بزانم، چەندە پارەت پەیدا کرد؟ له گه‌ڵ
که‌لمیشیه‌کان چۆنت ته‌واو کرد؟ ئەوان له‌گه‌ڵ تۆ چۆن بوون؟
ده‌نگوباس چی بوو؟ ئا به‌ راستی... ئەو دوو جه‌نده‌رمه‌یه‌ی باسیان
هه‌بوو، وه‌کوو شتی له‌و ناوه‌ و ن بوون؟! تۆ هه‌یجت نه‌بیست؟
شه‌یدا وتی:

— هه‌ر ئەوه‌نده. ده‌نگۆ هه‌بوو دوو جه‌نده‌رمه‌ بۆ سه‌ر و شوێن
کراون.

— بۆچی کاری ئەم دار و ده‌سته‌یه‌ نه‌بی و له‌ شار خه‌ریکی
ئازاوه‌ نانه‌وه‌ن؟
شه‌یدا پرسی:

— مه‌گه‌ر ئەوان له‌ بیابانیش ده‌ستیان هه‌یه‌؟
— ئەوانه‌ له‌ هه‌موو شوێنیک هه‌ن. شار، بیابان، گونده‌کان.
ئەیان‌ه‌وێ خۆیان بخزیننه‌ ناو خه‌لکه‌وه‌. به‌لام ناوکی سه‌ره‌کیان
له‌ شاره‌. تازە، ئەوه‌ش که‌ له‌ شاره‌، پ‌یشه‌ی سه‌ره‌کی نیه‌.
سه‌ره‌کی‌ترین وا له‌ مه‌شه‌هد و له‌ شاره‌ گه‌وره‌کان. سه‌ره‌که‌شی
وا له‌ تاران.

— ئەه‌ی بۆ لێره‌ چ باس نیه‌؟
باقوولی چاویکی داگرت:
— لێره‌ش هه‌یه‌. تۆ تا ئێسته‌ ره‌نگه‌ نه‌ت دیون. به‌لام ئەگه‌ر
چاوه‌کانت تۆزیک زیاتر بکه‌یته‌وه‌، تۆیش ئەببینی. له‌ جووتیاره‌کانی
ئاغەش له‌ ناویان‌دا هه‌یه‌!
— کامیان؟

— ئەگه‌ر وشیار بی، خۆت بۆی ئەگه‌رپی، ئەیدۆزییه‌وه‌.
پ‌وشوونیی ئەمانه‌ به‌و جووره‌یه‌ که‌ نه‌قیزه‌ له‌ نارازییه‌کان ئەده‌ن.
جا خۆت بزانه‌ کی له‌ ده‌ستی ئالاجاقی و له‌ ئیمه‌ نارازییه‌؟
بیدۆزه‌وه‌ له‌ سه‌ر چی؟ بزانه‌ له‌ کوپوه‌ نانیان ب‌راوه‌؟ ئەم باب‌ه‌تی
نانه‌ زۆر گرنگه‌! جووتیار تا ئەو کاته‌ی نانی شه‌وی هه‌یه‌، جوو‌له‌
ناکات. به‌لام برسیتی چارپسی ئەکات. ئیمه‌ش خۆ ناتوانین

تېرى بکهين. واته ئالاجاقى ناتوانى! ئالاجاقى يان ئەبى خۆى تېرى بکات، يان وهرزېر و جووتيارهکهى. ئەميش و ئەویش ناکرئ! له سهرهتای دنياشهوه و بووه. يهکک سواره و سهد و ههزاريش پيادهيه. ئيمهش زور سواره نين. پيادهين، بهلام پيمان پەتى و کيسهمان بهتال نييه. سوارهين، بهلام ئەسپهکانمان چوکیان ئەلهرزى. ئيمه سواری بارگینی جو نهخورين! بويه ئەبى زور ئاگامان له خویمان بى. چونکه له نيوان داین. ههم له پيادهکان نزیکين، ههم دەم به دەمی سوارهکانين. ئەم يابووه لاوازهى ئيمه ئەگەر له دهستکهنديک گير بکات و سهر سمیک بدات، له ناو پيادهکاندا ون ئەبين، بهلام ئەگەر ئەوهنده خویمان پاگرين که بتوانين بارگينهکهمان پى به پى ئەسپ غاردهين، ئەچينه پيزى دهستهى سوارهوه. بويه ئاليرهدا ئەبى هسيبى خویمان پروون بکهينهوه. ئەگەر ئەمانهوى بين به سوار، ئەبى خيراتر بچوولئينهوه. ئەگهريش... ههلسه ئەو سفره له دايکت وهربگره. شهيدا سفرهکهى له دايكى وهرگرت و رايخست.

بابقولى وتى:

— ئيمه خواردوومانه، بخو.

نوورجيهان، قاپى دو کوئيوهکهى له سهر سفرهکه دانا و چووه دهرهوه.

شهيدا دهستی بو نان برد و بابقولى دريژهى به قسهکهىدا:

— تو چيت پيشک دى؟ کام له جووتيارهکانى ئاغه کورتانيان

خواره؟ کاميان تیکهلى ئەم دارودهستانه ئەبى؟

— باش نازانم.

— هوشت بخه کار؟! بزانه کاميان بريندارتره؟

شهيدا، پارووهکهى له دەمی گيپرايهوه و وتى:

— عەلى ئەلئى؟ عەلى کهلايى محمهده؟ عەلى خاکی؟!

— ئافهرينيکت ههيه! له کوپوه زانيت؟

— له ويوه که چووووو خهرمانى ئاغه ئاگر بدا و له سهر

ئەو ئەغە ئالاجاقى بەستى بە دارەوہ! چ قامچى كارييه كى كرد!
لە بەر چاوى سەد دانە چاۋ. بەلّام بەراست لەبەرچى ويستبووى
خەرمانەكە بسووتىنى؟

بابقولى بوندار نيوە جگەرەيەكى داگىرساند و وتى:

– ئالاجاقى تەنگەي كىشبابوو. ژيانى لى تال كىردبوو. ئەويش
لە بەر ئەوہى، عەلى كەلایى محەمەد نەى ئەتوانى دەمى داخات.
لە بەر چى؟ لە بەر ئەوہى زستان دەستى نابووہ بيناقاقەى و
گوشارى بۆ هینابوو. جووتيار بە يارمەتى ئەغە ئەگاتە نەورۆز.
عەلش هات لە هەمار گەنم بە قەرز وەربگرى. منيش وتم
ئەرباب رېگەى نەداوم گەنمت پى دەم. بەلّام راستيەكەى
ئەوہبوو كە بەوانىترم دابوو!

– باشە، بۆچى تەنھا ئەو؟

– پىم وتيت، خۆ! عەلى كابرایەكى دەم پيسە. ھاوينيش
ئانگام لى بوو دەربایسى خەلە و خەرمان نەبوو. دئسۆز نەبوو.
بە پالەكانى وتبوو گویتان لەو نەبى خاوین كار بکەن! وتبووى
چى ئەبى ئەگەر دە گوئە گەنم لە دەم داسەكانتان بوهرى و ئەو
سك برسiane كۆى بکەنەوہ! تى ئەگەى؟! سالارى درويئە نابى
لە كيسەى ئەربابەكەى بىخەشى. تۆمەتيان لى دا كە لەگەل
پاشەرۆك چنەكان ھاودەس بووہ. واتە بەشى ليوەر گرتوون.
بەلّام من هیشتاش باوهرم نەکرد. عەلى لىرە نيە، بەلّام خواى
لىرەيە. عەلى لەو پياوانە نيە دەستى بۆ مالى خەلك دريژ بکات.
دز نيە، نويزى ناچى. نەكا پىت وابى چونكە نويز خويئە، ئىتر
دز نيە، نە. بۆ خۆى وايە. روالەت و دەروونى يەكە. زمانيشى
چەر و نەرم نيە. بۆيە ئالاجاقى رقى لىيەتى. ورگى ئەدا بە دەس
برسيەتيەوہ. بەلّام ناچيئە بن بارى زۆر. پىم وابى ئەمسال دەرى
بکات. ئالاجاقى ئەيەوئى پى بلى برۆ لە مالى خۆت دانيشە!

شەيدا پرسى:

– ئىتر، كى؟

– تۆ بلى.

– خۆت باشتىر ئەزانى!

– ئەو دەيارە كە من ئەزانم. بەلام ئەمەوى تۆ بزانى! ئىو
ئەبى چاوتان بكنهوه. هم تۆ و هم براكەشت كە قەران قەران
لە دووكان ئەدزى بازنە و دەستبەند بۆ دەزگىرانەكەى بىرى. ئىو
ئەبى دۆست و دوژمنى خۆتان بناسن. بزانی كى بە هوئى ئىو
نان براو بوو.

– بە دەستى ئىمە؟ ئىمە نانى كەسمان برىو؟

– ئىو نەتان برىو. من! كى پى و ايه بابقولى بوندار نانى
برىو؟

– تۆ خۆت بزانه نانى كىت برىو؟!

بابقولى بوندار، جگەرەكەى داتەكاندە سەر سىنیهكە و بە
بى ئەوئى سەيرى شەيدا بكات وتى:

– منىش نانى كەسم نەبرىو. بەلام هەلومەرچىك هاتۆتە
پىشەو كە نانى هەندى كەس براو. پالەوان بەلخى ئىتر ناتوانى
لەمناو قاجاخ فرۆشى بكات. چونكە تریاكى ئەفغانیهكان ئەگات
بە ئىمە. ئەویش لە شان و پىلى خۆى رانابىنى بى بۆ ئىمە كار
بكات. پى سووكایهتى نیه منالەكانى بىن و بەیانى تا ئىوارە
لە پشت دەزگای تەون دابنىشن و لەو ژىرخانە سوماى چاویان
بە خەسار بدەن؛ بەلام خۆى پى شوورەیه بىت، نیو مەن
تریاك لە من وەربرى، بىبات بۆ گوندەكانى دەوروبەر، وردە وردە
بىفرۆشى و پارەكەى بگەرپىتتەو و خۆیشى بەقەد نیو مەنى بۆ
بمىنیتتەو. بۆیه كارى بوو بە قسەى قورکردن و لىرە و لەوى
دائەنىشى و تەوس و توانج ئەهاوى. لەهەر شوینىك چوار پیاو
دابنىشن ئەو ئەچىتتە سەر مینبەر و ئەكەوئتە قسەکردن لە
دزى من. ئەو پى و ايه من نانم برىو. بەلام مەگەر من برىومە؟
ئالاجاقى لەگەل بەلووچەكانى سەرحد رىكەوتوو و ئەوانىش
جنسى ئەفغانەكان ئەهینن بۆ ئەو و ئەویش ئەیدا بە ئىمە بۆى

بتوئینهوه. یه کیتری، قه دیره. له بهر ئهوهی که ئیمه پاشماوهی
 که لوپه له کانی که لایی خواداد و لهم دوایانه شدا، وشتره کانیمان
 کړپوه، رقی لی هه لگرتووین. هه میشته خووی مه لاس داوه. بو
 ساتیکیش خافل نابی. کاتیکه پیت ئه لیم له گه لی مه گه ری،
 له بهر ئهوه یه. ئه ترسم داخی خوویت پی برژینی. قه دیری که لایی
 خواداد دوستی تو نیه، دوژمنته. هه رچهند، خوا حه زبکات
 سالی تازه تووشی سه ربازی ئه که م. با دوو سالیک بیبهن و له
 سه ربازخانه بیبه ستنه وه. به لام تا ئه و کاره م نه کردووه، ئه بی
 ناگات لی بی. به تابهت تو! چونکه تنها له گه ل تو هه فاله تی
 هه یه، لی دابری. ئه ویش به شیوه یه که نه ی شه مزینی.
 یه کیتری، ره شه یه، عه بدوله ره ش. به لام ئه و هیچی
 له دهس نایهت. ئه وانی تریشم هیشتا باش نه ناسیووه. هه ر که س
 که پیت وایه کورتانه که ی خواره، ئه بی ناگات لی بی. ولات
 خه ریکه ئه جوولی. مروف ئه بی هووشی خووی دوو چهند بکات.
 ئه بی زیاتر وریای خووی بی. توند دهس به کلاوه که ته وه بگره! من
 ئه م قسانه بو خوم ناکه م. بو تومه، من به شی خوم زیانوم. ئه وه
 ئیوه خه ریکن ئه بن به پیاو. من بیر له وه ئه که مه وه ئاوی ناغهی
 بکرم و پی له م قه لآچیمه نه بپریم. ره نگه بیخه مه قه لماسک
 و هه لیده م بو چوارگویشلی. با بروات به کاره کانی تری رابگات.
 با بروات له ده بیست پارچه ئاوییه کانی تری دا ناغهی بکات! ئه م
 قسه یه هه ر لی ره ئه که یه به ژیر خاکه وه. به لام ئه گه ر بتوانین،
 ئه و کاره بکه یه. واته نیوهی زوری ئاوی قه لآچیمه ن بکه یه به
 هی خومان، ئالاجقی خو به خو لی ره کلا ئه بی و ئه و سی چوار
 ورده مالیکه ش به رگه ناگرن. هه ر سالیک کاریزه که ئاوی که م
 بیته وه و وشکه سالیه ک به دوا دی بی، ئه توانین به بیانووی
 دۆله ساوکردن ئه و چکه چکانه یان لی بکړین. کاری سه ره کی من
 ئه مه یه. تا ماوم ئه مه وئ ئه مکارانه جی به جی بکه م و پاشان
 بهرم. ئه مکارانه ش بو ئیوه ئه که م. کانیک ئه مبه ن بو گوپرستان،

ئەمەوئى دۇنيابىم كە خاوەنى قەلچىمەن، كورەكانى منن. بەر لە مردنم، ئەبى ئەرخايەن بىم كورەكانم چوونەتە رىزى دەستەى سوارەوہ... بەيانىش يەككە لە وشترەكانت سەر ئەبىرین. ئەوہيان كە لىرە پامگرتبوو. خەلكى بە ھەر بەدبەختىەك بووہ بۆ نەورۆزىان پارەيەكيان خستۆتە لاوہ. بەيانى زووش قوربان بەلووچ ئەنيرم بۆ گونەدەكانى دەوروبەر، جار بەدات گۆشتى وشتر ھەيە. ھەر پانىكى ئەنيرم بە لاىەكدا. شۆراو و زەغفرانى و لەملاشەوہ بۆ بنارى ئوللەر. ئەوى كەشى ھەر لىرە ھەلئەواسم و خۆم تا شەو ئەيفرۆشم. شەش مانگ ئەبى خەلكى تىر سكيان گۆشتيان نە خواردووہ. شەوى جەژنە، ئەيكرن. جگەر و پارچەيەك لە سينگەكەشى ئەدەم بە شىرۆ بىبات بۆ شار، بۆ ئالاجاقى!

— شار؟! شىرۆ؟

شەيدا، دەسبەجى و بى ئەقان ئەو پرسىارى كرد، بەلام بابقولى بە بى ئەوہى بىخاتە خوئى، وتى:

— بۆ نەورۆز، ئاغە ئالاجاقى ويستووئەتى شىرۆ بچى بۆ ئەوئى و كارى ناو مالىان بۆ بكات.

«بۆچى شىرۆ؟ مەگەر لەو شارە مەزنە، ھى وەك شىرۆ كەمە؟ يان مالى ئالاجاقى نۆكەر و كارەكەرى كەم لىيە كە ئەبى لە قەلچىمەنەوہ شىرۆ بۆ بنيرن. شىرۆ ئىتر لە كوئى بىنيوہ و دلى لىي چووہ؟ خوشكەكەى عەلى كەلاىى محەمەد ئىتر بەكارى نايەت؟ بردى بۆ شار، ماوہيەك پايگرت و پاشان پالى پيوہ نا. ئەويش رووى نەبوو بگەرپتەوہ بۆ قەلچىمەن و چوو بۆ مەشھەد. گوايە شووى كردووہ بە كابرايەكى مىراو لە دەوروبەرى خزنەكەى ئىمام پەزا ئەگەرپى. عەلى كەلاىى محەمەدئىش لەوہ بە داوہ زياتر سەرى شۆر بوو! خوشكى عەلى بەر لەوہى ئالاجاقى بىبات، تازە ببوو بە بيوەژن!»

ئەوہندەى شەيدا لە بەر خوئەوہ ئەدوا، ماھدەروئىش لە ناو دەرگاگە دەرکەوت و وتى:

— شهيدا خان، كا و په مووه كهم ليكدا، كاري تر تان نيهه؟

شهيدا هاتهوه به خویدا و وتی:

— نه، من كارم نيهه، مهگه ر باوكم...

بابقولی وتی:

— به شيرۆ بلی خویدا بو به يانی ناماده بکات. کاره کانی بکا و خویدا کوکاتهوه؛ گهرما، سه رکاري زيکی ههيه بلی با بچیت. به يانی لای نيوه پو هب بکه ویته ری. به کیکيشی له گهل نه نیرم. کاری ترم نيهه. برۆ! نا... ئەم سفرهش کوکهره وه و بيهه خواره وه. ماهده رویش لوکانی سفره کهی هینا به وه يه ک. قاپه به تاله کهی هه لگرت و رویشت.

«رهنگه نه پرواتهوه بو ماله وه.»

بابقولی وتی:

— چاوت نيشتووه، له شيشت له وه نه چي کوتراوه. هه لسه برۆ بخه وه، به يانی کارمان زوره. شهيدا، له خوی نه ويست، هه لسا.

بابقولی وتی:

— خوت ناماده بکه سه ری سال سه ريک له چوارگویشلی بدهی و سه ردانی پوور و پوورزاكته بکه يت و هه واليانم بو به ينيه وه.

شهيدا پاره ی دارکيشان، که له ناو ده سپرکدا به ستووی به قوليه وه، له به رده م باوکی دا دانا و له باله خانه چووه دهره وه. له بانيجه تيپه ری و به پليکانه کاندا شوپره وه بوو. دايکی، هه روا به ناگا بوو. شهيدا خویدا کرد به ژوره کهی دايکی دا و دهرگای له پشت سه ری داخست. چووه لای توريينه که و له ناو ورده واله کاندا قوتوويه کی بچکوله ی تهنه کهی دهره ینا و دای به نوورجيهان:

— بگره! دهرمانی قاچيشه. له عه تاري شه ريفان بوم کرپت.

ئه يوت به کاويه که، مووزات نه کات.

نوورجيهان له بهر رووناکی فانوسه که سه يری قوتووه کهی

کرد و له بن سه‌رینه‌که‌ی شاردییه‌وه و وتی:
— بۆ نه‌ورۆز کراس و ئیله‌کیکم بۆ دووریوی. له‌هوی، له‌ ناو
باولمه‌که‌دایه. با بۆتی بهینم.

هیڤای.

شه‌یدا، سه‌یری کرد و وتی:

— جوانه.

— جووتیک پووزه‌وانه‌شم داوه بۆت بچنن. سی رهنگه‌ها.
پووزه‌وانه‌کان تۆکه‌ه و جوان چنرابوون.

— ئا ئه‌مه‌یانم زیاتر به‌دلّه. نه‌خشه‌که‌ی کوردییه!

— شیرو چنیویتی.

شه‌یدا، بیده‌نگ بوو. پاشان وتی:

— زۆر جوانی چنیوه. زه‌وقی تیا به‌کار هیڤاوه. به‌ راستی!

باوکم ئه‌یوت ئه‌یه‌وی شیرو بنیری بۆ شار. بۆ چی؟

— ئالاجاقی ویستوو‌یه‌تی. شیرو دیوه و په‌سه‌ندی کردووه

بروات کاری ناوماڵی بۆ بکات!

شه‌یدا، له‌وه زیاتری نه‌پرسی. به‌سته‌یه‌کی له‌ توربینه‌که‌

ده‌رهینا، دایه‌ بن باخه‌لی و وتی:

— من ئه‌رۆم بۆ ده‌روهه. زنجیری پشت ده‌رگا‌که‌ دامه‌خه.

ئه‌سلان و باوکم نه‌زانن له‌ ده‌روهه‌م. په‌یامیکی گۆلمحه‌مه‌دم

هه‌یه‌ ئه‌بێ بیده‌م به‌ خوشکه‌که‌ی. له‌م مه‌لحه‌مه‌ش ئه‌مشه‌

بده‌ له‌ قاچت بزانه‌ چۆنه‌.

نوورجیهان هه‌چی نه‌وت. خوی ئه‌یزانی وتن سوودی نییه‌.

شه‌یدا ئه‌رۆیشت، چونکه‌ ئه‌یویست بروات. رۆیشت. ئارام و

بیده‌نگ، وه‌کوو پشیله‌ به‌ قه‌راخ دیواره‌که‌دا رۆیشت. ده‌نگی

ده‌رگاش نه‌هات. ئه‌بێ پێی نابێته‌ ناو کۆلان. پێی نابوو.

کۆلان رۆشن بوو. ئاو، به‌ ته‌نها ئه‌رۆیشت. ته‌نها و ده‌م

به‌ پیکه‌نین. ریزی شه‌قه‌بی، ئارام و خوگر، جار جار ه‌سه‌ر و

گۆیه‌کیان له‌ به‌ر سه‌روه‌ی با رانه‌وه‌شان. تا ماڵی ماه‌ده‌رویش

ئەوئەندە نەبوو. بەلّام سەرەتا ئەبى بچى بۆ پەناى مالى پوورە سەنەما و گوئى ھەلخات. ماھدەرۆيش ئەبى لەوئى بى. ھەموو ئەبى لەوئى بن. گوئدەرزى بەلخى و قەدیریش. بەلّام شەيدا ئەمشەو نەى ئەويست بيان بينى. بەس ئەويست بزانی ماھدەرۆيش لە مالى پوورە سەنەمايە يان نا؟ خوئى گەياندە پشت دەرگاگە و گوئى ھەلخست. دەنگى ماھدەرۆيش نەئەھات، بەلّام گەفتوگوگان ئەوھيان ئەگەياند کە ماھدەرۆيش لەوييە. گورج! شەيدا ئەبوا بە پەلە خوئى بگەيەنى. تيز و نەرم خوئى گەياند، بە دیوارەکەدا ھەلکشما و بە کپى شيرۆى بانگ کرد:

— شيرۆ! شيرۆ!

شيرۆ ھاتە دەرەوہ و بە ترسەوہ، لە ناو تاقى دەرگاگە تۆزى وەستا و سەيرىكى دەرەوہەرى کرد. شەيدا، بەستەکەى لە بن باخەللىدا شارەدبوويەوہ، بۆى ھەلدا و وتى:

— رووسەرى ھەوريشمە. لە شار بۆم ھیناوى. ھەلبەگەرەوہ. من ئەبى برۆم. پەيامىکم لە لايەن دايكىشتەوہ بۆ ھیناوى. بەيانى پىتى ئەلیم. شيرۆ شتىكىتر، ئەيانەوئى بەيانى بتنيرن بۆ شار! مەرۆ. بللى نارۆم! رۆژت پەش ئەبى شيرۆ، مەرۆ!

شيرۆ. ھيشتاش ھەروا بە ھەپەساوى لە بن تاقى دەرگاگەدا راپوہستابوو. وەکوو تارمايى. بالّا ھەلکشما، باريک و مەنگ. ئەتوت خەو ئەبينى! وا مەزانە زمان لەدەمىدايە.

پاماو و داماو! دەرکەوتنەوہى لەپەرى شەيدا ھەراسانى کردبوو.

— رووسەرييەکەت ھەلگەرەوہ! من ئەبى برۆم. شيرۆ، دانەوييەوہ، بەستەکەى لە بەرپىدا ھەلگرتەوہ و سەيرى سەر دیوارەکەى کرد. شەيداي لى نەبوو!

دالانى کۆنە قەلّا، تاريک و خامۆش و دريژ بوو. شەيدا بە خيرايى لە تاريكى ناو دالانەکە تىپەرى و باى دايەوہ بۆ مەيدانى لای گەرماو. سەرى کە ھەلينا، ماھدەرۆيش لەبەردەمىدا بوو.

لهپر له عهزه که ههلقولاو بوو!

«چ زوو! چ زوو له مائی پوره سهنه ما ههلساوه؟!»

بو ساتیکی کورت، هه دووکیان پیان سست کرد. دهسه جی ئەتوت دیواریک قهله شیوه. تیپه رین. شهیدا به شه رمیکی ئاوپتهی ترس و ماهده رویش به غهمیکی خه جار او بیه وه. ماهده رویش له تاریکی ناو دالانی کونه قه لادا قووت درا. دهنگی زنجیر، له ده رگا. شهیدا، بو لای دهنگه که سوورایه وه. شتیکی ئەوی به شوین ماهده رویش دا راکیش ئەکرد. به سیبه ری بن دیواره که وه به دواى دا خزا و چوو ه ناو دالانه که. دالان پر بوو له شهو. هیشتاش تا مائی ماهده رویش به پوونی دیار بوو. ده رگا کرایه وه و چوو ه ژووره وه، ده رگا له پشت ژن و پیاو داخرايه وه. شهیدا، خوئی گه یانده پشت ده رگا که. سایه به سایه ی دیواره که.

«ماهده رویش، ئیسته له گه ل ژنه که ی چی ئەکات؟ چی له

ژنه که ی ئەکات؟ چی به ژنه که ی ئەلی؟ چی؟»

هیچ . ماهده رویش هیچی نهوت. کپ و خاموش! شهیدا دهستی بو زنجیری ده رگا که برد. بیانوی په یام. په یامی بلقیس بو شیرۆ، یان په یامیک له لایه ن گولمه مه ده وه. ئەوه ی که ماهده رویش و شیرۆ، به دل ئاره زوومه ند و چاوه ری بوون. درۆیه ک! ئەبوا شک و گومان له دلی ماهده رویش بشواته وه. به لام نهیتوانی. درۆکردن، خوئی جوړیک چالاکی ئەوی. شهیدا، ئەوهنده زمان چهور نه بوو. درهنگیش ببوو. ئیدی درهنگ ببوو و نهی ئەتوانی ماهده رویش فریو بدات. ئەو ناچار بوو، به لام گهوج نه بوو. بگره زوریش وشیار بوو. به لام، وشیا ری ناچار! دانی به خوئی ئەگرت. به ناچاری، دانی به خوئی دا ئەگرت. ئەیزانی و نهی ئەخسته خوئی. بویه، فریودانی ئەو، به ساویلکه زانیی ئەو

۱۱۱۷

که لیسه

به رگی سییه م

کاریکی ژیرانه نه بوو. بوئی هه بوو جارسی بکات؛ بیه قینتیه وه.

رهنگه مروّف له به رامبه ر ئازاری برین دا خوئی رابگری، به لام

ئه گه ر ئەوهنده به گهوجی بزانه بدن به گوئی دا: «خه یالی برین»

نازاري ئەدا، خوۋى پى راناگىرى و ئەتەقېتەوہ. بۆيە شەيدا دەستى
لە زنجيرەكە بەردا و ويستى بىروات. بەلام دەنگىك رايگرت. خوۋى
لكاند بە ديوارەكەوہ و گوۋى تىزكرد. دەنگ لە پشت ديوارەكەوہ،
بە ئاستەم ئەبىيسرا. سەرەپاي ئەمەش ئەو دلهراوكەى دەنگى
شېروۋى ئەلەرزاند، بە جوانى ھەست پىئەكرا:

— وەرە لەم قەلاچىمەنە برۆين، ماھدەرۆيش!
— ناتوانم.

— بۆ ناتوانى؟ خو دست و پىيان نەبەستووين؟
— بەستوويانە. قەرزارى بوندارم.
— ماينەكەت بەدە لە برى قەرزەكەى.

— ماينەكەم پىشتەر پىداوہ. زستان ماينەكەى لىھەنگرتەم!
شەيدا، لەوہ زياتر رانەوہستا. سەرى وەرگىرا و گەرپايەوہ،
داآن، مەيدان، كوآن. ئاوەكە ھەروا ئەخزا و لەت و كوتەكانى
مانگە شەوى لەگەل خوۋى ئەبرد.

— ئا! ئاشناى خوۋم. ئاخەرەكەى ھاتتەوہ؟! چاوم لە چاوەروانى
تۆدا سىپى بوو!

قەدىر بوو. پىشتى دابوو بە ديوارەكەوہ، لەگەلى ببوو بە يەك.
تەنھا ددانەكانى سىپيان ئەكردەوہ. شەيدا، ھات بۆ لاي. تەوقەيان
كرد. پەنجە درىژ و پەقەلەكانى قەدىر دەستى شەيدايان گووشى.
— ھىشتاش شەوانە بىخەوى ئەدا لە سەرت؟

قەدىر وتى:

— بە ھاتنەوہتم زانى. زرانەوہى زەنگوئەى وشترەكان...
ئەگەر لە خەويشدا بوايەتم، خەبەريان ئەكردەمەوہ. لە مالى
ماھدەرۆيشەوہ دىتەوہ؟!

— ويستەم بچەم بەلام درەنگ بوو، گەرپامەوہ.

— ئا... نازانم چۆن بوو، ماھدەرۆيش ئەمەشو زوو لە لاي
چراكە ھەلسا؟! ئەو وەختەى تۆ نەبووى درەنگ ئەچووہوہ بۆ
مالەوہ. كىشەرى نەبوو.

— ديسانهوه دهستت كردهوه به تهوس و تهشهر هاويشتن؟!
قهدير، دريژهى دا:

— لالايش ئهمرۆ چاوهريت بوو. واى دانابوو بۆ نهوړۆز بېيتهوه...
چ ههوايهكى سامالنه. بهيانى تاويكى خوښ ئهبي.
— واپى ئهچى. زستانت چۆن رابوارد؟
— باش. زۆرباش، ههوالى پوورزاكته، نادعهلى ئەزاني؟
— نه مېنيوه. زۆر ده ميكه نه مېنيوه!
— ناتهوئ برۆى بېيني؟
— رهنگه، رهنگه دواى نهوړۆز.
قهدير، بۆ ئهوهى شهيدا به قسهوه بگرئ، وتى:
— ئاگادارى جيههن خانى سهرحهدى، زمانى بۆ سهر باوكت
دريژ بووه؟

— ئه و ئيتير بۆ چى؟

— پارهى ترياك! ترياكهكانى بازخانى ئهفغانى به ئهمانهت
داوته دهس باوكى تۆ. بونداريش كه له لايهن ئالاجاقيهوه ترياكى
وهرگرتووه، پارهى كالآكهى هيشتا نهگيرآوهتهوه. لهم ماوهيهى تۆ
ليړه نهبووى، جيههن خان سهد جار تهتورى ناردووه بۆ پارهكه.
بهلام باوكت هيشتاش وهلاميكى پروونى نهداوتهوه. جيههن
خانيش قوشقى بووه و وتوويهتى خوئ دئ بۆ سهرى بابقولى
بوندار! ئەزاني خو ئه و بهلووچانهى سهر سنوور چ جوره مرؤفئكن!
خوئ بهرچاويان بگرئ، ئيتير هيچ نابينن. باوكى تۆ نيوانى لهگهئ
من خوښ نيه؛ تۆ له زمانى منهوه پيئ بلئ پارهى ئهفغانهكان
بداتهوه. ئهمانه، ئهگهر كهسيك دهسيان لئ بوهشيئ، ئيتير
دئنهرمى و بهزهى نازانين چيه. دئئ ئاگرى تيبهر ئهدهن و ئهروئ.

۱۱۱۹

كه ئيهدر

بهرگى سئيهه

ههر ئهم دارودهستهيه، تا ئهمرۆ سهد بنهمالهيان سهرگهردان
كردووه. به بابقولى بوندار بلئ، پهلامارى ههر كهس ئهدهى بیده.
— خهلكى وهكوو من هيچيان لهدهس نايهت. بهلام به كلكى شير
وازي نهكات. خهلكى وهكوو بازخان و جيههن خان به لوولهى

برنهوهکانیان له گهڵ مروّف ئەدوین!

شهیدا، وه لّامیکی شیایوی نه دینهوه، بۆیه قه دیر جارێکی تر
هه لّیدایهوه:

– له گهڵ وشترهکان چیت کرد؟ له رێگه باریان خوار نه کرد؟

– ئهروه نه مه نه بردبوو. ئه و دووانهش... ئه ی، پیکه وه پیکه وتین.

ئهروه نه مان بۆ داشت پاگرتبوو.

– که ی برپاره سه ری بپرن؟

– به یانی... پیموایی.

– ئه م به یانیه؟!

– وای ئه وت، باوکم.

لیوه کانی قه دیر، به ستره. ئیتر هیچی نه وت. نه یه توانی هیچ

بلی. دلی له پر سووتا. ئه وت، دره وشیکێ سووره وه کراویان تی

چه قاند. شه یدایش ئیدی هیچی نه وت. نه یه توانی هیچ بلی.

دیواریکی به ردین، له نیوانیان دا قه دی کیشا. شه رمیک له گونا و

ئیشیک له دلی دا، شه یدا که وته ری. به لای جوگه که دا، به ژیر

بیهکان دا، به ره و ماله وه بوویه وه، قه دیر. سیبهره که ی هه ست

پی ئه کرد. ئه یینی. ئه یینی کز ئه پوا. ئارام ئه پوات. دهنگی پیی

نه ئه هات. ئه وت ئه خوشی. وه کوو سیبهریک خوی کرد به درزی

دهرگا که دا و ون بوو. ئه وت نه بووه؛ هه رگیز له کوڵان نه بووه.

سیبهریک له ناخی شه ودا ون بوو، سیبهریک له ناخی

شه ودا مایه وه.

قه دیر، هیشتاش لیوی خوی ئه گه ست. خاموش بوو و له

ناو خویا. هه ستی به تالبوون. شتیک له ناخی دا پمابوو. پمانی

دیواریک به سه ر قوولکه یه که دا:

«واته ئهروه نه سه ر ئه بپرن، ئه یکوژنه وه!»

قه دیر، وای دانابوو، بابقولی بوندار، ئه مسال وشترهکان

نه کوژینه وه. به لّام که دوانیانی ناردبوو بۆ لی، قه دیری خستبوویه

گومانه وه. قه دیر، لای خوی پیی وابوو بابقولی چاوی پرپوه ته داها تی

بارکیشانی و شترهکان. بویه هیوای پهیدا کردبوو دوو سی سالیک و شترهکان زیندوو ئهبن، تاکوو ئه و بتوانی لانیکهم دهنگی زهنگیان بیسی و جارجاره قه و بالآیان سهیر بکات! دهربارهیان لهگه ل شهیدا بدوی و جار جاره دهست به کلکی یهکیاندا بهینی.

بوون و نهبوونی و شترهکان، هرچهنده له بهتالبوونی گیرفانی، قهیدردا کاریگهر نهبوو، بهلام بوون و نهبوونیان له وره و دهروونی قهیدردا زور کاریگهر بوو. بوونیان کویره ئومیدیک بوو، بهلام نهبوونیان... نهبوونیان کوئی بنه مالهیهک بوو. نهبوونیان؟! ئه مه بو قهدير كوشنده بوو. نهبوونی هر کامیان دهروویهکی له قهدير دائهخست:

«ئاخر بو ئه یانهوئ ئه و شتره ی که هیشتا دوو پل گوشتی پیوه نییه، سهر بپرین؟ ئه مه چ جوره پهرواردارییه که؟ به گهونی وشک و کا، خو و شتر قهله و نابی! ئه بی؟ نه! جهلادن، ئه مانه!»

ئهم قسانه، ئه گهر روو به پرووش به بوندار بوترایهت، نه ئه چوو به گوپی دا. له مه بهست تی نه ئه گه یشت و نه ئه نیشته به دلیه وه. خاوهنی وشتر بوو و چی پیخوش بوایهت له گه ل مالی خوئی ئه یکرد. قهدير ئه مه ی ئه زانی، بهلام نه ی ئه توانی به خوئی بسه لمینی. زور جار هیه مروف به زانین قانع نابی. ئه زانی کاریک به ناچاری جی به جی ئه بی و ئه وهش له دهست و ئه فانی ئه و به دهره: ئه زانی که چاره ی نییه، ئه زانی ئه و پرووداوه مسوگهره؛ له گه ل ئه وهشدا ناتوانی دل ئارام بکات. ئاوهزی کو ل ئه دا، بهلام دلی سوکنای نیهت. ناو به ناو و به بی ئه فان شتی که له دهرونی وه بلایسه ئه کیشتی. قیژه و ههرا به ریا ئه کات. ئه هه ژینی و ئه شه له ژینی. له کو لی نابیته وه تا شی تی ئه کات! په ریشانی! خوئی سهر برین! خوئی سهر برین!

۱۱۲۱

که ئیسه

به رگی سینه

قهدير، پشتی له دیواره که کرده وه و به دوا ی شهیدادا پویشته. به لای شهقه بیهکان تیپه ری و له بهرده رگای مالی بابقولی، له نگه ری گرت. دیوار له کو لانه وه له بالای قهدير کورتر

بوو. دهستی گرت به لیواری دیواره‌کوهه و چه‌ناگه‌ی خسته سهر دهستی و چاوی برییه ناو هموشه‌کهه. وشتره‌کانی، له بهر تریفه‌ی پرووناکی مانگه شه‌ودا، له دهور سفره‌ی کا-په‌مووه‌کهه یخیان دابوو و کاویژیان نه‌کرد. نه‌روه‌نه پشتی له قه‌دیر بوو، سهره‌پای نه‌وش قه‌دیر نه‌یتوانی کاویژ‌کرده‌که‌ی هه‌ست پی بکات. قه‌دیر، خو‌ی پی‌پانه‌گیرا. پووی وه‌رگیرا و پویشته. کو‌لانه‌و کو‌لان تا بهر ده‌رگای خو‌یان، په‌نجه‌ی برده ژووره‌وه، نه‌لّقه ریژه‌که‌ی دابه‌زاند و به ئارامی چوو له دا‌لان.

مال، له خاموشی شه‌وانه‌دا نووستبوو. تهنه‌ها پرخه‌ی قورسی باوکی قه‌دیر، له پشت ده‌رگا‌کوهه بهر گو‌پی نه‌که‌وت. سینه‌ی خه‌فه‌بوو و هه‌ناسه‌کی‌شان‌ی لی دژوار کردبوو. ده‌نگی هه‌ناسه‌ی نه‌توت، سیخه‌ی مسی ژه‌نگاوییه. به‌لام قه‌دیر له‌گه‌لی راه‌تابوو. چوو بو هه‌مار، چرا پل‌یته‌که‌ی داگیراند و له پشت که‌نوو‌ه‌که‌ به دوا‌ی شووشه‌ی ئاره‌قه‌که‌دا گه‌را. دۆزییه‌وه. ده‌ری کی‌شا و له بن دیواره‌که له سهر قورسی دانیشته. نه‌و و چرا پل‌یته و سورا‌حیه‌که‌ی. چپوه‌مه‌که‌ی هه‌ل‌کهند و به بی‌پیا‌له‌ی نای به سهریه‌وه. تالتر له تامی ئاره‌قه‌که‌ه، خودی قه‌دیر بوو. تیژتریش په‌نگه. سورا‌حی دانا. پوخساری تی‌کنا و جگه‌ره‌یه‌کی داگیراند و پانایی سهری نا به دیواره‌کوهه. نه‌بوا بیربکاته‌وه، نه‌بی چی بکات؟ چی نه‌توانی بکات؟ چی له ده‌س نه‌هات؟ تا چه‌نده نه‌یتوانی هه‌نگاو هه‌ل‌گرئ؟ ری‌گه‌ی کامه بوو؟ په‌نگه نه‌یتوانی نیو سیر ژهر ده‌سخت و له‌گه‌ل نیو مه‌ن ئاردی جو بی‌کا به قه‌پالی‌ک و به شه‌و بیخاته گه‌رووی نه‌روه‌نه و پرزگاری بکات؟! به‌لام، نا! دلی نه‌هات. نه‌یتوانی کراسه‌که‌ی بد‌پینئ، قور بکا به سهری‌دا و بو کوژرانی وشتره‌که‌ی کو‌ته‌ل بگ‌پری. به‌لام نه‌ی نه‌توانی نه‌روه‌نه بکوژئ. په‌نگه نه‌یتوانی خه‌نجه‌ری‌ک بکا به به‌رپشت‌و‌پینیه‌وه به‌یانی، وه‌لامی کی‌رد به کی‌رد بدانه‌وه؛ به‌لام به‌ره‌نجامی نه‌و کاره چی نه‌بوو؟ نه‌یه‌ینا؟ نه‌ه! گه‌وجانه بوو و قه‌دیر گه‌وج نه‌بوو.

پهنگه نەیتوانی بچی بۆ لای بابقولی بوندار، له بهردهمی دا چۆک دابدا و لای بپارپیتەوه بهو شهوی جهژنه نەروهنه نهکوژی! له خوی پائەبینی، بچی و ئەو کارهبات، بهلام وهکوو رۆژ لای پوون بوو بوندار به قسهی ناکات:

«ئەو بی چاو و پروتر لهم قسانهیه. بیویژدانیکه نموونهی دهسناکهوی!»

ئەمی ئەبوایه چی بکات؟ ئەمی ئەزانی. ئەمی ئەزانی. بهلام ئەیزانی ئوقره ناگری. قوومیکی تر. ههلسا و سوراحی له سووچی دانا. چراکهی کوشت و دهرکهوتهوه. قنچکه جگهرهکهی هیشتا ئەسووتا. تاویک له بهر دهرگا نزمهکهی ههماردا وهستا:

«چ مایکی چۆل و هۆله. وهکوو مزگهوت. درێخ بۆ مریشکیک. ورده ورده خهریکه ئەبی به کهلاهه. بهس کوندهبهبوویهکی کهمه!»

به شوین مانگه شهو، مانگه شهوی پهنگ پهپودا کهوته پێ. ههنگاوی مهنگ، به ناو دیوارهکانی ههوشه دا. له مالا بۆ ئەولا. به دهور بیرهکه دا و بۆ سههرتهنوور. تارمایی دایکی لای تهنووره که بوو. بالابهرز، پوومهت داگیرساو، برژانگ سووتاو. هالای تهنوور سههر ئەکهوت. لهو نانانه. ههر دانهیهکی بهقهه بالای بووکیک. نانانهکانی دایکی قهدير، وینهی نهبوو. قهدير، دهستی دا له لیواره که! پچابوو. گلی پواو، داوهری. پوان! گه پرایه وه و به رهو دالان چوو. ئەمشه ویش لهو شهوانه بوو! نه ئەجوو لا، ئەتوت. پامابوو. چه قیو. چۆن په هۆلی لی بدایهت؟ رۆیشت، له دالان تیپه پری و چوو ده رهوه و به کۆلان دا کهوته پێ.

دیسانه وهش کۆلان! کۆلان له کۆلان دا. پیاویک به رهو پووی ئەهات. کۆم و تیکشکاو. کی بی جگه له عهباسجان؟ خوی بوو. دهنگیک له بن دانی دا ئەجورا. زه مزمه بوو یان دزوین، پوون نه بوو. نزیك بوویه وه. سهرداش پواو، هه روا که ئەرۆیشت، وتی:

— بۆ کوئی بهم نیوه شهوه؟

— تۆ له كوڤوه بهم نيوه شهوه؟

بوڤله عه باسجان له ناو دالانهوه نه هات. قهديرش جنيويكي تيگرت و رپي خوئي گرت. بو كوئي بچي؟ شهو، شهو، نزيك ببوه، هممو - تهنانهت مشتته ريبه قيرسيچمه كاني سه نه ماش - نه بي خهوتبين. مه گهر سه مه دي توونچي. رهنه رابوو بيت. به ياني پوژي گه رماو بوو، پوژي بهر له نه ورؤز. مشتته ريبه كاني به ياني هممو نهخت بوون. پوژاني نه ورؤز دراو ده ستاوده ست نهكات. هر كهس هر چي هه يه له كون و قوژبني مجري و باول و هه وي شخان دهري نه هيني و نه يخاته روو. كو تايي زستان، به زرينه زيرنگي دراو جه زن نه گرن. مه يداني جه زني دراوه كان، سوو چي كيش كاسه گلينه ي گه رماو داره. كه وا بوو، گه رماوي به ياني ناوه كه ي نه بي خاوين و گهرم بي. بو يه ش توونچي نه بي زووتر هه لسي و گولبينه ي تاو دا. وايه، توونچي به ناگايه و خهريكه ناگر نه داته بن قازان. بهم جوړه بوو.

سه مه د به خه بهر بوو و خه ريكي پيكردي كووره بوو. له بهردهم گولبينه كه دا چيچكاني كردبوو و ناو رودوي نه دا به دم ناگره كه وه. دوو كه ل، بنميچه نزم و قورم گرتووه كه ي پر كردبوو و قهدير، كاتيک سهري برده ژووره وه، يه كه مجار كه سي نه بيني. گولبينه وان، له ناو دوو كه ل دا ون ببوو و كو له وژي له و دارانه رانه دا كه نابووي به ناگره وه. قهدير، چووه به ره وه و له سه ر ته خته بهرده كه دانيشت و خاموش، له ناگره كه مو له ق بوو. نه نه و هيچي وت و نه سه مه دي گولبينه وان. قسه نه بوو.

نه م هاتن و چوونانه نه بو قهدير تازه نه بوو و نه له لاي سه مه دي گولبينه وان. قهدير، نه وسا كه بيخه وي وه ره زي نه كرد و دهستي له هممو كون و قوژبنه كاني قه لايچمه ن دائه برا، به ره و تووني گه رماوه كه نه بوويه وه و نه بوو به هاوده مي سه مه د. لاي سه مه ده وه دانيشت و به گو يره ي نه و داره ته ي تييدا بوو، شتيكي نه وت، يان نه ي نه وت. سه مه دي ش، به گو يره ي كات، شتيكي

ئەپرسى، يان ئەپرسى. قەدىر، لە ھەموو دۆخىڭدا، لە سەر تەختە بەردەكە دائەنىشت و چىلكە و گەونى ئەنا بە ئاگرەكەوھە و سەيرى ئەكرد تا چىلكەكە لە بەر چاوىدا بسوونىت. قىرچە قىرچ گىر بگىرت. دامركىتەوھە و ئەو، جارىكى تر تەلە گەونىك بختە ناو گولبىنەكە. ھەندى شەوان، گولبىنەوانى ئەخەواند و خۆى تا كازىوھە، ئاگرى بن قازانەكەى گەرم رانەگرت. دەمەوبەيان سەمەد بەرەو گەرماو ئەچوو و قەدىر لە سەر جىگاكەى ئەو لىي ئەنووست. كاتى بەرچاىي رانەبوو. ئەچوو بۆ گەرماو. سەرولى ئەشۆرد و دەرئەكەوت. بەلام ئەمشەو، قەدىر لە ھەموو شەويك بى ئوقرەتر بوو. لە خۆى رانەئەبىنى تا كازىوھە بە لاي گولبىنەكەوھە خۆى رابگرى.

چادانە رەش و گاوكراوھەكەى سەمەد، لە قەراخ دەرگاى گولبىنەكە، بە بەر بلىسەى زەردى ئاگرەوھە، ھەئواسرابوو و پيالە و ژىر پيالە ھىسى لى نىشتبوو. سەمەدى گولبىنەوان بە قەدىرى وت:

— چا تىكە بۆ خۆت.

قەدىر، چادانەكەى لە بزمارەكە كىردەوھە. چاى تىكرد و پيالەكەى بە مەبەستى دۆزىنەوھى قەند، كشمىش، يان خورمايەك لە سەردەستى رابگرت. سەمەد، لە گىرفانى باخەلى دوو دەنك سىنجووى دەرھىنا و داي بە قەدىر:

— پاشان پيالەكە بشۆرە. دىسانەوش دەمت بۆگەنى ژەھرى مارى لىدى! تۆ ئاخەرەكەى بە لاللى ئەمىرى و ناتوانى ئەشەدووهكەت بخوینى!

قەدىر، لىوى بە بزەى نا بە پيالەكەوھە. خواردى و پيالەكەى

۱۱۲۵

كەلىدەر

بەرگى سىيەم

تف كىردەوھە:

— بەيانى رۆژتە بۆ خۆت! ھەقتە ھەر لە ئىستەوھە شىرىن

زمانى ئەكەى. كورەكانى بوندار رەنگە ھەر كاميان گەلايەكى

پشت سەوز ئەخەنە ناو کاسەکەت! پیت وانیه؟
 — ئەوی گەورە، کورە گەورەکە کاتیک دەست ئەکا بە
 گیرفانیا، ئەلئی دەس بۆ چزوی دووپشک ئەبات! ئەترسی پارهکان
 بەن بە پەنجەیهوه! بچووکهکه، شهیداش، حمزی لییه پیاوهتی
 بکات، بەلام دەستی له هیچ کوئ بەند نییه! دەستیان له دووکان
 بریوه. جگه لهوهش، نهورۆزی ئەمسال خۆ شهیدا له قهلاچیمەن
 نییه. ئەلین وا له لیپی شوراو؟!
 — ههه! خهیاڵت کردوه. ئەمشه وهاتهوه. مهگەر ئەو

— ئەتوانی له دل بەرهکانی دوور بکهو پتهوه؟
 — دیسانه وهش دەست کردوه به بالۆره لیدان پشته سهری
 ئەم و ئەو؟!
 — بالۆره نییه؟ به چاوی خۆم بینیم. چاوهکانم خۆ درۆم

له گهه ناکن؛ ئەیکهن؟ توژی پيش ئیستا بینیم له مائی
 ماهدرویش ئەهاتهوه. له بهختی بهد، ماهدرویشیش گهیشتبوو
 و شهیدای له پشت دەرگای مالهکەیان بینیبوو. بەلام رەبەنی
 قور بە سەر، دیسانه وهش سهری حیزی داخستبوو، گوايه نهی
 بینيوه. من نازانم ئەم سهیده چ جورە پیاویکە؟ خۆ ناگات لییه
 بوندار خهريکه ژنهکەى ئەنیرى بۆ شار؟ بۆ مائی ئەرباب! دلنیام
 کاتیکه ئەم قسهى به سهید گوتوه، سهید پيشى دانهچلهکاوه!
 ئادهمیزاده ئیتر، خۆ گا نییه! واته تو پیت وایه ئەو تى ناگا؟ ئەگەر
 تى ناگا، حهيفى ئەو چاو و گوئى، خوا پى داوه. ئەگه ريش تى
 ئەگا و دەنگی دەرنايهت، حاشا له غيرهتى!

— تو کورپی خواداد، به دهستیك دار ئەنیی به ناگرهکەوه و،
 به دهستهکەى ترت ئاوی ئەکەى به سهرا! بەلام راستت ئەوی،
 ئەو ئاوهی ئەیکەى به ناگرهکەدا، زۆر کهمتره!

قهدير، ئاوپى بۆ لای دهنگهکه دایهوه. قوربان بهلووچ بوو له
 سووچی توونهکه، له دلی دووکهه و تاریکیهکەوه، به قسهکردن
 هاته دهرهوه.

قهدير پرسى:

– تۆ هيشتا نه خه وتووى، كونده به بوو؟

– ئەگەر بیدارپیش نه بووم، تۆ خه بهرت كردمه وه.

– چادانهكه، چای تيايه سه مه د؟

– خه ريكه ديم به لايه وه.

قوربان هاته بهر گولبينه كه و له بهر رووناكى ئاگره كه دا وهستا. سهر و قزى ئالۆزكاو، پيشى نه تاشراو و چاوى خه والوو. جاجمه به لووچيه كه دابوو به شاندى و خه ريك بوو قوچچه ئيله كه كه دانه خست.

– بوچى بهو جوړه وه كوو ئالای جهژن به سهر سهرى منه وه

وهستاوى؟

به لووچ دانپشت:

– جگه له غه بيه تكردنى خه لكى خو هيچ كارىكى تريشت

نيه!

قهدير، پيالهيكه چای بو به لووچ تيكرد و وتى:

– باسى ئاشناكه تم كرد، دای له قورپى بن گيوه كه ت؟ بليم

چى ئيتر قسه ي هه ق رهقه. قسه ي حه ق بنى كونه.

قوربان به لووچ پيالهي چاكه ي هه لگرت و وتى:

– له قه لاجيمه ن، ته نها ئه م قسه يه هه يه كه راسته؟

پيغه مبهري ئيمه ديدى ئه كرد به نه ديد! به لام تۆ... تۆ بهس

ديوته كورپى بوندار له ژير دالانى كونه قه لآوه ديتته وه. هه ر

ئه وه نده! كه چى دانپشتوويت و قسه ده رئه هيئى گوايه له لاي

دلبه ره كه يه وه گه راوه ته وه. ئاخىر تۆ له كوپوه لي ت مسوگه ر بوو

شهيدا له مالى ماهده روپيش و له لاي ژنه كه ي ماهده روپيشه وه

هاتبپته وه؟ ديسانه وه ش ناتوانى گوناخه كه ي بگريته ئه ستۆ و

بليى له دلدارى گه راوه ته وه. تۆ چووزانى په ياميك، پاسپارده يه كى

له باوكيه وه بو ماهده روپيش نه بردي؟

قهدير، به نه رمى پيكنى و وتى:

— تۆ باش بوو ببی به رهوزه خوین! چیت پی بلیم؟ نهگه
قسسه یه کی توند بدهم به تنگه تدا، لیم زیز نه بی. نهگه ریش
هیچت پی نه لیم دلّم نه ته قی. تۆ به لووچ! نه زانی بوچی له
سه ر ما هده رویش نه که یته وه؟ له بهر نه وه ی جاروبار که سه رما
نه ترچینیّت، ما هده رویش ریگه ت نه دات بخزیته ژیر قورسیه که یان
و شیرۆش مه نه لّی دوکولیوو و ده وری هه لّوات بو دانه ی.
حه قیشته. هه رچی بی نه بی به جوړیک چاکه ی نان و نه که که یان
بده یته وه. نه وان، ژن و شوو بو تۆ خراب نه بوون.

— نه م ژن و شووه له م قه لّاچیمه نه بو کی خراب بوون؟
بو تۆ؟ له لایه که وه کوپی بوندار سه رخۆش نه که ی و نه بیه ی
بو ژیر قورسیه که ی ما هده رویش و له لایه که وه ما هده رویش
تیژ نه که یته وه، ناگای له ژنه که ی بی! نه و شه وه ی وا شیّت
کرد، هیشتاش له بهر چاومه. خۆت شوینیکی ترت نه سووتی و
ژه ره که ت به یه کی تر نه ریژی.

قه دیر بو نه وه ی قسه که وه رگی پی، وتی:

— چاکه ت بخۆره وه! من هیچ کویم به هو ی هیچه وه
ناسووتی! چاکه ت بخۆره وه.

قوربان به لووچ، سنجوویه کی له سه مه د وه رگرت و خسته
ده می. چا سارده وه ببوو و به قومیک هه لّیلووشی. قه دیر، له
به لووچ، که ئارام ببوو، پرسیا ری کرد:

— بوندار نه یه و ی نه رونه سه ربی پی، راسته؟

قوربان. پیاله که ی دانیه وه و وتی:

— راسته!

قه دیر، به مایه یه ک له خزمایه تی که له شیوه ی
قسسه کردنیه وه ده ره که هت وتی:

— تۆ خۆت به لووچیت، قوربان. له ناو ده ست و پی و شتردا
گه و ره بووی! شیوه و شیوازی و شتری بارکیش و و شتری په راویش
باش نه زانی. تۆ بو به بوندارت نه وت با نه و کاره نه کات؟ باش بوو،

پوونی بکه‌یته‌وه! به‌یانی به‌هاره. ئەتوت وشت‌ره‌کان به‌ره‌للا بکات له بیابانی خوادا بله‌وه‌پن و سالیکی‌تر، کاتیکی که په‌رده‌یه‌ک گۆشتیان پیکه‌وه‌نا، یه‌کیان سهر بپری. خۆت خۆ له من شاره‌زاتری. ئەو گۆشته‌ی به ئیسقانی ئەروه‌نه‌وه لکاوه، ئیسته ناخوری. کۆنه، وه‌کوو چه‌رمه. دوو پۆزیش له سهر ئاگری دابنێ، هیشتا ناکولێ! ئاخر ئەم بابقولی بونداره‌ی تۆ چ پیاویکه؟! خه‌یالی چی داوییه له سهری؟ خۆ ئەو پپویستی به‌وه نییه گۆشت فرووشی بکات! ئە‌ی چی؟ به‌س ئەیه‌وێ شارپه‌گه‌کانی من بپری؟ ها؟

ده‌نگی قه‌دیر، ورده ورده ئەکه‌وته له‌رزین. قوربان به‌لووچ، ئەبوا خۆی له‌و مشتومرپه‌ بدزیته‌وه. ئەو نه‌ئەبوا به‌ لایه‌نگری بابقولی بوندار، ناودێر بکری. بۆیه، به‌ نهرمی وتی:

— بلێم چی! ره‌نگه‌ پپویستی به‌ پاره‌که‌ی هه‌بی. چوو‌زانم. ره‌نگه‌ ئەیه‌وێ ئاو و زه‌وی خوشکه‌زاکه‌ی له‌ چوارگۆپیشلی بکری؟ قه‌دیر وتی:

— ئیسته بۆم ده‌رکه‌وت!... که‌ وابوو پاره‌ی تریاکه‌که‌ی بازخانی ئەفغانیشی هه‌ر بۆ ئەم مه‌به‌سته له‌ لای خۆی راگرتوو و نایدا‌ته‌وه به‌ خاوه‌نه‌که‌ی.

قوربان به‌لووچ وتی:

— تۆ ئەم هه‌والانه له‌ کوپوه ده‌س ئەخه‌ی، کوری خواداد؟ قه‌دیر وتی:

— هه‌والی خو‌ش بلاو ئەبیته‌وه. به‌س گوپی مرو‌ف ئەبی له‌ سهر رپی با بی. با ئەم هه‌والانه ئەهینی. تۆ پیت وایه ئەم شتانه تا سهر شاراهه ئەبی؟! سه‌مه‌دی تونچی به‌ ته‌وسه‌وه وتی:

— چاوت لی نییه قه‌دیر به‌ پۆز و به‌ شه‌و ئارام و ئوقره‌ی ۱۱۲۹
که‌ ئی‌ده‌ر
به‌رگی سینه‌م

و ئەویش ئاگاداری ئەکات!

قه‌دیر وتی:

— ھەر ئەمىشەو، ديسانەو ھەش بە شەيدام گوت. گوتەم بوندار خەرىكە خراپە لەگەڵ خۆى ئەكا، يارى بەم بەلووچانە ئەكات. تۆ خۆت بەلووچى، ئەزانى كە رىق و قىنى پياوى بەلووچ، وەكوو رىق و قىنى و شترە. خامۆش ئەبن. دەنگ ناكەن. بەلام لەپەر كەف ئەچەپىنن و نەعرەتەيان ئەگاتە ئاسمان. ئەوسا ئىتر، خواش ناناسن. پەيامم بۆ بوندار نارد لەو جۆرە كەسانە بترسى. لە شتىكى تىرش ئەترسم قوربان خان!
— ئىتر لە چى؟

— خۆت ئەزانى تۆيش يەكىكى لەوانەى شەمەك لە پياوھەكانى جىھەن خان وەرئەگرن. لەو ئەترسم تۆلەى پياوھەكانى جىھەن خان داوینى تۆيش بگىرئەوھ!
قوربان بەلووچ وتى:

— ئەوھ نىيە، لەبرى ئەو كارەى كە ئەيكەم زۆر برا بەشەم؛ ئەشەبى داخى خۆيان بە منىش برىژن!
سەمەدى توونچى وتى:
— بەلووچ دەس لە بەلووچ ناوھەشىنى.
قەدىر وتى:

— تۆيش شتىكت بىستووھ! كاكەگيان، بەلووچمان ھەيە تا بەلووچ. قوربان لە بەلووچەكانى رىگەيە، لای زاھيدان و سنوورى پاكستان. بەلام جىھەن خان و پياوھەكانى ھى ئەم سنورەن، لای سەرەخس و ئەو ناوھ. سنوورى ئەفغانستان. ئەمانە دوو ھۆزن. ھۆزى تىرش ھەيە. ھەندى جار ئەبى بە شەريان پىستى سەرى يەكدى بە زىندووتى ئەگروون!... بۆ وىنە داىكى ئەم وەستا مووساى لای بوندارىش بەلووچ بوو. بەلام لە خىلىكى تر. لە كەللەى سەرەخسەوھ. تا كلكى چابەھار بەلووچى لىرزاوھ. ھەر خىلىكىش ناوئىكى بۆ خۆى ھەيە. وانىە قوربان خان؟

— با! واىە.

قەدىر وتى:

— له مه‌لبنده‌کانی‌تریش تاق و ته‌را له‌م ره‌وه‌ند و له‌و گوندا
په‌یدا ئه‌بن، که‌هه‌موویان پاشماوه‌ی سا‌لانی قات و قرین. باوک
و دایکه‌کان له‌ برسیت‌دا قر بوون؛ ئه‌و منالانه‌ش که‌ ماونه‌ته‌وه
له‌ مائی ئه‌م و ئه‌و، به‌ قه‌راخه‌ نانی به‌رسفره‌ گه‌وره‌ بوون. جگه‌
له‌مه‌یه، قوربان خان.
— با، وایه.

— بو وینه‌ خودی قوربان خان!
— نا! من نا. باوک و دایکی من که‌ مردن، وشتریکیان بو
به‌جی هیشتهم. تا ئه‌م پینج شه‌ش سا‌له‌ش به‌ وشتری خو‌م
هی‌زمم ئه‌کی‌شا. به‌ قه‌راخه‌ نانی ئه‌م و ئه‌ویش گه‌وره‌ نه‌بووم!
کاتی‌که‌ وشتره‌که‌م مرد که‌وته‌مه‌ کری‌کاری. ئیسته‌ش نانی ره‌نجی
خو‌م ئه‌خو‌م. دهردی تو‌ چیه‌ و مه‌به‌ستت له‌م قسانه‌ چیه‌؟
قه‌دیر، دابه‌زی. پاشان سه‌ری هه‌لینا و سه‌یری قوربان بلووچی
کرد و پرسى:

— بریار وایه‌ ئه‌روه‌نه‌ له‌ کو‌ی سه‌ر بېرن؟
— له‌به‌ر ده‌روازه‌ی کاروانسه‌را.
قه‌دیر پرسى:
— تو‌؟!
قوربان به‌لووچ، وتى:
— من!
قه‌دیر، هه‌ل‌سا.
سه‌مه‌دی توونچی وتى:
— له‌ سووچی‌که‌وه‌ پراکشى، بخه‌وه‌. بو کو‌ی ئه‌چی، به‌م
ناوه‌خته‌؟

قه‌دیر، باله‌کانی جاکه‌ته‌کی کو‌کرده‌وه‌ و به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌ چوو: ۱۱۳۱
— ئه‌بى برۆم. ئه‌بى برۆم. به‌یانی ئه‌بى باوکم به‌ینم بو
گه‌رماو. خوا حافیز، ئه‌بى برۆم!
— به‌خیر هاتى!

دانه‌وییمه و له دەرگای توونه‌که چوو دهره‌وه؛ به‌سینه‌ی هه‌ورازه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و له کوۆلان، لای جوگه‌که وه‌ستا. شه‌و، له نیوه تیپه‌ریبوو و مانگیش خه‌ریک بوو دانه‌چوو. کوۆتایی شه‌و. تاویکی ماوه کازیوه بدات. ئەستیره‌بارانی شه‌ویکی سامال. ئەستیره ئەتوت خه‌ریکن دانه‌که‌ون. گه‌ش و به‌ ورشه. له چاوی گریاودا، بریسکه‌یه‌ک هه‌یه؛ دهره‌وشانه‌وه. گریان، چاوه‌کانی شه‌وردوو. پاقرژ. چاوی گریاو، په‌رداخ ئەبی. گه‌ش و رووناک. گه‌ردی غه‌می، له سه‌ر نییه. ئاسمان ئەمشه‌و، ئەتوت به‌ ئەسه‌رین شه‌وراوه.

قه‌دیر، دیسانه‌وه راکیشرا بو پهنای دیواری مائی بابقولی بوندار. بن دیواره‌که. ده‌ستی خسته سه‌ر لیواره‌که. چه‌ناگه‌ی خسته‌وه سه‌رده‌ستی و چاوی بریه وشتره‌کان، یه‌کیان، هه‌روا له سه‌ر سه‌ره‌که خه‌وتبوو. یه‌کیان، توۆژی چوو بوو به‌ولادا و ئەروه‌نه به‌ پیوه بوو. چۆکی به‌سه‌ترابوو و له سه‌ر سی پی، لای گه‌ونه هه‌لچنراوه‌کانی بن دیواره‌که وه‌ستابوو و درکی ئەخوارد. قه‌دیر، نه‌رم و چالاک و بی خشیپه، وه‌کوو پشیله، خۆی به‌ دیواره‌که‌دا هه‌لکیشا و له سه‌ر په‌نجه‌ی پی، له سه‌ر لیواری دیواره‌که چیچکانی کرد و کلۆیه‌کی بو ئەروه‌نه هاویشت. ئەروه‌نه لای کرده‌وه و سه‌یری قه‌دیری کرد. قه‌دیر مووچ مووچی بو کرد. خاوه‌ن ناس بوو. هات بو لای قه‌دیر، له نزیکه‌وه وه‌ستا و، ملی به‌ دیواره‌که خوراند. قه‌دیر په‌نجه‌ی هیئا به‌ کاکوۆلی ته‌نکی وشتره‌که‌دا. ئەروه‌نه قه‌پۆزی به‌رزه‌وه کرده‌وه و به‌رازه‌ی دا له په‌نجه‌ی قه‌دیر و بۆنی کرد. وشتر، بۆنی قه‌پاللی له سه‌ره‌په‌نجه‌کانی قه‌دیر هه‌لئه‌لووشی. خۆزگه قه‌پاللیکی بو دروست بکردایه و بۆی به‌ینایه‌ت!

خزایه خواره‌وه و رویشت. قاپیک ئارد و توۆژی ئاو. قوۆلی هه‌لکرد. شیلائی هه‌ویره‌که دژوار نه‌بوو. به‌ تاریکیش ئەه‌کرا، قه‌پالئه‌که‌ی له ناو قاپه‌که هه‌لگرت و له ناو ده‌ستی‌دا خ‌پ‌ی کرد.

ناماده‌بوو. هاته‌ده‌روهه. ریگه کورت بوو. سواری دیوار بوویه‌وه. نَروه‌نه هاته‌وه بۆ لای. قه‌دیر قه‌پال‌که‌می کرد به دوو‌کوته‌وه؛ نیوه‌که‌می کرد به نیوه و، خستیه ده‌می وشتره‌که‌وه.

بۆنی هم‌ویر، وشتره خه‌وتووه‌کانی هه‌لسان و به‌روهه قه‌دیر هاتن. ده‌ستی قه‌دیر ئەوا له ده‌می وشتره‌کانی‌دا بوو. نواله‌ ته‌واو ببوو و وشتره‌کان په‌نجه ئارداویه‌کانی قه‌دیریان ئەلسته‌وه. کار ته‌واو. به‌لام قه‌دیر ئەیزانی حه‌ز نا‌کا له دیواره‌که بچینه خواره‌وه. دلّی نه‌ئه‌هات وشتره‌کانی به‌جی بهیّلّی. ئەگه‌ر به‌و بوایه، په‌نگه خۆره‌ه‌لات لای وشتره‌کانی ئەمایه‌وه. به‌لام به‌و نه‌بوو. ئەگه‌ر یه‌کیک له بونداره‌کان ببینیایه‌ت، به‌س بوو بۆ ئەوه‌ی تاوانی دزی بخه‌نه پالّی. بوندار خۆ له که‌س و شت باکی نه‌بوو. چی پی خۆش بوایه به قه‌دیره‌وه‌ی ئەلکاند. به‌لام قه‌دیر، ئەوه‌نده وریا بوو نه‌هیّلّی کلکی بیی به ته‌له‌ی بی چه‌شه‌وه. تا ئیره‌ش، به‌گومانی خۆی زیده‌ره‌وی کردبوو. نه‌یتوانی‌بوو له‌غاوی خۆی راپکیشتی. جاریکی‌تریش ده‌ستی هی‌نا به‌ کاکۆلّی وشتره‌کان‌دا و له دیواره‌که دابه‌زی. ده‌نگی ده‌رگای دیوه‌خان! قه‌دیر له ده‌نگی پی و کۆکه‌ی بونداردا، پشیله ئاسا به قه‌راخی دیواره‌که‌دا، نه‌ک به‌ره‌و مالّه‌وه، چونکه قاچی نه‌ی ئەبرد؛ به‌ره‌و کاروانسه‌را چوو.

ری دوور نه‌بوو، دریزی جۆگه‌له‌که و پاشان کاروانسه‌را.

کاروانسه‌رای کۆن، له سه‌ر سینه‌ی گرده‌که، له به‌رزایی قه‌لاچیمه‌ن دانیشتبوو. کۆن، رووخاو، ماندوو. پالّه‌وانیکی پیر. په‌یکه‌ریک به‌ کلاو خوودی ئاسن و سینه‌به‌ندی ته‌نه‌که‌وه. به‌ بی نیزه، به‌ بی ئەسپ، به‌ بی شمشیر، ده‌ست شکاو و قاچ براو. قه‌ل، گلینه‌ی چاوه‌کانی له‌ کالانه‌ ده‌ره‌ینابوو. سه‌ره‌رای ئەوه‌ش پیداه‌ر و خۆراگه‌ر پاره‌ستابوو. ئەتوت نه‌ پاسی سپا، به‌ لکو پاسداری له‌ بوونی خۆی ئەکا. ناوی به‌تال و ده‌ری ویران. تاق و کۆله‌که‌ی خۆرکه‌ی زه‌مانه‌ لیی دابوو.

گه‌وره نه‌بوو، کاروانسه‌را. بچکۆلانه و چه‌ند تاق و کۆله‌که

و هۆده. شکاو، پووکاو، داماو. خانیکى داخراو بوو. نه مه نزلگه ی
رېپواران و کاروانیان. شوپنی کلابازان بوو، ئیسته. داپوشراو، ون.
رهشى به سهر رهشایی دا فه رمانرېوا بوو. جیگه ی مار و میروو.
پیس. ته نانه ت، سیبه رى رمۆكى شه ویش، له شه وه زهنگی
نووته کی دا رېگای نه بوو. مانگ، ئیتر نه بوو. شه و له سهر شه و
که له که ببوو.

قه دیر له سهر سه کوکه دانیشته. په نابوو. تاقى خانه که،
په نا با. چۆكى له ناو ئالقه ی قوّل، پشتى کوور و چه ناگه له
سهر که شکه ی ئه ژنو، خیسه ی له شه و ئه کرد. چاوه کانی، دوو
شیشی رهشى ئاسن. سارد و رهش . گوړ.

له پشت کاروانسه را، سه رقه برانى قه لآچیمه ن بوو. دایكى
قه دیریش له وى بوو. هه لسا. خه لکی شه وى جه ژن ئه چن بو
دیدارى میوانانى خاک! له دیواره قه له شیوه که ی کاروانسه راه
چووه دهره وه. گوړستان، له لیژایى گرده که دا بوو. دوو هه نگاو بوو.
به لآم، نه، پى سست کرد. نه! سه ردانى نه گره که بوو. بوچی؟
دلى تاریکتر نه بوو. په ژاره ی په ره گرت. پیاو به پى خو ی پى ناخاته
ناو مالى غمه وه! په ژاره ی دل، پیاو ئه باته وه بو سه رده مى منالى:
«دلت بو خو ت نه سووتى قه دیر! دایک مردوه، باوکیش
ئهرى، تویش ههروه ها! مرؤف و مردن، دوو دوژمنن له ژوررېکا
پیکه وه ئه ژین. له له شیک دا. بگه رپوه. بهس دل سووتاوان شین بو
خویان ئه گپرن. مه هیله له وه زیاتر بژاکى. بگه رپوه!»

گه رپا یه وه. به ناو گیاکه له ی وشکه لاتوودا، چووه بن رووکارى
دهره وه ی کاروانسه را: کوشتارگه! ناوده رگایه کی ته نگه بهر، له ناو
گیرى دوو دیواردا. برؤى تاق شکابوو. بریسکه ی ئه ستیره که
دیاریبوو. به یانى ئهروه نه ئالیرده ئه کوژنه وه. ته نووره ی دووکه لى
نهره ی به یانى ئالیرده ئه چى به حه وادا. خه لکی ئالیړه خر
ئه بنه وه. چاوه کان به یانى ئالیړه دا، مؤله ق ئه بن. قه دیر، به یانى
ئالیړه دا پیر ئه بى!

جاریکی تر، له سهر سه کووی بن تاقه که دانیشت. جگهره یه ک. سهری، چهند قورسه! ته زیکی نازار به لاجانگی دا گه را. نه شه ییه که ی نه بی په ری بی. شهو نه بی ته او بوو بی. به یانییه نهوسا که هه لم که لله گسک نه دا. به یانی نه یشتاپوور، نه بی رابوو بی. سروه، سروه ی دهمه و به یانی نه یشتاپووره.

هه لسا، قه دیر. پشستی راست کرده وه و سه یری ناوچه وانی تاغان کیوی کرد. له وی، بالی شهو خورابوو. هیلیکی پوون له ناسوی روزه لآت. سه یریکی ناسمان. به تال ببوو. نه سستی ره کان ده ستیان له کار هه لگرتبوو! په ریو، فرسه ق به فرسه ق. بیابان به بیابان. کیویکی سه هو ل، هه ر نه سستی ره یه ک. سارد و سپی. سپی و سارد. سپی دپه هنی نه یشتاپوور.

قه دیر، به ره م ماله وه که و ته ری. دیسانه وهش په نای دیواره که ی، بابقولی بوندار. ری، هه مان ری. له و بهر دیوار، نه روه نه، چوک به سراو، له سهر سی پی راهه ستابوو و سه یری کو لانی نه کرد، هه لوه سته یه ک. نه مه یان به دهس خو ی نه بوو. که و ته وه ری. نه روه نه به دوا ی دا نالاندی. ناوری دایه وه. به لام نه، له وه زیاتر نه ی نه توانی نیگی بکات. رویشت. پی توند کرد و رویشت. نه توت هه لدی. له شتی که هه لدی. نه ی نه ویست چاوه کانی نه روه نه بی نی. نه ی نه ویست خو ی له و چاوه نه دا بی نی. نه و چاوه گه شانه. هه لآت. نه ک هه لی. نه ره مه تاو. شکاو و شپرزه. دهنگی ده رگی مالی بوندار. نه بی بابقولی بی. نه، نه، نه سلان بوو. بوخچه ی گه رما به بن باخه لیه وه. رابووی سه رله به یان؟ قه دیر، رووی وه رگی را. نه سلان نه ی دیوو. نه بی خو ی بگه یه نیته ماله وه. به لام بوچی؟ له وی چ باس بوو؟ هیچ! هیچ باس نه بوو. مالی چو ل و هو ل.

قه دیر، دیسانه وهش له هه ماربوو. دیسانه وهش خو ی له هه ماربوو. خو ی له خو ی نه بوویه وه. چرا پلیته که ی داگیرساند. سیبهره که ی، زل و کو م و پان، وه ک لیفه یه ک، که و ته سهر دیوار و بنمیچی هه ماره که. سیبهره که ی چ ترسناک بوو! قه دیر، چرا که ی خسته

سەر شوپنهكەى. لىفه شپهكەى كردهوه. پىلاوهكانى داکه‌ند و به جلهوه چووه بن لىفه. پىويست نه‌بوو خوى روت بکاتهوه، بو خوره‌لاتن نه‌هندهى نه‌ما‌بوو. به‌لام قه‌دير، نه‌ئه‌هاتهوه بىرى له كىي بيستوه:

«وشتەر ئه‌گرى، كاتىكه له بن كىردا ئه‌يخه‌وين!»

به‌راست قه‌دير له كىي بيستوو:

«وشتەر، ئه‌وسا كه له بن كىردا ئه‌يخه‌وين، ئه‌گرى!»

— قه‌دير... قه‌دير... قه‌دير...

دهنگى كه‌لايى خودادا! شتىكى وه‌كوو خشاندى دارىكى نيوه سووت به بنى مهنجه‌ل‌دا. تووره، بىزار، پىر و، ماندوو بوو. ده‌نگدانهوهى زه‌نگۆله‌يهكى تهنه‌كه، به مىلى وشترهوه. رقهون و له هه‌مان كاتدا، بى ئوقره. به برو بيانوو و جه‌خاراوى دهنگى باوكى وه‌ك بره‌ن بوو. چلك و كىمى تىدا بوو:

— قه‌دير... قه‌دير... خوڤر ده‌ركه‌وى، له ناو گه‌رماو ده‌رزى

هه‌لخه‌ى ناكه‌ويته‌هه‌رز!

كوتر او و بىخه‌و، قه‌دير له بن لىفه هاته‌هه‌رهوه. پىلاوى له

پى‌کرد، چاوى هه‌لگۆفى و له به‌ر خۆيهوه بو‌لاندى:

— ده‌نگت بىره، ئىتر! من نازانم كه‌ى ئه‌يه‌وى ده‌مى داخات،

شه‌و رۆزى لى ونبوو، منال بوته‌وه! هاتم، ئه‌وا هاتم.

چووه‌هه‌رهوه. سه‌روه. ره‌نگىگ سووكتەر له ره‌نگى گورگ. دىوار

و ده‌ر و خاك، شايه‌تى به‌يانى. ده‌رفه‌تى وه‌ستان نه‌بوو. قىزه‌ى

پىره‌مىرد نه‌ى ئه‌هيشت. چوو بو پشت ده‌رگاكه. ده‌رگا، داخرا‌بوو. به

شه‌و هه‌ميشه، كه‌لايى خودادا، ده‌رگاي له سه‌ر خوى دائه‌خست.

هه‌مان سه‌رى شه‌و، به قنه‌خشكى تا پشت ده‌رگاكه ئه‌هات،

ئاوان و ده‌سه‌شكاوه كو‌نه‌كه‌ى ئه‌خسته چالى پشت ده‌رگاكه.

كىلون و شه‌وه‌زنى دائه‌خست و به قنه‌خشكى ئه‌گه‌رايه‌وه و تا

بن چه‌ناگه‌ى خوى له بن لىفه‌كه‌هه‌ر نوقم ئه‌كرد. ناسى بن زمانى

نوئى ئه‌كردهوه و پانايى سه‌رى ئه‌نا به دىواره‌كه‌وه و چاوه‌پى خه‌وى

ئەكرد. بەلّام قەدیر ئەیزانی، خەو چەن بە دەسقوچاوی سەردانی پیرە مێرد ئەكات. بۆیە هەمیشە، كۆندە ئاسا، بالی هیئابوو یەو یەك و تاقی تەنها، لە كەلاوەكەمی دانیشتبوو. وریا و بیخەو، گیرۆدەمی مۆتەكە و خۆف. بەسەركردنەو هی رابردوو هەكان. ئاخر، تا كەمی؟ بەلّام، كوانی چاره؟ دەفتەرە كۆن و نیو ه سووتەكەمی هەلئەدایەو. هەلئەدایەو. گەردی لی ئەتەكاند و ناوچەوانی مۆن، هەولتی ئەدا نەخوینەكان ساخ بكاتەو، چی كرددوو؟ چی نەكرددوو؟ وشتەر و وشتەر. رینگە و شەو و كاروان. زەنگۆلە و ئەستیرە و بەیان. بەیان و هەتاو و بیابان. ئیوارە و رینگەمی شەو. زستان و كیو. كیو و سەرما. قەلای ئیمامقولی. كیزی كورد. كراسی سوور و ددانی سپی. رەقەبواری باجگیران. خاکی پووس و عیشقباد. كاروانسەرا و وشتەرەوان. ژنانی ئۆزبەك و پووس. خەنجەر و ئارەق و دەمانچە. سفلیس. گمیزی بەنەوش. حەكیمی پووسی. گەرەكی ئەرمەنیەكان. ئاشنا. مائی عیماد. عیماد:

«بۆ خواداد، خاگینە ساز بکە!»

ژنی عیماد. خاگینە و هەنگوین. تریاكیش خراب نییە. قوڤكای پووسی. ئەمشەو لات و لووت وەكوڤ! شەوانی بی بەیانی، سەمای لەزگی. گارموون. چەقوڤكیشان. نەرە و عەر بەدەمی پووسی سەر خۆش. دیسانەو، توركەمەنەكان! گەزلك و ئەسپ و حیلە. لەز و پەلە. هەراوهوریا و ئازاوه، بولشەفیکەكان. لەپر چۆن هەلقوڵان؟! چەپخوون. ترس و كوڵدان. خۆف لە كوڵان و لە شەقام. قیركردن. لات و لووت هەلدین. بازرگانیش. سیداره؛ دەولەمەندان. سنوور دائەخری! قاچیک لەمبەر، قاچیک لەو بەر. عیمادی قاچاخچی لە زیندان. ژنی عیماد ئاواره.

«ئاشنا! ژنەكەم ئەدەمە دەس تۆ.»

ئەم بەرگەمی دەفتەرەكە، لە چاوهكانی كەلای خواداد دا هەمیشە، داخراوه. نەمی ئەو یست بیکاتەو و بیخوینیتەو. نەمی ئەو یست بە زێر و خشل و وشتەر و ژنەكەمی عیماددا بچیتەو.

ژنی عیماد، بیکهس و سه‌رگه‌ردان له مه‌شه‌هد به‌ره‌للا کراوه. ماشینی باری ئالمانی دین و وشتر نرخى نامینى. کاروان په‌روازه بوو. وشتر له که‌ویر به‌ره‌للا بوو. له "رهى" تا یه‌زد. له یه‌زده‌وه تا سه‌ره‌خس. خوږاکى وشتر بوو به‌ درک. نواله، که‌م بوو. نه‌گه‌ر هه‌بوو به‌ وشتره‌وان نه‌گه‌یشت. وشتر، پیربوو. په‌روار بوو. پیر، مرد. په‌روار، کوژرا. پیسته‌یه‌ک بو‌ خواهنی مایه‌وه؛ چه‌ق و ئیسقانی‌ک بو‌ سه‌گه‌کان و به‌ز و گوشتیش بو‌ نانداران. زه‌مانه، به‌ سه‌ر چه‌و. سه‌رده‌می‌ک، خولی‌ک به‌ سه‌ر چه‌و. وشتر. دوورا به‌ عه‌رزه‌وه. پاشه‌که‌وت که‌وته سه‌ر ری‌ زه‌وی و کشتوکال. ری‌گه‌ی کاریزلی‌دان و چاندن. ری‌گه‌ی کپین و دروستکردنی گوند و که‌م و زو‌ر پاره‌ به‌ سه‌و. بو‌ نه‌وه‌ی پاره، پاره‌ به‌ینی. کشتوکال بوو به‌ بناغه. بناغه‌یی‌تر. نان ئیتر، نه‌ک له‌ نه‌ستوی وشتر، له‌ زه‌وی نه‌ستینرا. چاره، روون بوو و وشیاره‌کان تی‌گه‌یشتن. بینیان و لاریان کرده‌وه. به‌لام، که‌لایى خواداد، نه‌مرو، تی‌ نه‌گه‌یشت که‌ دوینی وشیار نه‌بووه و هو‌ش یاری نه‌بووه! عه‌باسجان و قه‌دیر، نه‌و روژانه‌ ته‌ندرووست بوون. به‌ ئاسانی ج‌لگ‌و‌رین، نه‌یانتوانی هه‌وسار له‌ زه‌وی بچه‌قینن و پی‌مه‌ره‌ له‌ دلی‌ خاک رو‌بکه‌ن. نه‌یانتوانی شاقه‌ل بکه‌ن به‌ به‌ر پش‌توین‌دا و ده‌س بده‌نه‌ هو‌گری هه‌وجار. چه‌ هه‌وساری وشتر به‌ شان‌ه‌وه و چه‌ داسی دره‌و به‌ ده‌سته‌وه. نه‌یانتوانی. نه‌یانتوانی. توانیبووین! نه‌گه‌ر له‌گه‌ل زه‌مانه‌ هه‌نگاوین هه‌لب‌گرتایه‌ت، قه‌دیر و عه‌باسجان نه‌مرو، په‌نگه‌ وا نه‌بوایه‌تن! بی‌گانه، ده‌ست به‌تال و شپ‌رزه. په‌ریشان و داماو و دزیو. هه‌رگیز! هه‌رگیز وا نه‌نه‌بوون. قه‌دیر، زه‌قتر هه‌ستی به‌وه نه‌کرد و، به‌رده‌وام گله‌یی له‌وه نه‌کرد که‌ نه‌کراوو و نه‌بوایه

بکری:

— چاوه‌پیی چی‌ نه‌که‌ی؟! بیکه‌ره‌وه، ئیتر!

که‌لایى خواداد، که‌ له‌ پشت ده‌رگا‌که‌دا، هه‌ناسه‌ی سوار

به‌بوو، به‌ گله‌یه‌وه وتی:

— مهگەر ئهو قفلّه خاوئن مردووه، به ئاسانى ئهكرېتهوه؟! زهنگى هېناوه، ئهم بى پېره! ئا... ها... خاوئن مردوو!
كهلايى خواداد، تهنانهت ئهو شهوانهش عهباسجان له قهلاچيمهن نهبوو، دهركاي له سهر خوڤى قفلّ ئهكرد. ئهمهش، كاريكى زور دژوار بوو. چونكه زور به سهختى دهستى به ئهلقهريزهكه ئهگهيشت. لهگهلا ئهمهش، قنى ئهنايه سهر ئاوهنه شكاههكه، قفلّى له دهركا ئهدا يان ئهيكردهوه. دهركا كرايهوه، كهلايى خواداد، ئارهقاوى پالى دابووويهوه. قهدير، پىي نايه ژوورهوه. بن باخهلى باوكى گرت و كوڤى كردهوه. كهلايى خواداد سهرى نا به ديوارهكهوه وتى:

— چهند درهنگ بچين، قهرهبالختر ئهبي. قهرهبالخ. له نيهورهوشهوه ئهبي به گهرماوى ژنانه... ههلسه! ههلسه برۆ له شوپىنىكىتر خوت بده به عهززا. هوڤى... ناوى نهنگ! لهگهلا تومه!
رووى له عهباسجان بوو. عهباسجان، له بن ديوارهكه، لاي پاچكه دهركاكهوه خهوتبوو.
قهدير توانجى تىگرت:

— ترساي سهرى جاشهكهت لار بى، ئهگهر ههلسى و تهكانىك به قنت بدهى و قفلّهكه بكهيتهوه!؟
عهباسجان، لىفهى لادا، چاوه رپيوقاوييه نيهوه قووچاوهكهى برپيه قهدير و وتى:

— ئهوهى كه لهترسى من دهركاي خانووهكهى له سهر خوڤى قفلّ ئهكات، خوڤى با بيكاتهوه، ئهلىي من دزم...
كهلايى خواداد وتى:

— زور چاكه. ئىسته ههلسه و برۆ دهروه ههلسه و نهگبهتيت له سهрман كهم كهروهوه. ئيمه ئهمانهوڤى بچين بو
گهرماو. ياللا رابه!

عهباسجان، لىفهكهى دايهوه به سهرىدا و وتى:
— برۆن بو گهرماو، من چيم له روپىشتنى ئيوه داوه؟

که لای خواداد، توندتر به سهری دا داخوری:
 — پیویست ناکا تو لیږه بمینی! هه لسه برؤ ونبه! یاللا!
 عه باسجان وتی:
 — مه گهر سهری براوت له ناو ئم ماله دا شار دوتوه و
 ئه وهنده خوت گیف ئه که یته وه؟!
 دهرفته ئه وه نه بوو چه له حانی له گه ل عه باسجان بکه ن.
 که لای خواداد به قه دیری وت:
 — کلکی بگره و فری بده دهره وه!
 قه دیر وتی:
 — رابه، برؤ له سهر شوینه که ی من بخه وه، هه لسه.
 عه باسجان وتی:
 — له سهره تای شه وه وه تا ئیسته جیگه که م گهرم کردوه.
 ئیسته هه لسم بچه دهره وه؟ تو بی ئه پوی؟
 قه دیر وتی:
 — جی منیش گهرمه هیشتا. هه لسه برؤ، یاللا هه لسه!
 بهر له وهی قه دیر چنگی له لیفه که ی وه ربدا، عه باسجان
 رازی و نارازی هه لسا. جلیسقه و گیوه کانی هه لگرت و به
 جنیودان، خوی کوو پره وه کرد و چووه دهره وه.
 که لای خواداد، دانی له چیره وه هیناو وتی:
 — خوا له ناوت به ری، مایه ی سهر شوپری!
 قه دیر، که واوسه لته که ی باوکی له باوه لکه دهره ینا و
 کردیه به ری. بوخچه ی گهرماو که باوکی ناماده ی کردبوو، دایه بن
 باخه لی و له بهر سینه ی پیره میرددا چوکی دادا. که لای خواداد،
 په نجه ره شه کانی، دوو کو له پهری پیر، له شانی کوره که ی گیر
 دا و خوی دا به کو لی دا. قه دیر، بوخچه که ی خسته پشت ملی
 خوی و ژیرچه ناگه ی باوکی. دهسته کانی دایه ژیر رانی باوکی و
 گوشت و چه ق و ئیسقانی هه لینا و راست بوویه وه. بو در بازبوون
 له چوارچیوهی دهرگا که، ئه بو دانه و یته وه، دانه وییه وه. چوکی

نووشتانهوه و تیپه‌ری. ئەیزانی ئەبی وەرگه‌پۆ و دەرگا‌که له دوا‌ی
خۆیان قفلّ بدات؛ به‌لام به‌ر له‌وه‌ی ئەو ببزوی، که‌لای‌ی خواداد
وتی:

– قفلّ بابە، قفلّ!

قه‌دیر، له‌ بن قورسای‌ی له‌شی باوکی‌دا، قفلّی له‌ دەرگا‌ دا و
کلێله‌که‌ی دایه‌وه به‌ پیره‌می‌رد و به‌ره‌و دا‌لان و کو‌لان. کو‌لان پوو‌ن
بوو. پوو‌نتر له‌ ره‌نگی‌ گورگ. له‌ بناری تاغانکی‌وه‌وه، سپیای‌ی با‌لی
هه‌لێنابوو و به‌ سینهی ئاسمان‌دا ئەکش‌ا. سروه‌ی به‌یان، تازه‌یی
به‌هاری پێ بوو و به‌ کو‌لان‌ه‌کان‌دا بلاوی ئەکرده‌وه. ده‌نگی‌ وشکی
کو‌که‌یه‌ک له‌ په‌نای دیواره‌که‌وه، قه‌دیری وهرسو‌وران‌د. گو‌ده‌رزی
به‌لّخی، له‌ قه‌له‌شی دیواری حه‌وشه‌ هاته‌ دهره‌وه. پال‌تاوه
شهره‌که‌ی دابوو به‌ شانی‌دا و بوخچه‌ی گه‌رماوه‌که‌ی دابوو‌یه‌ بن
باخه‌لی و کلاوی لار دانابوو. سلا‌و و، به‌لّخی شان به‌ شانی قه‌دیر
و له‌ته‌ک که‌لای‌ی خواداده‌وه، که‌وته‌ ری. چاک و چۆنی.

– باشم. تو چۆنی، بابی؟!!

به‌لّخی به‌ ته‌وسێ‌که‌وه‌ وتی:

– ئەم‌پۆ ئەیان‌ه‌وی چه‌قۆ له‌ ملی یه‌کی‌ک له‌ کورپه‌کان‌ت بنی‌ن،

که‌لای‌ی! پیم‌ وانیه‌ زوریش باش بی؟!!

قه‌دیر له‌ بنه‌وه خیسسه‌یه‌کی له‌ پال‌ه‌وان کرد. بزیه‌کی ملۆزم

سیله‌ی چاوه‌کانی به‌لّخیان گنج کرد. که‌لای‌ی خواداد وتی:

– عه‌باسجان سه‌ر ئەبه‌رن؟! ئەگه‌ر ئەو کاره‌ خیره‌ بکه‌ن،

هه‌م خۆی ئاسووده‌ ئەبی و هه‌م به‌نده‌ی خوايش له‌ ده‌ستی رزگار

ئەبن!

به‌لّخی وتی:

– ئەروه‌نه ئەلیم: چه‌قۆ حه‌یفه‌ بۆ عه‌باسجان! له‌ بیرمه‌ ۱۱۴۱

که‌لێده‌ر

به‌رگی سێیه‌م

سه‌رده‌مایه‌ک وشتریک‌ت به‌قه‌د کوریک‌ت خوش ئەویست!

که‌لای‌ی له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ وتی:

– رۆژگاریک! رۆژگاریک! ئەو پۆژانه‌ کورپه‌کانیشم نرخیکیان

هه‌بوو!

له‌كۆلآن به‌لیواری ئاوه‌كه‌دا. ریزی شه‌قه‌بی و‌ مرابویه‌كانی باقولی بوندار. بیه‌كان ئه‌بی چرویان كردبی. مه‌گهر به‌هار نییه؟ ئاوی به‌یانی و‌ مرای میلاو، هی تۆیش نه‌بن، ههر جوانن. به‌لخی، سه‌یریکی ئاو و‌ بیه‌كانی كرد و‌ له‌ گۆ كهوت. ده‌رگای گهرماو به‌ره‌و مه‌یدانه‌كه‌ ئه‌كرایه‌وه. به‌رامبه‌ر به‌ دیواری كۆنه‌ قه‌لا. به‌ پلیكان ئه‌چوویته‌ خواره‌وه. دوو بالآ. پلیکانی سواو. شی‌دار و‌ خوار. چرا پلّیته‌ ریگه‌كه‌ی رپوون ئه‌كرده‌وه. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش، به‌لخی ده‌ستی كرد به‌ كۆله‌كه‌ی به‌ر سینگی قه‌دیر، نه‌كا هه‌لخلیسکی. ئه‌سلان له‌ پپچی پلیكانه‌كانه‌وه سه‌رکه‌وت. به‌ بی‌ سلآو. سه‌ر داخستوو. به‌لخی وتی:

— بینینی كه‌فاره‌ی هه‌یه، ترن باوك!

ده‌رگای جلکه‌ن كرایه‌وه. ده‌رگای شكاو و‌ شی‌دار، بۆنی شی و‌ هه‌لم و‌ بوق. بۆنی ئاوی مه‌نگ. بۆنی چلکی له‌ش. بۆنی گهرماو. بۆنی خنكاو. ساردی گهرماو هه‌لمی‌کی خه‌ست پری كردبوو. فانۆسه‌كه‌، له‌ خه‌ستایی هه‌لمه‌كه‌دا رپووناکیه‌کی كزی هه‌بوو. پیاوه‌كان، له‌ كونج و‌ قوژبنی دیواره‌كان، له‌ بن تاقه‌كان‌دا، له‌ چاو ون ببوون. رپوخساریك، قوڵیک یان كراسی‌کی سپی جار جاره‌ درپی به‌ تاریکیه‌كه‌ ئه‌دا و‌ تی ئه‌په‌رئ. سه‌مه‌د، وردیله‌ و‌ ره‌شتاله‌، له‌ كراسه‌ درپژه‌كه‌ی‌دا، له‌ ده‌وروبه‌ری پاشۆره‌كه‌دا هه‌لئه‌سوورا. فۆته‌ی ئه‌شۆرد. پیلآوی جووت ئه‌كرد. گه‌فتوگۆ كه‌م و‌ به‌ دم باویشكه‌وه‌ بوو. رپویشتن و‌ هاتن. خاو و‌ له‌سه‌رخۆ. گالته‌، جار جارێك. هه‌راوه‌وریای پشت ده‌رگا، ده‌رگای خه‌زینه‌كه‌، ئه‌و ناوه‌ی هه‌لگرتبوو.

كه‌لایی خواداد وتی:

— نه‌موت چه‌نده‌ دره‌نگتر برپۆین، قه‌ره‌بالختر ئه‌بی؟!

به‌لخی، پالتاوی له‌ شانی داگرت و‌ رپووت بوویه‌وه و‌ فۆته‌ی به‌ست. له‌شی هیشتا تۆکه‌م بوو، شانه‌كانی هه‌لئوقیوو و

پتەو. سىنەى دەرىپەرىپوو. مىلى ئەستور و قۇلى پىر بوو. پىئەچوو
هېشتاش بىرىق قۇل و بازووى سەردەمى پالەوانى پىئە ماوہ.
لە سەكۆكە دابەزى و خوى كىشايەوہ و ويستى بەرەو دەرگى
خەزىنە بىروات. بەلام كەلاىى خواداد، بو ئەوہى تۇلەى كىردىتەوہ،
دايە بەر تىوانج:

– جەزنى ئەمسال لەگەل مېنەكانت چىت كىرد، پالەوان؟
تىوانىت چوار مەتر چىتىيان بو دابىن بكەيت و بىكەيتە بەرىان؟!
پالەوان هېچى نەوت. ئەىزانى وەلامەكەى وەرگرتوتەوہ. بوئە
پىؤشىت. كەلاىى خواداد، وتى:

– ئەگەر زور دەس كورتى، پاش گەرماو وەرە بو مالەوہ.
هېشتاش ئەتوانم جەورى باوكى چەند مېنە بكىشم!
پالەوان، لە ناو ەلەمەكەدا ون بوو. قەدىر باوكى پرووت
كىردەوہ و فۇتەيەكى بەست بە پىشتىنەوہ و وتى:

– بەو جورە پىاو تىرىق ناكەنەوہ!
– پىاو؟! ەهە! وەلامى ەممو تىرىق، تىوانجە. جەلەكانى من
لە ناو كەوا و سەلتەكەمدا گىرى بەدە.

قەدىر، قۇلەكانى كەواكەى بە دەور كراس و شەروالەكەى
باوكىدا گىرىدا و كەوتە خوى. جاكەت و ئىلەكى بە يەكەوہ
داكەند و كراسەكەشى. فۇتەى بەست و شەروالەكى لە بن
فۇتەكەوہ داكەند و لە سەر سەكۆكە دانەويىيەوہ و لەشى
لاوازى نوشتانەوہ و ئىسكە گىرى گىرى و تىكچووہكەى باوكى دا
بە كۇلىدا. راست بوويەوہ و دەستى گىرت بە دىوارەكەوہ. پىؤشىت
و دەرگاكەى بە تەختى تەوېلى كىردەوہ و چووہ ناو گەرماوہكە.
خەستى و چىرى ەلەمەكە، لە بن گومەزى سىرمىچەكەدا،

دووچار زىاتىر بوو. گەرما و ەراوهورىا، ەلەم و دەمەتەقىى نامۇ
و ەلەبە ەلەب، قىژە و شلپەى ئاو، قەرەبالخى لەشە پرووتەكان،
تىژى و برووسكەى تىغى دەلاك، شانۆيەكى پىك ەىنابوو.

– ئاگات لە بەر پىت بى!

— سابووناوه؛ نه‌خزئی!

— له‌ملاوه، له‌ملا تره‌وه!

— کاسه‌ی خه‌نه‌که! هۆی... که‌رت هیناوه بو بازار؟

— په‌نجه‌ی پیت نه‌چی به‌ چاوتا!

— داینی ئیتر، ئه‌م دیارییه!

قه‌دیر، به‌ ناو ده‌ست و پئی بزۆزدا که‌ چلکیان له‌ خۆیان
دائه‌مائی، یان چلکیان له‌ خه‌لکی‌تر دائه‌مائی تیپه‌ری و له‌
بن ته‌وس و ته‌شهر و قوشمه‌یی ئه‌م و ئه‌ودا، به‌ره‌و دیواری
خه‌زینه‌که‌ چوو و که‌لایی خوادادی له‌ سهر دیواره‌که‌ دانا و خۆی
هه‌ناسه‌یه‌کی راست کرده‌وه.

له‌سهر رفحه‌ی کوئه‌که‌، لای ژووری ده‌رمانگرتن، چرا
پلیته‌یه‌ک داگیرابوو و پرته‌پرت دووکه‌لی ئه‌کرد. تیریژی رۆژ،
هیشتا له‌ ناو شووشه‌ شکاو و قورمگرتووه‌کانی گومه‌زه‌که‌وه
تی نه‌په‌ریبوو. هیشتاش به‌ دژواری خه‌لکه‌که‌ لیک ئه‌کرایه‌وه.
مه‌گه‌ر چاوه‌کان به‌ تاریکی و هه‌لمه‌که‌ رابین. هه‌شاماتیکی
زۆر له‌ ناو هه‌لم و تاریکی‌دا به‌ یه‌کا ئه‌هاتن. ئه‌و بیچمانه‌ی
هیچکامیان به‌ روونی دایار نه‌بوون. کومه‌لی بی قه‌واره. تنه‌ها
کاتیک یه‌کیک بیچمی ئینسانی وه‌رئه‌گرت که‌ له‌ کومه‌لی
دانیشتوان و نووشتاوه و راکشاو - که‌ ئه‌توت لیک تیپه‌لکیش
کراون- به‌ هۆیه‌که‌وه‌ جیا‌بیته‌وه و له‌ به‌ر تیشکی کزی چرا
پلیته‌که‌دا رابوه‌ستی، یان به‌ خاوی به‌ لای مروّفا تیپه‌ری. له‌و
کاته‌دا په‌یکه‌ری ئه‌وکه‌سه‌ له‌ ناو خه‌رمانه‌ی هه‌لم‌دا، ئه‌بوو به‌
قه‌لافه‌تیکی مروّی.

ئه‌مه، بابقولی بوندار بوو به‌ به‌ر تیشکه‌که‌دا تیپه‌ری:

«له‌ ده‌رمانخانه‌ هاته‌ ده‌ره‌وه!»

قه‌دیر، به‌ پلیکانه‌کانی دیواری خه‌زینه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و

خۆی هاو‌پشته‌ ئاوه‌که‌وه:

— وه‌و! سه‌مه‌دی ما‌ئویران ئاوی سه‌ماوه‌ری کردۆته‌ ناو

خهزینهکه. وهو! ! تو چی ئەکی بابه؟ ئاو بکهه به سهرتدا یان
دیته ناو ئاوهکه؟

— دیم. دیم. سهگباب ئاوهکهی حهو جرتکهی کولاندووه،
بو ئهوهی مروف نهتوانی زور خوئی رابگری! ئهیهوی به خاوینی
رایگری. ئاوی کولوتوو، درهنگتر چهپهل ئهبی. بهلام من دیم.
پارهی گهرماو ئهدهم که بچهه ناو ئاوهکهی!

کهلای خواداد، خوئی دایه دهستی قهدير و پهنجهی له شانی
گیردا و به نهرمی خزایه ناو ئاوهکه. قهدير ئهبوا بن باخهلی باوکی
بگری، بو ئهوهی پیرهمیرد له ئاوهکهدا نوقم نهبی. نوقم بوون
ههمان و خنکان ههمان. کهلای خواداد، بالی راهشاند و خوئی و
قهديری بو لای پلیکانهی ناو خهزینهکه برد و قنی دادا.
قهدير وتی:

— لیڤه خهلك هاتووچو ئهکهن!

— به قهدير بیسمیلایهک! با دهستی که به خومدا بهینم.
بابه گولوی دوخاوین - که هیچی لی دیار نهبوو دوخای بو
بکا- به تهپه تهپ، دهستی به دیوارهکهوه گرت و سهرکهوت.
ههرچهند چاوه کویرهکانی ههگلوئی و بیسمیلائی کرد،
دیسانهوهش نهیتوانی قاجی له سهر شوینیکی باش دابنی و خزا؛
چنگی له ملی کهلای خواداد گیرکرد و ئهویشی لهگهل خوئی
تلاند و، تا قهدير بجوولینهوه و دوو پیرهمیرد له ئاوهکه بهینیه
دهروهه، ههر کامیان پر به ورگیان ئاویان خواردهوه.

بابه گولوو، ئاوهکهی ناودهمی بزاند و دوخای کرد. کهلای
خوادادیش کهوته جینو و قسه وتن:

— کویری نهگبهت! دروونی خوړیکخهر! چاوت نییه، خو

دهستت ههیه، گووم به کاکولی باوکت!

قهدير، بو ئهوهی قالهکه بخهوینی، بابه گولوی برد بو

ئهوبهری خهزینهکه، لای دهراوهکه:

— لیڤه دانیشه بابه گولوو، ئالیڤه!

که‌لای خواداد هه‌روا جنیوی ئەدا و بابە گوڵاویش دۆعی
ئەکرد:

— خوا ئاخری هه‌مووان به‌خێر بکا! خوا له هه‌مووان خۆش
بێ. خوا!

قه‌دیر، به زۆر توانی باوکی هیۆر بکاته‌وه و له خه‌زینه بیباته
ده‌روهه بۆ ناو گه‌رماوه‌که. پیره‌می‌ردی گرت‌ه باوه‌ش، هی‌نای و له
سووچیک داینا. دۆلچه‌یه‌کی پر له ئاوی له لایه‌وه دانا و که‌وته
شۆردنی شان و پشتی باوکی.

که‌لای خواداد، بوغزی کردبوو. به جوړیکه ئەتوت گوۆشتی
خۆی ئەجاوی، وتی:

— به میرزای ده‌لاک بلێ نۆرهم بۆ پاگرێ!
میرزا، له‌وه به‌روه‌ه، له به‌ر رووناکی لاوازی چ‌راپلێته‌دا خه‌ریکی
تاشینی سه‌ری یه‌کیک بوو. قه‌دیر به باوکی وت:
— جارێ ده‌ستی گیراوه.

— پاشانیش که... نۆره‌ی بونداره!
قه‌دیر، وه‌رگه‌را بۆ لای ده‌نگه‌که. سه‌یدی ته‌له‌فوونچی بوو.
قه‌دیر، تازه ئەوی ئەبینی. که‌لای خوادادیش به ده‌نگیا ناسیه‌وه،
به‌لام ئاوری لێ نه‌دایه‌وه. ئەوه شتیکی ئاشک‌رابوو که خواداد
حه‌ز به بینینی که‌س ناکات. تووشی بی‌زارییه‌کی ره‌ش ببوو.
سال تا سال که‌سی نه‌ئەدی، مه‌گه‌ر له‌م جوړه شوین و ئەم
جوړه پۆژانه‌دا. جه‌ژن یان عاشورا، ئەو ئیتر له‌گه‌ڵ خۆی راهاتبوو.
هه‌رچی هه‌بوو، له‌خۆیدا هه‌یبوو. قسه‌کانی له‌گه‌ڵ خۆی ئەکرد.
له‌گه‌ڵ دیوار، دیواری ده‌وروبه‌ری. پاره‌شی ئەگه‌ر هه‌بوو، ته‌نها
خۆی ئەیزانی. له قه‌لاچیمه‌ن، ئاتاجی که‌س نه‌بوو. به‌لام ئەو
به سووش پاره‌ی به که‌س نه‌ئەدا. که‌م نه‌بوون ئەوانه‌ی به پیی
سووه‌که‌وه ئەچوونه به‌ر ده‌رگای مائی که‌لای خواداد و به سه‌ری
قورسه‌وه له مائی ئەهاتنه‌ ده‌روه‌ه. ئەتوت ئیتر دل و دایه‌نی بینینی
ئەم و ئەوی نییه. له ته‌نهایی بێ کۆتایی خۆیدا، ئارام ئارام، ئەبێ

به گری پووچه کهی نه فرته. نه فرته! له هرچی هه بوو و نه بوو. ته نهایی، برۆا و متمانهی کوپر کردبوو. بوپهش بوو چهزی نهئه کرد سهری ههلبینی و پوخساری سهیدی ته له فوونچی ببینی.

— چۆنی، باشی، که لای خواداد؟!

— باشم.

ئه وهنده به کورتی وتی و له کورتی برپه وه، سهید دهره فتهی به خۆی نه دا زیاتر بلیت.

قه دیر، به شهرمه وه سهیری سهیدی کرد و پرسى:

— تۆ چۆنی ئاغه سهید؟

— ئه ی... شوکری خوا.

قه دیر پرسى:

— ئه ی بوندار کوا؟

سهید، سه کوۆی بن گومه زه کهی پیشان دا:

— ئاوه تانی... ما هدرویش خه ریکه کیسه ی لی ئه دا.

قه دیر، سهیری کرد. له سهر سه کوۆکه بوندار به سکا خه وتبوو و ما هدرویش، پاژنه ی پی نابوو به سه رچۆکی و خه ریک بوو پاشۆری لی ئه دا.

قه دیر وتى:

— شهیدای له گه لّ خۆی نه هیناوه؟

سهید وتى:

— ئه سلان لی ره بوو و رویشته. ئه وى تر...

قه دیر ئه یزانی که سهید نایه وى ناوی شهیدا بیسی. چونکه بیره وه ری خوشتی له شهیدا نه بوو. سهیدی ته له فوونچی، له م دوا ییانه دا توانیبوو کچه کهی له شۆراو بدا به شوو. بوپه قه دیر،

قسسه ی شهیدای برى:

— له دوا ی بوندار خۆ که سی تر له سه ره دا نیه، سه ری

بتاشى؟

سهیدی ته له فوونچی وتى:

— شهوی جهژنه، هه‌موو ئه‌يانه‌وۆ کوله‌که‌ی زستان له سه‌رورویان ب‌رهنه‌وه. یه‌که، یه‌که. به‌لام ما‌ه‌ده‌رویش له پ‌یشدا هاتبوو و نۆره‌ی بو ئه‌ربابی گرتبوو.

قه‌دیر، در‌یژه‌ی نه‌دا. باوکی به پ‌شتدا خه‌واند تا کیسه‌ی بدا له سک و سینه‌ی. هه‌لم و گه‌رما پ‌یسته پ‌یره‌که‌ی که‌لای خوادادی خووساندبوو و چ‌لکی زستانه، له بن کیسه‌که‌دا لوله ئه‌بوو. پ‌لیته‌ی چ‌لکی بن ده‌ست، هه‌م لای که‌لای خۆش بوو و هه‌م لای قه‌دیریش.

کاتیکه کیسه له یه‌کیکی تر ئه‌ده‌ی، ئه‌گه‌ر چ‌لک نه‌داته‌وه، وه‌ره‌ز ئه‌بی و هه‌ست ئه‌که‌ی به کار‌یکی ب‌یه‌وده‌وه خه‌ریکی. ئه‌وی‌تریش، ئه‌وه‌ی که پ‌یستی خستۆته بن کیسه‌ی تو، ئه‌ویش کاتیکه هه‌ست ب‌کات چ‌لک له له‌شی ناب‌یته‌وه، جار‌پس ئه‌بی. ئه‌شکه‌نجه. به‌لام چ‌لک که لی ئه‌ب‌یته‌وه، هه‌ست ئه‌که‌ی کار‌یک ئه‌چ‌ینه پ‌یشه‌وه. ره‌زامه‌ندی. هه‌رچه‌نده نه تو ده‌لاک بیت و نه باوکیشت ده‌لاک بووب‌یت.

ما‌ه‌ده‌رویش هه‌ستی ئه‌کرد کار‌یک کراوه. ئاره‌قه له بن گوپی، پ‌شت برۆکانی و نووکی لووتی ئه‌تکا. شان و قوۆی به پ‌استی هاتبوونه ژان. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش له‌وکاره‌ی کردبوو، هه‌ستی ره‌زامه‌ندی ئه‌کرد. به نیشانه‌ی کوۆتایی کار به شیوه‌ی ده‌لاکه‌کان — ما‌ه‌ده‌رویش، به کیسه‌که دای به پانی بونداردا و پاشان ش‌لپ کی‌شای به ناو ده‌ستی خوۆی‌دا و بوندار خوۆی پ‌استکرده‌وه و دانیش‌ت. هه‌ستی سووکی و ئاسووده‌یی. پ‌یست خاوی‌ن بوته‌وه و هه‌ناسه ئه‌کی‌شی و شه‌که‌تی ساڵ، له له‌ش ده‌رئه‌چی. پ‌لیته‌کانی چ‌لک هیشتا به له‌شیه‌وه بوو. ئه‌مه‌ش سه‌ت‌لیک ئاو. بوندار چاوه‌کانی به‌ست و ما‌ه‌ده‌رویش ئاوه‌که‌ی کرد به سه‌روچاوی داو رویش‌ت سه‌ت‌لیکی‌تر به‌ینی. هی‌نای و که‌وته لفکه لی‌دانی. بوندار چاوه‌کانی به‌ست تا که‌فاوی تی نه‌چی. ما‌ه‌ده‌رویش ئه‌یزانی بوندار ئه‌بی چاوه‌کانی به‌ست‌بی، بو‌یه نه‌ی ئه‌توانی چاوی له ما‌ه‌ده‌رویش

بئ. كه وا بوو ئەو ئەيتوانى قسه بكا و گلهيى و سكالآ دهربېرى
به بئ ئەوهى ناچار بئ خوئ له مۆرهى بوندار بدزئتهوه. دهرفتهى
لهمه باشتر دهست نهئكهوت. چهندين و چهندين و چهند جار
قسهكهى له دهميدا كاوئز كردبووه وتى:

— بوندار... قسهيهك... شتئك ههيه ئەمهوئ پئتى بلئيم!
— ئا، بلئ.

— سهبارهت به شهيدا.

— دهى؟!

— ويستم داوات لئ بكم پئى بلئى به دهوروبهرى مائى
ئيمه دا ئەوهنده خولهى نهيهت. باش نيهه. قسهم بو دروست
ئهكهن. ژنهكهم گهنجه، خوّم غهوارهم. ئيمه به جووته نوّكهرى
و كهنىزى مائهكهى توّ ئەكهين. خهئكى ههزار قسهمان له پشت
سهر ئەكهن. من ناتوانم بهرامبهر ئەو خهئكه بيمهوه. دوّست و
دوژمن زۆره. گايهك ئەكهن به كيؤيك. دهى خهئكى نابهستري!
بوندار، بوّ ئەوهى وهلامئيك بدوؤزئتهوه، پهنجهى كرد به
كهفهكهدا و سهر و پرووى خوراند و وتى:

— خوّت باشت وت! دهى خهئكى نابهستري. وهلامئى خوشت
دايهوه. من ئيتر چى بلئيم؟ خهئكى له پشت سهرى پئغهمبهريش
قسه ئەكهن. ئەگهر توّ ئەتوانى بلئى با نهيكهن!... ئاو!

ماهدهروئيش ئاوى پياكرد، بوندار كهفى لهسهرورووى داشوورد
و به ماهدهروئيشى وت:

— ئا؟ ئەگهر ئەتوانى بلئى با قسه نهكهن!

— ماهدهروئيش، به بيانووى سابوون، سهرى داخست و وتى:
— تو... جارى ئاموؤزگارى بكه.

— ئاموؤزگارى ئەكهم، ئاموؤزگارى ئەكهم. من ههميشه
كه ئيهدر
بهرگى سئيهه

ميرزاي دهلاك، بهرد و چهقو به دهستيهوه، لاي سهكوّكه
وهستاوو:

— نامادی بوندار، نۆره ته.

— ئاخركه كهي هاتي؟ تۆزى پاره سته. زوو بكه سهيدا!

ميرزاي دهلاك له سهر ليوارى سهكۆكه له سهر چۆكىك
دانىشت و قۆله بارىكه كهي پالدا به كه شكهى ئەژنۆيه وه و
جگه ريه كى نا به ليويه وه:

— ئەم ماهده روپشهش زوو له هه موو كاريكدا شارهزا ئەبى.

نهكا چوار پۆزىتر تىغه كه شه له دهس دهر بهيئى، سهيدا!
ماهده روپش كه جاريكى تر كه فى دابوو له سهر و شانى
بوندار و خهريكى سهershۆردنى بوو، رووى له ميرزا كرد و به
تهوسه وه وتى:

— رۆزگارە ئىتر، وهستا! گورگيش فيرى ئاشهوانى ئەكات.

چى بكهين ئىتر؟

ميرزا پيكهنى، ده مه كهم ددانه كهى كرايه وه و داخرايه وه،
قنه جگه ره نيوه ته ره كهى نا به ليوى ماهده روپشه وه و وتى:
— زوو كه دهى تۆيش! چهنده به دهوروبهرى ئەم ئەربابهتدا
دئى؟ ئاوى پياكه، تهواوه.

بوندار، دم به پيكهين وتى:

— ئاو با بى بابە، ئاو با بى. ئەم وهستا ميرزايه حهوت

مانگانهيه!

ماهده روپش سه تلى ئاوه كهى كرد به سهر بونداردا و
شوپنه كهى خوى دا به ميرزاي دهلاك. ميرزا چنگى له قزى بوندار
پۆكرد و كهوته ههنگۆفينى.

— دهوره كهى. دهوره كهى بتاشه!

ميرزا، به دهورى سهرى بونداردا كهوته گهپان.

— كهى نۆرهى ئيمه دئى، كاكه ميرزا!

ميرزا، سهرى بهرزه وه كرد. عهلى مامه حه مه بوو. به
قه لافه تى ئەستوو و شانى داته كاو و سهرى گر كه يه وه، تۆزى
له ولاتر، له ناو هه لمه كه دا وهستا بوو و سهيرى ميرزاي ئەكرد:

میرزا وتی:

— بۆچی نەگات، سالار عەلی؟ مەگەر سەری تۆ لە سەری
کی کەمتره؟ بەس ئەبێ تۆزێ راوہستی، دوو کەست لە پێشە،
کەلای خواداد و یەکیش پالەوان بەلخی.

عەلی کە — بە عەلی خاکی بە ناو بانگ بوو — سەری وەرگێرا
و وتی:

— پیموایوو ئەم ئاغانە تاپۆیان کردووی؟!
میرزا، تەوسەکە سالاری وەرگرت و هیچی نەوت. بەلام
ئەوئەندە عەلی خاکی پرووی کرد بەولادا، پچاندی بە گوئی
بونداردا و وتی:

— ئەلیی نیوانتان خۆش نییە. زۆر دلگران بوو؟
بوندار، بە بزەیکە رقاوییهو «تاش» یکی کرد و وتی:
— با قنی بسووتی، باوک تپن! لە برسیتی دا لە ئاش ئەخەوی،
بەلام ئەوئەندە تپ زلە خۆی بەکەس ناگۆرپتەو!

میرزا پرسى:

— وەکوو شتی ئاغەى گەورەش لیی بە داخه؟

بابقولی بوندار وتی:

— کی دلی بەو جوړه پیاوانه خوشه؟ هەر ئەم زستانه
ئەویست پیی بللی پروات لە مائەوہ دابنیشی! بەلام من بووم
بە تەکاری. زۆر پای بگری، شەش مانگی تر. خەرمان هەلبگیری،
پالەوی تر ئەهینن. با پروات لەتەک بەلخیهوه، هەر بالۆره بو ئیمە
لیدا!

ماهدەرۆیش کە هەروا لەوی وەستابوو، لەو بیدەنگیەى
کەوتەوہ، سوودی وەرگرت:

— کارت بە من نەماوہ بوندار؟ برۆم سەر و ملی خۆم بشۆرم؟

— برۆ، پاشان وەرہوہ و خاویەکەم بو بەینە بو بەر خەزینەکە.

لەبەر پلیکانی خەزینەکە، ماهدەرۆیش سینگی تەقی بە

سینگی پالەوان بەلخیهوه. پالەوان پیی وت:

— ئەبوا دەور قنى جوان بشۆرى!
عەلى خاكى، كە بۆ ئەوھى چلكى قاچى بسرپتەوھ، پالى
دابوو بە ديوارى خەزىنەكەوھ وتى:

— لە سەيدى رەبەن بگەرپى. سەيد، جەددى خۆى لىداوھ.
وھرە برۆ سەيد گيان. وھرە برۆ!

ماھدەرۆيش، بە لاي شانى گۆدەرزى بەلخىدا تىپەرپى؛ وھكوو
پىرە مېردەكان پىي نايە سەر پىپلىكانەى خەزىنەكە و لەو بەر
ديوارەكە، لە ناو ھەلەم و بۆقەكەدا ون بوو. عەلى خاكى بە
بەلخى وت:

— زۆرگالته بە سەيد ئەكەى، گوناحە. ئەوئيش لەو لاوھ، بە
ژنەكەى ئەللى كچەكەت فىرى فەرش چىنن نەكات!
پالەوان وتى:

— فىداى سەرت، با فىرى نەكات. تۆ پىت واىە من ھەتا سەر
لەم كاولستانە ئەمىنەوھ؟
— بۆ كوئ ئەچى؟

— كوچ ئەكەم. ئەچم بۆ دەشتى گورگان. لەوئ ھەر كەس
پىنچ مەن پەموو خىركاتەوھ، تىرى سكى دەس ئەكەوئ. منىش
ھەول ئەدەم بەلكوو يەك دوو دۆنم زەوى بگرم بە كرئ. تۆئيش لە
من ئەبىسى وھرە با برۆين. ماويتەتەوھ چىبكەى؟ ئەو جوړەى كە
دەرئەكەوئ، چوار پۆژىتر خانەنشىنن ئەكەن. بە ھىواى ئەو چوار
جووت زەوييە ديمە خو ناتوانى شەو و پۆژ چاوت بېرىيە ئاسمان،
ئەتوانى؟ بەو شارەزاييەى تۆ لە كشتوكالدا ھەتە، ئەگەر لە
دەشتى گورگان بى ئەتوانى پەنجا دۆنم زەوى پەموو بىيە بەرپۆھ.
بەلام نازانم بۆ ئەترسى لىرە دەرېكەوئ؟ پەنگە لە بەر ئەوھى
دايكت و باوكت لە سەر قەبرانى قەلاچىمەن نىژراون.

عەلى خاكى وتى:

— نە بەس ئەوھ نىيە، من و تۆئيش لىرە برۆين، ئەى پىنەچى

چى؟

— چهنده سادهی سالار گیان! پیّت وایه لهم ولّتهدا تنهها
پینهچیبهک ههیه؟ نهء! له بابتهی نهو زورن.

— ئیمه چی؟ ئیمه لهوئ نهناسراوین. بهلام لیّره ریشهمان
ههیه. دوست و دوژمنهکهمان نهناسین. بهلام لهوئ...

— نهویش وهکوو ئیره. جیاوازی چیه؟ له هر شوینیک
خه لکی وهکوو ئیمه لی بی، ئاغه و گزیریش به سه ریانه وهیه.
نهم مملانییه خو تابهتی قه لّچیمه نیه! جگه له وهش،
لهو لایانه زیاتریش پهره ی سهندووه. ههروهها، گوندهکان لیک
نزیکترن و به تابهتی کریکاری زور لییه. نهروین بزاین چی نهبی؟
— نهء! نهء! چوئی دانئی ئیمه لهوئ غهوارهین.

— غهواره؟! مهگهر ستار لیّره غهواره نییه؟ نهی نهو چونه
کاتیکه پی نهخاته مالهکته له سهر چاوتی دانهئی؟
— ستار لهگه ل من و تو جیایه، پالهوان. جیاوازه. بهلام... با
بزاین چوّن نهبی.

سهیدی تهلهفوونچی، دهنگی بهرز کردهوه:
— سالار عهلی، سالار عهلی! دهستم به تهختی ناو شانم
ناگا. وهره بو ئیره بهم کیسهیه توژی پشتم بخورینه.
عهلی خاکی، کیسهکهی له دهستی سهید وهرگرت و له
پشت سهرییهوه دانیشته.

سهید وتی:

— دیسان گوشتی برزاوت دا به دهم بهلّخیهوه، سالار؟!
— قسهمان نهکرد، ئاغه سهید.

— بهلی... قسه! بهلام قسهی چی؟ من نهزانم نهم کابرایه
کاری تیکردووی. بهلام له من نه بیسی خوئی لی پاریزه. نهم
بهلّخیه زمانی سووره. زمانی سووریش سهری سهوز نهدا به بادا،
سالار! له بیرت بی کهی نهم قسهیه م پیوتووی. تو که سهرت
نایهشی، بوچی دهسری لی نهبهستی؟ هیشتا درهنگ نهبووه.
نهتوانی کاریک بکهیت ئالاجاقی لیّت خویش بی. من نهبم به

تاکار. دلنیا م دهس نانئ له روومهوه. ئەبم به زامنت له سهر کارهکەت بمینیتیهوه. راستهکەت ئەوئ، ئالاجاقیش حەزئەکات پیاوی راست و دروستی وهکوو تۆ له سهر کارهکە ی بی. خوئ لیڤه نییه، بهلام چاوی لیڤهیه. پیاوی چاک و خراپ ئەبینئ. ئەبینئ ئەوهتانی پازده سائله پیمهڤهت ئەگهڤئ، بهڤهیهکەت نییه بیخهیهته ژیر منالەکانت. خهروار خهروار گهنمی له بهردهست تۆدا بووه، کهموون و پهمووش ههروهها. تۆ ئەگهڤ دز بوایهتی، ههتا ئیسته خوئ پیگهیانبوو. ئەم شتانه، ئالاجاقئ ئەیانزانئ. بهلام تۆ. له وهتهی ئەسپهکەت لهگهلی چهپ به ستۆتهوه، له بهر چاوی کهوتووی. ئەوهنده بهسه رووی خوئشی پیشان بدهی. بهلینت پی ئەدهم سالیکی تر سالار رهزاق لا ببات و تۆ بخاته جیی و بتکات به سالاری جووتیارهکانی. سالار رهزاق تهمهنی خوئ کردووه. سهری له پیری ئەبزوئ. چاوهکانی سومایان نهماوه. پالهی پی ناکرئ. ئەو به ئەندازهی خوئ کاری کردووه. کورپهکە ی، بهراتیش، ئەوهنده شارهزای کشتوکال نییه. بتوانئ جیی باوکی بگریتهوه. که وا بوو، ئەو ناوچاوه ترشاوهت بپوینهروهه و له کهری شهیتان دابهزه! من بهلینت پی ئەدهم، ئالاجاقیش کابرایهکی کریت نییه. ئەو ههموو پهنجهی کیشاوته، به خوت و خوڤایی به فیڤوئ مهده. ئەم چوار...

عهلی خاکی، پلینته چلکهکانی له سهر شانی سهید ههئدا، کیسهکە ی له دهستی دهرهینا و خستیه بهر رانی و وتی:
 — چ چلکیکت لی بوویهوه ئاغه سهید! ئەلی شەش مانگه نههاتووی بو گهرماو؟! سهیری بابە گولآو بکه!

بابه گولآو، له سهر دیواری خهزینهکه مۆلهق ببوو. عهلی خاکی به گۆدهرزی وت:

— دهستی ئەو پیرهمیڤده بگه و بیهینه خوارهوه، ئیسته ملی خوئ ئەشکینئ!

بهلخی وهرگهڤا و له بابە گولآو نزیک بوویهوه، پیرهمیڤد،

دهستی نایه سهر شانەکانی بەلّخی و کەوتە دۆعاکردن:
 – دەستم بگره پالەوان. دەستم بگره گۆدەرز گیان. خوا
 هیژی بازووت لیّ نهسیّنی. بمبه به پّیدا. چاوهکانم لهم ههلمه‌دا
 هیچ نابینی. خوا تەمەنت درێژ بکات. بمبه به پّیدا. خوا کچه‌کانت
 پووسپی بکات، پالەوان گیان!
 پالەوان بەلّخی، بۆ ئەوهی خۆی له دۆعاکانی بابە گۆلۆ و رزگار
 بکات، پیره‌می‌ردی دایه بن باخه‌لی و له بن گومەزه‌که داینا. بابە
 گۆلۆ له میرزای ده‌لاکی پرسی. پالەوان بەلّخی وتی:
 – جارێ دەستی گیراوه. بۆ خۆت له لایه‌که‌وه دابنیشه و
 خۆت بشۆره، تا سهرهت بگات. میرزا، ئەوه‌تا، لای سه‌کوکه.
 بابە گۆلۆ به دۆعاکردن هه‌لسا و به ته‌په ته‌پ چوو بۆ لای
 سه‌کوکه.

– میرزا... میرزا گیان... ماندوو نه‌بی. ده‌ستت نه‌یه‌شیّ میرزا
 گیان. چی خاکی منه، ته‌مه‌نی تۆ بیّ میرزاگیان. کوانیی؟
 – هه‌روا وه‌ره، بابە گۆلۆ. فۆته‌که‌شت کراوه‌ته‌وه. ئەو دوو
 مسقاڵه‌ دونگه‌ت داپۆشه!

قه‌دیر، پشتی راست کرده‌وه و وتی:
 – ته‌واو!

نیگای قه‌دیر و به‌لّخی، لیّک گیران:
 – چه‌زت لیّیه وه‌ره پراکشیی، کیسه‌یه‌که بده‌م له پشنت!
 پالەوان چوو بۆ لای قه‌دیرو وتی:
 – تۆ له پّیشدا، به‌نۆره.

قه‌دیر وتی:
 – خراپیش نییه، با سه‌تلیک ئاو بکه‌م به سهر پیره‌می‌رددا.
 ماندووش بووم.

ئاو، سهر و له‌شی خوادادی شۆرد. قه‌دیر، باوکی پراکیشایه
 ئەولاتره‌وه و شوینیکی بۆ خۆی کرده‌وه. پالەوان کیسه‌ به‌ ده‌ست
 هات و قه‌دیر پراکشا. پالەوان له‌شه‌ کشاو و له‌ره‌که‌ی قه‌دیرو

خسته بن کیسه و بزهیهکی تهوساوی له کهلای خواداد گرت
و وتی:

— دهی، دراوسی! تویش بهردمان تی ئهگری! تهوس و
تهشهرمان لیئهدی و گالتهمان پی ئهکهی! زهمانهیه ئیتر،
ئهلیی چی؟!

پیرهمیرد، به شهرمیکی منالانهوه، تاویک وس بوو و پاشان
وتی:

— له دههم دهپهپی پالھوان. دلّت لیّم نهیهشی. مهبهستم
نهبوو. شهرمهندهم. راستیهکهی سهرهتا پیّم وابوو ئهتهوی نازارم
بدهی!

قهدير له بهر خوڤیهوه وتی:

— گویت لی نهبی. بهدهست خوئی نییه. زمانی له دهسهلاتی
خوئی دا نییه. خهریکه منال ئهبیتهوه!

کهلای خواداد وتی:

— ئهو پیالّه خهنت له چ گۆرپک داناوه تو؟!
— ئهوهتا، له بن دیوارهکه. دهستت راکیشه و ههلیگره.
ئاگاداربه نهپهپیژی.

کهلای خواداد، پیالهی خهنهکهی هینایه پیشهوه و
پهجهکانی خسته ناو خهنهکه و پاشان، پهجه بی ههست و
هیژهکانی دا له خهنهوه و وهکوو منالیک کهوته یاری کردن:

— له بیرمه. ئهو پوژانه، شهوانی جهژن دهست و پیّت ئهگرته
خهنه، پالھوان! ها، بهشی ناو دهستت ئهکا. ههلیگره، بو تو!

پالھوان بو ئهوهی پرووی پیرهمیردی نهخستبیته عهرز وتی:
— لیّت بهزیاد بی کهلای، سپاس.

میرزای دهلاک، به بهرد و چهقۆکهیهوه، ئارهقاوی و دم به
پیکهین هات و وتی:

— دهستم بهتال بوو، کهلای خواداد. قورس دانیشه
واگهیشتم!

که لایى خواداد، وتى:

— ئەو چەقۆ كەر كوژەت تىژ بكه، من قورس دانىشتووم!
— تىژى تىژە بە گيانى كه لایى. دوو بەرامبەرى ئەو پارەيهى تۆ
ئەيدەى تىژە. وەرگەرپى بە چەپا!

که لایى خواداد، خۆى سووراندا و وتى:

— چاوى دەلاك و مردووشۆر بەس بە خاكى قەبر تىر ئەبى!
بەو چەقۆيهى جارجارە ئەيهينى بە سەرى مروڤدا، ئەگەر تىپرىك
گەنم بىتە بەر دەرگای مائەكەشت، رازى نابى! بابقولى بوندار
سالانە چەندىكت ئەداتى، كه من بە نەخت پىت نادەم؟ بەو
جۆرەش وەكوو پەپوولە دىى بە دەورىدا! بوندار، سالانە چوارمەن
گەنم ئەكاتە ناو توورەكەكەت و حەفتەى دوو كەرەت ئەنيرى
بە دواتدا برۆيت و سەر و ريشى بو بتاشى. منيش ھەر جارە
و پارەى خۆت پى ئەدەم. ئىتر بە تۆ چى، من سى مانگ بە سى
مانگ سەرم ئەتاشم. تۆچيت لە بەھەشت و دۆزەخەكەى داوہ؟
من رەنگە نەمەوى سەرم بتاشم. بە خەلكى چى؟

ميرزا وتى:

— بە دليەو مەگرە كه لایى. بەرەجەژنانە ويستم گالتەيهەكت
لەگەل بكم. جەژنانە، سەريشت ئەتاشم و پارەشم ناوى.
ئەوئەندەش بى چاوى و پروو نيم. ئەو سەردەمەى تۆ كاروانسالار
بووى، من لە سەر سفەرەت ھىلكە و دۆشاوى چەورم خواردووہ.
نان و نەك لە بىر ناكەم. بەپاست... بىستم بوندار ئەمەرپۆ
ئەروەنە سەر ئەبىرى؟

که لایى خواداد وتى:

— ھەوايىكى خۆشت بىستووہ. چاوەرپى بە، رانگىش بە

جەژنانە ئەگات بە تۆ!

لەولاترەوہ، دەنگى سى چوكلەى چەپاوى شوان، بەرز بوويهوہ:
— بەپاست كه لایى خواداد، چەند سال ئەروەنەت ھەبوو؟
که لایى خواداد كه ھەر وشەيهەك دەرەوشىك بوو ئەچوو

به چاوى دا، به تالى وتى:

— له تهمنى باوكى گور به گورتهوه!

چه پاو، له وپوه كه له گهل هموو خه لكى قه لاجيمه ن
گالتهى هه بوو، به بى نه وهى دلگران بى له وه لامى كه لايى
خواداد دا وتى:

— وای بو نه چه هاوددانی خوت بى! جا بوچى له تو زووتر
نه چينه بن چه قو، خوا نه يزانى! چاره نووسى هه رگيانه وه ريك
جوريكه، ئيترا!

كه لايى خواداد، وتى:

— لي مگه رى با دم نه كه مه وه، كوبرى بى چاو و پروو! نامه وى
ناليره، له بهر چاوى نهو خه لكه چل دانه نه ستوور بدم به
قه برغته دا!

چه پاو وتى:

— يه كيك لهو نه ستووران هه راگره له لاي خوت. شه ويك
نيوه شه ويك پيوستت پى نه بى!

قاقاي پيكه نين له ناو گه رماوه كه دهنكى دايه وه. بابه گولاو،
كه هه روا به كو پره كو پره به ناو هه شاماته كه دا ريگه ي بو خوى
نه كرده وه و بو ميرزا نه گه را، وتى:

— سه لاوات؛ سه لاوات بنين، سه لاوات!

به لام، كه لايى خواداد، بيدهنگ نه بوو:

— چيت پى بليم كوبرى بى چاو و پروو؟! تو خو شهرم و هه يا
نازانى چيه. نه گه ر چاوت هه بوايه، نهو نه ستووره ي كه باسى
نه كه ي، زياتر به كارى خوت دى. سپيريك پيوسته! چونكه
بيستوو مه كه مه رت شل بووه و جووته كه ت ئيترا وه لامت ناداته وه!

چه پاو، وتى:

— نه وهى بوى باس كردوى درون بووه كه لايى، هه زنه كه ي
تاقى بكه ره وه!

بوندار، له كاتيكا فوته كه ي گورج نه كرده وه، هاته به ره وه و

وتی:

– شیرین زمانی ئەكهن؟!

كهلايی خواداد، وتی:

– شوانی تۆیه، بهلام خو دسهلاتی مالی خووی ههیه؟
نییهتی! مزی شوانهتیهكهی تۆ ئەیدهی، نانی لالا خو تۆ نایدی!
بابقولی بوندار پێكهانی و دانیششت:

– ئەوه چۆن بوو پاش چهندين سال، گویمان له قسهکردنی
تۆ بوو، كهلايی خواداد؟ ئەلێی سائله و سال زمان ئەكهیتهوه؟ دهی
بلێ بزانه چۆنی، چاکی؟
– باشم.

– ئیشهلالا ههر باش بی، ئەمویست رۆژیک بێم و سهردانیکت
بکهم.

– قهدهم رهنجه ئەكهی!

– دێم، جهژن دێم بو دس ماچکردن.

– ئەمجاره چ نهخشهیهکت ههیه؟

– پاشان پیت رانهگهینم. جاری کارم ههیه.

– ئیتر چی؟ وشترهکانت که برد؟ ئیتر چی ماوه چاوی تۆی
گرتبی و خوّم ناگام لی نییه؟!

– پاشان، كهلايی. پاشان. ئیره خو جیگهی گفتوگو نییه.

– بهلخی، به تهوسهوه وتی:

– كهلايی خواداد سادهیه، بوندار. ئەو هیشتا نازانی که تۆ به
شهو و له ژیرهوه کاره گرنگهکانت جیبهجی ئەكهی!

– بوندار، شانی راست کردهوه و وتی:

– چی بکهین، پالەوان؟ شهوانه به نهینی، ههر کهسه و

کاریک له ژیرهوه ئەکات. یهکیک مامهلهیهک ئەبرینیتهوه و

یهکیش تۆوی کچیک ئەخاته چالەوه!

– بوندار، رانهوهستا تا نازاری قسهکهی به ناوچاوی بهلخیهوه

سهیر بکات. بهرهو خهزینه چوو و به ماهدهرویشی وت:

— بېرۇ خاويلهكەم بۇ بهيىنى بۇ ئېرە!
ماھدەرۆيىش بە لاي شانى عەلى خاكىدا تېپەرى. خاكى وتى:
— جارى باش كلكى رانئوھەشيىنى! با واپى، قەمەر وھزىرى
زۇلھزا! ھەموو گوپرەكەيەك، پوژىك ھەر لە شىر ئەگىرېتەوھ.
ئەوسا ئەبى كەلەمەى مىلى پاكىش بكات. خولى تويش پوژىك
ھەر كوتايى دى، سېلەى بى نىنوك!

قەدىر، وتى:

— راستەكەى من ئەو زىرەكەى زۇلانەيەى ئەوم زور بە دلە.
بۇ ساتىكىش چاو لە كاروبارەكانى خافل ناكا. نامەرد قەل بە
حەواوھ نال ئەكا!

پالەوان، لە وەلامى قەدىردا وتى:

— باشە، با نالى بكات، ھەلسە!

قەدىر ھەلسا، ئاوى كرد بە شانى خویدا و وتى:

— نۆرەى تويە، پاكشى!

پالەوان وتى:

— ھەروا بە دانىشتنەوھ باشە. گوپت لى نەبى. چوار كيسە
بەيىنە بە تەختى ناو پشتەمدا بەسيەتى، ئەوانىتر خوم دەسم
ئەيگاتى.

قەدىر، پيالەى خەنەكەى خزانە بەر دەستى پالەوان و وتى:

— تا دەستەكانت...

بەلخى، دەستى كرد بە پيالەى خەنەكەدا. مىرزا، بە بالى

فوتەكە تووكەكانى لە دەمى چەقۆكەى كردهوھ و وتى:

— نۆرەى كيىھ؟

بەلخى بە خاكى وت تۆ دانىشە.

عەلى خاكى لە ژىر تيغى مىرزادا دانىشت و مىرزا چەقوى

ھيىنا بە ھەساندا.

بابە گولآو، خزايە لاي شانى خاكىيەوھ و وتى:

— سەرم سەرسەرى مەتاشە ئەى ئوستاد بە گويزانى.

میرزا وتی:

— با سهرت بگات، بابہ گوڏو. دواتر.

بابہ گوڏو دريژهی دا:

— منيش له ولاتی خوّم، سهریکم ههیه و سامانی.

— بنمان بینیت، خهریکه بالاشت ئه بینن.

قهدير، دهستی له کیسه دهرهینا و به باوکی وت:

— كهوتووینته هه ناسه برکی، ئه لئی، ناتهووی برۆین؟

— با... با... ئاو بکه به دهسما، زووکه!

قهدير، دهست و پئی باوکی شوږد. گرتی به کوڏیهوه و بردی

بو خهزینه. سئی جار له ئاوی هه لکیشا و هینایه دهرهوه. به پهله

له گهرماوه که برديه دهرهوه و له سهرینه، لای جلهکان داینا و

زه رکیک ئاوی بو هینا، پیره میږد هه روا هه نسکه هه نسکی بوو.

قهدير، زهرکه کهی لیوه رگرتهوه و پرسى:

— له گهرماو تیر نابى. كا هی خوټ نییه، خو کادین هی

خوټه. دل و هه ناسهت خو هی خوټه؟!

که لایى خواداد، کیسه ی پاره کهی دهرهینا و دوو سئی دانه

پاره ی ئاسنی خسته ناو دهستی قهدير و له پشتی سواربوو.

قهدير له بهردهرگا، پاره کهی خسته ناو کاسه کهی سه مه دی

توونچى و وتی:

— كهواکهت بده به سهرتدا، باى دئ.

که لایى خواداد، كهواکه ی هه لکیشا بو سهرهوه و قهدير دهرگای

گهرماوی به تهوئلی کردهوه و له پیچی پلیکانه کان سهرکهوت و

پئی نایه ناو مهیدانه که. دیسانهوه، هه مان رئی. ژنان تاک و تهرا

له سهر جوگه که خهریکی شوږدنی په رۆی منال بوون. قهدير، به

به ر شه قه بیه کان دا تیپه ری، له سینهی کوڏانه که هه لکشا و به

چار هه ناسه، گه یشته ماله وه. دالان و هه وشه ی جی هیشت

و له پشت دهرگا که وهستا. که لایى خواداد، کلله کهی دا به

قهدير و ئه و قفلله کهی کردهوه. پیره میږدی برده ژووره وه و له سهر

دۆشەكەكە داينا. چوو بۆ لای سنۆقهكە. پارچەيەك نانی بۆ هیئا
و پاشان کوانووەكەي پیکرد. کتربیه رهشه مسهكەي خسته
سەر ئاگرهكە و خۆی له لایهكەوه دانیشت. كه لایی خواداد، ددان
به نانی وشكهوه وتی:

بزانه ئەو توخمی جنۆكەي نمەك به حەرامه، نهنگی
كه مەكردوو و رۆیشتوو، یان هیشتاش لهوئ كەوتوو و پرخەي
دی؟

قه دیر وتی:

— چیت لیداوه؟ یان رۆیشتوو، یان ئەروا! خەو بۆ ئەو وهكوو
زێر وایه، گیانی لئ بسینە و خەوی لئ مه سینە.

قه دیر براكەي باش ئەناسی. خەوی به یانیان بۆ عەباسجان
وهكوو زێر وابوو. پیلووەكانی لێك نه ئەبوونهوه. ئیسكەكانی
سسست ببوون. دەماری جەگەكانی هاتبوونه یەك. لەش، كوتراوی
خوماری. باویشكی له سەر یەك، ئاو به چاویا ئەهاته خوارهوه.
سەرەرای ئەمەش، ئەبوايه، كهلاكی خۆی له بن لیفه شپه
دەركیشی.

به زۆر لیفهكەي لادا و له سەر جیگە دانیشت. تاویك، به
نووشتاوهی سەری له سەر چۆکی دانا و وهنەوزی دا. پاشان،
تل بوویهوه. پیلووەكانی نووسابوون. نه یان ئەویست بكرینهوه.
به لām ئەبوا بكرینهوه. هەرچەند به دژواری، به لām ئەبوايه
بكرینهوه. كارێك له بەر بوو. جوولەیهكی كرد. دەستی برد بۆ
پزویی شەرۆالەكەي و قوتوو بەریكەكەي دەرھینا، نوکیك تریاکی
خسته گەرۆوی و به ئاوی دەمی قووتی دا و هەلسا. جاكەتەكەي
له بەر كرد. پێی له سەر قوورسیهكە خزان و هەرچۆر بوو
هەلسا؛ گیوهكانی له پێی كرد و له هەمار هاته دەرەوه.

هەتاو ئەیدا له دیوارەكە، ئەشكایهوه و ئەرژایه حەوشه.
عەباسجان، سەیرێکی هۆدەكەي باوكی كرد. بیرهكەي دەور
دایهوه. چوو ناو دالان و بۆ كۆلان. تیشكی هەتاو له كۆلانە

شیداره‌که‌دا، بۆنی نه‌ورۆزی ئەدا. رۆژی به‌ر له‌ جه‌ژن؛ وه‌کوو به‌ره‌جه‌ژنانی هه‌مووسالێک. سره‌ هه‌یشتا فینک بوو و هه‌تاو، سه‌رمای زه‌وی ئەشکاند. ئاشتبوونه‌وه‌ی خۆر و با، ژوانگه‌ی به‌هار. «به‌لام خه‌لکی بوچی هه‌یشتا له‌ مال نه‌هاتوونه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌؟!»

عه‌باسجان، چاوی به‌ پالّه‌وان به‌لّخی و عه‌لی خاکی که‌وت به‌ هه‌ورا‌زی کوّلا‌نه‌که‌دا ئەهاتنه‌ سه‌ر. هه‌ردووکیان سه‌روگوّی شو‌راو و پاک و خاوپین، بو‌خچه‌ی گه‌رماویان به‌ بن باخه‌له‌وه‌ بوو. عه‌باسجان گو‌یی هه‌لّخست، به‌لکوو وتووێژه‌که‌یان ببیسی، به‌لام نه‌بوو. گه‌یشتنه‌ لای ئەو، بی‌دنگ بوون، عه‌باسجان سلّوی کرد:

– ئوغ‌ر به‌خیر، عه‌باس میرزاخان!

– دیدارت به‌ خیر، پالّه‌وان.

– ره‌نگه‌ ئەچی به‌ره‌و مائی بوندار؟

– ئەری... ئەری...

پالّه‌وان، به‌ بی ئەوه‌ی سه‌یری پاشه‌وه‌ی خۆی بکات، وتی:

– ئەم‌رۆ ئەوی چه‌وره‌!

عه‌باسجان، ئاوری دایه‌وه‌، له‌ سی‌به‌ری پیاوه‌کانی پوانی که‌ به‌ دایانه‌وه‌ لۆقه‌یان ئەکرد. سی‌به‌ره‌کان پان و پۆر و پیاوانه‌ بوون. عه‌باسجان، له‌پ‌ر هاته‌وه‌ به‌ خۆی‌دا و له‌ خۆی پوانی. هه‌رچه‌ند له‌ سی و ئەوه‌نده‌ سالێک زیاتر نه‌بوو، به‌لام شانی ده‌رپه‌ریبوو. قه‌فه‌سه‌ی سینه‌ی داچوو بوو و هه‌ستی ئەکرد، سه‌ری به‌ په‌تیکه‌وه‌ له‌ شانی گریدراوه‌. به‌س زۆر له‌و دا‌ره‌ته‌ درێخ ئامیزه‌دا نه‌ مایه‌وه‌. به‌ لای دیواری گه‌رماو‌دا تی‌په‌ری و به‌ قه‌راخ جو‌گه‌که‌دا، به‌ره‌و مائی بوندار رۆیشت. له‌ سه‌ر سه‌کو‌ی به‌ر

دووکانی ئەسلان، چه‌ند منال و مه‌زن دانیشتبوون. عه‌باسجان له‌ جو‌گه‌که‌ په‌رییه‌وه‌. منالی له‌ سه‌ر ری لادا و سه‌ری کیشنا بو ناو حه‌وشه‌. وشتره‌کان له‌ حه‌وشه‌ موّلیان خواردبوو. ئەسلان، له‌ بن دیواره‌که‌ دانیشتبوو و کیردی به‌ هه‌سان‌دا ئەهینا. شه‌یدا

چوارلکی به دهسته وه بوو بنه گهون و هیژمه کانی کو ئه کرده وه، که وشتره کان به شمو بلاویان کردبو وه. نوورجیهان له بهرده رگای ژووره که ی دا دانیشتبوو و شتیکی، پهنگه قوچپه ی جلیسقه یه کی ئه دووریه وه. مریشکه کان له دهور سفره ی وشتره کان، به چنگ و دهنوک چینیهان ئه کرد. ماهده رویش سینی و قوری چا له سهر دهست، له چیشته خانه هاته دهره وه و به رهو داآن چوو.

شهیدا، چوارشاخی له کهون چه قاند و به دوا ی ماهده رویش دا هه لات. له بهر داآن سینیه که ی لیوه رگرت و بردی بو باله خانه. ماهده رویش به گومانه وه به رهو ئه م لا هات و عه باسجان، به ئه ماژه ی دهست ماهده رویشی بانگ کرد. ماهده رویش هات بو لای. عه باسجان داوا ی لی کرد پیاله یه ک چای بو بهینی. ماهده رویش رویشت و پیاله یه ک چای بو هیئا. عه باسجان چاکه ی خوارد و پرسى:

— ئیتر چ باسه؟ بیستوومه شیرو... دانیشه!

دهنگی شهیدا به دژواری ئه بیسرا؛ که چی سهرنجی راکیشا:

— ئیسته... نابی نه ی نیری بو شار؟!

بوندار سهری هه لئنا سهری کوره که ی بکات. له م باره یه وه نه ی ئه ویست دهمه دهمی له گه ل بکات. به لام، نه شئه بوو وه لامی نه داته وه پرسى:

— تو بو سینته داوته به ره وه؟! به تو چی؟

— بو ئه وه ی به سووکایه تی ئه زانم، ژنیکه له مائی ئیمه کار

ئه کات، بو کاره که ری بچی بو مائی ئالاجاقی!

بوندار، سهری شهیدا ی کرد که هیشتا به پیوه پاره ستابوو:

— مائی ئیوه؟ مائی ئیوه له کوئی؟!

شهیدا، سهری داخست و وتی:

— باشه، مائی تو!

— ئه گه ره له مائی من کار ئه کات، که وا بوو خو م ئه زانم!

تو بو خوئی تی هه لئه قورتینی؟! دهسه لاتى کاره که ی به دهست

منهويه، دهسه لاتی نامووسیشی به دهست میرده کهیه تی. ئیتر چی؟ تو لهم ناوهدا ئه لئی چی؟

شهیدا، خاموش و سهرکوتکراو، لیوی برد بو بن ددانی و پهنجهی قونچاند. نینۆکه کانی له گوشت چهقین، تاویکی تر ئه بوا برۆشتایهت. خراپ تیکه وتبوو. جهوانسه ری! ههستی ئه کرد له ژیر قورسای خاموشیه بی بهزهیه کهی باوکی دا ئه تویته وه. به لام ئه گهر برۆشتایهت، ددانی به بی توانایی خویدا نابوو و ئه مه له ناوی ئه برد. ئه بوا به جوریک خویدا دربخات. ههر کاردانه وهیه ک، ئه گهر شکستیشی به دواوه بوایهت، به لام به مانای هه بوون بوو. هیرشی بیرى ئالۆز که له گهل خیرابوونی تهوژمی خوین له میشکی دا تیکه ل ببوو، دهروویه کی بو کرده وه: لایهنگری که له میشه کان! چاره ی له بار و جاریکی تریش به بی ئه وهی له توندوتیژی ده برینه کهی کهم بکاته وه، وتی:

— میرده کهی بی غیره ته، ئه گینا...

بابقولی بوندار قسه کهی بری:

— ههر بویه شه، شه و هیشتا نه گه یشتوو یته به ره وه،

ئه چیه سهر ژنه کهی؟!

شهیدا که ئیتر رپگهی گه پانه وهی نه مابوو، به وه هیوایهی

ئه وهی که دهستی پیکرد بوو، ته واوی بکات، بویرانه تر وتی:

— کی شتی وای وتوه؟!

— خوئی!

— خوئی؟!

نیگا و گوته ی بابقولی، بزماریکی له چاوی شهیدا چه قاند.

شهیدا چاوی داخست و به نه رمی وتی:

— من له لایهن دایکیه وه په یامم بو هینا بوو. خوت ئه زانی

که لیه در

به رگی سینه م

شیرۆ به تو راوی ره دووی ما ده رویش که وتوه و شووی پیکردوه.

— ئه وه ئه زانم! ئه وهش ئه زانم که ئه وان ئیتر له شیرۆ

ناپرسن و په یامیشی بو نانیرن! گریه مان دایکی هه والپرسیه کی بو

ناردیبت، ئەبوا نیوہشەو ئەو پەيامەى بۆ ببەى؟! ئەویش ئەوکاتەى
کە ماھدەرۆپش لە شىرەكیئشخانەى سەنەما خۆى پانەوہ كردبوو؟
خۆ ھەوآلى مەرگ نەبوو. پائەوہستای رۆژ ببیتەوہ. شىرۆش بووہ
بە كچەكەى سەیدى تەلەفوونچى؟ تەواو لە خۆت دەرچوویت؟!
شەیدا، بۆ ئەوہى توورەییەكى باوكى دامركیئیتەوہ، خاوى
كردەوہ و وتى:

— سەرانسەرى ئەم زستانە نان و نەكى كەلمیشیەكانم
خواردووہ. ئەوان وەكوو خۆیان چاویان لى ئەكردم. بە بى جیاوازی!
من چا و پرووم لە لای ئەوان بارمتەيە. ئەبى پرووم ھەبى جارىكىتر
سەيرى ناوچاوانیان بكەم. خەلكىكى باشن. لەگەل ئیمەش
ھاتوچۆیان ھەيە. مامەلەیان ھەيە. با لەگەل كچەكەشيان
قسەيان نەبى، خۆ دوژمنى خوينەخۆر نین. چوار رۆژىتر ئاشت
ئەبنەوہ. چۆن وەلامى گولمەمەد ئەدیتەوہ؟
بوندار وتى:

— من وەلامى ئەدەمەوہ. خۆ تۆ نايدەیتەوہ!
— پاش ئەوہى كە كچى كەلمیشیەكان لە بن دەست و پى
ئالاجاقى و میوانەكانىدا، لە بن دەست و پى كورەكەىدا بوو بە
پەرۆى بىنۆیژى؟!
— تۆ بۆ خۆت گىف ئەكەیتەوہ؟ مەگەر ژنە خۆى بنیادەم
نییە؟

— بنیادەمە! بەلام گەرووى لە ناو دەستى ئیمە داىە و قرخەى
لېبراوہ. ئەگینا زۆر چاك ئەتوانى قسە بكات!
بابقولى چاكەى ھەلقۆراند و وا پىئەچوو ئەيەوئى خۆى ھىور
بكاتەوہ، وتى:

— قسەى تازە و زل لە دەمت دیتە دەرەوہ. نەكا لەشت لە
لەشى ئەم ئاژاوہچیانە كەوتووہ، كە لایەنگىرى لە فەقىر و ھەژار
ئەكەن؟

شەیدا، پرووى وەرگىرا و شانى نا بە چوارچىوہى دەرگاكەوہ

و وتی:

– من بهس پووگیری نان و نمهکم.

– بهس تو، پووگیری نان و نمهکی؟ شیرۆ و ماهدهروپیش
پووگیری نان و نمهکی من نین؟ ماهدهروپیش و ژنهکهی که به
داهاتی ئیمه ئەژین، نابۆ نمهگیری ئیمه بن؟

– کام داهاتی ئیمه؟ هەردووکیان وهکوو گای سیستانی کار
ئەکن، ئیمەش پارووه نانیک ئەخەینە بەریان، وهکوو ئیسقانی
سهگ! له هەموو دنیا ئەو مایینهیان هەبوو ئەویشت لهبری قهرز
لی داگیرکردن!

بابقولی به باشی زانی قەرکه کورت بکاتهوه. شهر، به قازانج
نەبوو. بۆیه، به خۆی وت:

– من سهیر بکه، له ناو بیگانهدا بۆ دوژمن ئەگهپیم!
دوژمنی خهڵکی ئەگەر له بهلخ و بوخارایه، دوژمنی من له خۆم
شین بووه! برۆ ئیتر، برۆ! کاتی ئەم قسانه نییه. برۆ یارمهتی
براکهت بکه. من بهلینم داوه بینیرم بۆ شار و ئەشینیرم! برۆ
قوربان بهلووچ بدۆزهرهوه و بانگی که. بزانه له چ گوڤیک سهری
ناوهتهوه، گهنیوهی پیسه، برۆ!

شهیدا، خۆشی له سهەر رویشتن بوو، بهپهله له پلیکانهکان
چووه خوارهوه، به دوو ههنگاو ههوشه‌ی تهواوکرد و ده‌رپه‌ریه
کوڵان. مناله وردکه لهوئ بوون و له درزی ده‌رگاکهوه ئه‌روه‌نه‌یان
پیشانی یه‌کدی ئەدا. عه‌باسجان، له بهر شهیدا هه‌لسا و وتی:
– سلّام شه‌یداخان. کاریکتان هه‌یه بفرموو، له خزمه‌ت
دام.

شهیدا، به بی وه‌لامدانه‌وه‌ی عه‌باسجان، له بن دیواره‌که‌وه
خۆی گه‌یاندە کۆنه‌ قه‌لا و بیباکانه‌ خۆی کرد به مائی ماهدهروپیشدا.
شیرۆ، تنه‌ها بوو؛ چ جایه ئەگەر تنه‌هاش نه‌بووایه، هه‌چی
له هه‌لپه و په‌له‌ی شه‌یدا بۆ ئەو کاره‌ی که ئەیویست بیکا،
که‌م نه‌ئه‌کرده‌وه. له بن ژورره‌که‌دا، له لای بوخچه‌ی کراوه‌ی

جله‌کانیه‌وه واقی ورمابوو. بالآی شه‌یدا، ناو دهرگاکی داکرتبوو. شیرۆ ترسا و خوئی کوک‌رده‌وه.

شه‌یدا، وتی:

— مه‌رۆ بۆ شار، شیرۆ! خراپت به سهر ئه‌هینن، مه‌رۆ!
— ها؟!!

شه‌یدا، رۆیشتبوو. پزیسکه‌یه‌ک بوو، ئه‌توت. یان خه‌یالیک. سیبه‌ریکی تیپه‌ریوو. خه‌ونیک، خه‌وه‌نووچکه‌یه‌ک. بۆ به‌و جوړه؟ ئاوا له‌پر؟ له شار مه‌گهر چ باس بوو؟ بۆ کوپیان ئه‌نارد؟ نه‌ی ئه‌زانی. ئه‌یزانی و نه‌ی ئه‌زانی.

شه‌و بۆ ئه‌وه‌ی خه‌وی لی‌بکه‌وئی، خوئی دابوو ده‌س بیر و خه‌یال و به‌یانیش به‌ر له‌وه‌ی هه‌تاو هه‌لبی، هه‌لسابوو و خه‌ریکی کوک‌ردنه‌وه‌ی که‌لوپه‌ل بوو. به‌لام ئیدی، ده‌ست و دلی ناچیتته‌کار. دلی قورس ئه‌بوو. جوړیک که‌که‌له‌ له بن پیستی‌دا هیلانه‌ی کردبوو. ده‌روونی په‌ریشان بوو. ریگه‌یه‌کی نامۆی له به‌ر بوو. به‌ر له‌وه‌ی ماه‌ده‌رویش دهرکه‌وئی به‌ره‌و گهرماو، پیی وتبوو:

«چی بکه‌م باشه؟ تو ئه‌لیی چی؟ برۆم یان نه‌رۆم؟!»

ماه‌ده‌رویش، سه‌یری نه‌کردبوو. هه‌روا سه‌رشۆر، وتبووی:

«خۆت ئه‌زانی. خۆت ئه‌زانی!»

ماه‌ده‌رویش رۆیشتبوو و شیرۆ مابوو‌یه‌وه، وپ و کاس. ئه‌یزانی، ئه‌یزانی ماه‌ده‌رویش ئه‌ترسی و ئه‌وه‌نده ئه‌ترسی ناویری پاستیه‌که‌ی به‌ ژنه‌که‌ی بللی. پاستیه‌که‌ی پی نه‌وت! شیرۆ ئه‌یزانی می‌رده‌که‌ی پازی به‌ رۆیشتنی نیه‌. به‌لام جه‌ربه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی نیه‌، له ناو ماله‌که‌ی خویشی‌دا، به‌ ژنه‌که‌ی بللی:

«حه‌ز ناکه‌م برۆی!»

قسه‌ی دلی به‌ ژنه‌که‌شی نه‌ئوت. ئه‌م سه‌یده چه‌ند زوو خویری بوو! چه‌نده زوو، برۆی، لاویتی، خوئی و ماینه‌که‌شیان لی‌سه‌ند. ئه‌وا خه‌ریک بوون شیرۆشیان لی‌ئه‌سه‌ند. لی‌یان ئه‌کرده‌وه و ئه‌و، جه‌ربه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی نه‌بوو بللی:

دیسانہ وہوش له خوئی ئه پرسى:

«بوچی تهنه تاقه وشهیه کیشی نهوت؟ ناوچهوانی لیك نا
و خاموش دانیشئت. خوژگه قایشی ئه کردهوه و ئه کهوته گیانم.
به لّام نهء! لیویشی نه بزواند. چی وای کردبوو، بهو جوړه بچینه
ناو خویهوه؟»

شیرۆ، وه لّامی له خوئی وهرگرت:

«نهء! دلّی منیش ئیتر بو ئه و لی نادا!»

به لّام ئه مه، هه موو وه لّامه که نه بوو. دلّی شیرۆی ئارام
نه ئه کرد. بویه میشکی، به بی ئه فانی ئه و، بو دهروویه که ئه گه را
له و گیزنه دهر بازی بکات. ئه م میشکه ئه یویست، سات به
ساتی ماه دهرویش به سهر بکاته وه. ئه و پیاوهی که له کازیوهی
به یانیه وه تا شهوی رهش له مائی باقولى بوندار وه کوو سه گی
پی سووتا وه ئه سووړا. هه موو کاریکی ئه کرد. هه موو جنیوئیکی
ئه بیست و هه موو تیر و توانجیکی له ناو دلّدا ئه شارده وه و
فزهی نه ئه کرد. ببوو به چی، ماه دهرویش؟ به تال ببوو؟ مردبوو؟
تیا چوو بوو؟ چ قورپک چوو بوو به سهری دا، ئاخړ؛ که شیرۆ
ئه بیینی رۆژ له دواى رۆژ پوخساری زیاتر دئه ته کی و زهر د و بی
بزه و چروو کتر ئه بی؟ له بری ئه وهش، پوخساریکی تر له ناخی
تاریکیه وه، له پیچه لپووچی ریگه ون و ناموکان، له دهروونی
دلّه راوکهی گیانیکی شه وه، دهرئه که وئ و رۆژ له دواى رۆژ،
ئاشکراتر و نزیکتر ئه بیته وه و خوئی دهرئه خات:

ماه دهرویشیکی تر! له م ئه دگاره دا، جووتیک چاو
ئه دهره وشانه وه. جووتیک چاوی تیژ و بی به زهی، به لّام دهره وشاوه.
له ههر بیبیله یه کی دا، ئه ئی سواریکی ئه رخه وانی غار ئه دهن.
یه که م نیگا ترسینه ره و بینر لیان ئه سلّه میته وه. به لّام، نهرمه
نهرمه خووی پی ئه کا. به ههر جوړ و شیوه یه که، دلّ ئه لهرزین.
شتیکت تیډا رانه پهرین. ههرچهنه نه عه شق، لانیکه م ترس.
ناحزی و حهزی هه لدرین. ترسنوک نین، ههرچهنه نه جیبیش

نین! چاوی گوپره که نین، خه نجه رن. لهوپه پری جوانی دا، نه توان
بکوژن. بویه شه ناتوانی له سهیرکردنیاں بهرده وام بی. ناتوانی به
نه خشی سهر دیواریان بزانی و به ئاسووده یی به بهری دا تیپه پری.
که شیرو ناتوانی لییان لابدا و بیریان لی نه کاته وه!

نهم چاوانه، باسی سه ریگی گهنجی سهر نه ترسیان پییه.
بویر و بیباک. تا ئه و راده یی، شهوی نیوه شه و، شه که تی ریگه،
بو مالی شیرو ری اکیش نکات؛ نه وه ندهی که زمانی ئه و سهره،
ئه و گوته یی، نه و فرمانه ی پیدا تی نه په ری که به بی نه وه ی سل
بکاته وه، خوئی نه کا به مالی کدا که مالی نه و نییه، به ژنیک که
ژنی نه و نییه، دلبر و یاری نییه، نه ترسانه فرمان بدات: «مه پو،
مه پو بو شار!» نه مه شتیکی نییه چاوپوشی لی بکری! نهم پروا
به خو بوونه، نهم خوراگرییه، نهم شیتیته یی، نهم... شیرو له
به رامبهر نهم کرداره ساده و پروته دا، نه ی نه توانی خاموش و
بیده نگ بی. لی لابدا و وای دابنی نه ی دیوه و نه ی بیستووه. نه ی
نه توانی تهزی پیانه یه ت! نهمه بوو نه وی نه هه ژاند. نهمه شیرو
بزواندبوو و بیرنه کردنه وه له شهیدا، بوئی دژوار بوو. درکیک له پی
چه قیووه و جه مسه ری ون کردووه؛ به لام له وییه! یادیکی به
نازاری جی هیشتووه، به لام هه یه. نیوارانیک په لاماری شیرو
داوه. له سووچی کارگه باوه شی پیا کردووه و بیزاری کردووه؛ به لام
هه یه. شهوی نه و نیواره یه ش، شیرو نه ی توانی بوو، بیر له شهیدا
نه کاته وه. نه گهر بیری بیزاریش بووه، بیری ههر لی کردبووه وه.
دووری زستانه ی شهیدا ش، جی پی شهیدا ی له خه یالی شیرو دا
ون نه کردبوو. توویک بوو له خه یالی ژنه دا چینرابوو. ههرچه ند رق،
به بیزاری یان به حه ز. راستیه که ی نهمه بوو!

هاته وه به خویا. به نارامی که وته ری، تا به رده رگا که رویشنت
و وهستا. شانیدا به دیواره که وه. هه تاو بوو. گهش و پوشن. له
ناو ده رگا که دانیشنت. مریشکی چیتی، له بن دیواری ناخوره که،
له ناو شیاکه ی کوون و وشکه لاتووی ماینه که دا، قنه قنی بوو. نهم

مريشکه، له بری ده لالانه له مامه ليه کی په زدا، ده س ما هدر وپيش
که و تېوو. مريشکی چیتی، هه موو رږوژیک هیلکه یه کی نه کرد.
شیرو هیلکه کانی کو نه کرده و ما هدر وپيش، حه فته ی جاریک،
نه بیرد بو دوو کانی نه سلان و له گه ل قه ند و چا نه یگوړپه وه.
چیتی، زور لای شیرو نازیز بوو. نه ک له بهر نه وه ی هیلکه ی
نه کرد؛ خو به خو نازیز بوو. پاش ماینه که ی ما هدر وپيش، نه و
مريشکه ته نها گیانه وه ری مالکه بوو:

«نه و په ره پش و سپیانه چون به و جوړه تیهه لکیش کراون؟
چهن به جوانی! کلکی... چهنده کورته، ره بن!»
— ژنی سهید، له مال هوه ی؟!

شیرو، سه ری هه لینا. لالا، ژنی چه پاو، له بهر ده میا
وه ستا بوو. هه ژا بوو، به لام پیشی نه خوارده وه و به ری به خو ی
گرت بوو. ماندویتی چاوه کانی، ده ریانه خست شه و ناسووده
نه خه و تووه. شیرو، بیوازانه هه لسا و سلای له لالا کرد. لالا،
وه کوو ده نگی شیروی نه بیستبی، له بن دیواره که، له بهر خوړ
دانیشت.

شیرو پرسى:

— نه وه بو وا شپرزهی، خوشکی؟

لالا وتی:

— نه گهر بمتوانیایهت، کازیوه ی به یانی نه هاتم!

— باشه، له بهر چی؟

لالا وه ک پلنگیکی می، ناوری له شیرو دایه وه:

— خو تم لی گیل مه که، که نیشکه کورده! باش نه زانی
بوچی هاتوو و باشیش نه زانی نه مه وی چی بلیم. له وه زیاتریش
لیوه کانت مه که به گوپکه و نکولی مه که!

شیرو، توژی سه رکزانه وتی:

— به مووی برام نه گهر بزانه باسی چی نه که ی! تیمگه یه نه
مه به ستت چیه؟

لالا، خوئی خزانده پښتیره وه و پرووی له پرووی ژنی ماهدهروپښ
ناو چاوهکانی گرتنه بن نیگای:

— له کوډل شهیدا ببهوه کچی! بزانه، نهوه پوژیکه و به زمانی
خوښ پیټ نه لیم. ریټ خوارکه و برؤ. برؤ و نینوکت له شوینکی
دی بچه قینه.

شیرؤ، لال بوو. یه کپروو بوونی لالا، نهوی پروتهوه کردبوو.
پرووتی بهر هه تاو. خوښی نهیتوانی پوچی خوئی ببینی. هیچی پیټ
نهوترا. نهی نهتوانی هیچ بلئ!

لالا، په پیشوینی قسه کهی خوئی گرت:

— له داوی کچی سهیدی ته له فوونچیم دهرهینا. قه دیری
که لای خوادام کرد به دوژمنی خوښ. نیستتهش به هیوای نهوه وه،
به لای ریشه گه ونه کهی چه پاهوه دانیش تووم. نهو شهوهی
له گه لم نه خه وئ، بوئی پشقل و کولکهی له شی گیزم نه کات.
وه کوو ماینکی بی نازار له بنیدا رائه کشیم! موچرکه م پیادی.
هه ناسه ی نه مخنکینئ. بوچی؟ تو پیټ وایه له م قه لاجیمه نه دا،
شووی لهو قوژترم ده سناکه وئ؟ با! زورچاکیش ده سم نه که وئ.
تاجه لی کو لکیش، بوئی تسه که شم نه کا! به لام من بویه
چه پام راگرتووه، چونکه نهو نهتوانئ چاوه ساخه کهی له
هه ندئ کاری من بقووچینئ! هه ندئ له کاره کانم نه ببینی. شهو
نه شه ویک، بچی به داوی راندا و بیابان بیوئ! نیستتهش نه وه تا،
پاش زستانیک که من کوری بوندارم نه دیوه، تو هاتوویت و
خوت کردووه به دیواری نیوانمان؟! پیټوایه نه هیلم به سه ریوه
پاوه ستی؟ هه لت نه درم، کچه تیوه کورده!

شیرؤ، سه ری هه لینا، سهیری لالا بکات، به لام توانی لفکهی

۱۱۷۳

که لیدر

به رگی سینه م

سووری چاروکه کهی ببینی به دم باوه پاشه کابوو و، پاوه شانندن
و بادانی سمتی خر و له باری. لالا پویشتبوو و شیرؤ ما بوویه وه.
قه مچی! برؤ، شیرؤ چی لی نه باری، به بی نهوهی خوئی بزانی و
بناسی. چ داویک له بهر پیټا دانرابوو؟ گیزئ! که له کهی نالوژی.

بیری جه خاراوی. ئەم گلۆله ئالۆسکاو ههزار گرییه چۆن بکاتهوه؟! چۆن ئەیتوانی بیکاتهوه؟ ئەم سه ره، ده ماو ده م باریکی زیاتری له سه ر بار ئەبوو. قورستر ئەبوو. درهختی وه رزی میوه گه نان. میوه ی ژان، به سه روبه چکی هه موو لقیکه وه. باری گران. زیاد له توانا. خو ی ئەبوا رابگری شیرو.

چ سه ریکی پر ئازاوه یه! چه ند جه وانه و چه ند په ریشان. دهستی به لقه وه. به هه موو لایه کدا رانه کی شرا. به هه موو لایه کدا ئەچه مایه وه. ئەچه مینرایه وه. تا له سه ر خاک ئەنووشتایه وه و ژیی که وان، به رئه درا. کی شه ی گشت لایه نه، ده ره وه، به هه موو لایه کدا؛ ناوه وه، له هه موو لایه که وه. گری کویره. به و جو ره ئەگه ر زه مانه برۆیشتایه ت، کاری ئەگه یشته سه ر له دیوار کوتان.

«ئەبێ چی بکه م؟»

— های... های... گوشتی وشتر، گوشتی وشتر... ئای... ئای... چ به جی! جار که له به رزایی بانانه وه ئەهات. دهنگی قوربان به لووچ نه بوو. ئەبێ تاجه هلی کو لکی ش بی. هه رچی و به هه ر شیوه، دهنگه که گوریسیک بوو شیرو ی له ناو بیره که ده رکیشا. چوو ده ره وه، دالانه کو ن. بن دیواری گه رماو. قه دیر و لالا خه ریکی گف ت و گه پ بوون. په نگه قه دیر، لالای به قسه وه گرتبوو. په نگیشه سه ری پی به لالا گرتبوو. به لام بو چی؟ دیار نه بوو. لالا لای قه دیر لای دا و بای دایه وه بو ناو کو لانه که.

«تۆ بلی ئه و، لالای هان نه دابی؟»

قه دیر سه یری شیرو ی کرد. نیگای پر بوو له ماندویتی و بیزاری. پی خو ی گرت و رویش ت. ئەروه نه یان ئەبرد بو کاروانسه را. — ئای... های... گوشتی وشتر! گوشتی وشتر... ئاهای... های...

نه قوربان به لووچ و نه تاجه هلی کو لکی ش، ئەمه عه باسه جانی که لایی خواداد بوو، جاری بو گوشتی وشتر ئەدا.

خه لکی په راگه نده و دهسته، پیره میږد و ژن و جەوان، له ده رگای مائی بابقولی بونداره وه، به دواى ئهروه نه دا كهوتنه رې. بابا گولآو، له بهرده مى حه شاماته كه وه گولچانى رانه وه شاندى و ئه روښنت و عه باسجان، هه وسارى وشتره كهى دابوو به شانى دا. وشتره كهى ئه بر د بؤ كوشتارگه و پيشاوپيش جارى ئه دا:

— گولشتى وشتر... ئاهى... ئاى...

ئهلان له تهك ئهروه نه وه ئه هات. قوللى هه لكر دبوو و كيردىكى دريژى كردبوو به بهرپشتوئى دا؛ ناو به ناو چهنده ههنگاوئيك ئه گه رايه وه و پيى ئه كوتا به عه رزا و به نه رپه يهك مناله كانى راوئه نا. بوندار له پيشه وه ئه روښنت و قوربان به لووچ، ئالقه گوريسىكى كردبوويه شانى دا و له تهك تاجعه لى كولكيشه وه رپى ئه كرد. ماهده روئيش مه سينه يهك به دهسته وه به دواى خه لكه كه دا خوئى رانه كيشتا. تاك و ته را خه لكى، هه ندى له جووتياره كانى ئالاجاقى، جارجاره سهريان ئه هينايه دره وه، ئه هاتنه ناو كولان و تيكه لى جه ماوه ره كه ئه بوون. عه بدوله رهش، برابى پوره سه نه مايش به ده مى پر له نان و چاوى رپووقاوى، له كولانه كه هاته دره وه، به لاي قه ديردا تيپه رى و خوئى گه ياند به ماهده روئيش.

قه دير، له جه مسه رى كولانه كه، پى په لكه ي كرد. دللى رپى نه ئه دا له وه زياتر بچيته به ره وه. جه ماوه ر بووكيان ئه بر د و قه دير، ئه توت به ره و گورپى خوئى ئه چى. پرووى وه رگيپرا و ده ستى له ديوارى باخچه كهى بابقولى بوندار گيركرد و خوئى هه لكيشا. به ودودا، بازى دايه خواره وه و به شيوئىكى وشكدا تل بوويه وه. هه م دللى ئه وهى نه بوو سه ره برينى وشتره كه بينى و هه م نهى ئه توانى گوى له بوړه ي بگرئ:

«نه! بينينى نييه. بينينى چى؟ مه گه ر يه كه مجاره وشتر
ئه كوژنه وه. نه! يه كه مجار نييه. به لام ئه مجاره؟ باشه. با
وابى. ئهروه نه ئه بهن بؤ بهرده رگاي كاروانسه را، له وئى ئه يدهن

به عەرزا - چونكه لهوئى زهوييهكه تهخته- چهند پياويك دهورى
 ئهگرن. قوربان به لئوچ عهگال ئهدا له چوكى. ئهسلان جارېكىدى
 كيردهكهى تيژ ئهكات. ماهدهرويش به دهور وشترهكهدا ئهگهري
 و منالان دوور ئهخاتهوه. عهباسجان به ههولئىكى زور، ههوسارى
 وشترهكهى راگرتووه. بوندار له بن بهرتاقى كاروانسهرا چاوديره.
 بهلام كار هيشتا تهواو نهبووه. جووتيارهكان دىن بو يارمهتى.
 رهشه و ميرزاي دهلاكيش تيوه ئهچن. بابه گولاو جگه له دوعا
 كردن كارېكى ترى نيهه. قوربان بهلئوچ، له ههمووان شارهزاتره.
 به گوريس كهله و قهپوزى وشترهكه ئهبهسيتهوه. وشتر
 ئهبنى بخريته بن ركيّفهوه، به شيويهكه كه نهتوانى جوولە
 بكات. ژن و منال، چاويان مولّهق بووه. ههموو چاوهريپ شتيك
 بقهومى؛ چاوهريپى خوينن. ههولدانى پياوهكان، بهردهوامه. وشتر
 نابى ههست پى بكا و بتوقى. نابى بزاني. خوڤ و ههراس ههلى
 ئهگرى، پهت ئهچريپنى و ئهبنى به بيابانى. بويه شيوازي كارهكه
 ئهبنى پسپورانه و گورجوگول بى. گورج، بهلام نهبه شهلهزاويى.
 پيش ئهوهى وشترهكه به خوئى بزاني ئهبنى چارهنووسى به سهردا
 بسهپينن و له سهر سفره له پىيى بخهن. چارهنووسى بو بېرتهوه
 و كوئلهى بكوتن.»

كيشهوه ههرا!

دوو پياو، قوربان بهلئوچ و كورپى سالار رهزاق، سهرى
 گوريسهكهيان گرتووه و مى وشترهكه بو لاي پشتى ئهشكينهوه.
 هيژيان پىيى ناشكى. پياوى تر دهس ئهدهنه گوريسهكه، راي
 ئهكيشن. هاوارى وشترهكه پارچه پارچه ئهبنى. قيژهى بلاو
 ئهبيتهوه. نورهى ئهسلانه. كيردهكه له بهرپشتوئى دهئههيئى
 و به دهستى ههلكراوهوه دئته بهرهوه. چاوهشينهكانى له بهر
 خوړهكه ئهدرهوشيتهوه. كارشارهزا نيهه. جارى يهكهميهتى.
 كيردهكه ئهبنى بچهقيئرى به بن مى وشترهكه، نيوان چهلهمهى
 سينگى. ريك، سهر شارهگى. كيرد تا لاي دهسك ئهبنى بچى

به له‌شی ئه‌روه‌نه‌دا. پ‌سپۆری و بویری ئه‌وی. پیاوه‌کان چ‌رکه‌یان له و‌شتر بریوه. ده‌ست نابیی به‌رزئی. چۆک نابیی به‌رزئی. دل نابیی به‌رزئی. په‌نگ نابیی بیه‌رئی. ئه‌بئ جه‌للاد بی! ئه‌بی به جه‌للاد. هه‌نگاو ئه‌نیټ و دی بو به‌روه، ئه‌سلان، بوندار کاریکی به کوره‌که‌ی پاسپاردوو و چاودیری ئه‌کات. چاوی ئه‌سلان، باش نابینی. لی‌ل بووه. کۆمه‌لیک قه‌باره‌ی لار و له‌ویر، له به‌ر چاویا ئه‌خولینه‌وه. ئه‌روه‌نه، له سیله‌ی چاوییه‌وه سه‌یری ئه‌کات. نیگای ترس و تکا. پچ‌ر پچ‌ر ئه‌بو‌رینئی و هه‌ول ئه‌دا، سه‌ر و ملی راوه‌شینئی. به‌لام ده‌ستی پیاوان، به توانایه. بابقولی خه‌ریکه وه‌رزه ئه‌بی. که‌لله‌ی و‌شتره‌که له ده‌ستی ئه‌نالینئی و ئه‌نه‌رینئی.

— لی‌ده! لی‌ده ئیتر!

ئه‌سلان، وزه‌ی دیته‌وه به به‌را. ئانیشکی ئه‌باته دواوه و په‌مه‌کی، کێرده‌که ئه‌چه‌قیئی به ناو چه‌له‌مه‌ی سینگی ئه‌روه‌نه‌دا، نا کار! ئه‌روه‌نه ئه‌بو‌رینئی. کێرد له ئیسقان گیراوه.

— ئاو! خوا نه‌ناسانه، ئاوتان پئ بدایه!

قه‌دیر؟!

قه‌دیر، لی‌ره بوو؟ ئه‌و خو رۆیشتبوو! ئه‌ی چۆن لی‌ره بوو. چۆن گه‌راپووه؟ که‌ی؟ که‌ی و له کام لاره گه‌راپوویه‌وه؟

ئهمه نه قه‌دیر ئه‌یزانی و نه‌که‌سی‌تر. گه‌راپوویه‌وه و سه‌یریانی ئه‌کرد. لیو و بروی ئه‌له‌رزئی. چاوه‌کانی پزیسکه‌یان ئه‌په‌رژاند. گۆنای وه‌کوو شاخی کاژیله، هه‌لتۆقیبوو. پشتی زیاتر کۆم ببوویه‌وه و سه‌ری، سه‌ری ئه‌توت شکاوه. سه‌ری شکابوو و خوین، پئ پئ له چه‌ند لاره جوگه‌له‌ی به‌ستبوو و به روخساریا ئه‌هاته خواره‌وه. خوین، له جئ جئ کێرده‌که‌وه فیشقه‌ی ئه‌کرد.

«نه‌! کوشتنی و‌شتر خو بینینی نییه‌!»

گه‌راپه‌وه، پشتی تیکردن و رۆیشت، به‌لام هیشتاش نه‌ی ئه‌زانی له کئ بیستوو که:

«و‌شتر، کاتیکه له بن کێردا ئه‌خه‌وی، ئه‌گری!»

بوندار، شه‌لآلی رق و ئاره‌قهی له‌ش، له بی ده‌سه‌لآتی
کوپه‌که‌ی تووره‌ ببوو و هاواری کرد:

— ده‌ستت بشکی، په‌تاته! بی ره‌گ، باشی لیده‌ ئیترا! کی‌رد
له ورگت چه‌قی که ناتوانی کی‌رد له سینهی وشتریک چه‌قی‌نی!
کوا؟ ئه‌و به‌ره‌لآیه‌ی‌تر ئه‌و جه‌للاده له کوپیه؟ شه‌یدا له کوئی
خوئی ون کردوو؟ سه‌ید قومی ئاو بکه به گه‌رووی ئه‌و پاتاله‌وه.
یاللا، بجوولیره‌وه!

ماهده‌رویش مه‌سینه‌ی کرد به ئاوه‌که‌دا، هی‌نای و گه‌رووی
و شتره‌که‌ی ته‌رکرد. منالیک مه‌سینه‌ی له ماهده‌رویش وه‌رگرت
و ماهده‌رویش جاریکی‌تر ده‌ستی دایه‌وه گوریسه‌که. عه‌باسجان
ده‌ستی له له‌غاو به‌ردا و چوو بو لای ئه‌سلان کی‌رده‌که‌ی لی‌وه‌ر
بگری. ئه‌سلان، ده‌ستی به کی‌رده‌که‌وه کشانده‌وه و پالی به
عه‌باسجان‌ه‌وه نا. بوندار، ته‌شه‌ری هاویشت:

— به‌لووچ، بو هه‌روا راوه‌ستاوی سه‌یری گالته‌جا‌ره‌که
ئه‌که‌ی؟! حه‌لآلی که، یاللا، زووکه.

به‌لووچ، جی‌گه‌ی دایه‌ عه‌باسجان و کی‌ردی له کالان ده‌رکی‌شا.
چۆکی له عه‌رز چه‌قاند. شانی چه‌پی دایه بن ملی ئه‌روه‌نه.
قۆلی چه‌پی له ده‌ور ملی ئالاند. قاچی راستی برد بو پاشه‌وه و
کی‌رده‌که‌ی، له جیی برین چه‌قاند. فواره‌ی خوین، ئیترا نه بو‌ره و
نه شیوه‌ن. خوین بو ناو ئاوه‌که جو‌گه‌له‌ی به‌ست. هه‌ناسه‌کان
ئاسووده بوون.

— دار! سه‌ید، دار به‌رپا که!

ئه‌وه‌نده‌ی به‌لووچ ملی وشتره‌که ببری، ماهده‌رویش گری
گوریسه‌که‌ی کرده‌وه و چوو بو پشتی کاروانسه‌را، له دیواره
لارووخواه‌که سه‌رکه‌وت و له سه‌ر نیوگومه‌زی به‌ر تاقه‌که وه‌ستا:
— داریکی تو‌که‌می ئه‌وئی گوریسه‌که‌ی لی به‌ستم، بوندار!

بابقولی به ئه‌سلانی وت:

— هه‌ئ! کی‌ردیکی تریش به‌ینه!

ئەسلان ھەللات و بابقولى منالھكانى دەنگدا كە لەپەسا
ئەھاتنە بەرەوھە:

— چۆلى كەن، چۆلى كەن. بچن پارە، گەنم، ھىلكە لە
دايك و باوكتان وەرگرن و بىن گوشت بکرن. ھەلین! بەلووچ،
بۆ دەس پیناکەى؟ كەولى بکە! رۆز خەرىكە ئاوا ئەبى، بۆ
پاوەستاوى؟ بەر لە نیوہرۆ، ئەبى ھەركوتىكى بچى بە لایەكدا.
بەلووچ، دەستی پیکرد. لە بن ملی وشتەرەكەوھ ھەلیدرى و بە
بە كۆمەى پشنتىدا سەرکەوت و دابەزى بۆ لای كلكى، پىستەى
کرد بە دوو لەتەوھ. بەلووچ، لە چەپى پشنتى وەستا و كىردى
لە بن پىست رۆکرد. پىستەكە، نابى برىندار بى. نابى بەز و
چەوریشى پپوھ بەمىنى. ئەمە، كارى بەلووچ بوو. كارى خاوین و
پسپۆرپانە. ئەسلان گەپشنت. بوندار دارى قەپان و كىردەكەى لە
دەس كۆرەكەى وەرگرت. دارەكەى بۆ ماھدەرۆپش ھەلدا و كىردى
دا بە دەس عەباسجانەوھ:

— ھەر نەبى بە گەنجىتى لەمكارانەت كرووھ!
عەباسجان، كىردى وەرگرت و لای راستى پشنتیەوھ تپوھ
چوو.

كەولکردنى وشتەرەكە تا قاوھتوونى پپچوو. لەشەكەیان
شەفکرد. شەفەكەیان، پارچە پارچە كرد. بوندار پارچەكانى
خستە سەر قەپان و كیشای و ھەر پارچەپەكەىدا بە یەككە بىبا
بۆ گوندەكانى دەورو بەر، بىفرۆشى. قورستىن پارچە، بەلووچ
لە وشتىكى باركرد و بەرەو شۆراو كەوتە رى. عەبدولەرەش و
عەباسجان پارچەپەكەیان دا بە شاندا و بەرەو گوندى خوارەوھ
بردیان. پارچەپەكەیان لە چارشىوھوھ ئالاند بۆ ئەسلان كاتى
چوونى بۆ دەزگىرانبازى شەوى جەژن، لە سەر رى، لە زەغفرانى
بىفرۆشى. پارچەپەكەیان ھەلئاسى ورتە ورتە بىفرۆشن بە
خەلكەكە. كارى فرۆشى قەلچىمەن بە تاجەلى كۆلكیش و
ماھدەرۆپش سپىرداروو. تاجەلى قولى ھەلكرد و كىردى لە

دهست بوندار وهرگرت و ماهدهرویش له پشت تهرارزو و هستا. بابه
گولآو چاوه پروانی ورتکه گۆشتی دهمی چهقۆ پالی به منالآنهوه
ئهنه. ژنان، تاک و تهره هاتبوون بۆ گۆشت کرین. کار وهری کهوتبوو.
ئهبوا دیاری پیشکهشی ئالاجاقی ئاماده بکهن و بیدهن به شیرۆ
بیبات بۆ شار:

تۆ بۆ لیڤه وهستاوی؟ برۆ بوخچه و شتهکانت بنیره یهک!
شیرۆ، پرووی وهرگیڤرا و پۆیشت بوخچهکهی بیچیتهوه.
— تۆیش ئهسلان، برۆ هیسترهکته جل و هوسار بکه. تا
لای ئیواره به یارمهتی کوڤخا حهسهنی زهعهفرانی گۆشتهکته
ئهفرۆشی. شهویش ئهروۆی بۆ خوینال. له زهعهفرانیهوه تا خوینال
نیو فرسهقیش نابی. برۆ با برۆین، برۆ! له ریگه، که ئهسلانی
لهگهڵ خوۆی ئهبرد، وتی:

— ژنی ماهدهرویشیش لهگهڵ خۆت تا زهعهفرانی ئهبهی،
لهوۆ که گۆشتهکته داگرت، هیسترهکه ئهدهی به شیرۆ سواری
بییت و بروات. ئهگهر زانیت کات درهنگه، به کوڤخا حهسهن
ئهلیی یهکی لهگهڵ بنیرۆ بۆ شهو بیگهیهنیته شار. خۆشت
ئهو ده ههنگاوه به پی ئهروۆی بۆ خوینال!

شهیدا، سینه به سینهی باوکی بوویهوه. کاتیکه له دهراگهوه
پی نایه ناو کۆلان، بوندار لیی پرسی:

— ههتا ئیسته له کام گۆرستان خولته ئههات؟ مهگهر
نهتهزانی کارمان ههیه؟

— چوو بووم بۆ گهرماو.

— لهگهڵ ژنان؟! ئهم کاتانه گهرماو ئهبی به ژنان!

— تا من لهوۆ بووم، پیاوانه بوو.

نهوهستا. به لای شانی باوکی دا تیپهڤی و چوو بۆ کاروانسهرا.
کۆمهلی ژن دهوری ماهدهرویشیان گرتبوو و له سههر نرخی گۆشت
مشتومڤیان بوو:

— نرخیکهی پراوهتهوه خوشکم. نرخیکهی دیاری کراوه.

ئەگەر قەسەيەكتان ھەيە بچن بە خودى بوندار بلىن.
شەيدا، نيگاي لە لالا دزيبەوہ و لە سەر سەكوکەي
بەردەرگاي کاروانسەرا دانىشت.

— پارەي نەخت خوشکە. پارەي نەخت. گەنم و جو بکەمە
کوئ؟ تاجەلى برۆ يەک دوو دانە شەلتە بەينە، بابەغيان، برۆ!
لالا، بە ئارامى خوشا بو لاي شەيدا و لە کاتيکا لەقەز چاوي
لە گوشتەکە بوو، وتى:

— دلت نوئ کردۆتەوہ؟ دل بەرى تازەت گرتووە؟!

ماھدەرۆيش گوشتەکەي بو لالا پاگرت:

— وەرى بگرە لالا، پينج سىرە. نۆرەمان نيە ليرە.

لالا بە شەيداي وت:

— دەرگاي گەورى مەرەکان داناخەم ئەمشەو!

شەيدا، سەرى داخست و لالا رۆيشت. ماھدەرۆيش، تا

تاجەلى بگەرپتەوہ، ھەلسابوو و گوشتى ئەبرى.

شەيدا لى چووہ پيشەوہ و وتى:

— سەيد! ھيشتاش دەرنگ نەبووہ! بەر بە ژنەکەت بگرە.

مەھيلە بروات بو شار. خو لە دارت نادەن، پياو! ژنتە!

ماھدەرۆيش، بە بى ئەوہى سەرى لە کارەکەي ھەنگرئ،

وتى:

— کارەکان ئيتەر بە دەس من نيە، شەيدا گيان. ناتوانم!

شەيدا، سەرى بردە بن گوئى و وتى:

— غيرەتت چى ليھاتووہ سەيد؟ لە جەددت تەرىق نابيتەوہ؟!

ماھدەرۆيش، نيگا زەليلەکەي برپيە چاوەکانى شەيدا و وتى:

— ناتوانم! ناتوانم!

بوندار و شيرۆ، شان بە شان ھاتن. شەيدا، برانيەوہ و ۱۱۸۱

کە ئىدەر

بەرگى سيبەم

کشايەوہ.

بوندار وتى:

— زمان و گورچيلەکانى بخەرە لاوہ. پارچەيەکيش لە پشتى

بېره. دوو مهنیش له رانهکهی. یاللا!
ماهده رویش کهوته برینی پشتی وشترهکه. بوندار گورچيله
و زمان و پارچهیهک له رانهکهی بری و خستیه ناو سفرهکه.
نهمهش پشتتهکهی. ماهده رویش یارمهتی بونداری دا سفرهکه
بیهستی و بیخاته ناو توورهکهکه.

— بیده به براکت له ناو شهلتکهکه دا جیی بکاتهوه.
به نابه دلی، شهیدا توورهکهکه هی هلگرت و دای به شانی دا
و بهرمو مالئوه کهوته ری. بوندار، بهردهوام په یام و پاسپاردهکانی
نهمه چرپاند به گوئی شیرودا:
— بوخچهکهی توش نهخه نه ناو شهلتکهکه. هر لیره له لای
سهید به، تا ناگادارت نهکه موهه.

شیرو لای گوشتی هلواسراو، نریک ماهده رویش وهستا.
هر دووکیان خاموش. سهیری یهکدیان نهئکرد. سهریان شوړ
کردبوو. هیچیشیان نهبوو به یهکدی بلین. یان، له بهر نهوهی
دلیان پرېوو، نه یان نهویرا دم بکه نهوه. تا هاتنی بوندار و نسلان،
ژن و پیاو، دوو پارچه بهرد بوون. نسلان دهسکه و ساری ماینهکهی
رانهکیشتا. شهیدا، گری گرتبوو. بوندار په تی شهلتکهکهی
شهتهکا دا:

— ری کهوه شیرو! یاللا، درنگ نه بی. برن یاللا!
شیرو، هیشتا رامابوو. ماهده رویش نیگای کرد، خوئی پی
رانهگیرا، سهیری داخست.
شیرو وتی:

— ناگات له مریشکهکه بی!
ماهده رویش، سهیری رویشتنی ژنهکهی کرد. شیرو
نه رویشت. نسلان سوار ببوو و گوشتی ناو چارشیهکهی له
بهرده میا ریک نهخست. شیرو به لای شهیدا دا تیپه ری و رویشت.
نسلان هوساری راوه شانند. شیرو پی گه یشتهوه. سوار و پیاده
به شیوی ریگه کهکا شوړ بوونهوه و له چاوی شهیدا ون بوون.

ژنیکی تهنها، به سواری کهریکی لهر، لای گردی غولامووه
بهره و پرویان نهات. نهسلان بو چاک و چونی ماینی راگرت. به لام
ژنه دریژهی به ریخوی دا.

«نه بی خوی بی! دایکی نادهلی.»

قه دیر، که له سهر سینهی گرده که، له سهر پشت
پاکشابوو. بهرزبویوه و چاوی بریبه ژنه، خوی بوو. ماهسوالتان.
مسوگهر سه بارهت به نادهلی په یامیکی بو بوندار هی نابوو.
پهنگه بو مامه لهی چوارگویشلی بی. پهنگیشه نادهلی به بی
باقیدانهوه، خوی دوړاندبی؟!

قه دیر، دلپه رویشی زانینی هم شتانه بوو. به لام دلی رابوونی
نه بوو. دل و دهروونی بینینی هیچکه سی نه بوو. بوپه پاکشایهوه
و مه چه کی نایه سهر ته ویلی، تا دیداری ئاسمان که ی کو تایی بی!
«نه بی کاره کان برابیته وه!»

خه! سهرمای ئیواره، رایشه کاند. هه لسا و خوی ته کاند.
خور خه ریک بوو دانه چوو. نیشته. نزمتر. بروپه ک. نهویش
نهما. پاشماوهی رویشنایش. تاریکی. رهش داهات. شهو. نه سته ره.
قه دیر، راست بوویه وه. ههستی نهوهی جاریکی تر پی بنیته وه
ناو دی. شهرمی دزان! داموده زگا کو کرابوویه وه. ئیسکه کان مابوو؛
سه گه کانی قه لچیمه ن تی ورووکابوون.

تاجه لی کو لکیش شه لته ی گه نمه که ی دابوو به کو لی دا
و نه ی برد. به رد و ترازوو به ماهده رویش بوو. سه گ و ئیسقان،
خوینی مه یوو له سهر خاکه که. جی پی کوشتار. قه دیر، له
سهر سه کو که دانیشته:

«پاش زستانیک نانه ره قه، نه مشه و زورکه س دو عای خیر

بو بوندار نه که ن.»

خزا پی شه وه و دهستی برد بو خاکه که. خاک، نه. مشتیک
قوری هه لگرت و بوئی کرد. خوین، بوئی برینی نه دا. نه! نابی
دلی بشکی. قوری هه لدا یه وه. گوژمیکی دا به دلی و بهره مال

بوویه‌وه. دیسانه‌وه‌ش له بن دیواری مائی بوندار. مائی بوندار.
جاریکی که‌ش سه‌یرکردنه‌وه‌ی وشتره‌کان. دوویان مابوو.
با، با هه‌لیکردبوو.

قه‌دیر، له دا‌لان تیپه‌ری. کو‌که‌ی که‌لایی خواداد. قه‌دیر، ده‌رگای
هه‌ماره‌که‌ی کرده‌وه و چ‌راپ‌لیته‌که‌ی پی‌کرد. کوته ئاوینه‌یه‌ک به
دیواره‌وه بوو. قه‌دیر، سه‌یری ئاوینه‌که‌ی کرد. خو‌ی نه‌ناسیه‌وه.
لای دیواره‌که وه‌ستا. به‌رام‌به‌ر به خو‌ی. دوو په‌له‌ی ریشی له
سه‌ر چه‌ناکه و چه‌ند تالیکی لاجانگی سپی ببوون. لای خو‌ی وتی:
«چ بایه‌که!»

سەردەستەى چەقۆكېشەكان. دەستەكانى، لە ئانىشكەوہ تا پىشتى پەنجەكانى، كوڤكەيەكى وەكوو لبادى زەرد دايبوشابوو و لە سەر لەشى، دەست و قۆلى ھەتا سىنە و پىشت، نەخش و نىگارى لە سەر كوترا بوو. لە سەر ھەر بەرپىكى سىنەى كوۆتريك؛ بەلەكى چەپى، ئەژدەياھەك و لە سەر پاست، پەرى كلكاماسى. قزى سەرى كورت بوو و كاكۆكى دريژتر، بە جورپك كە بەشيك لە ناوچەوانە گەورە و پانەكەى دائەپوشى. مىلى ئەستور و پر، شانى گرى گرى، گوشت و بەز و بازووەكانى ماسوولكەى ئەستور. مەچەكى چەپى كاتزميړيكى زيړ و دوو پەنجەى بە دوو ئەنگوستيلەى عاقىقەوہ، نىگارى فەربەخشىان راكيشابوو. باوى زەمانە؛ يەكك لە ددانەكانى شەمەلپىش زيړ بوو.

شەمەل، كورە گەورەى ياخووت بوو. ياخووت بە رووسيكى كوچەرى راستەقىنە. ناسرابوو.

— ئەيەوى پيوەم بكات، قورىان! ھاتووم ئەمەتان پى رابگەيەنم.

ئالاجاقى، ھيشتاش چاوەرۋانى وەلاميك بوو لە لاين فەربەخشەوہ. فەربەخش، خا و ئارام وتى:

— نە... ھيشتا نايناسم و نازانم چۆن جەوانيكە! بەس ئەو شەوى ميوانىكە...

— لە بىرمە... ئەو شەوہ منپىش دەرفەتم نەكرد لەگەلى بدويم.

ئالاجاقى، رووى لە شەمەلى ياخووت كرد و وتى:

— كاكلى قسەكەى... مەبەستى سەرەكى چيە؟

شەمەل وتى:

— توورە، ئاغە! ئەمەى كردەوہ بە بيانوو و ئەيەوى تەلەم بۆ

بنيتەوہ. من ئەزانم لە پىشت ئەم قسەيەدا، شتى تىش ھەيە. خۆم ئەزانم!

— وەكوو چى، بۆ ويئە؟

– باج! باجی ئهوی.
 رهنگیشه وانهبی؟! نا؟ تو خۆت ئهلیی گهنجه، رهنگه
 ئهیهوی...
 – کۆلهم بکوئی، ئهری؟
 – رهنگه، ئهبی ببینن.
 شه مهمل سهری کرد به ناو شاننهکانی دا و وتی:
 – باشه! باشه!... ئهوسا، رهنگه من... رهنگه من زووتر
 دهستی خۆم وهشاندا!
 ئالاجاقی وتی:
 – چۆن... وهلامت دایهوه؟
 شه مهمل به بی ئهوهی سهری بهرزهوه بکات، وتی:
 – تووندا! بوو به دهمهقاله. منیش ههلسام، به لهقه دام
 له بن میزهکه و له پۆلیس هاتمه دهرهوه. ئهویش له پشت
 سهرمهوه وتی: «رۆژیک لیڤه ئهتبینم!»
 ئالاجاقی پرسی:
 – ئهی ئهوه قیژه و ههرایهی پۆژی جهژن چی بوو؟
 شه مهمل، نیگی بپیه عهرزهکه و وتی:
 – لهگهڵ کورپهکان بووین، ئهوه پۆزه. له گردی خهسرهو،
 ئارهقیکی زۆرمان خواردبوویهوه. هاتین بۆ ناو شار. وتیان له سه
 ئاوهکه چهند کهسیکی لییه میوانیان کردووین. لهویش... کورپهکان
 زۆری له سه رپۆیشتن. پاشان سوار بووین چووین بۆ سهیرانگهی
 پشت نوێژگه. نهم ئهتوانی دهستی ئاغه جلیل بدهمه داوه! تۆزی
 سهرمان گهرم بوو. که گهیشتیینه بهر پۆلیس، هاتهوه بیرم...
 راستهکهی سهرم گپی گرت و... ئهمه بوو ئیتر... دهمم کردهوه و
 –بووره جهنابی فهربهخش- ئیتر نهمزانی چیم وت!
 ئالاجاقی، به بزهیکهوه سهیری فهربهخشی کرد و وتی:
 – چهتوونی شه مهمل! زۆر هاروهاجی!
 شه مهمل وتی:

– ئەبوا بە گوپى بگاتەو، ئاغە! بەس ويستم بە خزمەتتان
رابطگە يەنم، پەنگە... لەم پۇژانەدا پيىم بىي بە تەلەو. مەبەست
لەوئى كاتتەنم گرت... چۆن بليىم، يارمەتى هەيە برۆم؟
شەمەل هەلئسا، بە نەرمى شان و مى پاوەشانەد و تۆزى
خاوەخاوى كرد. فەربەخش لە ناو موبلەكەدا پانەو بەبوو، خامۆش
بوو و تەزيبى ئەگەراند.
شەمەل، وتى:

– بە يارمەتى جەنابى سەرتيپ!
فەربەخش، دەستى بە تەزيبەكەو بەرز كردهو و شەمەل
چوو دەرهو.

لەبن ديوارى سووچى حەوشە، شيرۆ خەرىكى گسكدان بوو
و كاتيكە شەمەلى بينى پرووى شاردهو تا غەوارەكە چوو دەرهو.
كاتيكە شەمەل لە دالانەو پيى نايە ناو كۆلان، شيرۆ رويشت
كيلونى پشت دەرگاكە دابخات، لەو بەرى كۆلانەكە، بلقيس رپى
بە شەمەل گرتبوو و ناوئيشانى مالى ئالاجاقى لى ئەپرسى.
«ئەو ئيتەر ليرە چى ئەوئى؟!»

بلقيس، بە سەرسوورمانەو، هەنگاوى نا و بەرەو كچەكەى
هات. لە بەر دەرگا بە قورسى وەستا. شيرۆ، لال بوو. دەستى
دايكى گرت. برديە ناو دالانەكە و باوەشى پياكرد. بلقيس
كچەى گووشان بە سينگيەو و لە سەر سەكوئى ناو دالانەكە
دانىشتن. خامۆشى بەردەوام بوو. شيرۆ بە لوى پووسەريەكەى
چاوى سەريەو و لووتى هەللووشى. بلقيس حەپەسابوو.
خامۆشى، كەى شكا؟

ئەوئەندەيان زانى خەرىكن قەسە بو يەك ئەكەن: بوچى ليرەى؟
لە كوئو؟ تۆ، بوچى؟

– ئەزانى ئەگەر براكەت بزانى ملت داو ئەمجۆرە كارانە
بەكەى، چى بە سەر تويش و خوشى ئەهيىنى؟
– براى من ئيتەر چى لە من داو؟ براكانى من خوشكەكەيان

فری داوه و چوون به دواى ژيانى خوځياندا!

— كى تووى فری داوه؟ براكانت توځان له چاويان خوځستر نهوځت.
— خوځستر نهوځست!

— ئيستهش ههروا... به لام تۆ خوشكيكى باش نهبووى.
بووى به مايه سهرشوپرى نهوان. تۆ نهوانت بهجى هيشت و
لهگه ل دهروپيشيكي پووت و قووت هه لاتي. پاشانيش... هه والت
نه هاته وه. لانكه م نهگه رايته وه داواى ليبوردين بكهى! باوكت،
من... ئيمه چ خراپه كمان لهگه ل تۆ كردبوو؟

— بهوكارهى بهگمه مه د لهگه ل منى كرد، بهو به لايهى به
سهر شووه كه مى هيئا، به چ پوو به كه وه نه متوانى بگه رپمه وه
بو لاي ئيوه؟ له قه لاجيمه ن، نابرووى پيوه نه هيشتتم! شووه كه م
له بهر چاوى هه موو خه لكى قه لاجيمه ن سووك و ريسواكرا.
كافر لهگه ل كافر واناكات. به كاكو لى خودى بهگمه مه د، ئيتر
پووم نيه چاوخمه ناو چاوى. ئاخىر خو من زولم نه خستوه!
خو زينام نه كردوه! شووم كردبوو. كوره كهى تۆ نه بو بهو جوړه
هيترش بكاته سهر ماله كهى من و بهو جوړه بمخاته بن پيله قه
و پاشانيش نابرووم، كه زيهى بيست ساله م بېرى و بيبات؟
مه گه ر من چيم كردبوو؟ پشتى ميږده كه مى شكاند! لهو كاته وه
سه يدى بيچاره نه يتوانى ئيتر پشت راست بكاته وه. پير بوو!
خو گالته نيه؟! له بهر چاوى سه د چاوى ئاشنا، پياويك بدهى
به عه رزدا و نافه كى بېرى! پيت وايه هه روا ئاسانه؟ هه رچى نه بى
شووى خوشكه كهى بوو، نه بوو؟... پاشانيش... نهو شه وهى
گو لمه مه د هاتبوو بو قه لاجيمه ن، هه ردوو كمان چوو ين بو
لاى به لكوو سه يرمان بكات، به لام... نهو ته نها نه كهى كردين،

۱۱۸۹

كه ليه دهر

به رگى سڼيه م

هيشتاش هه ر باش بوو. ئيتر چيمان پى نه كرا؟ لهو روژه به
دواوه بابقولى ده ستى به سه رمان دا گرت و كه وتينه گيرى نهو.
ئيه ستش نه وه تانى... ناردوو ميه بو ئيره، روژانى جه رن خزمه تى
مالى نه ربابى بكه م. ئيره ش له ره شمالى هاوينه مى وانخانه ي

خۆمان ئەچی. میوان لە میوان دانابری. بەیانی سەرھەلئەنییم تا شەو کە سەر ئەنییمەو وەکوو سەگ رانەکەم، دیسانەوێش نیوێ کارەکانم هێشتا لە عەرزایە! چی بکەم؟! بلقیس وتی:

— خەمی دنیا!... براکەت کە نیشانەکانی تۆ و شووھەکتی هینا، پیرەمیژد بریک هیۆر بوویەو، ئەگینا رەنگە دیقی بکردایەت. بەلام کە چاوی بە چەپکەیی قزەکانی تۆ کەوت، ئوقرەیی گرت و هیۆر بوویەو.

— بەراست، کەزبەکانت چی لیکردم؟
— ویستیان بیسووتینن، بەلام من شاردمەو، ئیستەش لای خۆمە.

شیرۆ چاوی بریە چاوەکانی دایکی:
«ئەمە کییە؟ لە بەهەشتەو هاتوو؟»
هەستی کرد جاریکی تر دایکی خۆی دۆزیووتەو. هەستی ئەکرد ئەتوانی قسەیی بۆ بکات. بلێت و بلێت. پرسیی. لەم و لەو. هەیفۆ، زیوهر. ئەری بەراست زیوهر چۆن رۆژ ئەباتە سەر؟ مارال چی ئەکات؟ زەماوێندی کرد لەگەڵ گۆلمحەمەد؟ دووگیانە؟! ئۆف... ئەی دلۆهر چی بەسەردی؟ خانمحەمەد خان هەوالی چیە؟ لە زیندانی شارن؟! رەنگە تۆ ئەتەوی بچی بۆ لایان؟ بۆ بینینی خانمحەمەد و خالۆ عەبدۆس! منیش ئەبەیی؟ ئەی خۆت چی؟.. تۆ لە کوپۆە زانیت کە من... لیڕەم؟ بۆ ئەمە هاتی؟ ئەری؟ نا؟ ئەی لە بەر چی؟ چی؟

بلقیس وتی:
— گوارەکان. گوارەکانی مارال. براکەت لە لای ئالاجاقی بە بارمتە دایناو و پارەییکی لیوهرگرتوو. ئەوا منیش پارەکەم هیناوەتەو و ئەمەوی گوارەکان وەرگرمەو. بۆ ئەو هاتووم.

— ئەی کاکەم گۆلمحەمەد خۆی بۆ نەهات؟
بلقیس وتی:

— بهختی تو بَلیند بوو. جارئ من نهبئ به شیوه یه که
نهربابه کهت بینم.

— راهه سته. تاویک راهه سته!

وادیار بوو شیروئ نهبه وی هه لسی و بچی بو لای ئالاجاقی و له
هاتنی دایکی ئاگاداری بکات. به لام بهر له وهی که ههستی بچیته
دهروه، دهنگی سمی نهبسپ له سهر بهردچنی کو لانه که، به دم
حیله یه کی پچراهه وه، شیروئ پراگرت: «دیسانه وه میوان!»
ههستی کرد، قه لافه تی قورسی پیاویک له نهبسپه که دابهزی،
هاته پینشه وه و چه کوشی ده رگا که ی ته قاند. شیرو، ده رگا که ی
کرده وه و سهیری کرد. پوخساری پان و نیسک نهبستووری پیاویک،
پهنگی وه کوو هه ناری سووتاو، لهو بهری ده رگا که وه ستابوو و
چاوه کانی، وه کوو دوو بهردی رهش و لووسی بن چه م پراوه ته نهو.
کابرا، هه رچه ند ناوشان پان و نهبستوو بوو، بالابه رزیش بوو.
سمیل و بروئ نهبگر نهبه نده رهش نهبوایهت، له قز و پروی
خان ئاپوئ نهبکرد، ههروه ها گریئ ناوچه وانیشی.

نهبسپه سپی و پهخشه که ی کابرا، لای شانیه وه سمدهستی
به سهر بهردچنه که دا نهبکووتا. کابرا دهستی له ده رگا که وه نا و
شیروئ له بهر هالووی هه ناسه ی دا ناخودئاگا کشایه وه. کابرا وتی:
— بو وا چه په ساوی؟ به نهربابت بلئ په یامیکم بوئ هه یه.
شیرو، وه که له گیزه نیک رزگاری بووبئ، گه پرایه وه تا
هه واله که بیات بو ئالاجاقی. به لام که هیشتا پیئ نه نابوو ه ناو
حه وشه، بینی ئالاجاقی و میوانه که ی له پلکانه کانی هه یوان
دیته خواره وه. ئالاجاقی به ره گیکی په شی ناسکی دابوو به شانیدا
و ته قیله یه کی به سهروه بوو و سهرپایه کانی به سهر خشته کانی
تهختی هه وشه دا نهبکشان. به دم پروه به فه ربه خش وتی:

۱۱۹۱

که لیسه
به رگی سینه م

— نهبروم نهم بهر پرسه تازه یه بینم. له نیوان هه رسیکتان دا
نهبئ ناشتی هه بی. نهم شه مه لهش گه نجیکی نه گونجاو نییه.
سیانزه به ده ریش نهبچین بو باخی تازه قه لا، باشه؟

فهربه‌خس و تی:

— خراب نییه، ئەگەر خۆر بێ.

له كهوشه‌نی هه‌شتیه‌كه، شێرۆ خۆی كشانده‌وه. ئالاجاقی

پێكه‌نی به‌ ده‌میه‌وه و تی:

— ئا، چیه‌ كچی؟

شێرۆ به‌ بێ قسه، ده‌ستی راكێشا بۆ ده‌رگاكه، ئالاجاقی

پێی نایه‌ ناو هه‌شتیه‌كه، روخساری سووتای جیهه‌نی بینی و

رووی پشكووت:

— ئا، سهردار؟!

جیهه‌ن خان پێی كرده‌وه ئالاجاقی و میوانه‌كه‌ی ده‌رباز ببن.

ئالاجاقی، تا لای ترومبیله‌كه له‌گه‌ڵ فهربه‌خس چوو و پاشان،

به‌ره‌و ماڵ گه‌رایه‌وه!

— بۆ له‌ كوڵان راوه‌ستاوی، سهردار؟! وه‌ره ژووره‌وه... با

بچینه‌ ماله‌وه... ئەهوێ كوره... وه‌ره ئەو ئەسپه‌ی سهردار ببه‌ بۆ

كاروانسه‌را، تاقه‌تی بكه.

شۆفیژه‌كه‌ی ئالاجاقی له‌ ژێرخانه‌كه ده‌رپه‌ری و هه‌لات بۆ

لایان. جیهه‌ن خان هه‌وساری ئەسپه‌كه‌ی دا به‌ده‌سته‌یه‌وه و تی:

— كاروانسه‌رای ناوێ، زۆر نامینه‌وه. هه‌ر لیڤه‌ پرایگه‌، با

ئاره‌قه‌كه‌ی وشكه‌وه بێ.

— به‌ئێ، به‌ چاوان خان.

ئالاجاقی كه‌ سه‌ری داخستبوو، چوو هه‌شتیه‌كه و تی:

— شه‌و لیڤه‌به، سهردار!

جیهه‌ن خان به‌ دوا‌ی‌دا كه‌وته‌ پێ و تی:

— ناتوانم ئه‌رباب! كاریكم له‌به‌ره. بۆ سلا‌و هاتووم.

— به‌خێر هاتی.

دوو پیاو له‌ هه‌شتیه‌كه په‌رینه‌وه و به‌ره‌و هه‌یوان چوون.

بلقیس، چاوی له‌ شانە‌کانی جیهه‌ن هه‌نگرت و پرسی:

— جیهه‌ن به‌لووچ چ كاریکی لیڤه‌ هه‌یه‌؟

شیرۆ وتی:

– ئەیناسی؟

– چۆن نایناسم! یاخی بوو. لە یاخیهکانی سەرسنوور،
سەرەخسییە.

– ئیستە چی؟

– لەم دوایانەدا پاکانەى کرد. ئیستە نازانم!

– دانیشە، سەردار!

– جیهەن خان، لە سەر کورسیە قاچ کورته بەرگ قەیفەکە
دانیشت و وتی:

– پێی ناوی دابنیشم، ئەرباب. گۆتەم کورته.

– فەرموو، سەردار.

– بابەتی حەسببەکە هاتووم.

– کامە حسیب، سەردار؟

– حەسببى شەمەکەکان. ئەو تریاکەى لە ئەفغانەوه دەست

بە دەست هیئام و دامە دەس بابقولى بوندار، دویشەو لە مالى
بوندار بووم.

– دەى؟

– بوندار منى نارد بۆ لای ئیوه. وتی گیرى کارەکە لیرەیه.

خۆتان باشتەر ئەزانن خو؟ بازخانى ئەفغان متمانەى بە من کردووه،

بە دەستی پیاوہکانى پەنجا مەن تریاکى داوہتە دەس من. پێی

من لەم ناوہدا گیرە، ئەرباب. بازخان ئاخەرەکەى تۆلەى خوى لە

من ئەکاتەوہ. ئەمپرو زیاتر لە سى مانگ لە کاتى پارەکە تى

ئەپەرى، ئەوہ سى مانگە من بازخان دەسبەسەر ئەکەم؛ بەلام

ئیتەر ناتوانم. پروژ بە پروژ زیاتر تەنگم پىھەلئەچنى. خوشکىکەم

ھەيە لە خاکى ئەفغان بە بووکى براوہ. ئەترسم، ئەرباب. زۆرم بۆ

ھاتووہ. پێی پیاوہکانى بازخانیش لە ئارادايە. ئەوانیش ئەبى پارەى

شەمەکەکە بگيرنەوہ بۆ ئەربابيان. ئەگینا! لەم سى مانگە من

شەش جار پەيامم بۆ بابقولى بوندار ناردووه، بەلام يەكجاريش

وه لّامى راستم لى نه بيستووه. ناچار بوم روو له ئيوه بخم،
به لكوو كاره كه م بو جى به جى بكنه و بروم!

شپرو، چاى هينا. ئالاجاقى تا شپرو چووه دهره وه، بيدهنگ
ما و پاشان وتى:

— ئەم بونداره ناكه سهش وه كوو پړوى وايه! توى له كوّل
خوى كردو ته وه و ناردووتى بوگيانى من! ئەو گه وواده! چاكهت
سارد ئەبيته وه.

— ناخوم!

— ئەترسى نمك بنگرئ؟

جيهه ن خان ه لسا. ناچاو گرژ. نامادهى روښتن وتى:

— پياوه كانى بازخان به زه بيان نيه، ئه رباب. ئەوه كاتيكه و ئەو
قسه يه ئەكم. بازخان ئەسپ و تفهنگ و پوژى ژه ميكيان ئەداتى.
له برى ئەوه ژن و مناله كهى ليگرتوون به بارمته. تفهنگچيه كان
ناچارن پارمى ئەمانهت بيگيرنه وه، ئەگينا... بازخان، ژن و مناليان به
كويله ئەبا. ئەزانى ئه رباب! دوو دانه له م تفهنگچيانه دزگيرانيان
له بارمتهى ئەو پارهيه دايه، كه ليره، له لاي تو و باقولى
گيرى كردووه! بويهش به زه بيان نيه. شالو و ئەهينن. كوشت و
برى خوڤيان ئەكهن و ئه روښن. له پر ئاگادار ئەبى قه لاجيمه نيان
سووتاندووه. من له رووى پړزه وه ئەم قسانه پيشه كى به جه نابت
ئەليم، بو ئەوهى دواتر گله يى نهكهن. خوشت دلنيام سه دجار
بيستووته كه تفهنگچيه كانى ئەفغان، ژنى قه رزداره كان له ناو
باخه ليان ئەهينه دهره وه و ئەيهه ن به بارمته!... من هه وال ئەنيرم
به لكوو ديسانه وهش ده پوژ دهرهت له بازخان وه رېگرم!

ئالاجاقى، سه رى ه لينا. چاوه دهره پړوه كانى، كه سوور
داگيرسابوو، برييه جيهه ن خانى به لووچ و وتى:

— ئەلى پيرژن له شتى ئەستوور ئەترسينى، سه ردار!؟

— خواهافيز، ئه رباب!

روښتنه كهى جيهه ن خان ئەوهنده به پرتاو بوو، ئالاجاقى

دەرفەتی نەکرد دەم بکاتەو. هەلسا و لە پشت شووشە
پەنگیەکانی شانشینەو، هەنگاوە قەلس و شەراویەکانی
جیهەنی ژمارد:

«بەلووچی چەپەل!»

گەرایەو و دانیشت. بەلام نەیتوانی. لە کرداری بەلووچ بە
نازار بوو. هیچ نیشانەیهکی سازش، لە پەفتاری دا نەبوو هیچ
دەسکەکی سووواند. دەنگی زەنگ. گوشیهکی هەلگرت:
— تەلەفوونخانە، تەلەفوونخانە! مائی سەرتیپ فەربەخش!
من ئالاجاقیم.

پاش تاویک بیستۆکەکی دانایەو. فەربەخش، ئەبی
نەبووی. جاریکی تر، دەسکەکی بادا. دەنگی زەنگ. بیستۆکەکی
هەلگرت:

— تەلەفوونخانە! تەلەفوونخانە! قەلاچیمەنم بۆ بگرە.
قەلاچیمەن!

چاوەرپی زەنگ، بیستۆکەکی دانایەو.
شیرۆ هاتە ژوورەو و بە شەرمیکی ئاویتە ترسەو، گوتی
کە دایکی پارەمی بارمتەکی هیناوەتەو و گوارەکانی ئەویتەو.
ئالاجاقی کە بن چاوەکانی بە ئاشکرا ئەلەرز، بە تفت و
تالی وتی:

— با پروات. ئیستە نازانم ئەو دوو کوتە تەنەکیەم لە کووی
داناو. خویشت برۆ بۆ ژوورەو بزانه بیی کاری پیت هەبی. برۆ!
شیرۆ چوو دەروو و وەلامەکی دایەو بە دایکی.
بلقیس، هەلسا و پاشان وتی:

— تۆ چی ئەکی؟ نایە بچین بۆ حەپسخانە، بۆ لای براکت؟
بۆ لای خانمەمەد و خالۆعەبدووس؟

بە شیرۆ وتراوو بچیتە ژوورەو و ئەگەر نەشچواوەتە
ژوورەو، پەنگە ئەبوا دەرفەت وەر بگری، جا لە مال بچیتە دەروو؟

بَلْقِيس دَرْدُونْگِيه كَهِي شَيْرُوِي شِكَاَنْد:

– ئِيْمَه خُو كِچْمَان بَه كَهْنِيْزِي نَهْدَاوَه! بَرُو بُوْخِچَه وَ شَتَه كَاَنْت هَه لَگْرَه وَ وِهْرَه، مَن لَه دَهْرَه وَ چَاوَه پِيْت ئَه كَه م زووبَه! دَايْكِي نَه مَايَه وَ وِه لَام لَه شَيْرُو وَ وِهْرِيْگَرِي. لَه دَهْرَا كَه وَ وِه چُووَه نَاو كُوْلَان. تَا سَهْر شَه قَا مَه كَه رُوِي شَت وَ لَه وِي لَه سَهْر سُووْچِي دِيوَا رَه كَه وَ هَسْتَا.

ئَه وَ بَهْرِي شَه قَا م، نَزِيك دُوو كَا نِي دَه خَلْفَرُو شِي، كُوْرِي خَالَه مَه نَه دَه لُوو وَ هَاوَرِيْكَهِي سَتَا رِي نَا سِي هَه وَ، تِي ئَه پَهْرِيْن. چَه نَد تُوْنَد ئَه رُوِي شَتْن. بَا يَان دَايَه وَ بُو كُوْلَانِي دَا رَتَا شَه كَا ن وَ وِن بُووْن. لَا ي سَهْرَه وَ ي شَه قَا مَه كَه، لَه وِي كَه بَلْقِيس وَ هَسْتَا بُوو، پِيَاوِيْكِي گَه نِج هَا تَه بَهْرَه وَ؛ لَه بَهْرَدَه مِي كُوْلَانَه كَه هَه لُوَه سَتَه ي كَرْد. كَه لَه گَه ت بُوو وَ شَا نَه كَا نِي دَا تَه كَا و وَ رُو خَسَا رِي زَهْرَدَه لَه. جَا كَه تِيْكِي هَه رَا وِي لَه بَهْرَدَا بُوو. كَلَاوِيْكِي لِبَادِي رَهْش لَه سَهْرِي دَا، نِي وَ هِي كَا كُوْلَه رَهْشَه كَه ي لَه دَهْرَه وَ بُوو. سَمِيْلِي نَهْرَم وَ قَه يْتَا نِي پِشْت لِي وِي، رُوَا لَه تِيْكِي دَه رُوِي شَا نَه ي ئَه دَا بَه وَ خَسَا رَه دَا تَه كِي وَ هَه ي. لَه وَ هَش زِيَا تَر تَه زَبِيْحِي دَه سَتِي وَ پَا زْنَه ي هَه لَكِيْشَرَا وِي گِي وِي تَا زَه ي، وَا ي دَهْرَه خَسْت پِيَاوِيْكِي گُوْرَج وَ گُوْلَه. شِي وُهِي مَه دِيَا رِي ئَه دَا، يَانِي ش بَلْقِيس بَه هَه مُوو نِي شَا نَه ي هَه ك مَه دِيَا رِي ئَه هَا تَه وَ هِي ر؟ ئَه مَه گَرِيْيَه كَه نَا كَرِيْ تَه وَ ه! كُوْلَانَه دَا ن! ئَه تُوْت بَلْقِيس هِيْشْتَا ش لَه نَاو زِيْنَدُو وَ ه كَا ن بُو مَه دِيَا ر ئَه گَهْرِي!

شَيْرُو، لَه كُوْلَانَه كَه هَا تَه دَهْرَه وَ وِه لَه گَه ل قَه دِيْر چَا ك وَ

چُوْنِي كَرْد:

– هَه وَ آ لِي مَاه دَه رُوِيْش؟ چُوْنَه؟

قَه دِيْر وَ تِي:

– نَا يَخَا تَه خُوِي، بَه لَام دَلِي تَه نْگَه وَ دَا گِيْرَا وَ ه. خَهْرِيْكِي ئَه رُوِي؟

– هِيْشْتَا ش... هِيْشْتَا ش نَا زَا نَه م. تُو، لِيْرَه چِي ئَه كَه ي؟

قَه دِيْر وَ تِي:

– هَا تُوو م ئَا لَا جَا قِي بِيْنَه م. بُو كَا رِي سَهْر بَا زِيْيَه كَه م. تَه مَه نَه م

له ناو ناسنامه کهدا کم نووسراوه. ئاغه له مائهوهیه؟

— بوو، ئا!

— له سمر کهیفه؟ بۆ ئهوه ئهشی قسهی له گهڵ بکه؟

— نازانم. من نازانم!

— کورپه کهی؟ جهلیل ئاغه چی؟ له مائهوهیه؟

— نازانم، ئاگام لێ نییه.

بلقیس کهوتبوویه ری. شیرۆ قه دیری له سهر کوۆلان به جی
هیشت و خۆی گه یاندهوه به دایکی.

— ئهوه کی بوو؟

— خه لکی قه لآچیمه نه. له گهڵ ئه ربابی مه، بابقولی بوندار،

نیوانی خۆش نییه. شاخ به شاخ. بوندار ئهیهوی تووشی
سهربازی بکات، ئه ویش کهوتۆته خۆی.

بلقیس پرسی:

— چه ند رۆژه لیڤه؟

— ئه مپۆ ئه بی به نو پۆژ.

— بهس بۆ خزمه تکردن؟!

شیرۆ، ئه و دیوی پرسیاره کهی دایکی خویندهوه و وتی:

— تا ئیسته بۆ خزمه تکردن بووه!

بلقیس، ئیتر هیچی نهوت. ئه ویش له زمانی کچه کهی تی

ئه گه یشت. ئه و بابه ته، داخراو بی، باشته.

به بهر ئیمامزاده تیپه رین، بلقیس وتی:

هیشتا کاتی نه هاتووه. بچین بۆ کاروانسه را، پیاله یه ک چا و

پارووه نانیک بخۆم. تو ئه بی نان و چات خواردی؟

بیمینی بۆ پۆلیس، خۆیان کرد به دالانی کاروانسه رادا.

پیره خالۆ، له بهر ده رگای ژووره کهی دا، سه ماوهره ته نه که کهی

۱۱۹۷

که ئیسه ر

به رگی سینه م

پیکرد بوو. به بینینی بلقیس وتی:

— دهی، خاترجه م! گواره کانت وه رگرته وه؟

بلقیس به پلیکانه کاند سهر کهوت و دهستی کرد به گیرفانی

شه‌لته‌ی چوار پیکه‌ی‌دا، سفره‌ی نانه‌که‌ی ده‌ره‌ی‌نا و وتی:
— به‌یانی!

پیره‌خالۆ بنی ریشی خوراند و وتی:
ده‌ی، خاترجه‌م. ئیشه‌للا به‌یانی مرز دیته‌ دی. خاترجه‌م.
ئه‌بێ کچه‌که‌ت بێ، ئه‌ری؟ شیرۆیه؟
— به‌لێ، شیرۆیه.

— ماشه‌للا بۆخۆی بووه‌ به‌ ژنیک! ماشه‌للا! ده‌مێ سال بوو
نه‌مدیبوو. ده‌ی خاترجه‌م.

شه‌مه‌لی مه‌شتی یاخووت، شان به‌ شانی دوو چپواری
کاشمه‌ری، به‌ دوا‌ی په‌وه‌یه‌ک مه‌ری په‌رواردا هاتنه‌ ناو دا‌لانی
کاروانسه‌را. دیاربوو له‌ ناو مه‌یدان ده‌ستی خستۆته‌ سه‌ر ما‌له‌که
و مه‌ره‌کانی جووتیاره‌ کاشمه‌ریه‌کانی هیناوه‌ بۆ کاروانسه‌را.
خه‌ریک بوو یه‌که‌ یه‌که‌ی په‌زه‌کانی هه‌لئه‌سه‌نگاند. ده‌ستی بۆ
دونگیان ئه‌برد و چنگی له‌ ناو پشتیان ئه‌چه‌قاند و ئه‌یویست
هه‌ره‌ باشه‌کان جیا بکاته‌وه‌:

— خو تۆ مه‌ره‌کانت نه‌ هیناوه‌ بۆ زه‌ماوه‌ن! بۆ فرۆشت هیناون.
منیش کپارم. پارهی نه‌ختیش فه‌رموو بیژمه‌ره! خو به‌ خو‌پایی
نه‌مویستوو. تۆزیک ته‌ماحتان که‌م بکه‌نه‌وه‌، پری که‌وتووین.
پیره‌خالۆ سلأوی له‌ شه‌مه‌ل کرد، به‌لام ئه‌و وه‌کوو شتی
نه‌ی بیست. په‌نگیشه‌ بیستی و گوپی نه‌دایه‌. پیره‌خالۆ له‌ سه‌ر
عه‌زه‌که‌ دانیشت و له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ وتی:

— ره‌به‌نانه! شوان ومه‌ر که‌وتوونه‌ته‌ داوی گورگه‌وه‌! ئه‌ی...
کو‌ری مه‌شتی یاخووت بێی به‌ ما‌لک‌ر، بۆ ئیتر که‌س ئه‌و‌پیری قه‌ره‌ی
بکه‌وێ؟! کێ ئه‌و‌پیری له‌ سه‌روو نه‌رخ‌ی شه‌مه‌له‌وه‌، نه‌رخ‌ دا‌بنی؟
عیشق‌بادی پووسیه‌ له‌ بن پکیزی باوکی‌دابوو. کو‌ره‌که‌شی...

پیره‌خالۆ خه‌ریکی خاوپنکردنه‌وه‌ی پیا‌له‌کان بوو، مه‌شتی
یاخوت - که‌ زۆرکه‌س به‌ مه‌شتی یا‌قووت ناویان ئه‌برد- له‌گه‌ل کو‌ره
نیونجیه‌که‌ی هات بۆ کاروانسه‌را. پیرمێرد، قه‌زاقیکی راسته‌قینه

بوو. هیشتاش که هیشتا بوو کراسی قهزاقیه‌کمی له‌به‌ردا بوو. جزمه‌ی تا بن ئەژنۆی له بهر ئەکرد. قایشیکی ئەستوو وچه‌وری له پشت ئەبه‌ست. کێردی قهسابیه‌کمی ئەکرد به بهر پشتینی‌دا و جه‌نایه‌کی چه‌رمی گه‌وره‌شی به قایشه‌که‌دا، لای رانیه‌وه هه‌لئه‌واسی. سه‌یله زه‌ردباوه‌کمی، ئیتر سپیان ئەکرده‌وه.

مه‌شتی یاخووت، راهاتبوو بهر له هه‌موو قسه‌یه‌ک، ده‌ست به بن نیوه‌ی چه‌پی سه‌یله‌دا به‌ینی. به کوره‌کمی له‌گه‌لی وت بچی بۆ یارمه‌تی شه‌مه‌ل و خۆیشی کشایه‌وه و له سه‌ر سه‌کوکه دانیشت و به بۆ ئەوه‌ی سه‌یری پیره‌خالۆ بکات، ده‌ستی راکیشا و داوای شه‌مچه‌ی کرد. پیره‌خالۆ شه‌مچه‌کمی خسته ناو په‌نجه چه‌ور و کورته‌کانی مه‌شتی یاخووت و وتی:

— چه‌ور و قه‌له‌ون، مه‌شتی یاخووت! خاترجه‌م.

مه‌شتی یاخوت، جگه‌ره‌کمی داگیرساند. قوتوو سه‌یگاره وه‌رشه‌وه‌کمی خسته‌وه ناو جه‌نتاکمی و شه‌مچه‌کمی هه‌لدایه به‌رده‌می پیره‌خالۆ و تیکه‌ل و پیکه‌لی رپوسی-تورکی-فارسی، وتی:

— ئەبۆ ئاوگۆشته‌که‌تان بۆ چه‌ور بکه‌ین، چی بکه‌ین ئیتر! خۆم خۆ به تهنه‌ها هه‌مووی ناخۆم!

پیره‌خالۆ به ته‌وسه‌وه پرسى:

— مامه‌له‌ی دوو‌کانه‌که‌ت ته‌واو‌کرد؟

— کامه دوو‌کان؟

— دوو‌کانه‌کمی لای ده‌روازه عیراق، ئەوه‌ی وا ئەتویست بۆ

نادری کوپتی بکړی! شوینیکی باشه، خاترجه‌م!

پیره‌می‌رد، به بۆ ئەوه‌ی ئاو‌ر له پیره‌خالۆ بداته‌وه، چاوی له

سه‌ر دونگی مه‌ره‌کان بوو، وتی:

— تۆیش له‌م سووچه‌دا دانیشتوویت و کاریکت نییه

جگه‌له‌وه‌ی قسه‌ی ئەم و ئەو بکه‌ی. سا‌لانی وشتره‌وانی ئەوه‌نده

فره‌ویژ نه‌بوویت!

نهء! مهشتی یاخووت کۆک نه بوو.

پیره خالۆ، مهشتی یاخووتی له عیشقا بادمهوه نه ناسی. سالانی و شترهوانی پیره خالۆ، مهشتی یاخووت و ژن براکان و کورهکانی، چه قۆکی شه به ناوبانگهکانی عیشقا باد بوون. شه و نیوه شه و، مهست و بیباک له کۆلان و شه قامهکانی شاردا نه کهوتنه پری و لهو مالانهی دیارییان کردبوو، باجیان وه نه گرت. قومارخانه و مائی قاچاخچیهکان تاپۆی مهشتی یاخووت و کورهکانی بوو. کارواندارانی ئیرانیش پارێزراو نه بوون. شهوی نیوه شه و نه بوو به ههرا. شمشیر بوو و له ده رگای کاروانسهرا نه چه قینرا. دالاندار، ده رگای لی نه کردنهوه. هیرشیان نه هیئا و به نه ره نه ری خهویان لی نه شیواندن.

«کاروانسالار کییه؟»

کاروانسالار به ترسه ترس نه چوه خوارهوه و پازی نه کردن. نه پویشتن. قاقای مهستانهیان هیشتاش له گوئی پیره خالۆدا بوو. به لام له نه جامدا، بهخت ههتا سه ر یاری یاخووت و وه کوو نه و نه بوو. بولشو فیزم هات و یاخووتهکانی خسته بن پکیفی کارکردن و؛ یان تاشیانی، یان وه ده ری نان. مهیدان ته نگه بهر بوو. زیندان و کار، یان هه لاتن. یاخووت و کورهکانی له سنووری باجگیرانهوه هاتن بو ئیران. ماوه یه که له مه شه هه خولانهوه و پاشان له بهر ئاشنایه تیان له گه ل و شترداران، هاتن بو نه م شاره. له وه ده سته یه نه بوون پاشه کهوتیکیان هه بووی و هیئا بوویتیان. نهء! پووت و ده سکورت. ده وله مه ندهکان و له هه موان زیاتر ئالاجاقی ده سستی گرتن و له سه ر پی رایگرتن. به رامبه ر ئیما مزاده دوکانیکی بو دانان و ده سمایه یه کی پی دان، به لکوو به کوشتنه وه ی مه ر و فرۆشتنی گۆشته که ی بتوانی خو ی و سی کوره که ی به پیره بیا. ههروه ها ده سستی یارمه تی ده وله مه ندانیش بن. به وه قه لافه ت و په رداخته وه که یاخوت و کورهکانی هه یانه، داوه لیک بن بو تو قان دن. شار بچوو ک و خه لکی بیوه ی و ئاوی بن کای که له په رده یه کی وشکه

دینداریشمه وه ئالینرابوو، رپگه و دهرفته تی به درهوشانه وهی کیردی یاخووته مکان ئه دا و، دای. زوری پی نه چوو یاخووته مکان هاوسانه کانی خویمان به زانده و سهریان هه لئنا. وای لیها، زیره کترین و فیله بازترین دهوله مهنده کانه یانتوانی خه نجهری ئه وان به قه لغانی خویمان بزانه.

له هه مووان ئاشکرتر، ئالاجاقی بوو که ژیربالی شه مه لی گرتبوو و هه موو لاته کانی شاری خسبوویه بن پکیفی ئه وه وه. شه مه لیش به و جه رهزه و بویره ییه ی هه بوو. به پشتیوانیکی وه کوو ئالاجاقیه وه، به سه ر ئه و خه لکه دا، که له ناو توپی کرپن و فروشی گه وه و بچوو کدا هه میشه ون بوون و جگه له مال و مزگه وت و بازار خوویه کی تریان نه بوو، فه رمانره وایی بکات. شه مه ل، تا ئیسته توانیبوو وه کوو هاوسانانی پیش خوئی، له رپگه ی لات و لووته کانه وه، توپی باجگیری به سه ر قومارخانه، مه یخانه، شیره کی شخانه، قاحبه خانه، قاچاخ فروش و حوچه ره کانه دا بلاوبکاته وه. توانیبوو هه موو کاره گه وه ره کانه بخته بن چاو دیری. له گه ل گه وه ره کانه هه ل سوکه وت بکات و ته نانه ت له کایه ی سیاسیش دا ده ستی هه بی و ئه گه ره به پیویستی زانی، بو چاو ترسی نکرده ی خه لک و حکوومه ت، له لای پولیس خوئی گیف بکاته وه! وای لیها تبوو له شوینی ک ئارامی نه ئه گرت. نه یان ئه هیشت له شوینی ک ئوقره بگری.

ئه و خووه فریوده ره ی له ده سه لاته وه سه رچاوه ی ئه گری، له شه مه ل دا رواله تیکی به هیزتری هه بوو. بویه ش بوو، هه ندی له نه داره کانی ش خویشیان ئه و یست. په سن و ستایشی ده سه لات له لایه ن نه دارانی بی توانا وه ریشه ی له باوه ره لاوازه هه میشه ییه که ی دا هه یه. هه ندی له نه داران شه مه ل یان ئه په رست. ئه م په رستنه، ۱۲۰۱

که ئیسه ر

به رگی سینه م

تاودانه وه ی راسته وخو و قوولی ترس بوو. کاتیکه، هاوسه نگی له گه ل ده سه لات له توانادا نه بی، ئومی دی هاوسه نگ بوونیش له ئارادا نه بی، لاوازه کانه به سازشیکی

دەروونی ئەگەن و ئەم سازانە، رینگە بۆ پەسنکردن ئەکاتەو. ئەگەر دەرفەت پەیدابکات و بۆی بلوێ ئەبێ بە عەشق! زۆرجاران پرووی داو، کۆمەڵیک لە بندهستەکان، لە خالی پەرینەوێ ترس و گەیشتن بە سازان، گەیشتوونەتە رادەى ستایشى جەللادەکەیان و هەموو ئەوینە ونبوووەکانى خۆیان لەودا دۆزیوونەتەو و لە باوەرێ خۆیان ئاخیو! ئەمە، هیچ نییە مەگەر خۆ شارندنەو لە ترس، لە پەنای ترسدا. جۆریک هەڵاتنە لە دلەپاویکی بەردەوام. تاو نەهێنان لە بەرامبەر خۆفدا. خۆهەلاواردن لە رووبەر و بوونەوێ ئەو دەسەڵاتەى، خۆت بە شکست خواردووی مسوگەری ئەو ئەزانى و وەها ملکەچى شکۆ و مەزنایەتیەکەى بوویت، هیچ رینگەیکە لە بەرامبەر خۆتدا نابینی جگە لەوێ بێ بە شتیکی وا لە پەنایدا خۆت بشاریتەو. پەنا! چی خوو و پەوشتی جوان هەیه ئەیدەیتە پالی! ئەو - دەسەڵاتی سەپینراو - لە لات ئەبێ بە باشتەین. جوانترین و پەسەندترین. ئینجا، وەلامى خۆیشت ئەبێ بەدەیتەو! لێردا ئیتر، ناخی ملۆزى خۆت لە کۆلت نابیتەو. پەله‌قازەیتەى خۆی رزگار بکات. چونکە خۆ نابێ درۆ لەگەڵ خۆت بکەى و ببینی رەفتاری نەشیاو ئەنجام ئەدەى. بۆیە لە خەيالى خۆتدا پەرداخی ئەکەیت و ئەپرازییتەو، بۆ ئەوێ پەسن و پەرسنەکەى بە دلته‌وه بنیشی. بە درۆ بە خۆت ئەسەلمینی. لەگەڵ خۆت درۆناکەى. درۆیکەى دلپەسند بۆ خۆت سازنەکەى:

«شەمەل، مەردمدار و جوامیرە!»

کورپی یاخووتیش، لەمە گەیشتووە و ئەسپی لە دووی مانگ تاو ئەدا. ئەمە وای کردبوو، دەستیکی لە دەستی دەولەمەندان بێ و دەستیکی بە دەستی جەماوەرەو. پێک لێرە و پێک لەوێ. بە چاو و پروویەکی کراوە رینگەى بە لات و لووتەکان ئەدا، بە گوتە و گوتار، یاری جەماوەر بوو و لە هەمان کاتدا، هاوسفرەى دەولەمەندان.

— هیچ هەوالیکت لە ژنی عیماد خان هەیه، مەشتی

ياقووت؟

ياخووت، به بئ ئەوهى گوى له قسهى پيره خالۆ بگري، بهو پيرييه، وهكوو كه له شير له سهكوكه بازى دايه خواره وه و به دهنگى بهرز، وتى:

— يوخ... يوخ... شه مهل! نيه دير... تو، مه گهر پارهت به سهه ناوه وه گرتوته وه؟ نه! يوخ... نرخه كهى... نرخه كهى ئەمه نييه... نه...

مه شتى ياخووت، تيكه لى ره وه كه بوو و پيره خالۆ، بزه له سهه ليو، رووى له بلقيس كرد و وتى:

— خانمه مه دى تويش بلقيس، ئەگهر له برى ئەم چيودارانه بوايه، به هه موو زيره كى خويه وه، نهى ئەتوانى له دهس ئەم رووسه باجسي نانه ده ربچي!... قهند يان كشميش، ئەگهر له گري سهه رپوشه كهت دهس ئەكهوئ، با چاتان بو تيبكه م. من خووم به خورماوه چاى ئەخووم. خاترجه م.
— پيمه.

پيره خالۆ پيالەكانى گرت به بن شيرى سهه ماوه ره ته نه كه كه وه. بلقيس وهك بلئى تازه چاوى به وشتره كانى خالە مه نده لوو كه وتبوو، پرسى:

— ئەوانه وشتره كانى خالە مه نده لوو نين؟
— بوچى نا. خووشى ئەوه تا له ژووره وه خه وتوه.
بلقيس، سهيرى بن ژووره كهى كرد. خالە مه نده لوو، چوخه كهى دابوو به خوئ دا و لئى نووستبوو. پيره خالۆ وتى:
— بو چا ئەبئ هه لئسى. رابه ئيترا! خاترجه م. چه نده ئەخه وى پياو؟! په كوو... ئەلئى گه نجى هه ژده سالانه. دهى، خاتر جه م!

بلقيس، پيالەى چاكهى خزانده به رده مى شيرۆ. به لام شيرۆ هوشى له وئ نه بوو. به روو نارام و به دل بئ ئوقره بوو. شتيك ئەيترساند. نهكا له پر به كيك له پياوه كانى ئالاجاقى پهيدا ببئ و بيه وئ بيبانه وه؟! تومه تيكي لئ بدن! دزى؟! نهكا به هوى

سهرپيچي كردنه وه بابقولي بوندار همر دووكيان، ماهدهرويش و شيرۆ دهربكات؟! ماهدهرويش چي؟ ئەگەر ئەو ئاگادار ببی چي؟ چي ئەلی؟ دلیا لهو کاره ی شيرۆ شادمان نابی. ئەو ترسه ی به سهردی زال بووه، وای لی ئەكات لایه نی بوندار و ئالاجاقی بگری. بهلام، پهنگه له ناخی دلیا ئەو کاره ی شيرۆی پیحۆش بی؟! کی چوو زانی؟ ههرچی و ههر چۆن بی پیاوه ئیتر. پیاو نییه؟

خه والوو و داگیراو، به چاوی تهنگ و روخساری کفه له وه، خاله مهنده لوو له ده رگا که هاته ده ره وه و به دهم باویشکی که وه که ئاوی به سیله ی چاوه کانی دا باراندبوو، له بن دیواره که دانیشنت و دهسته زبره که ی هیئا به ته ویلی دا، بن کلاوه که ی خوراند و ئەوسا چاوی به بلقیس و شيرۆ کهوت:

— ئا! ئیوه چۆن؟ چهنده زوو کهوتوونه ته ری؟ بو کۆچکردن، زوو نییه؟

بلقیس وتی:

— وایه، جارێ ماویتی. ئەی تو لیره چي ئەکه ی؟ دیسان خه لووزت هیئاوه؟

پیره خالۆ، لهبری دهسته براهه ی وهلامی دایه وه:

— نه! بهس خه لووزی نه هیئاوه، کاری خیریشمان له به ره.

بو موسا!

بلقیس وتی:

— به خیر و خوشی، ئیشه لالا.

خاله مهنده لوو وتی:

— ئیوه... له پیاوه کان کهستان له گه ل نییه؟

بلقیس وتی:

— بریار وایه به گمه مه د تا ئیواره بگاته ئیره.

— ئەربابه که ی، تالایی جی ئەهیلی؟

— ئەری ئیتر. به هاره و ئەبی بچیته لای مه په کان. که لیدر

به ر فراوانه خاله مهنده لوو!

پیره خالۆ، چای بۆ مهنده لوو دانا و وتی:
– جاری ئهم پيالهيه بخۆ. ئهوسا ئهروۆ دهست و چاوت
ئەشۆوی. پاشانیش وا باشه حهسه نه رهشی دهلاک بانگ بکهی و
سهروووت بتاشی. ئاخه ئهم ئاتهش خانمه خوۆ ناسک و نوڵه.
رهنگه ههز نهکا باوکی زاواکهی بهو جوړه کولکن و نارپک و پیک
بی!

خاله مهنده لوو، خورماکهی خسته سهه زمانی و به
پیکه نینه وه، ددانه خوارهکانی دهرخست و وتی:
– داری جهنگه ل، ئهگه سهه جاریش رهندهی لیدهی دیسان
هه مان داری جهنگه له براکه م. چوکللهکانی هه به له شیه وهیه تی.
گریمان سهروپیشم سووک کرد، جلو بهرگم چی لی بکه م؟
دهسته کانم. نینه که کانم. پیلاو و پوزمه وانم چی لی بکه م؟

پیره خالۆ له سهکوکه خزایه خواره وه و وتی:
– جاری با من ئهم حهسه نه ره شه بدوزمه وه، تیغیک بهینی
به سهه رتدا خوۆ هه رباشه. ئه بی هه له م دهووبه رانه بی. های...
چیت لی هات کوره؟

پیره خالۆ به دواي حهسه نه سهه رتاشدا، ناچار بوو له
کاروانسه را بچیته دهروه و خاله مهنده لوو چایه کی تری بوخوی
تی کرد و به بلقیسی وت:

– چ تاقه تیکی ههیه ئهم برایه ی منیش! دهی باسی
که له میشی بکه. باسی خوتان؟ ئیوه چ کاریکتان ماوه بیکه ن؟
شیرۆ له پر پرسى:

– ئیسته ئه تانه وی ژن بو مووسا بخوازن؟
خاله مهنده لوو وتی:

– به ئومیدی خوا، وامان خه یاله. سهروسامان بگری باشه. ۱۲۰۵

که لیدهه
بهرگی سینهه

ئیترا تا که ی؟ پیاو بو ژن هینانه و ژنیش بو شوو کردنه. هه رچی
چون بی کاری دنیا ئه بی بچی بهرپوه... به راست له بیرم چوو
هه والی هه قاله که م گولمه مه د پیرسم! ئه و چونه، ها؟ له

بهره‌جەژانەوہ نەمدیوہ.

بَلْقِيسِ وتی:

— باشە. دۆعا گۆیە.

شیرۆ بیری کردەوہ، مووسا چۆن رازی بووہ ژن بهینێ؟
ئەو، ئەو ھەموو لالووتیەو مووسا لە شیرۆ لە بەر چی بوو؟
رەفتاری ناشیرینی خەلکی تر بەرامبەر بە شیرۆ، بۆچی مووسای
ئەرەنجاند؟

مووسا، دالەو شیرۆ بوو. ھەرئەوئەندە؟

خالە مەندەلوو وتی:

— ئەو شەوہی گۆلمحەمەد میوانم بوو، تۆزێ قەئس بوو.
ئیشەللاً خو بە خیر رابرد بۆی؟

بَلْقِيسِ بۆ ئەوہی ئەو بابەتە پەرە نەسینێ، وتی:

— ئا بەئێ. لە سەر کاتی رەو ببوو بە مشتومریان. خۆت

کەلمیشی ئەناسی، ئیتر.

خالە مەندەلوو زانی ئەبێ زمانی گری دا. بە بیدەنگی، پیالە
بەتالەکەو گرت بە ژیر شیرۆ سەماوہرەکەوہ.

— وەرە بزنام، یاللاً دانیشە لە بن کافەرمان دا!

پیرەخالۆ ھەسەنە رەشی سەرتاشی ھینابوو. خالە
مەندەلوو سەیری پیرەمێردی سەرتاشی کرد. ھەسە نەرەش
پیکەنی و ددانە وردە خوراوہکەو پیشانی خالە مەندەلوو دا و لە
پیرە خالۆی پرسی:

— ئەم خالە مەندەلوو، ھەمان براکەت نییە کە کورپەکەو

حەوت ھەشت سأل لەمەوبەر، ھینا بۆ ئیرە، خەتەنەم کرد؟

پیرەخالۆ بە رووخۆشیەوہ وەلامی دایەوہ:

— خودی خۆیەتی. ئەمپروژانەش بە خیر و خۆشی ھەمان ئەو

کورپە ئەکەین بە زاوا! باوەر ئەکەو؟

— بۆ باوەر ناکەم. ھەمان کاتیش زاوايەک بوو بۆ خۆی،

ماشەللاً. لە جیی خوشکەم بن ئەم ژانەش، پیستی ئەوئەندە

چېر بوو، چەقۆ نەى ئەبىرى! وەرە بن چەقۆ، خالە مەندەلوو!
مەندەلوو لە سەكۆكە دابەزى و لە بن دىوارەكە دانىشت،
حەسەنە رەش فۆتەيەكى لە ناو جانتا رەشەكەى دەرھيئا و لە
دەور ملە چرچەكەى خالە مەندەلووى بەست. قۆلى ھەلكرد و
پيالەكەى دا بەدەست پيرەخالۆ ئاوى شلەتيني بو تىكا. پيرەخالۆ
پيالەكەى بو پركرد و دايەوہ دەستى. حەسەن، قزە زيوين و
خەوتووہكەى خالە مەندەلووى خووساند و كەوتە ھەلكلۆفيني.
— زەماوہندەكە كەيە، ئيشەللا؟

پيرەخالۆ وتى:

— دراوسىي خۆتانە، كچى ئاتەش!

— رەعنا؟! كچىكى باشە. كچە خۆى زۆر باشە. باش و كارا.
لە ناو ئەو كچانەى لە كاروانسەراكاندا، دەنك پاك ئەكەن، ئەم
كچە تاقانەيە. بە راستى ھاوتاي نيبە. تەندروسەت. كارخاوين.
بى جرت و فرت. خۆت خۆ ئەزانى پيرەخالۆ، ئەبى زۆر كچ بى،
بو ئەوہى بتوانى خۆى لەدەستى ئەم سەر رووتانەى بەردەمى
حوجرەكان پاريزى! چ بگات بەو كورە بازركانە بى ريشانەى
بە دەورى دا دىن و ئەچن! ديارە ئاگات لەوہش ھەيە لە دەستى
لاتولووتەكانى كورى مەشتى ياقووت ھەلاتووہ و چووہ بو مالى
پوورى لە قەلاتى بابى؟! شووى پوورى حەفتەى جارپك دى بو شار
و دەنكە شووتى ئەكړپت و بوى ئەبا لەوى پاكى بكات. ئەمكارەى
كە ئەيكا زۆر بوى باشە. بوچى؟ چونكە ناچار نيبە لە مالى
دايكي؟ ئەويش ئەو مالى كە ھەموو جورە خەلكىك ھاتوچۆى
ئەكا، دانيشى. خۆت كار و ژيانى ئاتەش لە من باشتر ئەزانى!
دەست و پيى گيرە. ئەگەر كورەكانى ياقووت ئاگايان لىي نەبوايە،

١٢٠٧

كە ئىدەر

بەرگى سيبەم

ھەتا ئىستە فەوتابوو. بەلام شەمەل... ئاگاي لىيەتى. جا ئەم
سەرۆكى پۆليسە تازەيەى كە ھاتووہ نازانم ئەيەوى لەگەل ئەم
جۆرە خەلكە چى بكات؟ ئەوہندەى من ئاگام لىيى لە شەمەل
خان كەوتووہ بە قينا. ئەلپن ئەيەوى يەك دووانىك تەرە بكات.

به لّام پيموانيه دهره قهت بېت. هي وهكوو شه ممل خان شويني
دانيشتنيان زور پتهوه!

پيره خالو وتي:

— به نيسپايي قسه بکه. هر هموويان وان له حموشهي
کاروانسهر!

— نهيان بينم! پاروويان ده سکه وتووه!... نهبې نهو هس بزاني
يه کيک له داروده سته کهي دلي له لاي کچه يه؟ رهنکه زياتر له
هر نه ممش بوو، ناتهش کچه کهي ناردووه بو مالي خوشکي.
نه گهر بېت و نهو کاره خيره بکري، کچهش لهو شين و شه پوره
رزگاري نهبې... سلام شه ممل خان!

شه ممل و ياخووت و براي شه ممل و به دوايان دا، چيوداره کان
به لاي حه سهن سهر تاش دا تيپه رين و چوونه چاخانه کهي لاي
دهرگا.

حه سهن سهر تاش، جاري کي تر کافه رمانی هي نا به چهرمه کهي
به هر پشتويني دا هه لو اسرابوو و وتي:

— روژگار لهم جوړه پياوانه ي زور ديوه. کوا تاجي که يخه سره و؟!
لاي شاني کابراي چيوداره وه، که هيشتاش نه چووبوويه
ناو چاخانه که، مووسا دهرکه وت. يه کراست هات و سلوي له
پيره خالو کرد و له سهر ليواري سه کوکه دانيشت و سه يري
دهوروبه ري خو ي کرد:

— ستار نه هات بو نيره؟!

پيره خالو، پيال هيهک چاي له بهرده ستي مووسا دانا و وتي:
— چاکه ت بخو. پاشانيش له جي باوکت دانيشه، حه سهن
سهر و رپشت بو چاک بکات. تا نهو کاته نهو ويش په يداي نهبې.
— نهوه نيوش ليرن. سلام داده بلقيس. بيووره نه تانم بيني.
بلقيس و شيرو هه لسان:

— نيمه نه روين بو ديتني کوړم و براکه م. کاتيه تي نيتر،
نهر ي؟

— ئەم رۆژانە... رۆژانى جەژن. چاوپېكەوتن ئاسانترە.
ھەرچەند زۆرىش قەرەبالخە. گوئ ھەلخە. ئەگەر زرمەزرمى چوار
پېكان بەيلى، ھەرا و ھۆرياي زىندانىەكان لە پشت ديوارەكەوہ
ئەبيسرئ. گوئ بگرە!

بلىقيس و شيرۆ لە سەكوۆكە چوونە خوارەوہ.

پيرەخالۆ وتى:

سلأوى من به عەبدؤس و خانمەمەد بگەيەنە، ئيشەللا
خۆشەم ئەچەم بۆ سەردانىان.

تاويكىتر لە ناو ھەوشەي زىندان بوون، پرسگە:

— ئا داىە... كيئت ئەوئ؟

— كورپەكەم خانمەمەد و بىرام عەبدؤس. خانمەمەد تازە

لە مەشھەدەوہ ھينراوہ بۆ ئيرە.

— ئەزانەم. ئەزانەم. لە پليكانەكان سەركەوہ. لەوئ ناويان بللى

بە بەرپرسەكە. لە سەر نيوكەتەكە دابنيشين تا دئين.

رؤيشتن و وتيان و دانىشتن.

پاش تاويك خالۆ و خوشكەزا - عەبدؤس و خانمەمەد -

ھاتن و دانىشتن. لەملا و ئەولاش، لە سەر ئەم نيوكەت و ئەو

نيوكەتيش، خەلكىدى دانىشتبوون. خاموشيان لە گەفتوگۆدا

بوون. شارى و گوندى و خيالآتى. قاچاخفرۆش و دز و بكوز و ياخى:

— ئەم تازەيەنە سى چل جووتياريان ھينراوہ بۆ زىندان. لە

شەرى دووبەرەكىدا، ئاغەكەيان كوشتووہ. لەو رۆژوہە من ليرەم،

ئەمە شەشەم ئاغەيە بە پيمەرە و تيللا يان چەقۆ كوزراوہ و

نيردراوہ بۆ دۆزەخ!... دەي ئيوە چيتان پيئە؟ ئەي كوا مارال؟

بلىقيس، زياتر لەوہى وەلاميكى بۆ براكەي ھەبئ، لە بيري

كورپە گەورەكەي دا بوو. لە بيري خانمەمەد سەرى داخستبوو

۱۲۰۹

كە ئيئەدەر

بەرگى سينيەم

دانىشتبوو، دەستە بليندەكانى لە سەر ئەژنۆ دانابوو، پشتى

چەماندبووہ و چاوى برپبوويە خستە كۆنەكانى تەختى ژوورەكە.

هیور و، هم رق له دل. ددانی له چیرهوه نه هیئا و ماسوولکه کانی
 بن پیسته چیر و کشاوه که ی روومه تی، گرژ ببوون. قژی پشت
 سه ری تازه به گویشان تاشرابوو و خری پشت گویکانی زیاتر
 دهرکه وتبوون. قژی بهر سه ری جی جی سپی ببوو. په گی ملی وه کوو
 قایشی چه رمی وشک، کشابوون. چلک به یه خه ی جاکه ته که ی و
 ملیوانی کراسه که یه وه په قه له ی به ستبوو و په نگه که ی گوپربوو.
 په نگی، نه زهرد؛ به لکوو رهش-زهرد بوو. شتیکی وه کوو سیبهر.
 قه راخ چاوه کانی گنجی وردی تیدا په یدا ببوو. لووتی، کشابوو. له
 سه ر ته ویلی، له پشت نه و برۆیانه ی مه دیاری نه خسته وه بیر،
 شوین و نیشانه ی رهنجیکی قوولی پوه دیار بوو.
 نه! له مه وییش، ناوچه وانی کوره که ی بلقیس نه وهنده
 گرنجای نه بوو:

«دایکت به قوربانت بی، خانمه مه د.»

بلقیس، ئاره زووی نه کرد له گه ل کوره که ی بکه وینه گفتوگو.
 به لام ههستی نه کرد ناتوانی. دژواربوو. زور دژوار بوو. بلقیس
 خانمه مه دی خوی نه ناسی. خانمه مه د، خووی وشتری هه بوو.
 خوراگر و خاموش و کینه مه ند. درهنگ هه لئه چوو، به لام وای
 له و روژه ی که نه هه ژا! گه رده لوولی با! کوفاره ی ئاگر. ترسینه ر.
 بلقیس پرکیشتی نه نه کرد دم بکاته وه. بویه، وه کوو زیاره تگه ریگ
 دهست به خزن دا نه هیئی، دهستی به ته ویل و گونای کوره که ی دا
 هیئاو پاشان، نه و دهسته ی که بونی رووی کوره که ی گرتبوو، هیئا
 به روخساری خوی دا و له سه ر چاوی دانا؛ به و نه اندازه ی ته ری
 برزانگه کانی بگریته خوی:

— تهنده روستی کورم؟

خانمه مه د، گه پاره ی سه فه ری دووری خه یال، رووی کرده
 دایکی و، گرژی و ماتی روخساری به بزه یه ک شکاند و وتی:

— براکانم چون؟

بلقیس، به و لیوانه وه که هیشتاش نه لهرزی وتی:

— باشن! باشن كورم. بهگمحه مه دیت بۆلات. پراوه ستا بووین
تا ئه ویش بگات و ههرسیكمان پیکه وه بیین. به لām دو اکه وت... وا
بریاره، بهگمحه مه د کاره که ی تالّوی به جی بهیلّی و بیته وه سه ر
په زه کانی خۆمان. زستانیک ی زۆر رهش بوو، ئه مسال. بهگمحه مه د
خۆی پیرانه گیرا. به ناچار چوو بۆ کاری داربرین و وشتره وانی له
لای ئه رباب.

— گولّمحه مه د؟

بلقیس بۆ ئه وه ی له رزینی لیوی بپرئ، له بن دداندا کرۆشتی
و وتی:

— باشه. زۆر هه والی ئه پرسئ. وتی خۆیشی دی بۆ سه ردانت.
— تا ئه و بی، من بهر ئه بزم. ساز و به که یفه؟
— باشه، باشه!

غهم و ترسیک له گوته ی دایکی دا بوو، ترسیکی نامۆ و
دردۆنگ. گهرده لوه ولی تۆز و خۆلی ئه و ماله ی، گومان ت وایه به یانی
ئه رووخئ. کاوله مالی گریمان.
ئه و داره ته ی که خانمحه مه د له بری خۆشه و یستی دایکانه ی
دائه نا:

— پیره میرد چۆنه؟

— دۆعای بۆ ئه کردی.

— مارالی خالّوعه بدۆسیش خۆ هاتوه بۆ په وه ندی خۆمان،
ئه ری؟

— ئه ویش... ئا.

— خۆشقه ده م بی. بۆ نه ته ینا خالّوم ببینی؟

بلقیس سه یری عه بدۆسی کرد و وتی:

— پئی نه کرا.

عه بدۆس سه ری داخست و وتی:

— دوو گیانه، په نگه؟!

بلقیس وتی:

— ئەو ھەوالە لە كوۆپوھ ئەزانى، تو؟

— ھەوال، لە بن بەردىشدا قەتیس نابى، خوشكە. بەلام ئاخر... گولمەھەدى ئىمە بىرى لەوھ نەكردەوھ كە من، من لىرە، لەگەل دەزگىرانەكەى ئەو ھاوبەندەم؟ ھاوكاسەم؟ ھاوكىشەم؟! بىرى لەوھ نەكردەوھ من ئەبى بتوانم چاوم بېرمە چاوەكانى دلاوهر؟ بو ئەو كارەى كرد، ئەو؟ ئەوھتا دەزگىرانەكەى وھكوو ماری برىندار لە ناو خویا لوول ئەبى و بەس ئەوھندەى ماوھ سەرى بكوئى بە دیواردا! تا ئىستە دووگەرەت وىستووئىھەتى ھەلئى. بەلام بە ھەزار زمان ئەو بىرەم لە مېشكېم دەرکردووه. ئەم كارە بو كرا، بو؟!

بلقیس نەبووئىست و نەشیتوانى سەبرى ناوچاوەكانى براكەى بكا. دەنگى عەبدووس ئەلەرزى. چ جايە فرمىسك لە چاوەكانىدا قەتیس نەبووبى؟.. بەلام نەئەكرا وھلامىش نەدرىتەوھ. قسەىھەك ئەبوأ بكارىھ. بوپە بە شەرەمەوھ وتى:

— بروات ھەبى خویان دلیان لەیھەك چوو، برام. ئىمە ھىچكاممان ئاگامان لى نەبوو. خوت دىتە دەرەوھ و ئەبىنى چوون بووھ!

بلقیس تا نیگای شەرمى لە عەبدووس بدزىتەوھ چاوى لە چاوە گر گرتووهكانى دلاوهر گىرا. پوخسارى جەوانى دلاوهر، بە پووگەشىكى رق و بىزارىیەوھ ناو دەررىجەكەى پر كرددبووھ. بلقىس نیگای لە سەر دەررىجەكە گواستەوھ. نەى ئەزانى سەبرى كام لابكات؟ خانمەھەمەد ھەستى بە شىپرزەى دایكى كرد. سەرىكى دەررىجەكەى كرد. دلاوهر ھەروا لەوئ بوو و خىسەى ئەكرد. خانمەھەمەد دانى لە چىرەوھ ھىئا و سەرى داخست و لە كاتىكا ئەتوت زىخ لە بن دانىدا دائەكرۆزى وتى:

— خوا بەزەى بە مندا بىتەوھ! خوا یارمەتیم بدات تا دوارپۆزى ھەپسەكەم ئەم ھەتوھ چاو شىنە نەخنىم، باشە! خالو عەبدووس! ئامۆزگارى بكە لە بىرى خوى بباتەوھ. پى بلى ئىتر ناوى ژنى برام لە دەمى نەبىسم، خالو! ئەگىنا ئەوھندەت نەزانى

گهروویم بادا. به گیانی خودی گولمحه مه د سویند نه خوم!
عه بدوس، چی بوتایهت؟ چی بگردایهت؟ تهنگانه! گیرودهی
رق. دل له بهری میهر. دامای کیشنه یه کی دوو لایه نه. ریژداری
خانمحه مه د و دلسوزی دلاوهر. دلگیر له گولمحه مه د و دل له دووی
مارال. خوشک و خوین و بنه مالله. تیپه رن نه م روظانه. بهند. گری.
گوشار. وهره زی. هه لچوون. چی پی نه و ترا، عه بدوس:

— خانمحه مه د، له بهر چاوی دایکت پیته بلیم. تو
خوشکه زای منی، پاره ی گیانی منی. گیانم له پیناوت دا نه دم.
به لام... پیته نه لیم؛ جیگه و ئابرووی خوته پابگره، خانمحه مه د!
نه کا دهست له دلاوهر به رزبکه یته وه، چونکه نه وسا جاریکی تریش
خزما یه تیه که مان تیک نه چیته وه!

عه بدوس له وه زیاتر دانه نیشته و هه لسا.
ناره زووی بلقیس خاموشی خانمحه مه د بوو. خانمحه مه دیش
بیدهنگ ما و له خالوی گهرا پروات. عه بدوس له نیگای نیگه رانی
خوشکه که ی دا، چوووه ناو بهند.

بلقیس بوته وهی سه رنجی کوره که ی بدزی، وتی:
— خوشکت، شیروته... ده می که یه نه دیوه؟! ها؟!
خانمحه مه د سه یری ده ربیجه که ی کرد. وه نه دی پیوه درابوو.
خانمحه مه د به بی نه وهی نیگای له سه ر ده ربیجه که هه ل بگری،
وتی:

— بیستوو مه شووی بو خو ی دوزیوه ته وه؟ پیروزه!
شیرو، ناره زوومه ندی توانده وه. له ناو خو ی دا گرموله بوو.
بلقیس وتی:

— هاتوو ه روو له توبخات، به به گمحه مه د بللی کاری به
سه ریوه نه بی. منیش داوات لی نه که م. به گمحه مه د گو ی له
قسه ی تو پائه گری. شتیکی پی بللی. بللی هه رچی بووه رو ی و
پا برد. نه مپرو هه ر چو ن بووه خو ی نه گه یه نی.
خانمحه مه د، سه ری له قاند.

بَلْقِيسَ وتى:

— له بهر همه موومان، مهبه به هوۋ و پرهزى عهبدووس. ئەو،
خوۋ زۆر گيروگرفتى ههيه، كورم. توۆزى بىرى لى بكهروه!
— من چيم داوه له خالۆم؟

بَلْقِيسَ وتى:

— باشه! تا ئيمه له كهليدهر دابمه زرين، توپش بهر ئەبى،
وايه؟

— پيموابى... ئەبى. ئەبى... عهلى ئەكبهر خانى خووش غيرهت
ههوالى چيه؟ پوورزاكه مان؟!

— خهريكه خهجيح ئەدا به كورهكهى بابقولى بوندار.

خانمحه مههه بزهيهكى ژههراوى هاتى و وتى:

— چمن بهجى. چمن له بار! دوو گهه و وادى ناپياو يهك ئەگر نهوه.
ژن و ژنخوازي! باش يهكدييان دۆزيوه تهوه. باش بهكارى يهكدى دىن.
بابقولى بوندار ئەوه ننده فيله بازه، ئاو گرى ئەدا. عهلى ئەكبهرى
حاجى پهسه نديش... دهى ئەگهه بينيت سلاوى منى پى بگه يه نه و
پى بلى خوپرى كورى زۆل، مهگهه له زيندان نهيه مهه دهرهوه! پى
بلى خوا بكا نهيه مهه دهرهوه، ئەگينا زهماوه ندى كچهكهى ئەكهه
به پرسه! بلى ئەوه ندهم رق له ههه دووكتانه، دلم به ئاوى هه موو
پووباره كان ناشورپتهوه. ئەى گهه و وادينه! منتان خسته زيندان و
خوتان له سههه قالپچه دانيشتن و ئەوه مهپانهى من له سههه
پردى هه ورپشمه وه پرېم دا و هينام له ناو خوتان دا به شتان كرد و
خواردتان؟! به دناوى و چهپسهكهى بو من و سههه فرازى و نانهكهشى
بو ئيوه، ئەرى؟!... هيشتا منتان نه ناسيوه! نازانن پيتان له سههه
كلكى چ سههه گمارپك داناوه! زورجوانه! ناپياو حاجى پهسه نهه،
مههه كانى چوارگويشلى من و تو پيكه وه دامانبرى و هينامان
و دامانه دهس بابقولى بوندار. بهلام كه دزيهكه دهه كهوت،
ئيوه مههه كانتان خوارد و بهشى زندانيشتان دانا بو من؟! خوپرى
حاجى پهسه نهه، تو ته نهه له بردنه وه دا هاوبه شى؟! ئەوسا كه

١٢١٤
كه لى سدههه
به رگى سيبههه

ئەگا بە دۆران، خۆت لا ئەدەی؟! حەپسەكەى خۆت ئەكړپتهوه
و دزیهكەش ئەخەپته ئەستۆى من؟ ھاوبەشى دز و ھاوړپى
كاروانى؟! مەگەر هەر لیره هەناسەدانم له بیر بچیتەوه، نا
ھاوړپى، ناجوامیر! ئەگینا، هی خۆت دەرخوارد ئەدەم، بى باوک!
ئاگات له خۆت بى، پوورزاگیان. گولئەندامى، پوورى ئازیزم ئەبینم
دانیشتووہ و فرمیسکت بۆ دائەبارینى!

بپهوهوه بوو ئەگەر بلقیس ھەرشتیک بللى. خانمەمەد،
ھۆش و ئاوەزى خۆى لەدەس دابوو و لیره نەبوو. ئەوہى ئەیوت،
پەيام نەبوو. جنیوى رووبەروو بوو. کوړى حاجى پەسەند، لیره،
له بەر چاوى کوړى کەلمیشى دانیشتبوو و خانمەمەد چاوى
لىمۆرەوه کړدوو و قسەى بۆ ئەکړد!
— تەواو!

کاتى رویشتن بوو. ئەبوا ھەلسن. بلقیس، دەستى خستە
سەر شانى کوړەكەى و چاوەکانى ماچ کړد و، ئاشکرا و نھینى
پى گوت:

— گەرفتارى بۆ خۆت درووست مەكە، خانمەمەد. وەرە
دەرەوه. بە ساخى و بە بى كيشه وەرە دەرەوه. وەرە بۆ كەلیدەر.
ئیمە زۆر كارمان پیتە، کوړم. گولمەمەد ئیتەر...

— گولمەمەد... ئیتەرچى؟

— گىروگرفتى بۆ خۆى سازكردووہ!

— له چ بابەتیکەوه؟

— بلقیس، بەس ئەوہندەى گوت:

— تۆ وەرە دەرەوه. زووتر لیره وەرە دەرەوه. ھەموومان چاوەریت

ئەكەين كوړم!

و به لایه کدا...

کرین و فروشی پمزه پماره کان، له ناو دالانی کاروانسرا، کوټای پهاټبوو. بلقیس و شیرو به ناو نهو ده لالانه یاخووته کان و چیوداره کانیاں گهمارو دابوو، تیپه پین و له بهر ژورره که ی پیره خالو، به شه که تی دانیشنتن. ئاشناکان، ستاری پینه چیان لی زیاد ببوو. له بن دیواره که، لای ته خته ی کاره که ی دانیشنتنوو و خاموش بوو. به هاتنی بلقیس و شیرو، ستار خو ی کوکرده وه و ریگتر دانیشنتن.

وه ستای سهرتاش، که خه ریک بوو جانتا که ی دانه خست، سه ریکی پیاوه کانی بهر چاخانه که ی کرد و وتی:
— له کوول نه بوونه وه تا مه ره کانیان له دهس نهو هه ژارانه ده رینا!

ستار، وه ک بللی هاتوته وه به خو ی دا، وتی:
— نه وه ی له رووسییه لیان سه ندبوون، ئیران پیانی دایه وه!
وه ستای سهرتاش وتی:
— که چی خو شیان به لایه نگری خه لکی دانه نین! له خوم نه پرسم، نه م جو ره مرو فانه نه گهر به راستی بیر و بروایه کیان هه بوایه، له ولاتی خو یان بو ده رنه کران؟

پیره خالو، به هاو زمانی وه ستای سهرتاش، وتی:
— به راستیش وایه وه ستا ستار! تو، هه رچه نده ته مه نت له ئیمه که متره، به لام دنیا دیده تری. نه گهر راست نه که ن و لایه نگری بی سهر و پی وه کوو ئیمه، نه ی چو ن له گهل حکوومه تی خو یان نه گونجاون؟ نه وه نیه نه وانیش خو یان به لایه نگری هه ژار و نه دار ناو نه بهن؟

وه ستا ستار وتی:
— وتووایه دز به دوای بازاری قهره بالخدا نه گهری، پیره خالو! ئیسته ش کو ی لی ره بی سهر و شوینتره؟! نه مجوره خه لکانه، هه میشه له ناو ریدان و بو به ختی خو یان نه گهرین. له کوټایشدا

هاورپئی سوارهن. ههميشه له بۆسه دان، بزائن كام لا ئه بياته وه،
ئهمانيش له گه ليان بكهون. ئيستتهش ئه وه تا كه ئه بيبيني؛ رهنگي
نه ته وه بيبان داوه له خويان و خهريكن به ئاره زووكانى خهلكى يارى
ئكه ن خۆشباوه ره كانيش پيبان وايه هاكا ئه مرپو و به يانى ولا ت
سه ره وبن ببي و ده سه لا تى شار بدرپت به ده س ئه م مشه خورانه وه!
جا ئه م چه قو كيشانه، چۆن هاتوونه ته ريزى جه ماوه ره وه نازانم؟
وه ستاي سه رتاش وتى:

— تو پيت وايه، له كوپوه خويان تيخزان دووه؟! —

ستار وتى:

— من نازانم، نازانم. ته نها ئه وه نده ئه زانم ئه بوايه ريگه يان
پي نه درئ!

مووسا، ئاوينه بچكوله كه ي دايه وه، به وه ستا حه سه نى
سه رتاش و ئه و ئاوينه كه ي خسته وه گيرفانى جانتا كه ي و ويستى
بروات. خاله مهنده لوو كه هه روا له بن ديواره كه دا دانيشتبوو و
پشكى بن كلا وه كه ي ئه دوزى، ده ستى برد بو كيسه كه ي و مزى
وه ستا حه سه نى دا و وتى:

— ده ستت نه يه شى، به راستى هونه رت نواند!

وه ستا حه سه ن، خواحافيزى كرد و كه وته ري به ناو
كاروانسه رادا سوورپك بدات. مووسا، لاي ستاره وه دانيشت،
بلقيسى پيشان دا و وتى:

— ئيوه چۆن دايه؟ —

— باشم برا كه م. باشم. خوات لى پازى بي.

— ئه و به رگه دوعا و چاوه زاره، گرييه كى بو كردنه وه؟

— ده ست و په نجه ت ره نكين، برام. زه حمه ته كه ت به فيرپو

نه چوو.

١٢١٧

كه ليه در

به رگى سيبه م

ستار تينووى وتووپژ بوو له گه ل دايقى گولمه حه مه د، به لام
له ناو خه لكه كه دا، به پيوستى نه زانى له وه زياتر خو ي نزيك
بكاته وه. بويه سه رى قسه كه ي هينا يه وه يه ك:

— ئەگەر بەخت و چارەنەوس یار بى، ديسانەوہش رېم
ئەكەوېتەوہ لای رەوہندەكەتان. بەھار لە كەلیدەرن، وا نییە؟
— ئا، بەلى. شوئینكى ترمان خو نییە!

— رەنگە لەوېش بو ئاو وچىشتىك بىم بە میوانتان. ئەگەر
زیندوو بىم، سەر و دلئان ئەگرم.

— بیابان بەرینە، براكەم! سەر و دلئ ئیمە بو ئەگرى؟
قورسایى خەلك لە سەر عەرزە، خو لە سەر شانى ئیمە نییە!
پارووه نانېك نرخی چیه؟ ھەمووكەس رۆزى خوئ ئەخوات.
ستار، بە بى ئەوہى شادمانیەكەى بشاریتەوہ، وتى:
— دیم!

لە خوئ نەوى و ھەلسا. قسە قسە ئەھینى و لەو كاتەدا
ئەو وای نەئەویست. كەرەسە و دەزگاكەى لە سووچى ژوورەكەى
پیرەخالۆ دانا و ھاتەوہ دەرەوہ. پرسىارى كرد:
— شەو لە كوئ؟

پیرەخالۆ وتى:
— لە ھەر شوئینكى. ئەتەوئ لیڤە، ئەتەوئ لەبنى سەبریز.
لە ھەر كوئ بىن.

— مالى بووكتان ئاگادار كردوہ؟
— پەيامم بو بەرپى كردوون.
— زور چاكە. ئەگەر پېش نوئزى ئیوارە گەشىتمەوہ ئیرە
ئەوہ باشە. ئەگینا پاش نوئز لە ناو بازار، لای ھەوزى ھەشت
گۆش، باشە؟

— تۆ و مووسا جارئ ئەچن بو گەپان؟! خاترجەم.
ستار، سەیرىكى ھاوپرېكەى كرد و وتى:
— ئیستە كە مووسا سەر و پېشى قۆزكردوہ، رەنگە بچین
بو گەرماو. ئەگەر خالە مەندەلووش بېت، ئەوہ...
خالە مەندەلوو كە بەردەوام بە پېخۆشبوونەوہ دەستى بە
سەرە تاشراوہكەىدا ئەھینا، وتى:

– نا، نا!... من هەر لیڤره مه سینیهه ک ئاو ئەکهم به سه رمدا.
نهء!

پیره خالۆ به تهوسه وه وتی:

– حه یفی ئاوی گهرمی گهرماو نییه بو ئەم برایه ی من؟!
مه نده لئوو بی بو گهرماو، ئەه گهرماو بچی بو کوئی؟! خاترجهم!
مووسا هه لئسابوو. ستاریش له سه کوکه چوو خواره وه و
به جووته و شان به شان، به ره وه ده رگای کاروانسه راکه رۆیشتن.
– برام؟

– ئا، بلێ. خاترجهم!

– ئەم غه واره پینه چیه، پیاویکی باشه. به لām... به لām نازانم
بوچی دئم به رایه نادات که مووسا له گه لئی هاوده م بی؟ بلێی
بوچی بی؟

– له بهر ئەوه ی هەر ئەم ته نه ا کورته هه یه، براگیان! ژنت
که بو هیئا، خو به خو وا تووش ئەبی، هه موو دوست و ئاشنایه ک
له بیر ئەباته وه. خاترجهم!

ستار، له ده رگای کاروانسه را چوو ده ره وه، به مووسای وت:
– باوکت جوړیک سه یری ئەکردم!
مووسا به گالته وه وتی:

– باوکی منه، ئیترا! دووه مه که شی، پیره میرد کویره،
چاوه روانی چیت؟!

له چوارپێانی ئه رک، به ره وه گه ره کی ئاسنگه ران ئەچوون:
– تو، به راستی ئەته وی ژن به یینی؟
– نا، بو ئەپرسی؟

– هه یچ. به س ئەموسته ئەوه ببیسم!

– به لām پیره میرد خو له زمانه ی من تی ناگات. بیانوی گرتوه
و له خوړا ئیمه ش راکیش ئەکا بو مائی ئاته ش. نازانم بوچی
به و جوړه خو ی سه غله ت کردوه. یان له مردنی خو ی ئەترسی و
ئیه وی ئاره زوی زاویه تی من نه باته گوړ، یان له ئاواره بوونه که ی

من نىگه رانه!

— ره نىگيشه له ههر دووكيان. په نىگيشه له بهر نه وهى له گه ل

خراب و نه شي او نه گه پړي!

مووسا، كوټايى قسه كهى ستارى به مه به ست وهر نه گرت و
به گوپړهى نه وهى هوش و بيري له لاي كاره كهى به رده ميان بوو،
وتى:

— به راي تو من نه مشه و چي بكه م؟ نه گه ر دايكى كچه وتى
باشه، نهوسا چي؟

— ژيوان بوونه وه. به يانى ژيوان نه بيته وه و به پيره خالو نه ليى
دايكي كچه، خو شناو نييه. ناوزراوه و به دلټ نييه و نه برپته وه!
— نهى وه لامى پيره ميړد چوڼ بده مه وه؟ باوكم، نهو گرنگه.
— با بليين... هه مان قسه به وپش نه ليى. خو له دارت
ناهن. زور له سهرى روپشت، له قهس نه تورپټ و نه چي بو لاي
قه لاجيمه ن. باوك هه رگيز نه وه نده له كورپى خو بيزار نابى،
نه فرينى بكات. شهش مانگى دى دلى بوټ تهنگ نه بى، يا نه نيړى
به دواتا و يان دى بوټات!

گه په كى ناسنگه ران. بهر له وهى به ليژاييه تونده كه دا
به ربه نه وه ستار وتى:

— نه تبه م له گه ل هاورپيه كى خوشه ويست ناشنات نه كه م.

ناسنگه ره. نه رى، داستانى كاوه و زوحاكم بو وتوويت يان نا؟

— هه مان كه دوو مار له سهر شانى سهوز بيووو؟ زوحاك؟

شيوه كه ليژ بوو و بو نه وهى بتوانن بچنه خواره وه نه بو
دهستى يه كدى بگرن، يان دهست به ديواره كه وه بگرن و نه ژنويان
زياتر بچه ميننه وه. سهره راي نه وهش له كوټايى ليژاييه كه دا
نه نه كرا مروف خو رابگرى. بوپه قاچه كان، هه نگاوه كان خو به خو
تيژتر نه بوون و قورساى لهش، مروفيان نه برد بو ناو قوولاىيه كه،
گه په كه كه.

ستار و مووسا، به دژوارى توانيان له لاي مالى كاويه كان

خوڤيان بگرنه وه. گوزهرى كاولى چه له نگر، كوڤلاڻيكي تهنگه بهر بوو و پيچيكي تيا بوو. كوڤلاڻى بچووك و خهفه خان. تيئه لكيش، به كوڤل يه كه وه. شويني كار و ژيان، هيلانهى مريشك و كه له شيريان. ناودهس و ناوه پو و بازاڤى فروشى قايش و كه ره سهى دار و كورتان و شيش و گاز و دهرزى و سوژن و قولاپ. ئەملا تر، مهيدانيك. به لاي راستدا، ديوار و دهرگاي كاروانسه رايهك و چه پى وان، راسته بازاڤى ناسنگهران.

دهنگ. دهنگي پيك له سهر سندان. ناسن له سهر ناسن. كوورهى به گر له بنى هه موو دووكانيكدا. ناسن، ناسن، ناسنى سوور. ههر سندان و چند پياو به دهوريه وه. پيك و بازوو، له شى نيوه رووت. چهور و چلكن و ئاره قاوى. رهش. ناسنى سووره كراو به دم گيره وه. گيره به دهست وه ستاكارى كورته بالا وه. نووشتاوه. پيكيكي سووك، به دهستى راستيه وه. ناسن له بن پيكدا نازار ئەچيژى. پيك و ناواز.

دووكانى تر، سندانى تر، پياوانى تر.

پياوانى تر، دووكانى تر، سندانى تر.

پيكه كان، پياوه كان، سندانه كان. دهنگ و؛ دهنگه كان. پاو ه شاندى لهش و قول و بازوو.

بالا به رزان، سى پياو. چلكن و ئاره قاوى، له گهرمهى كاردا. ژيركراسى كون و دادراو. روويان به هيسى كووره رهش بووه. قزيان قورمى لى نيشتوووه. ئالوز و شيواو. لباد. مل و ناوچاو. ئارهق له نووكى لووته وه ئەتكي. رهگى دهست هه لتوقيه وه. رهشمهى كشاو. تووكى سينه. چاوانى سوور، تهنگ بوته وه و هاتوته وه يهك. ئارهقهى ناوچاو له سهر برزانگ. بالا به رزان. پيك و پيك له سهر

دهست. دهست و بازوو. دهستان و بازوان. نركه. نركه و نركه له

كه ئيه دهر

به رگى سيبه م

ناخه وه، رپتمى داكوتانى پيك به سهر ناسن و به سهر سندان دا. هارموونى. سهما و نهواى رپكى پيك و سندان و بازوو. نركه به نركه. دوژمنايه تى ناسن و ناسن. دوژمنايه تى سندان و لهش.

ئاسنى سوور، پەنگى ئەپەرى. بەزىوى نرکه و بازوو. کهوگ ئەبى،
رەش دائەگەر. بېچم وەرئەگر. بېچمى وەرگرتوو. گاسن.
وہستاکارى کورته بالا، بە شانیکى داکەوتوو و شانیکى بەرزوہ
بوو، بەرہەمى ھەزاران ھەزار پیک و ھەزاران ھەزار سوورپانى گاز،
گاسنى لەبار؛ لە ئاوى ناو سەنگاو رۆ ئەکات. تەواو.

بالا بەرزان، سى پياو، تەن و بازوو ئەدەنە دەست پشوویەکی
کورت. گەنجترین بۆ ئەوہى ماندویتی چاو پروییتتەوہ، پرو لە
دەرہوہى دووکان. نیگای لەگەل ستار ئەبى بە یەک. بزەيەک.
شنيک وەکوو پەنگى ئاگرى کوورە، لە روخسارى دا ئەپشکوو.
دیتە دەرہوہ. نەشوراو و نەتراشراو. قايشى کەمەر توند ئەکا.
پازنە ھەلئەکیشى. ئەکەویتە پى. ئەکەونە پى. لە سەر زمانى
مووسادا پرسىاریک ھەيە، ئەزموونى سالان:

— وەستاکەت نایکا بە بۆلە بۆلە بۆ زوو دەستت ھەلگرت؟ تا
ئىوارە ھىشتا زۆرى ماوہ. خۆر...

— وەستاکار، مامى عەلى ئەکبەرە. وایە عەلى ئەکبەر؟...
ئەمە عەلى ئەکبەرە. ئەمەش مووسا، مووسای تەونکار. وام بە
باش زانى یەکدى بىین، پەنگە رۆژیک پىویستیتان بەیەک ھەبى.
خۆتان باسى خۆتان ئەکەن یا من لە برى ئیوہ بیلیم؟
— خۆت بیل، ئیترا!

— عەلى ئەکبەر لە دووکانى مامى کار ئەکات. باوکی
عەلى ئەکبەر ژنى براکەى ھیناوەتەوہ، یان بە گوتەى ئیوہى
سەبزەوارى، وەرى گرتۆتەوہ. واتە دایکى عەلى ئەکبەرى خواستووہ
و دەستى بە سەر دووکانەکەدا گرتووہ. عەلى ئەکبەر منال بووہ
باوکی مردووہ. مامیشى بووہ بە سەرپەرشتى. بۆیە عەلى ئەکبەر
لە لای مامى بە رۆژمز کار ئەکات. ناچى بۆ مائیشیان. لەگەل
یەکیتر لە ھەفالان کە دەباغە، لە دەرہوہى شار، نزیکى
نویژگە پیکەوہ ئەژین. بەراست ئەکبەر! ئەمەشەو ئەتوانین
نوسرەت بىینین؟

– ئەگەر زوو لە بەرەلّایی بگەریتەوه!
– ئەمجا مووسا، ئەو، پێشتر هەر لیڤه لە ناو شار کاری
ئەکرد. فەرش چنن. پاشانیش وەکوو وەستاکار چوو بە گوند.
هەرچی چۆن بێ پیلّاوه شپه لە بیاباندا ناردەمی خوایه!
لەگەڵ پیکەنینی ستار عەلی ئەکبەر و مووساش پیکەنین.
ئەکبەر سەیری مووسای کرد و وتی:

– لەپەر قەلّس نەبی، ها! وەستا ستاره هەر وایه، هەلبەت
خۆی وەستاکی ئەوەندە بە کەلک نییه! بەس ئەزانێ کەرته قەلّ
لیبدا. ناسکاری بێت و لە دەستی نایه. باوەر ناکەمی ئەوەتانی
سەیری درزی پیلّاوهکانی من بکە. لەقەز دووریووتەوه! بەلّام
دیسانەوهش وەکوو ئەوپی پیرەژن دەمی کردۆتەوه.
ئەمجاره، ستار بەرزتر پیکەنی.
عەلی ئەکبەر، وەک لەپەر شتیکی هاتبیتەوه بیر، بە کورتی
پیکەنی و وتی:

– بەراست هەندێ هەوالم بیستوو. ئەلین وەرزیڤ و جووتیار
چەن خانیان کوشتوو! شتیکی تر؛ ئەلین دوو جەندەرمەش لە
دەورو بەری تاغی کوژراون. ئیوه ناگاتان لییه؟
ستار وتی:

– هەوالم زۆره. شەو، شەو هەمووت بۆ ئەگێرمەوه.
عەلی ئەکبەر وتی:

– هەوالم و تاردانی جەنابی فەرھوودت هەیه؟ چوار دەمی مانگ.
– نە، بەلّام هەوالمی ترم هەیه. ئەو هی که هاورپی مووسا
ئەیهوئی بێی بە زاوا! سەیری قەد و بالایی مەکه. ناگره کهی زۆر
توندە!

– پیرۆزه. ئەهی کوا شیرینیە کهی؟
ستار سەیری مووسای کرد و وتی:

– داوا لە خۆی بکە. بابقولی بوندار ئەوەندە زۆر پارەمی ئەداتی،
لە گیرفانەکانی دا جیگەمی نابیتەوه!

مووسا وتی:

هه مه کاره ی زه ماوه نده که خودی ستاره.

ستار وتی:

— وایه... من برازاوام. به راست ئیوه به برازاوا ئه لئین چی؟

— چوو زانم... شو شبان، با بلین!

— هه رچی چۆن بئ من ئاماده م. چی ئه خۆن؟ چا، شیرینی یان

ئاره ق؟ هه رچه ن تازه زاوا ئاره قخۆر نییه!

عه لی ئه کبه ر وتی:

— ئه مه یان له پیی من. شهو، به ماست و سه وزیه وه

سفره ی بۆ دانه مزینم. ئه چینه وه بۆ ماله وه.

— چی له وه باشتره، ده ی ئه مه ش که جی به جی بوو. ئه گه ر

پیترکرا دوکتۆریش بانگ بکه. من و مووسا پاش داواکاری دین.

پیماویه مائی بووک له مائی ئیوه نزیکه. تۆ بچۆ بۆ ده باغخانه

هه وساری نوسره ت بگره و بیبه بۆ ماله وه. ئیمه ش ئه گه یان.

ئه مشه و ئه بی وای لی بکه یان به ئیشتیا گۆرانیمان بۆ بلئ. من

و مووسا ئیسته ئه چین بۆ گه رما و خۆمان ئه شوین نه کا دایکی

بووک پیی ناخۆش بی. تۆ خۆ نایه یه ت؟ ئاخه ر، حه یفه ئه و قورمانه

له سه ر و پووزت داشۆری!

عه لی ئه کبه ر دیسانه وه ش به پیکه نینه وه، دانه سپیه کانی

ده رخست و وتی:

— له لای کووره که، ئاوی گه رمان داناه ئیمه. خواتان

له گه ل!

— تا شه و

عه لی ئه کبه ر که وته ری. به لām به ر له وه ی دووریکه ویته وه،

وه رگه را و ستار و مووسای له به ر پلیکانه کانی گه رما و پراگرت.

— به راست، ئه و بووکه کامه یه که دراوسی پی ئیمه یه و ناشی

ناسین؟

— پاشان. پاشتر پیتی ئه لیم.

ەلىئەكبەر، سەرنجى لە سەر شانى ستارەو ە رۆيشت.
 – سەيرى چى ئەكەي؟
 – ئەو ەي بەر نانەواخانە. سەيرى كلاًو گەرگەرى سەرى بەكە.
 ستار وتى:
 – تۆ بۆ، ئەگەر ئىمەي ئەو ەي با بى بۆ گەرماو!
 ئەكبەر دووركەوتەو ە، ستار و مووسا لە دالانى چالى
 گەرماو، ون بوون.

بانگى ئىوارە، لە منارەي مزگەوتى گەرەو ە:
 «الله اكبر... الله اكبر!»

خالە مەندەلو و پىرەخالۆ لە لاي حەزى ەشت گۆشە،
 بەرامبەر دىوارى مزگەوت، ەستابوون. پىرەخالۆ تەزىبىكى دەك
 درشتى سوورى بە دەستەو ە بوو، پەنجەي ئەخستە سەر دەكەكان
 و بەرودوواي پى ئەكردن. مېزەرىكى خاوينى سپى و سووكى لە
 دەورى سەرى پىچابوو و پىشە كورته ماش و برىنجىكەي روتتر
 خۆياي ئەكرد. دياربوو تۆزىك لەمەو بەر شۆردوويەتى. جاكەتىكى
 بۆرى ەراوى لەبەردا بوو و پاژنەي گىو ەكانى ەلكىشابوو. رووى
 گىو ەكانى زۆر سپى بوو. ئەويش كارى ئەمپۆ بوو و پىرەخالۆ
 بە گلە سپى رەنگى كردبوو و لە بەر خۆرەكە وشكى كردبوو ە.
 شەروالە رەشەكەشى، ەم خاوين بوو و ەم چىن چىن
 ەستابوو و ەوارى ئەكرد كاژىرىك لەمەوبەر لە ناو بوخچە دەرى
 ەيناو ە. دەرەلنگى رەشى شەروالەكە. لە سەر گىو ە سپى ەكان و
 شەقە شەقى دەكەكانى تەزىبىك كە بە دوایەكدا ەللى ئەدا
 ، نىگاي سەينەرى لە بن مېزەرەكەيەو ە بە ەموو لايەكدا،
 نىشانەي شادمانى و سەرخۆش بوونى پىرەخالۆ بوو. شادمانى
 بۆ رەوايى ئەو كارە گەنگەي بۆ جىبەجىكردنى ەتۆتە پىشەو ە.
 دەسپىشخەرى بۆ كارىك كە بە گومانى پىرەخالۆ، شىاوترىن
 خزمەت بوو بە زركوپەكەي. دارەتى ەستى باوكانە. شارەزاي

ئەوھى كە سەرھەكى تىرىن ئەركى باوك، ژن ھىنان و دامەزاندنى كۆرپە. پەنگە، دوا ئەركى گرىنگ، لە گومانى پىرە خالۆدا. كاتى ئەو ھاتبوو سەرى مووسا بىي بە دووان، قاچەكانى بە چوار. بۆيە، پەنجە ئەستورەكانى پىرەخالۆ، بە حمز و گەرمايەكەى زياترەو، يارى بە دەنكەكانى تەزىيچەكە ئەكرد.

خالە مەندەلوو، تەنھا كارىكە كىردبووى، قايشەكەى توند كىردبوو. ئەگىنا كراس ھەمان كراس، گىوھ ھەمان گىوھ، چۆخە ھەمان و كلاًو، ھەمان كلاًو بوو. دەورى كلاًوھكەى توئىژىكى ئەستوروى چللى رەشى لى نىشتىبوو. سەر ئەژنۆى شەرۆالەكەى پىنەيەكى نارەنگى پىوھ بوو. سەر و گوئى و دەور مىلى لە چللك و تووك خاوين كرابوويەو، بەلام برژانگەكانى ھەروا لكابوو و پىلووھەكانى پەرىشان و ئاوى چاوى لە نيوان برژانگەكانى ھەو دزەى ئەكرد و بەژىر پىلوووى دا ئەخزا خوارەوھ و قەراخەكانى لووتە زلەكەى تەر ئەكرد.

خالە مەندەلوو، ئەوكاتە ئەيتوانى باش رى بكا، كە ھەنگاوى لەگەل وشتەرەكانى جووت بوايەتن. لەو كاتەدا، كە زۆر بەى ھەرە زۆرى ژيانى داگرتبوو، بە بى ئەوھى خۆى بىھوئى يان ئەفان بكات، ھاوپى و ھەماھەنگى كاروانە بچووك و بى زەنگ و دەنگەكەى ھەنگاوى ئەنا. وەكوو بلىئى ئاھەنگى جوولانى پشت و رانى وشتەرەكان لەگەل خۆى ئەبەن. خالە مەندەلوو، لە ھەستانىشدا وابوو. كاتىك باش ئەوھەستا، باش ئەيتوانى بوھەستى كە ھەوسارى پىشەنگەكەى بە شانەوھ بوايەت. لەوكاتەدا، پراوھەستا و پراو بەخۆ ئەوھەستا. وەكوو بلىئى جگە لە دووپى، پالى بە پىي وشتەرەكانىشەوھ داوھ. ئەتوت بە دەسكەوسارى سەر شانىوھ، لە وشتەرەكانى موتوربەكراوھ، يەكپارچە و يەكبوو. پىرەمىرد، بە بى وشتەرەكانى تەنھا و بىكەس بوو. دىردۆنگ و بى پشتىوان. بى پايە و بى بناخە. بۆيەش بوو، پۆزى ئەمپۆ، نەى ئەتوانى باش بوھەستى و باش رى بكات و، باش پراوانى. نەى ئەتوانى

باش يان خراپ، نهریت شكینانی شهو؛ سهر له بن پیستی شهو، درکی سهر پیستی خاو و خلیچکی شهو. رهنگه، خوروویهک له سهر پیستی گا. روخساری ئاشنا له چاوی پیرهخاڵۆدا، تاک و تهرا بهردهسته و چهقوکیشهکانی شهمهلی یاخووت. سینگیان دهرهپاندبوو. چاوهکانیان تیژی خهوی قورسی ئیواره. ریش تاشراو و پروومت شوردوو. کاکۆلی چهورکراو، یهخه کراس کراوه، پیلاوهکان ههندیکیان به ورشه و، ددانهکانیان به زۆری ئالتوون کراو و ههندیکیان جگهرهیهک به دهستی چهپهوه، سهریان نیوهخوار ڤاگرتبوو؛ ملبهکوینی خو بهزلزان.

ئهمانه ههموو، ڤوالته و ڤووکاربوو. بهلام پیاویکی وهکوو پیرهخاڵۆ، ئهیتوانی پارچهی پهراگهنده و فریوهی ناو دل و دهروونی ئهم شهو ریپوارانهی شار - که کهمیان له سی ساڵان تیپهریبوو - ببینی. گیرفانهکان به زۆری بهتال. رهنگه چهقویهک له راست و دهسپیک له چهپ، یان له سهردهست. سینگیان ڤر له حهزی جهوانی؛ ئارهزووی بهدی نههاتوو. ئومیدی کورت، بهلام به ڤوالته بهرین و له ههموو کاتیکدا، درهنگ خایهن. ههلهگهردی عاشق بهخو، به حهزیکی بهرفراوانی پیشاندانی سهر و شان و -ههندی جاریش- قۆزیهتیان. ڤر و شهپانی و پهلاماردهر. بو ئهوهی پیشانی بدن نهترسن، ئهبا ترسینه بن؛ بهلام، ڤر به پیستیان ترسنۆک. ترس، لهمانهدا بههیزترین خووه. ههر بویهشه له بهیانیهوه ههتاکوو شهو هیچکاریکیان نییه جگه له زالبوون به سهر ترسدا و پیشاندانی بیباکیان. هیواداری ئهوهی خهکی به نهترسیان بناسن. که وا بوو، فرهویژ و کهم بیسن. درژدادرین. دهم به نهپهی کۆلانه چۆلهکانی کۆتایی شهون. سههرکی بهرامبهر بهدهسهلات و، گورگی سهر دیواری بندهستن. خیرایی هاتووچۆی سهر بهرهوخوار و خوار بو سهرن. پلنگ و پشیلهن. کهوشهن و سنوور نانسین. پایهیان نییه و پیگهش. ڤارای بهراوهژوون. پشیله تا پلنگ، پلنگ تا پشیله. تیکهلهی دفره و خویرپهتی. دوو ڤووی

دراویکن که بو خوی ناسنامهی نییه.

بهره کوئی نهرۆن، ئەمانه؟

دیاره؛ بهره شهو! شهوی شار ئەمانه ئەبێ بیگهرپینن؛
قوومارخانه، شیرهکیشخانه، قاحبهخانهکان. به ناوینیشانی
شهمهلهوه نهرۆن. رهنگه پپویست بێ بترسیینن. نووکه
چهقۆیهک، رهنگه پپستی پیاویک بروشینن. خهوی شهوانه
بازرگانیک، رهنگه بزپینری. باج:

«له کوپوه ئەزانی شهوی نیوهشهوه، ههمارهکهت ئاگری

تیبهرنابی؟!»

– ئەمەش حەبیب خانی مشهخۆر! سهیری بکه برام!

خهنیمی مووسای ئیمهیه. سهروبهچکی ببینه!

حەبیبیش له بنی شارهوه ئەهات و بهره سهرهوه نهرۆیشتن.
هات و چوو. ریک به بهردهمی خاله مهندهلوودا. پیرهخالۆ، نیگی
له دووی حەبیب، درێژهی به قسهکهی دا:

– حەز له کچهکهی ئاتەش ئەکات! کۆترباز و کۆتفرۆش و

پاوپیه.

حەبیب، لهگهڵ ئەوهی که هیشتا گەنج بوو –رهنگه کهمتر
له سی سال– بهلام پشتی تۆزی کۆم ببوو و کاتی رۆیشتن،
سهر و ملی بو خوارهوه لار بوو. گهپیی سهری به تهقیلهیهکی
قاوهیی دائهپۆشا و تووکه نهرمهکانی دهوری ملی و لای گویکانی
ئەبرد بو سهرهوه. لووتی چهماوهی ببوویه هۆی ئەوهی، چاوه گرده
خاکیهکانی به قوولچووتر خویا بکات. تهویلی له بن کلاوهکهی دا
تاسەر برۆ به دهروه نهبوو. جاکهتهکهی ههروا بوو وهکوو
ههمیشه، دهستی راستی له ناو گیرفانی دا یاری به پارهی ئاسن
و چهقۆکهی ئەکرد و خپهی لیوه ئەهینان.

۱۲۲۹

که ئیهدەر

بهرگی سینه

بهلام، له ناو ههموو دار و دهستهی شهمهلی یاخووت دا،

بوچی ئەو عاشقی کچی ئاتەش ببوو؟ حەبیب مشهخۆر، بوچی؟

ئەمه زیاتر، پیرهخالۆی ئەخسته گومانهوه. حەبیب، پشتر

سهروهستای دووکانیکی گیوه دوورین بوو. له ناو بازار، به گویرهی کار و شارهزاییه که ی نرخ و بایه خیکی همبوو. به لّام خوی پی پانه گیراو نه مایه وه. به جارّ خوی دایه کوتره کانی و له پهنای کوّلانی بازرگان، نزیکه دهر وازه عیراق، ئەو شوینهی که له ژیر دهسه لّاتی ئالاجاقی دا بوو، دووکانیکی له تهنیشت قهحپه خانهای فهرهح خانم، گرت به کرّ، به مه بهستی نیچیر فرۆشی. ورده ورده له گه لّ گه وواده کان و به تاییهت فهرهح خانم زیاتر و زیاتر بوو به ئاشنا.

به لّام، بوچی ئەو ببوو به خوازیاری کچی ئاتەش؟
پیره خالّو وای بوّ ئەچوو ئەبی درۆیهک له م کاره دا هه بی؟
تو بلّی داواکاری حه بیب مشه خور، ئەویش بهو توندوتیژییه،
پووکاری پیلانیکی نهینی نه بی؟ لای پیره خالّو وه لّام روون بوو.
به لّام به ئاسانی پیی قبوولّ نه ئەکرا. بوّ ئەوهی هه موو جوّره
گومان و گریمانیکی خراب له خه یالّی خوی بسپرّته وه، وای به
باش ئەزانی به زووترین کات، گورج و خیرا، دهستی کچه بدات به
دهستی مووساوه و به رییان بکات بوّ قه لّاجیمه ن.

— پاش خو شۆردن، مروّف چهن سووک ئەبی!
پیره خالّو، سهیری سهه و رووی پاک و خاوین شۆراو و ته پ و
تازهی مووسای کرد و روخساری به نه رمه خه ندهیهک پشکووت
ستاریش ریشی له گه رماو تاشیبوو.

— دواکه وتین، ئەری؟

— نا، نا. کاتی خویه تی، جارّ ئیوارهیه. برۆین، ئەری؟

به دهه م پرسته و گوتهی کورته وه، کهوتنه ری.

— چوار پینچ سیر شیرینی بکپین یان نا؟

— بکپین. دووکانی غولام په زا فالنجی له سهه رپه مانه.

شهو ی گهنج به سهه به رد چنه که دا خوی پراکیش ئەکرد. ناو
به ناو دارتیلی لاروله ویری کاره با، په لّهی کز و بی په نگه تیشکی
به سهه په نجهیه وه پراگرتبوو. ئەو گلۆپانهی ته نها خویان روون

ئەكردەوھ و لە خواریشەوھ بازنەیهکی بەقەد دوو ھەنگاو. لە پاش
ئەوھش تیشك ھەتا تیشك تاریکی بوو. دار تیلی کارەبا، ھیشتا
نەگەیشتبووێھ لای دووکانی فالنجی. بەقال، لامپای پیکردبوو.

– پینچ سیر بەسە کەلایی، پینچ سیر!

دریژە تاریکیەكە، چال و چۆل بوو و قەلای دارووخواو. لەو دیو
دیوارەكەوھ كەلەوھ بوو، قوولكە قوول و بەفرە چالی پەراگەندە.
دیوار و كۆلەكە نیوھ پووخواو، لەملا و ئەولا. سیبەری ترس. بیزار
لە تەنھایی خۆیان. ئەولاترەوھ، ئیمامزادە شووعیب بوو و نوێزگە؛
لەو بەریەوھ، دەباغخانە و كوشتارگە. لەمبەر و ئەوبەریش، لە
پەنا و پەسیری چال و دیوارەكاندا، خانووە قورینە وەك كۆلانە یان
جار جارە تیشكی كز، بە پێکی دیواری مائی ئاتەش، پارچەیهکی
بەتاق كەوتوو دیوارە كۆنە بوو. بەركەنار و تەنھا؛ شتیك لە نیوان
خزن و نوێزگەدا. دەرگایەکی تەنگ. دیواری كورت، دەرختی كی
وشك. پیرە داری كی سنجوو. ژووړیك و دالانیك. پووناكیەکی
مردوو لە سەر بەرپەیهکی شپ. دەستكاری وەستاكاری لە میژینە.
پەردەیهکی چلكن. نەخشی سواخی دیوارە رەش ھەلگەراوھەكە.
دۆشەكلەیهك و سەرینیك. چرا و قالیەکی شپە لە ناوھ راستدا.
سەماوھری تەنەكە. ژنیكی تەنھا: ئاتەش، دوو چاوی رەش و دوو
برۆی پەیوھست، پریچی كی فرە لە ژیر لەچكدا. روخساری كشاو
و لووتی باریك. خالیك لە پشت لیوی و لیو شین ھەلگەراوھ.
پەنجەكانی درێژ و باریك؛ زەرد بەدوو كەلی جگەرە. ناوچاوی كی مۆن.
شانی بەرز. مەمکی شوپۆر، دەماری دەستەكانی ھەلتۆقیوھ. سسست
و خومار و ماندوو؛ دل مردوو. دەنگی گر و پیلووھەكانی قورس. نیگای
گەرم؛ پاشماوھى جوانی و شوخی بیوینەى: ئاتەش.

میوان نەواز نەبوو، بەلام میوان داربوو. ئەیزانی چۆن لەگەل
میوان ھەلبكا. ھەرچەندە، ھەندئ لە مشتەریەكانی شەوانە
ھیچیشیان لی ھەلنەوھەری. بەلام چی بكات؟ میوان. شەویك،
خۆ ھەزار شەو نییە. با ئەم كچە ھەلگرن و برۆن. با بیبن

۱۲۳۱

كە ئیئەدەر

بەرگی سێبەم

و برۆن. ئەگەر دانیشی؟ ئەگەر رەعنا لای کورە بمیئیتەوه؟ ئە! نەئە ئەویست. حەزیکى ملۆزم، ویستیکى خۆرسک، لە دەروونی ئاتەشدا مەلەنەئە بوو. مەلەنەئە راکرتن-پەرەوازەکردنی کچەکەئە. ویستیکى دایکانەئە دزیو؛ رەعنا ببی بە راپەخیک، تا دایک بتوانی پپی دوارۆزی لە سەر دانئ. کۆلەکەئە پالی پپوئەبدا؛ هەرچەندە سسست و کورت خایەنیش ببی. جوانی رەعنا، بەهائ گۆزەرانی ژیان. ئاسوودەئەئە لە سەر دەئە پیری و پەککەوتن دا. مەلەنەئەئە حەز و ویستى خۆئ و، خەئە رۆژگاری رۆلەکەئە. رۆلە؟ ئەئە چ ناویکى تری لی بنایەت؟ رەعنا، مەگەر لە ئاتەش نەببوو؟ ببوو! بیرهوئەریهک بوو. نیشانەئە بیرهوئەریهک بوو. یادگاری دیداری پیاویک لەگەل ئاتەش. شووی ئاتەش. نەک یەکەمین و دواين پیاو. بەلکوو یەکەمین و دواين شوو. شوو، ئەویش لە بەر ئەوئە رەعنائە بو بەجئ هیشتبوو. پیاویکى رپوار. برووسکەئەئە، تریشقەئەئە. دەرکەوت و ونبوو. دیار و نادیار. نامۆ و ون و دوور. پالتاویکى درپژئ قەزاقئ. سمیلئ رەش و چاوی تۆزئ سوور. تاقم و فیشەکدان. تەفەنگ و سەرەنیزەکەئە هەلپەسارد بە دیوارەکەئە. ئەسپەکەئە لە دەرەوه. کلأوی شاپۆئ کرد بە بزماردا. پەنجەکانی درپژ و ئەستوور بوون کانیکە قۆپچە زلەکانی پالتاوهکەئە ئەکردهوه. پەرەئە لووتی ئەفپری. تریشقە. هەژا و هەژان. پاشان، ئارامئ. خاوبوونەوهئە پاش تەزووی حەز. یادئ خەونیکی خۆش و بە دوائ، چالیکی بەتالئ لە روحدا. چپژئیکى شیرین و بە ئازار لە بن ددانئە و چەکەرەئە تۆویک لە پزدان دا. دەنگئ سمئ ئەسپەکە لە سەر خاکەپووتئ بن دیوارەکە. سیبەرئک دوور ئەکەوئتەوه. بریسکانەوهئە هەتاو لە سەر دەسکئ تەفەنگ. کلک راپەشانەئەئە ئەسپ و چاو لە دووی سواری رپوشتوو. رپژ، قورس ئەبئ. رپژان، قورس و خاو ئەبن. شەو، بالآئ بەرز ئەبئ. شەوان درپژ ئەبنەوه. چاوی لە لیلهوه دئ، سەری لە گپژەوه. رپوومەئەئە ماسئ و ورگئ بەرز ئەبئتەوه. ئەوهندەئە نەماوه. ئاوسانی قاقەکانئ

ئەنئىنىيەتتە. گۆنای شىل ئەبى، نىشانەى كچە. كچىك. ناوكى بېرن. رەعنا، ناويكى جوانە، پۇزى لاي خوايە. رەعنا، لە سەر دەست، دالانىكى دريژ و ھەزار پيچ لە بەردەمىدا:

«بابروا، بابروا! ئەوپەرى لە برسان ئەمرم. با بەرم. بەلام كچەكەم با بروت. ھەرچۆر بوو بۆ خۆى ئەزى. خوا رازى ناي پايگرم. جەوانە. ئارەزووى لە بەرگى بووكيئە. با بروا بە دواى بەختىدا. ھەر نەبى، ئەويش خوايەكى ھەيە، نيەتى؟»

— تۆش دەمت شيرن بكە، ئاتەش گيان! بە خىر و خۆشى. باوكى زاوا ئاورودوى زستانت بە خورايى بۆ ئەھيئى. ھاوپرەكى زاواش ھەستا ستارە. ئەويش ناھيلى پيئ بى پيلاو بى. لە پياوھ تىگەيشتووھەكانى رۆزگارە. خودى زاواش، كورى كار و بيوھيە؛ خاترجەم! خويشم تا مابيتەم ئاگام ليئ ئەبى. ئيتەر ئەيى چى؟ ئەگەر منجەمنج بكەى و بيانوو بدۆزيەوھ، ئەوسا بۆم دەرئەكەوئ زىخىك لە ناو پيلاوھكەتدايە. دەى ئەيى چى؟ ھەلامى كۆتايەمان پى بدەرەوھ. خاترجەم!

ئاتەش، خامۆش و سەنگين، لە سەر دۆشەكلە تەنك و چلكنەكەى دانىشتبوو. ئەزنى بۆ سىنگيەوھ، پەنجە لەر و كشاوھەكانى بە سەر پوزىدا شۆرەوھ بېوون. بەس ئەوھندەى وت:

— چايەكەتان سارد ئەبىئەوھ.

دايان لە دەرگا. پيرەخالۆ وتى:

— مشتەريەكانىشت ئەبى بەھيتە پى. بۆيە ئيمە زۆر رىگە لە كارەكەت ناگرين. ھەلامى ئيمە بە كورتى بدەرەوھ. ئيمەش ئەرۆين و جل و بەرگ و پيلاوى بووك ئامادە ئەكەين، خاترجەم! ئاتەش ھەلسابوو و ئەپىرسى بزاني كى لە پشت دەرگاھە.

پيرەخالۆ سەيرى ھاوپرەكانى كرد و، ئەوھندەى ئاتەش چووھ ناودالان، بە جۆرىك دلتايەوھ وتى:

— لە ناخى دلتىدا رازيە. ئيوھ بەس گوئى رابگرن! خاترجەم! ئاتەش گەرايەوھ وريگەى بۆ مشتەريەكەى پشت سەرى

کرده‌وه. قه‌دیری که‌لایی خواداد، به سهر و شانی داشو‌راوه‌وه هاته ژووره‌وه:

«ئهو ئیتر لی‌ره چی ئه‌وی؟»

— ئی‌سقا‌نه‌کانم ژان ئه‌کا، وه‌ستا مووسا. ویستم به‌یه‌ک دوو به‌ست چاریان بکه‌م.

ئاته‌ش، لای چرای شی‌ره‌که‌وه پاکش‌او، به سهر قه‌دیری تی‌گه‌یاند، ئه‌ویش پاکشی. قه‌دیر سه‌یری خاله‌ مه‌نده‌لوو و پیره‌خالووی کرد. وتیان نوره‌ی خو‌یه‌تی. قه‌دیر چووه به‌روه و ئانی‌شکی خسته سهر سه‌رینه‌که، خو‌ی پاک‌یشا و وتی:

— قه‌د و په‌یکه‌ریان، سه‌یرکردنیان، جلو‌به‌رگی ئه‌م باوک تر‌نانه، هه‌مووی جنی‌وه و به ئی‌مه‌ی ئه‌دن! هه‌زار پ‌یگه‌ت بو‌ دئه‌نین بو‌ ئه‌وه‌ی نا‌چارت بکه‌ن بچیته به‌ر ده‌رگا‌که‌یان. ئه‌وساش که ئه‌چیته به‌ر ده‌رگایان و ده‌ست له سهر سینه راوه‌ستای، جو‌ریک وه‌لامت ئه‌ده‌نه‌وه له دنیا بی‌زار ئه‌بی! ئه‌مه له کاتی‌کا له‌گه‌ل به‌رپرسی جه‌نده‌رمه‌ش گو‌رگی لی‌ره‌وار‌یکن. دم بکاته‌وه سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش، به‌لگه‌ی لی‌بور‌دنی سه‌ربازی‌یه‌که‌م ئه‌دا به ده‌ستمه‌وه و ئه‌چم به‌ دوای کارم‌دا. به‌لام له‌به‌ریان گرانه کار‌یکی خیر بو‌ به‌نده‌یه‌کی خوا جی‌به‌جی بکه‌ن!

نیگای تی‌زی ستار، له سهر نی‌وروخ‌ی داته‌کاوی قه‌دیر بوو. مووسا وتی:

— ده‌ستی نا له‌ رووته‌وه؟

قه‌دیر، ئاو‌ری لی‌دایه‌وه و وتی:

— خو‌زگه وه‌لام‌یکی سه‌رپاستی پی‌بدایه‌تمه‌وه! فه‌رموو‌یان:

رؤ‌زیکی‌تر!

پیره‌خالو، بو‌ئه‌وه‌ی ر‌شته‌ی گف‌تو‌گو‌که نه‌پ‌چ‌ری، وتی:

— ئه‌وا چایه‌که‌شتمان خوارد، ئاته‌ش. خات‌رجه‌م! جا زمان

هه‌ل‌پ‌چ‌ره و وه‌لام‌مان به‌روه. ده‌ی، ئه‌لی‌ی چی؟

ئاته‌ش، شیشی له‌ زه‌لی دوو‌که‌ل‌گرتوو دا و قه‌دیر لی‌وی پی‌وه

نا و هه‌لیمژی.

پاشان، ئاتەش لەسەر خۆ و بە شینەیی وتی:

— من هیچ قسە یەکم نییە خالۆ. خۆت ئەوە ئەزانێ. بەلام، بەلام... شەمەلی یاخووت دەستی لە سەر کچەکە یە و حەبیبی پێش داوە بێخواری. من لە سەرۆسە کوتی حەبیب بێزارم، بەو چەناگە خوارە یەو. بەلام چی بکەم. من لە خوام گەرە کە دەستی کچەکەم بە دەم بە دەستی جەوانیکی پەنجەرەو. چی لەوە باشترە؟ بەلام... حەبیب هەموو شەوێک وەکوو عێزرایل لێرە قوت ئەبێتەو و داوای وەلامم لێ ئەکا. منیش چ وەلامیکم هەیه بەوی بەدەمەو؟! ئەمڕۆ و بەیانیاں پێ ئەکەم. کچەکەم، تفلێ بێگوناخ لە دەس ئەو هەلاتوو و چووو بۆ مائی خوشکەم لە قەلاتی بابی. نازانم بلێم چی؟ ئەترسم پاش ئەوێ کچەکەم دا بە ئیو، نیو شەوێک دە دانە لات و لووت کە من شیرەم پێ ئەداون بە قەرزی بڕژین بە سەرمدای و بە مالهوێ ناگرم دەن. رۆژگاری من ئەو بەدەرەک، ئەو ئەو دوو گەنجە بێتاوانە چی؟ ترسم لەوێ! جا... ئەگەر ئیو خۆتان ئەویرن بەرەنگاری ئەوان ببنەو و لێیان ناترسن، هەر ئیستە هەلسن و بچن بۆ قەلات. هەر لەوێ مارە ی بێرن و ببەن بۆ مائی خۆتان. بەلام...

دەنگی پیکادانی دەرگا کە، ئەمجارە یان لەوێ نەبوو. ئەتوت بە زەبری شان و لەقە ی چەند کەس، لە بن دەرھینرا. ئەو نەدی پێ نەچوو، بە داوی حەبیبدا، دەستە یەک خۆیان کرد بە مالدا. ژوورە کە پربوو. ورد و درشت. ئاتەش، هەر وا ئارام بوو و دەست و سەر و نیگای بە کاری خۆیەو بوو. نۆکیک شیرە ی بە سەری شیشە کە لە سەر دلی پەنجە ی خۆشە ئەکرد. لە سەر گری نەرمی چراکە گەرمی کرد و دیسانەو دەستی پیا هیئا بۆ ئەوێ جوان خۆش بێ. هیچکەس ۱۲۳۵
کە لێدەر
بەرگی سێبەم

قسە ی نەبوو. پیرە خالۆ نە ی ئەزانێ ئەبێ چی بکات، دەر فەتی بێرکردنەوێ نەبوو. حەبیب لە سەر لێواری باوێ ئەکە دانیشتی و کۆنتریکی بالکراوی لە گیرفانی دەرھینا و وتی:

— ھېناومە بۇ تۆ، مېمكە ئاتەش. ھانى، فېرە دووكەلى بکە!
كۆترەكەى ھەلدا و كۆترى بالکراو، بالى نەبوو بۆيە لە لای
سینیە تەنەكەكە كەوتە خوارەوہ. ئاتەش، كۆترەكەى بە پشستی
دەس لای چراكەوہ لادا و وتی:

— ئەمانەت بۇ ھېناوہ بۇ ئېرە؟ لەشكرت ھېناوہ تە سەرم؟
بەكیان، جەلە زمان لەت، وتی:
— ئې... مەم... ەش مشتەرىن!

— نېمە، شېرەم نېيە،
— دېتە سەرەى ئېمە تەواو ئەبى؟
ئەمەیان، پەزا قەرەج بوو.
— حەبیب، قسەكەى گرت:

— ئەمشەو ئېتر ناتوانى دەسى دەسىم پى بکەى. وەللام
ئەوئ. ئاتەش. پەعنات چى لېکردووه؟!

— ئەوہ تانى، لە ناو گىرفانەمدا شار دوومەتەوہ!
— گالتە بە من مەكە، ئاتەش! قسەى ئاخرت بکە!
— قسەى ئاخەر ئەوہیە كە من كچ بە تۆ نادەم. تۆ ئەگەر
ژندار بوایەتى ژنەكەى خۆت پائەگرت. نەك بە ھیواى خوا لە
بنى كاروانسەراكاندا بەرەلای بکەى. ئەمە دوا قسەمە، حەبیب.
ئەگەر تا ئېستەش لە سەر كارى گىوہ دوورینەكەت بوایەتى،
دېسانەوہ خۆى شتېك بوو. بەللام... بەللام من كچەكەم بە كى
بدەم. ئا؟ بە تۆ؟

ئاتەش، راستەوہ بوو و دانېشت و چى تا ئەم كاتە لە دلدا
شاردېووه، بېباكانە بە حەبیب و دەستەكەى وت:

— ... كچى منت بۇ چىە، حەبیب؟ مەگەر من نازانم تۆ
كېى؟! تۆ ژن پراگرنیت، خۆشت لە من باشتر ئەزانى. تۆيان پاست
کردۆتەوہ كچەكەم لە دەس دەرېھىنى. تۆ ئەزانى و منیش ئەزانم
بوچى؟ دېسانەوہش بلىم؟ بلىم؟ نە! من كچى خۆم بە تۆ
نادەم بېبەیت و... بېخەیتە ناو باخەللى ئەم و ئەو. من خۆم ئەم

شتانهم کۆن کردووه. نه! ئیتر نامهوئ. ههموو خه لکی ئەم شاره ئەزانن تۆ هاتووچۆی مائی فەرەح هیندی ئەکە. فەرەح هیندی کئییه؟ پهروهندهکە له لای منه. من نامهوئ کچهکەم له پاش ئەوهی دهستاودهست کرا له مائی فەرەح هیندی خۆی بگریتهوه! تیگه‌یشتی؟! نامهوئ. نامهوئ. کچی چهپکهی گۆلم!

دهنگی ئاتەش برآ و کهوته هه‌ناسه‌برکی. حەبیب له سەر باولەکهوه بازی دا و به شه‌قیک چراکه‌ی وردوخاش کرد و وه‌کوو عیزرایل هەر له‌وئ، به سەر سه‌ریه‌وه وه‌ستا:

— مه‌مکه‌کانت ئەبرم، قاحبه! تۆمه‌تی گه‌ووادی له من ئەدهی؟ به من ئەلئی قورمساخ؟! —

ئاتەش، ئاو له سهری تیپه‌ریبوو و ئیتر ده‌می نه‌گی‌رایه‌وه:

— هه‌یت! هه‌یت و خراپ‌تریش، گه‌وواد!

ئهمجا، له‌قه‌ی حەبیب بوو به سەر پراسوووه‌کانی ئاتەش‌دا دابارین و، ئەوه به‌س بوو بۆ ئەوه‌ی ژنه هه‌ناسه‌ی بیری. بۆ ئەوه‌ی دانیشتوانیش جوولە نه‌کەن، ده‌سته‌کان بۆ چه‌قۆ چوووه ناو گیرفانه‌کان. ده‌می چه‌قۆ کراوه و نیوه‌کراوه. چاوه‌کان، داچه‌قیو و ترساو.

حەبیب چاوی گی‌را:

— زۆر حەز ئەکەم یه‌کیک له سەر جیی خۆی جوولە بکات!

ترس و له‌رزیک له گوته‌ی‌دا، ناخود ئاگا نه‌راندی:

— به‌م ئی‌مامزاده‌یه سویند بی، هه‌لی ئەدرم!

ستار، مه‌چه‌کی ده‌ستی مووسای گرت، نه‌کا خۆی پی

پانه‌گیری.

ده‌نگیک له دالان ده‌نگی دایه‌وه:

— بۆ کێ عه‌ربه‌ده ئەکیشتی، گه‌ری گواوی؟ بۆ ئاتەش؟! لی‌ره!

١٢٣٧

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی سێیه‌م

چه‌قۆکه‌ت به‌سته، هه‌چووچ!

ده‌نگه‌که، پیره‌خالۆ ناسیه‌وه. هه‌لسا و سلأوی له شه‌مه‌لی

یاخووت کرد. شه‌مه‌ل، سەر و سینه‌یه‌ک له هه‌مووان که‌له‌گه‌تر،

بهره و حەبیب چوو، چەقۆکەى لە دەس دەرھینا و شەپلاخەیهکی
کیشا بە بن گوپی دا:

— بڕۆ ون بە ئیتر! دەرکەووە بڕۆ!... ئیوێش... بێبەن قاپیک ئاو
بکەن بە سەری دا، مەستی لە سەری بپەرێ، زەغیفەکوژی دایک
قەحبە!

حەبیبیان بڕدە دەرەو. شەمەل، بێدەنگ وەستا. پیرەخاڵۆ
چوو بوو یە سەر سەری ئاتەش و دانیشتبوو. قەدیر خۆی لکاندبوو
بە دیوارەکەو و ئەژنۆی لە ئامیز گرتبوو. خاڵە مەندەلوو خۆی
لکاندبوو بە شانی ستارەو. ستار، سەیری شەمەلی ئەکرد:

— پیموایی مردوو، شەمەل خان!
شەمەل، دانەویبەو و مەچەکی ئاتەشی بەرزکردووە و بەری
دایەو و وتی:

— لەسەر خۆی چوو!
پارەیهکی لە گیرفانی دەرھینا و هەلدایه لای چرا شکاوەکە
و وتی:

— یەکدەندەیه ئیتر! سووچی خۆیەتی! خۆ نەوونە
بارنەھیناوە. کچەکەى بدات و خەیاڵی خۆی ئاسوودە بکات. ئا
ئەوا باشە؟!

دەنگی برا بچکۆلەکەى شەمەل، لە پشت دەرگاوە هات:

— کاکە، هاتن!
شەمەل دەرکەوت.

— ماشینیان پێیە، کاکە!
تیشکی چراکانی ماشینەکە، دای لە کەلاوەکە. لات و لووت
هەر کەس کە بۆی کرا هەلات بۆ ناو تاریکیەکە و خۆی هەلدایه
چالیک. کیشەکە زۆری نەخایاند. دوو پۆلیس هاتنە ژوورەو.
نیگیان گەرا و لە سەر پوخساری ستار، وەستا:

— هەئسە، تۆ!
ستار، بزەیهک لە ژێر پێستی دا، سەیریکی مۆسای کرد.

مووسا، سه‌ری داخست. پۆلیسه‌کان ستاریان برد. مووسا، به دویان‌دا رۆیشت. ستاریان سواری ماشینه‌که کرد. شه‌مه‌لی یاخووت، به‌رامبه‌ری دانیشتبوو:

– تۆ ئیتر بۆچی؟

ماشین به تاسه‌کانی په‌نای دیواره‌که‌دا که‌وته ری و مووسای له ناو تۆز و خۆل‌دا به‌جی هیشت. خالّه مهنده‌لوو و پیره‌خالۆیش هاتبوونه دهره‌وه. برای شه‌مه‌ل دووچه‌رخه‌که‌ی له په‌نای دیواره‌که هه‌لگرت، سواریبوو و به دوی ماشینه‌که‌دا رۆیشت. تاک و ته‌ریه‌ک فانۆس له کوۆلانه‌کانه‌وه هاتنه دهره‌وه. وه‌ستا حه‌سه‌نی سه‌رتاش، جاکه‌ت به سه‌رشانیه‌وه. مووسا حه‌په‌سابوو.

خالّه مهنده‌لوو پرسى:

– ئیمه ئیسته چی بکه‌ین؟

پیره‌خالۆ وتی:

– من له سه‌ر سه‌ری ژنه‌که ئه‌بم. شه‌وئ، نیوه‌شه‌وئ

کاریکه. ئیوه. برۆن بۆ کاروانسه‌را، خاترجه‌م!

دوو پیاو، له لای خزنه‌که‌وه ئه‌هاتن:

– ئه‌مشه‌و ئیتر چی پوو داوه؟

مووسا، یه‌کیانی ناسیه‌وه. عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری ئاسنگه‌ر. ئه‌وه‌ی

له‌گه‌لێشی بوو، ئه‌بوا نه‌سه‌رتی ده‌باغ بی! عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ر، له

تاریکیه‌که‌دا هات بۆ لای مووسا، که له لای باوکیه‌وه وه‌ستابوو.

عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ر لای مووساوه وه‌ستا:

– ستار کوانی؟ ئه‌ویشیان برد؟

– تۆ له کوپۆه ئه‌زانی؟!

– بیانو! بیانووی پی ئه‌گرن! باوکت بگه‌یه‌نه و وه‌ره بۆ لای

خزنه‌که. شه‌و ئه‌چین بۆ چاپخانه بۆ لای ئه‌فشار. دکتۆریش دئ.

۱۲۳۹

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی سییه‌م

مووسا، له ته‌ک خالّه مهنده‌لوو و عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ر و نه‌سه‌رت

ده‌باغیش، دوا به دویان که‌وته‌نه ری. مووسا به باوکی وت:

— رابرد ئیتر، تهواو بوو. هیوادارم به خیر بگهړی. تا تو ئالیك
بو وشتهرکان ته یار بکهیت، منیش دیمهوه.

خاله مهندهلوو، بهدریخهوه، سهری راوهشانند:

— بهخیر نهگهړی؟ نه مه خیر بوو ئیمه دیمان؟ ئی تو بهم
شهوه بو کوئ نهچی؟

لای خزنهکهی ئیمامزادهیه حیاهه تا چاپخانهی جهنابی نه فشار
دوور نه بوو. دووکانیک له شهقامی ئهرک. له ریزی دووکانهکانی تردا.
عهلی نهکبر دهرگای کردهوه، به دواي دا نهسرته و موسا چوونه
ژوورهوه؛ یهک پلیکان. جهنابی نه فشار جگهریهکی به دهستهوه
بوو. دوکتوری ئازهل بوو. یهکیکی تریش: پیاویکی به سال ناوهنجی
و چوارشانه. کلاویکی لبادی له سهر بوو. په مزانی خمگهر.
ههرسیکیان له پشت ماشینی چاپه کهدا دانیشتبوون. مهکینهی
چاپ خاموش بوو. دهستهی کاغز لیړه و لهوی دانرابوو. کتری
چای جهنابی نه فشار، له سهر په په میزه که نهکول. ئاشناکان
تهوقه یان کرد. جهنابی نه فشار له بن برو خوله میشیه کهیهوه
سهیری موسای کرد. موسا سهری داخست. عهلی نهکبر وتی:
— موسا. هاوړپی ستاره. فهرموو دانیشه...

موسا، له سووچیک دانیشته. جهنابی نه فشار خوئی
جگهره کهی داتهکاند و سهیری عهلی نهکبر کرد. عهلی نهکبر،
وتی:

— ستاریان گرتوه!

دوکتور، پوژنامه کهی له بهر چاوی داگرت و، نهسرته دهستی
برد بو گیرفانهکانی باخهلی پالئاوه کهی، دووقاپ ئارهقی دهرهینا.
خستیه سهر سینه که و وتی:

— نه مانه مان ناماده کردبوو نه مشهوه... ئاخر، چهند مانگ

بوو ستار نه هاتبوو بو شار! نه مانویست نه مشهوه بهزمیک ساز
بکهین

— بهزم!

جهنابی ئەفشار له سەر کورسیهکەى هەلسا و له لای
مهکینهکه وهستا؛ دهستی خسته سەر کاغزه چاپکراوهکان و
وتی:

– ئەى ئەمانه چى لیبکهین؟ بهس ئەو مابوو بهشهکەى
وهبرگى و بیبات. بهیانامەى زهوى و جووتیار خو ناتوانین له شار،
بو پيشهگەر و کریکار بلاو بکهینهوه!

دکتۆر هەلسا، پۆژنامەکەى نووشتاندهوه، خستیه گیرفانى
و وتی:

– ئەگەر پیمهوه. تا ئیوه پیاڵهیهک ئەخۆنهوه من دیمهوه.
هەر ئەمشه و لى ئەکوڵمهوه، جهنابی ئەفشار. نیگه رانى نییه.
خهمتان نه بى. خراپ نییه پیاڵهیهک لهو... لهو ئاوى زه مزه مه
بخۆیتهوه، بو ماندویتییه کهت باشه. من ئەگەر پیمهوه.

دکتۆر پۆیشیت و نه سرهت ده باغ، شووشه ی ئاره قى هه لپچرى:
– وه ره دانیشه جهنابی ئەفشار، وه ره کاکه گیان، له خووه
خۆت زیز ئەکەى. له شیره کیشخانه ی ئاتەش، ئەویش له گه ل
شه مه لى یا خووت گرتوو یانه و بردوو یانه، خه مت نه بى!

– مالى ئاتەش؟ ئەو له وى چى ئەکرد؟!
عه لى ئەکبه ر وتی:

– رۆیشتبوو بو خوازینی، خوازینی!
جهنابی ئەفشار، گه راپه وه سەر جیگه کەى و دانیشیت.
په مه زان خه مگەر جگه ره یه کى داگیراند و دای به ده ستیه وه.
نه سرهت، پیاڵه کانى پڕکرد له ئاره ق و مووسا، له گه ل خو ی
– ره نگه – وتی:

– ئەو ژنه، ئەمشه و ئەمرى! ئەمرى!

یو بہرے ع

محمود دولت آبادی

کله پدەر

وێستا هندی شاهسواری

